

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIETTE CROSS

GEÇENİN KANATLARI

BRO*SİS

GECEKANATLARIN UÇ ÖYKÜSÜ...

RUH ATEŞİ, YEL ALEVI VE UÇUŞ ÇIĞIRI.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X
PLUS

Yeni nesiller kendilerini yasaklı cazibenin kollarına bırakırken Galadium Bölgesi'nde insanlar ve ejderha-insan melezi morgonlar arasındaki sınırlar günden güne bulanıklaşıyor.

İçlerindeki canavarı dizginleyip insanlarla beraber yaşadıkları dünyaya uyum sağlamaya çalışan morgonlar ve tutkularını dizginlemekten bıkmış, aşkı ve arzuyu doyasıya yaşamak isteyen insanlar...

Mongonların en güçlü klanı Gecekanatların baştan çıkarıcı ve yakışıklı üç genci Lucius, Lorian ve Paxon...

İnsan toplumunun önde gelen ailelerinden güzeller güzeli üç yakın kız arkadaş Jessen Cade, Sorchia Linden ve Ella Barrow...

Adeta modern bir Romeo ve Juliet hikâyesinde bir araya gelen bu karakterler aşkları için savaştan asla çekinmiyor. İki toplum arasındaki sınırların kalkması ve köprüler kurulması belki de ancak onların aşklarıyla mümkün olacak.

Cellulose Regenerators

Tarixçe
Etilim
Sattıq
Fiyat

© 29

www.derskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gecenin Kanatları Serisi / Ruh Ateşi - Yel Alevi - Gece Çiçeği

Özgün adı: *Nightwing Series / Soulfire - Windburn - Nightbloom*

© 2015 Juliette Cross

Yazan: Juliette Cross

Çeviri: Hanife Albayrak

Yayına hazırlayan: Esra Kökkılıç

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic.
Bu kitabın yayın hakları KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Tüm hakları saklıdır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4229-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İST

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 E-posta: satis@de.com.tr

RUH ATEŞİ

*Sevgili yeğenim, dostum ve her daim
ilham perim olan Jensen'a...*

Teşekkürler

Aklıma gelen her çılgın fikirde ilk yanına gittiğim insan olduğun için teşekkürler Jessen Judice. Haklıydın Jess; bu seferki esaslı çıktı. Bana inanılmaz destekçi olan beta okuyucularım ve arkadaşlarım Rebekah, Brooke, Rachel ve Amber'e minnettarım. Muhteşemsiniz kızlar. Yazı grubumdaki arkadaşlarım Margaret, Anne ve Lisa'ya her zaman yanımda oldukları için özel bir selam gönderiyorum. Cheryl Freyou her zaman yanımda olduğun için müteşekkirim. Sevgili arkadaşım Julie Reece, bu çalkantılı maceramda pusulam olarak bana daima doğru yönü gösterdin. Bana ilk andan beri tereddütsüz inanan temsilcim Brittany Booker'a. Lyrical Press'in yayıncısı, piyasanın yıldızı ve sahip olabileceğimiz en iyi teşvikçi Renee Rocca'a minnettarlığımı sunuyorum. Yetenekleriyle aklımı başımdan alan editörüm Corinne DeMaagd'a da sonsuz minnetlerimle. Yorulmadan gösterdiğiniz çabanız, *Ruh Ateşi*'ni tek başıma getiremeyeceğim yerlere getirdi. Son olarak, her zaman ilk aşkım olacak eşim ve çocuklarıma teşekkür ediyorum. İkinci aşkım için zaman ayırmama izin verdiğiniz için müteşekkirim.

Giriş

Binlerce yıl önce, Kuzeyin Ejderha Kralı Radomis kışın Ben son dolunayında uçuşa geçti. Devasa siyah kanatlarını çırparak kocaman krallığından uzaklara süzölmüş, bilinmeyen bir güç tarafından insanların yaşadığı bereketli toprakların batısına çekilmişti.

Aynı gecede Prenses Morga, düğün gününden önceki gece dolunayın altında yıkanarak doğurganlık ritüelini yerine getiriyordu. Buharları tüten kaynak havuzundan dışarı adım atarken süt beyazı teninden akan sular parlıyordu. Simsiyah saçları göğüslerini örtüyor ve sırtından aşağı dökölüyordu. Ejderha Kral onu gördü. Canavar kalbi aniden büyük bir arzunun esiri oldu ve aşağıya süzöldü.

Güçlü ve yakışıklı bir insanın formuna dönüşüp Prenses'in korumalarını ve hizmetçilerini katletti. Buz gibi bakışları şehvet dolu Ejderha Kral, onu kollarına aldığında dehşete düşen Morga bir şey yapamamıştı. Ejderha Kral'ın dili Prenses'in dudaklarından içeri girince Morga ruh ateşinin, ejderhaların biricik eşleri için olan özün alevini hissetti. Damarlarında akıp içine işleyen altın sıcaklık, Prenses'i akıl almaz bir zevkle doldurup onu sonsuza kadar Ejderha Kral'a bağlamıştı.

Radomis, ayın gölgeleri altında ve kanlı cesetlerin arasında arzusunu tatmin etme niyetiyle Prenses'e sahip oldu. Bir gece asla yeterli olmayacaktı. Ejderha formuna geçip Prenses'i pençelerinin arasına aldı ve krallığına taşıdı. Prenses, Ejderha Kral'ın bitmek bilmeyen arzusunun nesnesi olarak servetinin yaldızlı kafesinde kalıp onun krallığı olacaktı.

Birleşmelerinden bir çocuk, iğrenç bir şey doğmuştu. İnsan vücudu ile ejderha kanatlarına ve gücüne sahipti. Larkos adındaki oğlan babası dahil ejderha ırkı tarafından dışlanmıştı. Sadece Morga ona sevgi göstermişti.

Larkos erkekliğe ulaştığında intikam kılıcını öfkeyle savurdu ve bütün ejderha ırkının peşine düşüp hepsini katletti. Babası canavar formunda bile karşısında duramamış, sonunda unutulmuş oğlunun kılıcına yenik düşmüştü. Larkos'un bilmediği şey ise ruh ateşinin sevgili annesini canavara bağladığıydı; canavarın kalbi durursa annesininki de duracaktı.

Bu hikâye, tüm genç kızları morgon erkeklerine karşı uyarmak için anlatılırdı. Vücudum değişmeye, çocukluktan çıkıp kadınlığa evirilmeye başlayınca bana da anlatılmıştı.

“Asla kendi ırkından uzaklaşma Jessen,” derdi annem, “yoksa Prenses Morga gibi bir köle olur ve kendi halkın tarafından tiksintiyle dışlanırsın.”

Asıl sorun asla itaatkâr bir evlat olmamamdı. Bana denileni katiyen olduğu gibi yapmazdım. Aynı zamanda yıldızlar hizalanır ve kader çarkını döndürüp senin gönlünün hikâyesini örerken masalların hiçbir anlamı olmaz.

Birinci Bölüm

Deri pantolonlu bacağımlı balkonun korkuluklarından sallandırıdım ve donakaldım. Taştan korkuluklara otururken yukarıya bakıp kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Yeni ay, yıldızlı gecede benim asiliğimle dalga geçermişçesine yarım bir tebessüm gibi görünüyordu. Belki de asiliğimi teşvik ediyordu.

Aşağı bakma.

Ayın önünden bir karaltı gibi geçen bulut kümesi beni karanlığa gömdü. Derin bir nefes alarak, öbür bacağımlı da diğer tarafa atıp sarmaşık çitlerine doğru yalpaladım. Uzun bacaklarım sayesinde taş balkonda dengemi sağlayıp kolayca aşağı inebilmişim. Elbette, en üst kattaki villa süitine sahip olmak zorundaydım, üniversite öğrencisine yakışmayan bir lüks olsa da. *En iyilerine layıksın*, derdi babam. Oysa gerçeği biliyordum. Her hareketimi izleyebilmek için beni silahlı korumaları olan bir fildişi kulesine hapsedmişti. Bu durumun korumayla falan alakası yoktu. En azından beni korumuyorlardı.

Bordo renkli ipek bluzum sarmaşık dallarına takıldı. Kendimi çekip dallardan kurtulduktan sonra kalan son birkaç metre

miş çalılarının ardından tesisin ön tarafına doğru bir bakış attım. Girişe yaslanan korumalardan birisi uyuklamak üzereydi. Kendi kendime gülümseyerek caddenin olduğu tarafa kadar karanlık çimenlerde süründüm.

Kaldırımın kenarında bekleyen üstü açık siyah arabaya atlayıp Sorcha'ya döndüm. "Hadi gidelim."

Sorcha sırttıktan sonra Cade Tepesi'nden uzağa doğru gazı kökledi.

"Anlayamıyorum." Ella arka koltuktan öne doğru eğildi. "Neden herkes gibi ön kapıdan çıkamıyorsun, Jessen? Sokağa çıkmanı yasaklayan yok ki."

Yolcu koltuğunun tavanındaki güneşliği indirip küçük aynasında saçımı kontrol ettim. Göğsüme dökülen siyah dalgaların arasından bir yaprak çıkardım. "Ella babamla hiç tanıştın mı?" Bir gözümün altında kalmış siyah göz kalemi lekesini sildim. "Sorcha, farların nerede?"

"Torpido gözüne bak."

Gözkapaklarımın dış kenarlarına kahverengi doku- nuşlar yapıp iç tarafa parlak krem far uygulayarak açık kahverengi gözlerimi ön plana çıkardım. Saçımın ve mak- yajımın, az önce sarmaşıklarla boğuşmuş birininki gibi değil de, yeni yapılmış gözükmesinden hoşnut kalarak ay- nayı kapattım.

"Evet, babanla tanıştım. Bunu sen de pekâlâ biliyor- sun." Ella lafın gelişi sorulan sorulardan anlamıyordu. Donuk bakışları, her zamanki gibi güzel hatlarını daha çocuksu hale getiriyordu. "Yani?"

"Ne yanisi?" Sorcha sonraki köşeyi dönüp şehrin mer- kezine doğru yöneldi. "O adam bir bakışıyla bile insanı boğabilir."

İç çektim. "Babamı unut şimdi. Siz hanımlar, bu ak- şam nereye gittiğimizi merak etmiyor musunuz?"

“Oooo, kurnaz olduğun zamanlar hoşuma gidiyor, Jess. Büyük sırrımız nedir? Neden yüksek topuklu botlarımı ve en kısa eteğimi giydim bakalım?”

Parlak el ilanını arka cebimden çıkarıp uzattım.

“Ah, evet. İşte bundan bahsediyordum, bebeğim.” Sorcha, Gladium Bölgesi’nin sonuna giden bir yan yola saptı.

“Bu nedir?” Ella kâğıdı Sorcha’nın elinden kaptı. “Oraya gidemeyiz. Orası morgon kulübü, Jessen! Gitmemiz yasak.”

“Ah, Ella. Sakin ol.” El ilanını elinden aldım ve başlığı işaret ettim. “Bu akşam kimin sahne aldığını görüyor musun? Gitmeliyiz. Manevi destek için.”

“Evet, manevi destek için,” diye katıldı Sorcha yüzünde muzip bir ifadeyle ve koyu kızıl dalgalarını bir omuzunun üzerinden arkaya attı. “Birazcık da ateşle oynamak için.”

Kahkaha attım. Ella atmadı.

“İkiniz de delirmişsiniz. Aklınızı yitirmişsiniz. Jed’in grubunun sahne alması umurumda değil. Onların kulüplerinden birini bırakın, şehrin o kısmına gitmemize bile izin verilmediğini biliyorsunuz.”

“Sakinleş.” Önüme döndüm. Ella far görmüş şaşkın bir tavşana benziyordu. “Öncelikle bu doğru değil. Morgon kulübüne gitmek yasak değil ki.”

Ella’nın ırk ayırımına son verme kanunlarıyla ve iki ırkın da diğerini kamusal bir alandan men etmesinin yasalara aykırı olduğuyla ilgili hafızasının tazelenmesine ihtiyacı vardı belli ki. Elbette, babam bir morgonun iş yerine girmesine müsaade ederdi ama kendi evine ayak basmasına asla izin vermezdi. Para söz konusu olmadığı sürece yapmazdı. Yasadışı olsun veya olmasın. Ella’nın ailesi de aynı düşünceye sahipti.

“Bak. Diğer insanlar sürekli gidiyor. Bana Jed anlattı. Yani, eğer yasalara aykırı olsaydı, neden çalması için

insanlardan oluşan bir müzik grubu tutsunlar ki? Zaman değişiyor.” Babam bağınazlık ve ayrımcılığın olduğu karanlık zamanlara takılı kalmış olsa da zamanın değiştiğine inanmak istiyordum.

Ella hafifçe iç çekerken sesi fısıltı gibi çıkmıştı. “Ama annem bana şehrin o kısmına asla gitmememi söylemişti.” Omzumun üzerinden baktım. Sarı bir bukleyi işaretparmağına dolamıştı; ürkek arkadaşımın huzursuz olduğunu açıkça gösteren bir işaretti. “Çok tehlikeli, Jessen. Baban seni öldürür.”

“İşte bu yüzden babamın adamlarının her zamanki gibi bütün gece peşime takılmaması için dairemde gizlice kaçtım.”

Sorcha, morgon bölgesine hızla daldı. Buradaki binalar ejderha insan kırması ırkına uyacak biçimdeydi; keskin, geniş ve uzun yapılar sanki camdan ve çelikten yapılmış dağlara benziyorlardı.

“Doğru bulmuyorum,” diye itiraz etti Ella.

Sorcha, arabasını ısıltılı gece kulüplerinin dizildiği caddedeki bir park yerine sıkıştırdıktan sonra çantasını açıp arabanın dikiz aynasına bakarak kıpkırmızı rujunu tazeledi.

Sorcha kendine çekin düzen verirken Ella’ya rahatlatıcı bir bakış attım. “Biliyorum. Endişelenme. Eğer Jed güvenli olduğunu düşünmeseydi bizi davet etmezdi. Hadi gel. Biraz eğlenelim.”

“Bekle!” Sorcha bana ruju uzattı. “Bu sana çok yakışır.”

Ruju sürdükten sonra geri verdim. “Daha iyi mi?”

“Çekici,” diyerek göz kırptı. “Morgon erkeklerine dikkat et.”

Yolun sonunda heybetle yükselen Akropolis’in olduğu tarafa doğru sokak boyunca ilerledik. En az on katlı

Gotik yapının kanat şeklindeki taş payandaları ve sivri kuleleri tepesindeki karanlığı deliyordu. Grotesk gargoyeller aşağıyı izliyordu. Taştan yaratıkların uzuvlarından, keskin pençelerinden, iki yana açılmış kanatlarından ve kocaman ağızlarından çıkan dillerinden gözümü alamıyordum. Kanatlı yaratıklara karşı dikkatli olmamız gerektiğini ima eden bir çeşit uyarı mıydılar?

Sorcha, bulunduğu kaideden her an aşağı atlayacakmış gibi görünen korkunç bir gargoyleye gözünü dikti. "Hım, kendimi başı dertte bir hatun gibi hissediyorum. Ya sen, Jess?"

"Şey, burası Gecekanat klanına ait, değil mi?" diye sordu Ella, ikimiz arasında sıkışmıştı.

"Evet," diye cevap verdim.

Sorcha biraz daha çalımli yürümeye başladı. "Muhteşem."

Dış görünüşü eski zamanları hatırlatan siyah kapının üzerinde neon mavisi bir tabela vardı. *Bu Akşam: Red Dream*. Kimlikleri kontrol eden adamı görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu; hiçbir morgonu bu kadar yakından görmemiştim. Çokkültürlü Edebiyat dersinde konuk konuşmacımız olmuştu ama şair olan morgon kadın kalabalıktan epey uzakta, sahnede durmuştu.

Bu adam kocamandı, şişmiş kaslardan oluşan bir duvara benziyordu. Bizi olduğumuz yere çivileyen adaleli vücudu değildi. Derimsi, sivri uçları olan görkemli kanatları bizi büyülemişti. Adam dikkatimizi çekmek için boğazını temizledikten sonra yüzünde çapkın bir gülümsemeyle bizi içeriye davet eden bir hareket yaptı. "Hoş geldiniz, hanımlar."

"Tam bir centilmen," dedi Sorcha, şehvetli gözlerini kırptırarak. Kulübün içine doğru ilerlerken kolumu tutup bana doğru eğildi. "Sanırım âşık oldum."

"Yavaşla biraz, Sorcha. İçeride daha bir sürü var."

Hem de nasıl vardı. Sorcha doğrudan bara ilerledi. Dekorunu inceleyerek onu takip ettim. Daha önce hiçbir morgon binasına girmemiştim. Siyah deri oturma alanları, loş ışıklı duvar lambaları ve her duvardaki altın varaklı çerçeveleriyle Gotik tarzını koruyordu. Mekân beklenenin aksine boğucu veya basık değildi. Tam tersiydi. Bar zemin katın bir köşesini kaplarken sahne diğer köşedeydi. Alanın ortasındaki dans pisti onuncu kata kadar açılıyordu. Tavandaki gökyüzü silueti zifiri karanlık bir geceyi yansıtıyordu. Kulübün her iki tarafında yukarı doğru kıvrılan merdivenler vardı. Her katı çelik korkuluklar çevreliyor ve açık alan hissinin korunmasına yardımcı oluyordu. Devasa bir kuş kafesinin dibinde duruyordum. Kendi kendime gülümsedim. Elbette, dibinde duracaktım.

“Jess! Gel buraya!”

Bara giden yolun yarısında alanın genişliği ve gösterişi karşısında şaşkına uğrayarak durdum. Morgon erkeklerinden oluşan bir kalabalık Sorcha ile Ella’nın etrafını sarmıştı. *Ah, kahretsin, Sorcha*. Ella, kurtlar tarafından köşeye kısıtılmış ürkek bir tavşan edasıyla tüyecekmiş gibi görünüyordu. Yanlarına gelirken vücudumun dikkat çektiğinin farkındaydım. Sorcha kadar seksi olmasam da ondan daha uzundum. Kalçalarım kadar uzanan düzleştirdiğim siyah dalgalı saçlarım ile boyumun uzunluğuna şükrediyordum. Ergenlik yıllarımda kütüphaneden aşırıldığım, morgonların biyolojisi üzerine yazılmış kitapta yetişkin bir morgon erkeğinin ortalama boyunun iki metre olduğunu öğrenmiştim. Ortalama boyu. Tıpkı beni aç bakişlarla süzen platin sarısı saçlı olan gibi.

“Bu benim arkadaşım Jessen,” diye tanıştırdı Sorcha. Diğer yanındaki kestane rengi saçlı iki morgona döndü. “Bu da Corn ve Gobbin. Üveysalazı. İkizler.” Sorcha göz

kırıptı. Her ikisi de aynı anda, sana seni kendinden geçirecek şeyler yapabilirim diye bakıp, başlarıyla selam verdi. Buna hiç şüphem yoktu. Kanatlarının koyu kızıl kahverengi tonunu inceleyerek ben de onları başımla selamladım. Sorcha bakışlarını bir an bile çekmeyen platin sarısı saçlı olana döndü. “Bu...”

“Slade Gümüşsırt,” diye araya girip elimi tuttu ve parmaklarıma bir öpücük kondurdu. Kanatları ışıklar altında gümüş renginde parlıyordu.

“Her klanın kanatlarıyla adlandırıldıkları doğru mu?” diye sordum.

Elimi elinin içine alıp beni kendine çekti. “Evet, doğru. Renkler klandan klana değişir. İçimizdeki ejderha fazlasıyla ataerkil,” diyerek göğsünü kabarttı. “Çocuklar hep babalarının kanatlarına sahip olurlar.”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Bir morgon kadın evlendiğinde... yani başka bir klandan biriyle kalbini birleştirdiğinde ne oluyor?”

Öne doğru eğilerek fazlasıyla yakınlaştı. “Kanatlarının rengi eşininkilere benzeyecek şekilde değişiyor.”

“Ruh ateşi yüzünden, değil mi?”

Soruma cevap vermedi. “Seni uçmaya götürmeme ne dersin? Havada süzülmeni sağlayabilirim.” Gümüş kanatları davet karşısında kıpırdanmıştı.

Gerçekten bu ucuz kız tavlama lafları işine yarıyor muydu?

Gittikçe yanıma yaklaşıyordu. Onunla flört ettiğimi sanıyordu ama etmiyordum. Her zaman morgonları merak etmiştim. Kişisel bilgilerini öğrenmemiz yasaklanmıştı. Bu, kanlı canlı bir morgonla yaptığım ilk konuşmamdı ve adam parlak yeşil gözleriyle beni soyuyordu. “Eminim çok istersin ama...”

“Heyy! Buraya gel, Jess.” Sorcha beni kurtardı.

Slade’in fazla yakın ilgisinden kaçıp barda Conn ile Sorcha’nın durduğu yere doğru hızla sıvıştım. Bizimle yaşıt olan insan barmen kız şatları bara dizmişti. Her biri bira bardaklarının önündeydi.

“Bu nedir?” diye sordum.

Corbin göz kırptıktan sonra bir adım geri atmamız için işaret etti. “İzleyin, hanımlar.”

Bir adım geriye doğru gittik. Corbin derin bir nefes alıp bir saniye tuttuktan sonra şat bardaklarına doğru bir alev dalgası üfledi. Ella çığlık attı. Sorcha kahkahayla başını geri savurdu. Turuncu kırmızı alev her bir bardağa değip üst kısmını ateşe verirken yüzümde bir gülümsemeyle hayran hayran izliyordum. Alev sanki Corbin onu kontrol ediyormuş gibi uç kısımlarda dans ediyordu. Corbin sırtınca gerçekten kontrol edip etmediğini merak ettim. “Bardağı biranın içine bırakıp kafaya diken. Çabuk!”

Birer birer şatların alevini söndürüp biraların içine attık ve likör eklentili biralarımızı kafaya diktik. Sorcha hepimizden önce içkisini bitirip bardağı vurarak tezgâha bıraktı. “Bu çılgıncaydı. Bir daha yap, Corbin!”

Adamın yanakları kızardı. Hakkını vermeliydim. Sorcha tarafından ilgi görmek her türden adamı harap ederdi. Yanlardaki kapılardan birinin önünde duran iki morgon erkeğine bakarak elimin tersiyle ağzımı sildim. Tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi ve bana kimlikleri kontrol eden kaslı adamı hatırlatıyorlardı. İri yarıydılar, tetikte olan bakışlarında asker olduklarını belli eden bir şeyler olan taştan heykeller gibiydiler.

“Hey, Corbin.” Bana binanın çatısındaki çömelmiş halde duran gargoye heykellerini hatırlatan iki korumayı

gösterdim. “Buradaki fazladan güvenliğin olayı nedir? Ünlü biri filan gelecek sanki.”

“Ne?” Korumalara bakış attı. “Ah, yok. Olağan Gecekanat güvenliğı bu.”

Ergenlik çağımda morgonlara olan hayranlığım beni birtakım özel araştırmalar yapmaya yöneltmişti. Lisedeki tarih öğretmenimin şaşkınlığına rağmen melez ırka dair elime geçirebileceğim her şeyi okumuştum. Gecekanat klanının soyu doğrudan Prens Larkos ve Ejderha Kral Radomis’den geliyordu. Kraliyete dayanan soyları yüzünden kendi türleri arasında en güçlü klan olmaya devam ediyorlardı.

“Olağan derken ne demek istedin?”

“Aile yatırımlarını koruyorlar. Mekânda insan bir müzik grubu çıkınca, iki türün de fazlaca kaynaşacağını bildiklerinden ekstra tedbirler alıyorlar.”

Yakın zamanda, Gecekanatların Akropolis’teki holdinglerinin ve diğer yeni gece kulüplerinin daha fazla insan çekmesi hakkında yazılan bir makale okumuştum. Babamın bu duruma birkaç defa küfrettiğini duymuştum.

Babamın canını en çok şirket rekabeti sıkar. En büyük rakibinin bir morgon klanı olması onu sürekli deli ediyordu. Bunu biliyordum çünkü kahvaltıda abim Demetrius’a söylenmesine birçok kez şahit olmuştum. Cade evinde sabahlar çok keyiflidir.

“Demek istediğın,” dedim Corbin’e, “şiddetin baş göstermesinden şüphelendikleri ve bunun için hazırlıklı oldukları mı?”

Corbin’in dudakları çocuksu bir gülümsemeyle kıvrıldı ki onun yapısında bir adamda tuhaf ama tatlı görünmüştü. “Genç ve akıllı bir kadınsın. Kim demiş insan kadınları eksik akıllıdır diye?”

“Pardon? Morgon erkeklerinin aptal olduğumuzu düşündüğünü mü söylüyorsun!” Yüzüm alev almıştı.

Corbin sırtıttı. “Hayır. Sadece seni sinirlendirmek istedim. Cesur kadınları severiz. Gözlerindeki vahşi bakış ve yanaklarının pembeleşmesi... Çok seksi.”

Kolunu yumrukladım ama ancak onu güldürebilmiştim. “Nasıl, cesur muymuşum?”

Davulun gümbürtüsü ile gitarın tiz çığlığı dikkatimizi sahneye çekti. Jed altın çocuk ihtişamıyla orada durup kalabalığa gülümsüyordu. Yırtık kot pantolonu, pejmürde tişörtüyle morgon veya insan olsun, ayağının dibinde sahneye yapışan kadınlardan bir hayran ordusu vardı.

“Hoş geldiniz,” derken sesi gürlüyordu. “Burada olmak benim için bir zevk. Biz, Kızıl Düşler’iz ve çılgılık attığınızı duymak istiyoruz.”

Göz kırpıp kelimelerini öylesine cinsel imayla doldurmuştu ki hayranların bayılacağını düşündüm. İlk şarkı çalmaya başladığında ön sıradaki kadınlar çılgılık atmaya başladılar.

“Hadi gel!” Sorcha elimi kapıp beni kalabalığa doğru sürükledi. Ella, Conn’la geride kaldı. Artık gözlerinde korku yoktu. Belki de iri yarı korumanın, kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin olmasıyla alakası vardı. Sorcha’yı terli kalabalığa doğru takip ettim.

Slade yanıma gelip elime Drakos’taki ufak bira işletmecilerden ithal edilen, büyük boy mavi şişelerden birini tutuşturdu. Yüzümde gergin bir tebessümle kabul ettim; ne kaba olmak istiyordum ne de onu cesaretlendirmek. İçkimi yudumlayışımı izledi. Koyu, yoğun bira boğazımdan sert bir şekilde kayıp gitti. “Sağlam bir şeymiş,” dedim ona içten bir şekilde gülümseyerek.

Dudağını bükerek yaptığı tipik gülümsemelerinden bi-

riyle beraber göz kırptı. Birayı yudumlarken Jed'in talihsiz âşıkla, kırık kalpler ve ölümün aşkının gerçek metresi oluşuna dair çılgınca şarkı sözlerine eşlik edercesine başımı sallıyordum. Yemin ederim, kızlar onun rock yıldızı maskaralıkları karşısında nefes nefese kalıp kendinden geçiyorlardı.

İlk şarkı bittiğinde Sorchu beni dirseğiyle dırterken güzel yüzündeki kaşları çatılmıştı. "Hemen bakma Jess ama Demetrius ve arkadaşları burada."

"Lanet olsun! Nerede?"

Sağımdaki duvarı işaret etti. O tarafa göz ucuyla baktım. Demetrius beni gördü. "Kahretsin. Aron da onunla birlikte." Doğrudan yanımıza geldiler.

"Gerçekten de lanet oldu." Sorchu birasının geri kalanını bitirdi. "Parti sona erdi."

Demetrius gürültülü müzik sesi yüzünden bağırdı. "Burada ne halt ediyorsun Jessen?!" Kolumu kapıp onunla yüz yüze gelmem için bükü.

"Sen ne yapıyorsan onu yapıyorum. Demetrius," diyerek fazlasıyla tatlı bir şekilde gülümsedim. "Şovu izlemeye geldim."

Omzunun üzerinden en iyi arkadaşısı olan Mikal'i gördüm. Her daim yüzünden düşünmeyen gamsız gülümsemesinin yerini suratsız bir hal almıştı.

Kelimeler Demetrius'un ağzından öfkeyle dökülüyordu. "Morgon kulübünde olmaya iznin yok. Asla."

Abim benim gibi çikolata kahvesi gözlere ve siyah saçlara sahipti. Daima birini ısıracaktı gibi bakmasa yakışıklı gözükecekti. Son zamanlarda sürekli kavga ediyorduk. Muhtemelen gittikçe babamıza benzediği içindi. Kolumu daha sert tuttu.

Koruyucu abi halleri bir şeydi ama baskıcı gardiyan tavrı bambaşkaydı. Öfkelenmeye başlıyordum. "Senin bu-

rada olmaya hakkın varken ben nasıl olamıyorum?”

“Çünkü sen kadınsın. Ne yaptığını ve morgon erkeklerinin senden ne istediğini bilmiyorsun.”

Şey, insan erkeklerinin istediğinin aynısı olabilir mi? İki yüzlü şey.

Sorcha araya girdi. “*Tam* bir hödüksün.”

Demetrius onu görmezden gelip kolumu çekiştirirdi. “Gi diyorsun. Hem de hemen!”

“Hayır, gitmiyorum.” Kolumu çekerek kurtuldum.

Slade yanıma sokuldu. “Hanımefendi seninle gitmek istemiyor adamım. Bırak onu.” Corbin ve Conn iki saniye içinde hemen arkasında dikilmişlerdi.

“O benim kız kardeşim, seni piç kurusu!”

Morgon erkeklerinin etrafında havada bir elektrik akımı oluşmuştu. Olağanüstü ejderha duyularını kitaplarda okumuştum ama elektriklenmelerini hissederek tüylerimin diken diken olması bambaşka bir deneyimdi. Slade’in kanatları hafifçe açılmıştı ve bu farklı duruş biçimi boyutlarını korkutucu derece büyütmüştü. Conn ve Corbin’in yüzündeki soğuk ve sabit bakışlar ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Elimi sakinleştirici bir hareketle kaldırırken iki taraf da yumruk yumruğa birbirlerine girişmeden, yükselen gerilimi sonlandırmayı umuyordum. Dizginlemeye çalıştıkları şiddet, morgon erkeklerinin etrafında dokunulabilir bir dalga gibiydi. Sonra geri zekâlı Aron öne çıkıp ağzını açtı.

“Geri basın, çocuklar.” Taşlanmamış kot pantolonu ve krem rengi süveteriyle gülünç ve alakasız görünüyordu. Ne salak ama. Slade ve arkadaşlarına “çocuklar” demek kesinlikle yanlış bir hareketti. İşi Aron’a bırakırsan olacağı buydu.

“Sen de kim oluyorsun?” diye sordu Slade. Aron’dan bir kafa boyu uzundu.

“Ben nişanlıyım,” diyerek beni gösterdi.

Gözlerimi devirdim. “Hayır, değilsin Aron. Bunu sana kaç defa daha açıklamam gerekiyor?”

Bir adım yakınlaştı, çenesinin küstah bir açıyla öne çıkarınca içimde aristokrat yüzünü yumruklama isteği uyandı. “Evet, Jessen. Nişanlıyız ve evleneceğiz, bu yüzden nişanlığının kötü şöhretli bir mekânda olmasına izin veremem.”

“Kötü şöhretli mekân mı? Burası sana randevu evi gibi mi görünüyor? Gece kulübündeyiz, Aron. Hepsi bu. En yakın arkadaşlarımdan birinin grubuyla çalmasını izliyorum veya izlemeye çalışıyordum, ta ki sen gelene kadar.”

“Burası müstakbel eşimin olmaması gereken bir yer.” Sözleri sıkılmış dişlerinin arasından dökülmüştü.

“Mükemmel. Çünkü ben senin müstakbel eşin değilim.”

Beni kolumdan yakaladı ve bütün kargaşa ondan sonra koptu. Slade’in kanatları genişçe açıldı. Demetrius yumruğunu doğrudan havaya savurdu. Corbin, Sorcha’yı yoldan uzaklaştırıp Mikal’in kafasını şiddetle geriye savuran bir yumruk geçirdi. Yere eğildim ve terli vücutlar ile savrulan yumrukların arasından sıvıştım. Geriye bakınca Conn’un Ella’yı pistteki kargaşadan uzağa götürmeden önce daha önce hiç görmediğim bir adama önce dirsek sonra da kafa attığını gördüm. Ayak altından çekilemeden biri beni yakaladı ve omuzlarımdan duvara çiviledi. Vücudunu benimkine bastırdı. Aron’dı. Buz gibi bakan gözleri öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

“Sen benimsin, Jessen.” Kötü kötü yüzüme bakarken ses tonu kıskanç ve öfkeliydi. “Bu yaratıklar sana şehvetle baksın diye seni burada bırakmayacağım.”

“Bı-rak-be-ni.”

“Hayır. Benimle geliyorsun.”

Kendimi kurtarmak için çabaladım. Kolumu daha sıkı

kavrayıp beni kapıya doğru çekiştirmeye başladı. Otoparkta beni bekleyen yüzleşmeden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, kendi evinde. Ailemin evinde beni birden fazla defa köşeye kısıtırmaya çalışmıştı ama her zaman ona karşı temkinli olmuştum. Özellikle ailem yakın gelecekte olabilecek düğünden bahsettiğinde gözlerindeki bakıştan hiç hoşlanmamıştım. Çağdışı anlaşmalı evlilik zırvası için ailemin rızasını almış olabilirdi ama benimki ne sahip değildi ve asla sahip olamayacaktı.

“Beni bırak dedim!”

Aron bir şey demek için ağzını açtı. Olduğu yerde kalmadı, bakışları donuklaştı ve yere düştü.

Gece karası kanatlarla donatılmış, mavi alev saçan gözleriyle bir morgon erkeği ölüm meleği gibi karşımda dikiliyordu. Dar bir tişörtü geniş göğsü ve güçlü yapısını ortaya çıkarıyordu ve gözüm başka bir şey görmez oldu. Nefesim kesildi. Etrafta kıyamet koparken kollarını sıkıca belime doladı, sert bir kucaklamayla beni çelikten bir duvara benzeyen göğsüne çekti. Çılgılık atmak için ağzımı açtım. Hiç ses çıkmadı. Simsiyah iki devasa kanat, sarsarak bizi havalandırmadan önce adam dizini çok hafif büktü. Düşme korkusuyla kaslı omuzlarına yapıştım. Adamın erkeksi kokusu bütün duyularımı düğüm haline getiriyordu.

Aşağıdan morgonların uçabilmesi için korkuluklarda boşluklar olduğunu fark etmemiştim. Boş bir VIP bölümünde beni bir sandalyeye bıraktı. Devasa boyutuna erişirken elektrik mavisi gözleri beni esir etti. Delici bakışları içime işlerken sanki ilgisiz tavırlar ve sağlam irade maskesi ardına gizleyip bütün dünyadan sakladığım bir parçamı görüyor gibiydi. Aşağıda birisi çılgılık attı. Sert hatları acımasız bir maskeye dönüştü. Bakışlarını çekerek döndü ve iki uzun adımda kenardan aşağı atlayarak gözden kayboldu.

İkinci Bölüm

Kanatlarımı genişçe açıp dans pistinin yakınındaki kavganın dışına indim. Kızı duvara yapıştıran serseriye arıyordum. İşte orada, bara doğru tökezlerken kafasındaki yumruyu ovalıyordu. Boş bir şişeyi ağzından kavramış omzunun üzerinden savuruyordu; güvenlik elemanlarımdan birini yere yıkmayı planlıyordu. Düştüğü yere en yakın morgon, Kraven olduğundan kafasına onun vurduğunu düşünmüş olmalıydı. Ben kulübün diğer tarafına gidmeden ahmak herif şişeyi Kraven'ın kafasında kırdı. Hâlâ bilinci yerinde olan Kraven arkasını döndü, yüzü öfkeyle gerilmişti.

“Kız nerede?!” diye bağırdı insan. “Ona ne yaptın?”

Bu adam ya küstah ya da aptaldı. Büyük ihtimalle her ikisiydi.

Kraven bu serseriye taş zemine gömmeden önce onun önüne geçtim. “Kraven kıza bir şey yapmadı. Ben yaptım.”

İnsan omuzlarını geriye atıp gözlerini bana dikti. “Kızı bana geri getir. Hem de hemen.”

Kızdan mülküymüş gibi bahsedip onu getirmemi emretmesi içimdeki ejderhayı kışkırtıyordu. Canavar pençelerini çıkarıp adamı baştan sona parçalamak için can atıyordu.

Adamın kıza ulaşmasını engellemeye hakkım yoktu. Kız bana ait değildi. Kahretsin, adını bile bilmiyordum. Yine de koyu saçlı kadın kokusu ejderhamı uyandırmıştı. Bir kere daha dokunsam tadına bakmak ve... daha fazlasını isterdi.

“Dediğimi duydun mu morgon?” Adamın sesinde saldırgan bir tını vardı. Kanatlarımın kıvrımlarını uyarı niteliğinde kaldırdım. Aptal herif bana dik dik bakmaya devam ediyordu.

Kızı tutmaya hakkım olmadığı halde bu aşağılık herifin ellerine bırakmayacağım kesindi. “Seninle hiçbir yere gelmiyor. Buradan defolup gitmeni öneririm.”

Hızlı ve sert bir şekilde nefes aldı, burun delikleri genişlemişti. Suratı koyu bir kırmızı renge bürünmüş ve boynundaki damarlar şişmişti. “Eğer canını seviyorsan canavar, onu bana geri getirirsin.”

Kıkırdadım. Anlamadığı şey, üç kuruşluk adamlar tarafından söylenen sözlerin ve tehditlerin benim için bir değeri olmadığıydı. Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Dene bakalım.”

Aptal adam yumruğunu savurup beni göğsümden yumrukladığında bir gıdım bile yerimden oynatamadı.

Sırıttım. “Bundan iyisini yapman gerekiyor.”

Bu sefer yüzümü hedef alıp tekrar denedi. Bana isabet ettiremeden elimi yumruğunun etrafına sarıp bileğini sertçe büktüm. Bütün vücudu refleks olarak döndü. Kolunu ters döndürüp yumruğunu kürek kemiklerinin arasına sıkıştırdım. Acıyla çığlık attı. Biraz daha zorlayıp ellerimin altındaki kemiğin kırılma sesini duymaya can atıyordum.

“Dur!” diye panik içinde bağırdı.

“Hey.” Kızın abisi öne fırladı. “Adamı bırak.”

Serseriye bileğinden, diğerini de ceketinin arkasından yakalayıp ikisini de kapı dışarı ettim. Sert bir şekilde on-

ları otoparka doğru ittirdim. “Beni sinirlendirmeden önce mülkünden defolup gidin.”

Abisinin ifadesi anlayışlı bir şekilde yumuşadı. Hiddet seviyem hâlâ iki ile üç arasında gidip geliyordu. Eğer hiddetim on sınırına zorlanırsa gözümü kırpmadan onları ortadan ikiye ayırırdım. Kızın abisi, pislik arkadaşını yerden kaldırıp arabalarına doğru ilerledi. “Kraven,” diye seslendim arkamdaki adamı hissederek.

“Efendim, Lucius.”

“Bu kargaşaya ait bütün görüntüleri yok et.”

“Derhal.” Kulübün içine doğru kayboldu.

Adamlar gidene kadar onları izledim, sonra hemen içeri döndüm. Eşiği geçtiğim anda kızın kokusunu yakalamıştım. Göğsümde bir kıvılcım parladı ve biraz önce kollarımda tuttuğum kıza karşı içten içe yanan bir arzu ateşi tutuştu. Beraberinde derinlerden bir gürleme yükseldi. Yumruğumu sıkıp canavarı serbest bıraktım. Dikkatimin dağılmasına, özellikle dişi insanlara vaktim yoktu. Dolgun kıvrımlarına kadar inen uzun saçları, azizleri bile baştan çıkaracak kara gözleri ve hayal gücümü harekete geçirip vücudumu sertleştirecek dolgun dudakları olan bir insana bile. Ejderhayı en ilkel seviyeden dürtüyordu. Yapılması gereken tek şey vardı. Kulübü boşalttıktan sonra üst kata çıkıp kızıdan kurtulacaktım.

On dakika sonra Sorcha topuklarını tıkırdatarak üst kata geldi. Yerimden kıpırdayamamıştım. Hışımınla yaklaşım yanımdaki yumuşak koltuğa kendini lap diye bıraktı.

“Vay canına.” En şeytani gülümsemesini takındı. “Bu... epey ilgi çekiciydi.”

“Ne? Abimin mükemmel bir akşamı mahvetmesi mi? Evet. Büyüleyiciydi.”

“Hayır! Üres, Ben Gecelerin bahsediyorum.”

“Kim?” Kalbim tekledi.

“Corbin’in dediğine göre güvenlik şefiymiş. Abin ile tayfasını tek başına kıçlarının üzerine fırlatışını izledim. Sanırım Aron’ın kolunu kırdı.”

“Ne? Ciddi misin?”

“Evet.” Kopmuş elbise askısıyla uğraşıp straplez sütyeninin içine sıkıştırdı. “Bu şekilde hoş duruyor aslında, değil mi?”

Sorcha’nın böyle zamanlarda modayı nasıl düşünebildiğini bilemiyordum. Kardeşimi tanıyordum. Eğer bir morgon, özellikle de bir Gecekanat tarafından tartaklanıp dışarı atılmışsa şu anda öfkeden kuduruyor olmalıydı. Babamın emirlerine karşı gelip morgonlarla kaynaştığım için suçu kesinlikle bana atmıştır. Ayağa kalkıp balkonun kenarından etrafa bakındım. “Ella nerede?”

“Conn onu Jed ve grupla beraber sahne arkasına götürdü.”

Sert bir kanat çırpma sesinin akabinde Corbin korkulukların arasındaki açıklıktan uçup doğrudan yanıma kondu. Yerimden sıçradım. Ardından Slade geldi, üzerinde tişörtü olmadığından geniş ve kaslı göğsü ortadaydı. Boynundan aşağı ince bir kan damlası akmıştı. Büyük ihtimalle ona ait değildi. Corbin’in yanakları şişmişti ama onun dışında bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. “Kızlar iyi misiniz?”

Sorcha kıvrılarak yanına gitti. “Evet, sayende.”

Corbin gülümsemesine karşılık verdi.

Sorcha flört etmenin zamanı değil.

Slade uzun adımlarla yanıma geldi. Bana doğru yaklaşırken gözlerindeki cazibenin yerini daha karanlık bir şey almıştı. Şiddet, testosteron veya saf erkek egosu onu epey yükseklerle çıkarmıştı. Kot pantolonunun ön cebine parmağını geçirip otoparkı işaret etti.

“Söylemekten nefret ediyorum Jessen ama sanırım abin seni dışarıda bekliyor.” Gittikçe yanıma yaklaşırken durumdan epey hoşnut görünüyordu.

“Kahretsin.” Şakaklarımı ovuşturdum. Ciddi bir baş ağrısı yüzeye çıkmak üzereydi. “Kesin içki içiyordu yoksa böylesine kontrolünü kaybetmezdi. Bu haldeyken ona laf anlatamıyorum.”

Sorcha yanımda durdu. “Arabamı girişin önüne getiririm ve hızlıca kaçarız.”

“Peşimize düşecektir. Bizi yakaladığında fena sinirlenmiş olacaktır ve...” Lafımı kestiğimde Corbin ile Slade’in söylediğim her sözü dinlediğini fark ettim. Abimi daha fazla suçlayamazdım. Şiddet yanlısı olabileceğini biliyordum ama hâlâ abimdi. Sıkkınlıkla nefes verdim. “Kaçmak her şeyi daha beter eder.”

“Seni eve bırakırım.” Slade’in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

“Nasıl?” diye sordum. Gökyüzünü gösterdi. Omurgamda bir ürperti belirdi. “Sorun değil. Sana zahmet vermek istemem.”

Sırıtıp karnını ve göğsünü gerdi. “Hiç de zahmet olmaz.” Gözlerinde o tanıdık aç bakış belirdi. “Abin bizi takip edemez. Buradan gittiğinden haberi bile olmaz.”

Haklıydı. Yine de Slade’in bana dokunmasına ve onun merhameti altında olmaya göz yumamazdım. Bu bakışı biliyordum. Aron’ın gözlerinde fazlasıyla görmüştüm. “Şey, minnettarım ama...”

“Kızı eve ben götürürüm.” Slade’in arkasından gelen tok ve kalın sesi duyunca kalbim yerinden fırlatacak gibi oldu.

Hepimiz döndük. Esrarlı kurtarıcım birkaç adım ötede sinirli bir heykel gibi duruyordu. Birden Slade’le gitme fikri o kadar da kötü görünmemeye başladı. Yutkunup bu

tün o sert kasların baskısını hatırladım.

Bir adım öne ilerleyip açık kanatlarını yumuşak bir ısıklık sesiyle kapadı. Bu kadar iri yarı bir adam böylesine asaletle nasıl hareket edebiliyordu? Corbin ve Slade sanki adam çekilmelerini söylemiş gibi bir adım geri atmışlardı. Kahretsin. Söyledi de. Sinirli bakışlarını iki morgona çevirdi. "Sizin gitme vaktiniz geldi."

Bu bir öneri değildi. Emirdi. Slade'in çıplak göğsüne bakıp adamı öldürücü bir bakışla yerine sabitledi.

Tek kelime etmeden Slade kenardan aşağı uçup gözden kayboldu.

Corbin, Sorch'a döndü. "Seni arabana kadar geçireyim." Sorch'a'yı daha önce hiç dili tutulmuş görmemiştim. Corbin'in yanına fırlayıp elini tuttu ve onu merdivenlerden aşağıya takip etti. Sonra Bay Belalı ile baş başa kaldım.

Ah, kahretsin.

Ellerimi önümde kavuştururken ne diyeceğimden emin değildim. Baş döndürücü, dudak uçuklatan, fazlasıyla korkutucu bir morgon erkeğiyle yapayalnızdım. Bir şekilde başımı dik tutmayı başarıp ifademi kayıtsız kılabilirdim. Bana doğru zarif ve esnek hareketle ilerledi. Vücuduma bir kalp atışına benzeyen bir güç dalgası yayıldı.

"İsmim Lucius Gecekanat."

Derinden gelen sesi adeta kaba bir tenin tenime sürtünmesi gibi beni irkiltti. *Sakin ol, Jessen. Sakin ol.* Konuşmak bir yana, kahrolası ağzımı bile açamıyordum.

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "İsmin Jessen, değil mi?"

Aptal bir şekilde başımı sallayıp boğazımı temizledim. "Evet, şey, nasıl bildin?"

Cevap vermedi. "Bu akşam ne kadar hasara sebep olduğundan haberi var mı?"

İrkilerek bir adım geri attım. “Ne? Ben mi? Bunlara ben sebep olmadım.”

“Maalesef aynı görüşte değilim. Sen mekâna girene kadar herhangi bir sorun yoktu.” Bakışı vücudumda sert bir dokunuş gibi gezindi.

“Pardon. Arkadaşımın grubunu izlemeye gelmiştim. Olan bitenle hiç alakam yoktu.”

“Komik, çünkü kargaşanın tam ortasında olan sendin. Ama hiç alakan yoktu demek. Tabii canım.” Başını iki yana sallarken açıkça alaycı bir şekilde gülümsüyordu. “İnsan kadınları.”

Burnu büyük pislik! Birden öfkelenince sersem halimden eser kalmamıştı. “Erkeklerin beyinsiz, testosteron deposu ve işleri yumrukları olmadan halledemeyen mankafalar olması bunu benim suçum yapmaz.” O kadar sinirliydim ki farkına bile varmadan adamın yakınına gelmişim. Göz hizamda olan göğsüne parmağımı batırdım. “Bu mekânı dağıtan *erkeklerdi*. Ben değil!”

Adamın bakışları parmağıma yöneldi. Dudaklarının bir tarafı seğirdi. “Mankafa mı?”

Öfkeden kudurup dilimi ısırdım.

Sakinliğini koruyordu. “Bir soyadın olduğunu varsayıyorum.”

“Evet.”

Sessizlik.

“Çok gizli bir bilgi mi?”

“Hayır.”

Sessizlik.

“Bana söyleyecek misin?”

“Neden?”

Bir kaşı meydan okurcasına havaya kalktı. Babamın şöhreti hatta kötü şöhreti yüzünden insanlara ismimi söy-

lemekten nefret ediyordum. Bu durum karşımdaki adam için fazlasıyla geçerliydi. Ailelerimiz arasındaki güç gösterisi geçmişe dayanıyordu ve adı çıkmıştı.

Başını hafifçe eğip beni tehditkâr bakışlarla yerime sabitledi. “Çünkü şu anda eve sağ salim varmandan ben sorumluyum. Her ne kadar bu çıkmaza kendi kendini sokmuş olsan da kiminle uğraştığımı veya bu hassas durum yüzünden hangi ailenin olay çıkaracağını bilmek istiyorum.”

Hassas durum derken insan bir kızın evine bir morgon erkeğinin kollarında taşınmasından bahsediyordu. Morgon erkekleriyle yatan birkaç kız tanıyordum. Anlattıkları hikâyeler içimi bir hoş ediyordu ama hiçbir insan alenen bir morgonun kollarında görünemezdi. En azından benim çevremden biri. Ve kesinlikle benim ailemden biri. Bir şekilde morgonlarla muhatap olmayan cinsten biri olduğum sonucuna varmıştı.

“Bu konuda güzel kafanı yorma sen,” diye tersledim. “Kimseye bu akşam eve nasıl geldiğimi anlatmayacağım.”

Bana kötü bir bakış attı. “Soyadın.” Bu bir emirdi. Slade’in neden balkondan hızla atladığını anlıyordum.

“Cade,” diyerek dişlerimi gıcırdattım. “İsmim Jessen Cade.”

“Ah. Anlıyorum.” Sert yüz hatlarında bir gülümseme belirdi.

Kalbim delice atmaya başladı. Daha önce çekici olduğunu düşünmüştüm ama şimdi karşımda resmen gülümseyen bir Tanrı vardı.

“Cade Tepesi yani.”

Başımla onayladım.

“Cade Teknolojileri.”

Nefesimi bırakıp elimi kalçama koydum.

Sert hatlarında bir sırtış belirdi. “Cade Girişimcilik.” Gözlerimi devirdim.

Gürleme gibi gelen bir sesle kahkaha atarak içimi adeta eritti. “Dur hemen iç çamaşırın ateş almasın, prenses.”

“İç çamaşırimdan bahsetme.” Kasıklarım istemsizce kasıldı. “Bir de bana sakın prenses deme.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Prenses değilsin, demek? Sana nasıl seslenmeliyim? Kraliçe veya imparatoriçe daha mı uygun? Hayır, belki de yeterince gösterişli olmamıştır. Tanrıçaya ne dersin?”

Çenemi mırıldanmak için zar zor gevşetebildim. “Küstah budala.” Adam tekrar gülünce daha da öfkelendim. “Sana ne demeli, Bay Gecekanat?” Ses tonumdan küçümseme akıyordu. “Gecekanat Güvenlik yani. Gecekanat Silah ve Mühimmat. Gecekanat Endüstri. Bakalım sana hangi unvanla seslenmemiz gerekecek?” Başımı yana yatırıp ona çok tatlı bir gülümseme gönderdim. “Prens Kendini Beğenmiş Hödük? Hayır. Kahrolasıcalar Kralına ne demeli?”

Bakışlarında muzip bir ışık parladı. Ses tonu alçaldı. “Gel, prenses.” İri ellerini belime doladı, dokunuşu ince ipek kumaşın üzerinden tenimi yakıyordu. “Seni eve bırakma zamanı geldi.”

Nefesim kesildi. Beni kollarına alıp balkondan atladı. Çılgılık attım. Çırttığı devasa kanatları bizi yukarı, gittikçe yukarı kaldırıyordu. Tavan penceresinin camı açıktı. Ilık geceye bizi roket gibi fırlattı. Panikleyerek kollarımı boynuna doladım, vücudumun üst tarafını ona bastırarak gözümü sıkıca kapattım.

“Lanet, lanet, lanet...”

Göğsünden yükselen kahkahanın titreşimi benimkine yayıldı. Harekete geçmiş enerjisi göğüslerimi karıncalandırıyordu. Gövdeni dikleştirip elektrik akımıyla dolu ha-

vasını kendimden uzak tutmaya çalıştım.

“Sorun nedir, prenses?” diye yamuk bir sırıtışla sordu. “Yüksekten mi korkuyorsun?”

“Hayır.” Sanki bunu itiraf ederdim de. Veya ona bu kadar yakın olmanın kalbimin hızla atmasına sebep olduğunu.

Aşağıya doğru daldık. Tekrar çılgılık atıp ona daha fazla yapıştım.

“Epey kuvvetli ciğerlerin varmış.”

“Kes şunu!”

“Korkularını kabul etmekte bir sorun yok. Yerde yaşayanların yüksekten korkmaları doğal bir şey. Bir şans verip gözlerini aç. Manzaradan hoşlanabilirsin.”

Meydan okuma benim için yeterliydi. Bir gözümü hafifçe açtım. Sonra diğerini. Manzara nefesimi kesti. Bulutların tam altında süzülüyorduk. Yıldızlar, bulutlardan bir örtünün arasından parıldaayan devasa mücevherler gibiydi. O kadar yakındı ki uzanıp onlara dokunabilirdim. Şehir mum ışığında parlayan kristaller gibi sayısız ışıkla pırıldıyordu.

“Aman Tanrım,” diye fısıltıyla nefesimi verdim.

Bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum ama gözlerimi aşağıdaki manzaradan alamıyordum. Eğer kanatlarım olsaydı yere hiç inmezdim. İnanılmaz derecede heyecan vericiydi.

Lucius yavaşça inişe geçmeye başladı. “Kampüs yakınlarında yaşıyorsun sanırım?”

“Evet. Cade Tepesi. Zümrüt Adası Villaları.”

“Elbette.”

Sesindeki küçümser tonu görmezden geldim. Kaldığım yerin en lüks üniversite yurdu olduğunu nasıl bildiği adamla ilgili bir başka muammaydı. Sorgulamadım. Zümrüt Adasının etrafında daireleri çizerek alcağı, ani

düşüş yüzünden midem çalkalandı. Tek kelime etmeden bulutlara doğru yükseldi. Kalbim yerinden oynadı.

“Hey. Nereye gidiyorsun?”

“Kaldığın daire en üst katta, değil mi?”

“Evet.”

“Abin ve arkadaşları balkonunda bekliyorlar.” Ses tonu alçalıp tehlike bir tını aldı.

“Ne? Nasıl bilebilirsin ki? Onları ta buradan mı gördün? Emin misin?”

Bana küstah bir bakış attı.

Ejderha görüşü. Unutmuşum.

“Kahretsin. Abimin beni fırçalamak için sabahı bekleyeceğini düşünüyordum.” Daireme girip dönmemi beklediğine göre cidden öfkeli olmalıydı. “Bak. Özür dilerim. Benden kurtulmaya hazır olduğunu biliyorum ama senin bölgede bir yere gidebilir miyiz? Oradan gelip beni alması için Sorcha’yı ararım.”

Cevap vermeden geldiğimiz yöne doğru sert bir sağ dönüş yaptı. Morgon bölgesindeki binaların üzerinde uçtuk. Akropolis’ten havaya fırladığımızda gözlerim kapalı olduğundan her çatının üzerinde bulunan çini desenleri fark etmemiştim. “Bu mükemmel.”

“Nedir?” Şehrin kenar mahallerine doğru yönünü çevirdi.

“Çatılar. Yukarıdan kimin evinde olduğunu gösteren hedef tahtası gibi.”

Adam kıkırdadı. “Daha çok kapı numarası gibi ama haklısın.”

Birinin uzaktaki bir çatıya inişini izledim. “Ya ay ışığı olmasaydı? Karanlıkta nasıl görebilirdin?”

“Ben morgonum. Karanlıkta görebilirim.”

“Ah. Evet. Unutmuşum.”

Belirli bir çatıyı hedeflemiş gibi birden alçaldı. Gece-

kanat armasını biliyordum: kanatlarının ucu birbirine değen üç siyah ejderhanın ortasında yanan bir kalp.

“Biz... biz oraya mı gidiyoruz?” diye kekeledim.

“Evet.”

Çekici erkeksi kokusunu görmezden gelmeye çalışarak uçmaya başladığımızdan beri ilk defa yüzüne baktım; yüzü yüzüme çok yakındı. Sert ve çıkık elmacık kemikleri, yeni çıkmaya başlamış sakallarla gölgelenmiş köşeli çenesi vardı. Rüzgâr kara saçlarını yüzünden uzağa dalgalandırıyordu. Görkemli, güçlü kanatları üzerimizdeki havayı dövüyordu. Birden olayın gerçekliğinin farkına vardım. Güvenliğimi, hayatımı bir morgon erkeğinin ellerine bırakmıştım. Hem de öyle herhangi bir morgon erkeğinin de değil. Gecekanat klanından, ailemin en çok nefret ettiği klandan birine ve aralarındaki en güçlüsüne. Ve beni kendi evine, doğrudan ejderhanın inine götürüyordu.

Üçüncü Bölüm

Lucius nazıkçe yere konup beni klan armasının çini deseninin ortasına bıraktı. Tek kelime etmeden yastıklı oturma grupları, ufak masalar ve saksılara ekilmiş, rüzgârda savurulan uzun palmiyelerin olduğu terası yürüyerek geçti. Yüksek güneşliği destekleyen kalın sütunlara doğru yürüdü. Arka cebinden bir uzaktan kumanda çıkarıp bastı ve çelik kapılar açılıp evine giden kemerli bir girişi ortaya çıkardı.

Yalnız kalınca etrafımı inceledim. Gecekanat arması terasın tam ortasıdaydı. Siyah, krem ve kırmızı çinilerden yapılmış bir mozaikti. İhtişamı ve boyutu Gecekanat klanı kadar göz korkutucuydu. Babamın ofisinde bu amblemin olduğu birçok antetli kâğıt görmüştüm, morgonlarla iş yaptığını böylece öğrenmiştim. Babama, onlarla ticaret yapmamıza rağmen neden sosyalleşemediğimizi sorduğumda, “İş iştir,” demişti. Öyle bir üslupla cevap verirdi ki sorularımı asla cevaplamazdı. Armanın üzerine basmaya cesaret edemedim. Bilinmeyen bir sınırı aşıp ait olmadığım bu dünyanın daha derinlerine çekilmekten korkuyordum.

Lucius'un gözden kaybolduğu taraftan ışıklar vardı.

Biraz yakına gidince divanlar, kırmızı ve siyah süet kirlentlerle dolu Josephine koltuklarla döşenmiş kocaman bir oda gördüm. Duvar lambaları, taş duvarlara altın bir ışık yayıyordu. Görünüşe göre Gotik dekorlar Gecekanatların tarzıydı.

İletişim cihazımı çıkarıp Sorcha'yı aradım, tuşlara basarken parmaklarım titriyordu. Tatlı suratı ekranda belirdi ve görüntülü telesekreter videosu oynamaya başladı. İletişim cihazımın en üstündeki kırmızı ışık mesajımı kaydetmek için yandığında ekrana en çaresiz ifademi gösterdim.

"Sorcha. Lütfen aç şu telefonu. Eve gidemiyorum. Kalabilecek bir yere ihtiyacım var. Burada *kalamam*." Cihazı terastaki Gecekanat armasını ve Lucius'un evinin girişini kaydetmesi için çevirdim. "Sorcha. Beni. Geri. Ara."

Karşıdaki binaya beyaz kanatları olan bir morgon iniş yaptı. Göz korkutucu bir şekilde beni süzdükten sonra evine girdi.

"Lanet olsun."

Lucius'un içeride biriyle konuştuğunu duydum. Tekrar Sorcha'nın numarasını çevirdim. Doğrudan video mesajı çıkıyordu. İletişim cihazını cebime koydum. Kahretsin. Her zaman telefonuna cevap verirdi. Her zaman. Tabii cevaplamasına engel olacak acil bir durum yoksa. Veya hoş bir şey. Corbin'le beraber giderken adamın ona sonunda kendine saklayabileceği leziz bir tatlıymış gibi baktığını hatırladım.

"İçeri gel." Lucius, altın ışıktaki nefes kesici bir silüet halinde kemerli girişte duruyordu. "Isırmam."

Tabii, ısırmazsın.

Oturma odasına girdim, çok katlı mekânı iyice inceledim. Taş duvarlarda tavana kadar uzanan duvar resimleri.

ri vardı. Yazın sonunda olduğumuz için yanmayan devasa şöminenin etrafı kocaman bir maun kaplamayla çerçevelenmişti.

“Arkadaşını aradın mı?”

“Evet. Telefonuna cevap vermiyor ama beni yakında arar.” *Eğer kendi için neyin iyi olduğunu biliyorsa.*

“Bana biraz müsaade et.” Yan odaya açılan kemerli girişten geçti, herhalde orası mutfaktı. Cam ve gümüş birbirine çarpıyordu. Alçak tonda biriyle konuştu.

Bir endişe dalgası omurgamdan yukarı yükseldi. Şu anda bir morgonun evinde oturuyordum. Ya epey cesurdum ya da düpedüz aptal. Kötü kararlarım için alkolü suçluyordum. Sorch’a’nın acele edip beni hemen geri aramasını istiyordum.

Koyu ahşap renkli ağır sehpanın yanındaki bordo süet kumaşla kaplanmış koltuğuna oturdum. Diğer koltuklar gibi bunun da sırtı yoktu ve belli ki kanadı olan insanların uzanması içindi, başın yaslanacağı yerde koltuk yukarı doğru kıvrılıyordu. Eğer bir koltuk seksi olarak adlandırılabilirse, bu kesinlikle onlardan biriydi. Koltuk, morgonların yan yatması için tasarlanmışsa da sırt üstü uzanmadan edemedim. Koltuğum yumuşak hatları vücuduma güzelce uyuyordu. Kendimi fazla şımartılmış hissediyordum. Tavandaki rengârenk duvar resmine baktım.

Usta eller tarafından canlı tonlarda resmedilmişti. İki figür, kale camının önünde duruyor, arka planda da karla kaplı rüzgârlı bir dağ görünüyordu. Bir kadın ve bir erkek. Bir dakika. Bir kadın ve erkek mi? Ay ışığıyla yıkanmış geceye bakan, abanoz karası saçları kalçalarına kadar dökmüş, soluk tenli çıplak bir kadın. Zarif hatlarından saf bir memnuniyet ve huzur okunuyordu. Ejderhalar uzaklara doğru kanatlarını çırpıyorlardı. Kadının arkasında

bronz tenli, ondan daha uzun, çıplak bir adam duruyordu ve bir elini nazikçe kadının beline koymuştu. Kolları kadının koyu saçlarının gölgeleri arasında kıvrılıyordu. Gözlerini geceye dikmiş kadının aksine adamın hayranlık dolu bakışları kadının üzerindeydi.

“Hoşuna gitti mi?”

İrkilip hızla doğruldum. Lucius mutfağa yönlendiren geniş kemerli girişte durup dikkatli bir şekilde bana baktı. Utanılacak bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyordum.

“Ben, şey...” Boğazımı temizledim. “Evet, çok hoş. Merak ediyorum da...”

Beyin, lütfen tekrar çalışmaya başla.

“Neyi merak ediyorsun?” diye teşvik etti.

“Yani, neden tavanında insanların olduğu resimler var?”

Ailemin evinde, çıplaklığa tapan sanatçıların antika eserleri her odayı donatmaktaydı. Yine de odalarımızı dolduran resimler sahil kenarında piknik yapan insanlar, neşeli bir şekilde dans eden kızlar veya farklı masum eğlencelerden ibaretti. Tepemdeki tablo daha içtendi, sanki bu resim herhangi birinin görmesi için yapılmamıştı.

“Sadece biri insan. Kral Radomis ve kraliçesini resmediyor.”

Siyah üniformalı bir adam elinde tabaklı bir fincanla odaya girdi. Lucius beni gösterdi. Kırklarındaki hizmetli kara saçları ve keskin hatlıydı, güzelce giyinmişti. Dimdik bir şekilde yürüyüp bana ağız kısmı siyah şeritle çevrelenmiş bir fincan ile katlanmış bir peçete uzattı. “Sizin için, hanımefendi.”

Boğazımı temizledim. “Ah, teşekkürler.”

“Baş ağrın için,” diye belirtti Lucius. “Teşekkürler, Brant. Bu aksamlık bu kadar yeter.”

“İyi akşamlar, Bay Gecekanat.”

Oturma odasının bir başka kemerli girişinden çıkmadan önce başıyla bana sertçe reverans yaptı, bakışlarında alay vardı.

Çayımdan bir yudum alıp adamın gidişini izledim.

“Başımın ağrıdığını nereden bildin?”

“Çayı iç. Yakında daha iyi hissedersin.”

Bir an şaşkına uğrayarak naneli karşımı içerken hâlâ odayı terk eden adamı üzerine kafa yoruyordum. Ailemin yatılı hizmetçileri vardı. Bunda tuhaf olan bir şey yoktu. Kız kardeşim Moira’yla, Edda adında bir bakıcımız vardı, büyürken bize dadılık yapmıştı hâlâ da ailem evinde hizmetçi olarak çalışıyordu.

“Aklından ne geçiyor?” Lucius bakışlarımı boş kemerli girişten çekti.

“İnsanların morgonlar için çalışma konusunda neler düşündüğünü merak ediyordum. Hizmetçi olarak yani.”

“Bu sadece iş. Ayrım yapmayan birçok insan var. Eğer ücret güzelse ve saygı duyuluyorsa, neden bir morgon için çalışmasınlar ki?”

Doğru. Morgonlar tarafından ev işleri için işe alınan bu kadar çok insan olduğundan haberim yoktu. Babamın her gün morgonları kaba canavarlar olarak alaya aldığı bir ortamda yaşayınca bu fikir aklıma hiç gelmemişti.

“Hizmetçin burada mı yaşıyor?”

“Evet. Üçüncü katta kendine ait bir yeri var.”

Morgonlar katları üstten alta doğru sayıyorlardı. Yani Brant iki kat aşağıda yaşıyordu. “Burada olmamı onayladığını düşünmüyorum.” Fincanımı altlığına yerleştirip duruşumu düzleştirdim.

“Onaylanmayacak bir şey yok. Burası seni evine götürmeden önce durduğumuz bir yer.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımla onaylarken bir şekilde ses tonundan rahatsız olmuştum. Tekrar tavandaki resme baktım. Bu nasıl Ejderha Kral ile esir metresi olabilirdi?

“Sorun nedir? Bir şey canını sıkmış gibi görünüyor.” Karşımdaki koltukta oturuyordu ve aramızda sehpa vardı. Kanatlarını arkasına kusursuz bir zarafetle katladı. Dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini birleştirdi. Bir anlığına aklım bulanıklaştı. Sıcacık varlığı etrafımdaki alanı doldurarak karnımda kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu. Gülümsemesi hiç de rahatlatıcı değildi. Hatta tam aksiydi diyebilirim. “İyi misin?”

İçimden silkelendim. Bana ne sorduğunu hatırlayamadığımdan gözlerimi tavana çevirdim. *Ah, evet.* “Çok güzel. Gerçekten.”

“Ama?”

Dudaklarımı yaladım, ağzım bir anda kurumuştu. “Ama kral ile... kraliçenin duyduğumdan daha farklı resmedilmiş bir hali.”

Dudakları, seni aptal insan dermişçesine kıvrıldı. “İrkin hâlâ tecavüz ve esarete dair o korku dolu efsaneyi mi anlatıyor?”

Fincan, altlığının üzerinde sallandı. Kenara koymak istiyordum. Elimi sabitleyerek bakışlarıyla buluştum. “Aslında evet. Bana anlatılan hikâye senin söylediğin gibiydi.” Gergin bir çocuk gibi kekeliyordum ve kontrolümü kaybettiğim için kendime kızıyordum. Derin bir nefes aldım. “Senin ırkın farklı bir hikâye mi anlatıyor?”

“Evet. Gerçek halini. Hatta daha iyisini.”

“Bana sadece insan versiyonu anlatıldı. Bana morgon hikâyesini anlatır mısın?”

Yüz ifadesi epey kontrollü ve sakindi, sanki morgon ırkının anlattığı bir hikâyeyi dinlemeye layık olup olma-

dışımı anlamaya çalışıyormuşçasına beni inceledi. Derin bir nefes verip anlatmaya başladı.

“Kral Radomis, Prenses Morga’ya ilk görüşte âşık oldu. Bu kısmı doğru ama sanırım insan versiyonunda aşktan çok şehvetten bahsediliyor. Ay ışığındaki doğurganlık ritüelini evlenmeye zorlandığı acımasız, sadist prensle yakındaki düğününden bir kaçış olarak kullanmıştı. Korumaların çıplak vücudunu görmesini engellemek için ritüelin son kısmını tek başına bitirmeyi talep etmişti. Korumalar arkalarını döndüğü anda kaçtı. Ama adamlar aptal değildi. Herkes Prenses Morga’nın yaklaşan evliliğinden korktuğunu biliyordu. Korumalar Prenses’i ormanda kovalarken Kral Radomis onu yukarıdan gördü. Korumalardan biri Prenses’i yakalayıp bir ağaca dayamış ve yakında nişanlısının dokunacağı yerlerle rahatça dokunurken, Kral Radomis aşağı indi. Öfkeden gözü dönen Ejderha Kral insan formuna geçip korumayı hemen öldürdü. Diğerleri saldırdığında da onları öldürmekten başka şansı yoktu. Prenses Morga hiddetlenmek yerine minnettarlıkla Ejderha Kral’ın önünde diz çöktü. Krala onu kurtarması karşılığında ne verebileceğini sordu.”

Lucius durdu, yüzünden gergin bir gülümseme geçti. Kendimi hikâyeye kaptırmış ve öne doğru merakla eğilmiş halde buldum.

“Eee? Kral karşılığında ne istedi?”

Sakin bakışları benimkilerle buluştu. “Bir öpücük istedi.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Tek bir öpücük mü? Hepsi bu mu?”

Lucius öne doğru eğildi. “İkisinin de bilmediği şey ise kaderin onları birbirlerine bağladığıydı. Aşk, o gecenin cesareti, kurtuluşu ve güzelliğiyle çoktan kâğıtlarında yazı-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

lenmeye başlamıştı. Bu yüzden bir öpücük onları sonsuza kadar birbirlerine bağladı.”

Kalbim deli gibi atıyordu. “Ruh ateşi. Tek bir öpücükle ona ruh ateşini verdi.” Geriye doğru yaslandım ancak sırtımı destekleyecek hiçbir şey bulamadım. Dengemi sağlamak için bir kolumu sallayınca fincanım sarsıldı ve ben toparlanamadan halıya düştü.

“Aman Tanrım.” Utançtan yanaklarım kızardı. Bir dizimin üzerine çöktüm ve çoktan boşalmış fincanı tekrar altlığına yerleştirdim. “Çok özür dilerim,” diye mırıldanırken yerdeki nemli bölgeye bastırmak için peçeteyi kullanıyordum.

Lucius, fincanı ve altılığını almak için sehpaye doğru eğildiğinde işaretparmağı elimin üstüne hafifçe değdi. Bana dokununca sert bakışlarım onunkilerle buluştu, aramızdaki gerginlik sessizliği daha da ağırlaştırmıştı.

“Önemli değil.” Sesi alçak tonda çıktı. Fincanı ve altılığını masaya bıraktı. “Uğraşma.”

Garip bir andı, peçeteyi bırakıp koltuğun kenarında oturdum. Parmaklarımı kucağımda birleştirdim, sabit bakışlarının altında huzursuzlukla kıpırdanıyordum.

Gergin bir sessizlikle geçen bir dakikadan sonra utanç verici davranışımдан önceki konuya döndüm. “Sanıyordum ki... yani, insanların anlattığı hikâyede...” Bizim versiyonumuzda, Radomis’in Prenses’e zorla sahip olduğu anlatılır demeden önce kendimi tuttum. Lucius düşüncelerimi toplamam için beklerken dudaklarının kenarlarını hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. Ben kontrolümü sağlamak için uğraşırken bu adam o kadar sakin ve sabırlıydı ki. “Ruh ateşini kullanarak Prenses’i onun yanında kalmaya zorlamadığını mı söylüyorsun?”

İfadesi tükürsüz bir dilestiği ve başını ileriye salladı. “Öyle bir şey mümkün değil zaten. Ancak kabul etmek zorunda-

yım ki birçok morgon kendilerini kabul etmeyen dişilere çaresizce abayı yaktığında bunu denedi. Kadının bağı kabul etmesi gerekiyor ama bağ kurulduğunda da sonsuza kadar geçerli oluyor.”

Ayağa kalktım, baş ağrım azalmıştı. Söyledikleri, bana öğretilenlere ters düşüyordu. Morgonlar lanetli bir ırktı ve soyları tecavüzcü ve insanları köleleştiren birine dayanıyordu. Bu iğrenç gerçek bütün hayatım boyunca bana işlenmişti. Eğer Lucius’a inanırsam her şey yalan olacaktı.

Bakışlarıyla buluşmayı reddederek, “Ruh ateşini hiç deneyimledin mi?” diye sordum. Bir başka deyişle, *bekar mısın?* Neden aptalca sorular soruyordum?

“Eğer gönlümü bağlamış olsaydım, burada olmazdın.”

Gönülbağı. Bu kelime hep hoşuma gitmişti. *Evlilikten* daha güzeldi.

“Nedenmiş?” diye sordum sonunda.

“Eğer bir eşim olsaydı, güzel ve bekâr bir kadının özel mülkümde benimle baş başa olması hoş karşılanmazdı.”

Dikkatim aniden yine ona yöneldi, dizlerim neredeyse boşalıyordu. Tanrı yardımcım olsun; nerede olduğumun, kim olduğumun hatırlatılması ve gözlerindeki bakış vücudumdaki bütün ama gerçekten de bütün tüyleri diken diken etmeye yetti de arttı bile... Çılgın Jessen tezahürat edip ters takla attı. Akıllı Jessen ise hemen buradan çekip gitmemi söyledi.

“Prens Larkos onları öldürmediyse bütün ejderhalara ne oldu?”

“Larkos onları öldürdü. Dışlanmış olmasıyla alakası yoktu. İki ebeveyni de onu sevgiyle büyüttü ama kendine olan nefreti kalbine kök salmıştı. Güç arzusuyla ve babasından daha yüce olma dürtüsüyle önce babasını öldürdü. Kendi türünün hâkim ırk olması için de üstün olan ejderha ırkını yok etti.”

Bakışlarımı tavandan Lucius'a çevirdim. "Çok üzücü."

"Evet." Ayağa kalktı. "Yine de atalarımızın nefretten değil aşktan doğduğunu düşünmeyi tercih ediyoruz. Morgonlar, Larkos'u değil, Ejderha Kralı onurlandırır."

Prenses Morga'ya üzülererek terasa açılan kapıya doğru yürüdüm. Bana Aron'ı ve istemediğim bir evliliğe beni mahkûm etmek için kurduğu sayısız komployu düşündürdü. Köleliğin nasıl bir şey olduğunu, hayat boyu sürececek bir kedere yol açacak aşksız bir evliliğe zorlanmanın ne demek olduğunu iyi biliyordum. Eğer onun yerinde olsaydım ben de kaçırdım.

"Ne düşünüyorsun?" Yanımda dururken ikimiz de terastaki güneşliğin gölgesi altındaydık. "Morgon hikâyesine inanmıyor musun?"

"Evet. İnaniyorum." İnsanların hikâyesine, her yerdeki kız çocuklarına anlatılan yalana içimden de olsa sinir oldum. "Sana inanıyorum. İnsanların gereksiz yere neden husumet çıkarmada ısrarcı olduklarını anlayamıyorum."

"Bazıları gerekli olduğunu düşünüyor. Irkları ayrı tutmak için."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Babamın görüntüsü ve her kahvaltıda etrafa savurduğu morgon karıştı lafları aklımda dolanıyordu. "Gerçekten Aron'ın kolunu kırdın mı?"

"Kimin?"

"Hani dün akşam benimle olan adam..." Hım. Fazla detay vermeden kullanabileceğim doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Bana karşı biraz sert davranan adam."

Hava birden elektriklendi.

"Kırmadım ama bir süre omuzluk takması gerekebilir."

Kahkaha attım. "Güzel. Hak etmişti."

Öfkeli enerji dağıldı. Şimdi aramızda farklı bir elekt-

rik cızırdıyordu. Kanatlarının kıvrım kısmını omzuma değene kadar yanıma yaklaştı. Ufacık dokunuşun vücuduma yaydığı sıcaklıkla yerimden sıçradım. Bana daha fazla alan vermek ister gibi kanatlarını genişçe açtı ama yaptığı hareketle sanki sırtımda koruyucu bir kabuk oluştu. Kolları iki yanında hareketsiz halde dursa da sesi yoğun duygularla titriyordu.

“Senin neyin oluyor? Eski bir erkek arkadaş mı?”

“Hayır. Bir şeyim değil. Sadece bir aile dostu.”

‘Ay ışığına doğru hareket ettim. Lucius gölgelerde kalmaya devam etti. Morgonların çatılara inişlerini, akşam için evlerine dönüşlerini izlerken bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Eğer sormamın mahzuru yoksa, kaç yaşında olduğunu öğrenebilir miyim?”

Morgonlara dair gizli araştırmalarımnda insanlardan daha yavaş yaşlandıklarını, ömürlerinin insanların iki, bazen üç katı olduğunu öğrenmişim. Bu aynı zamanda yaşlarını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu çünkü yirmilerinde gibi gözüken biri aslında elli veya altmışlarında olabiliyordu. Cevap vermedi. Yüzüne bakmak için arkamı döndüm, ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

“Yirmi yedi yaşındayım.” Yüzünde bir tebessüm belirdi. “Neden merak ettin?”

“Ah, herhangi bir sebebi yok. Elli yaşında mısın diye merak ettim sadece. Eğer babam yaşında filan olsaydın bu, durumu epey tuhaf yapardı.”

Beni uzunca bir süre inceledi. “Eğer romantik düşüncelerin varsa... unut gitsin.”

Kelimelerindeki iğneleyici ton içimde bir şey uyandırdı. “Nedenmiş? İnsan kadınları senin zevkine hitap etmiyor mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
“Hayır.” Sesi derinden ve ciddi geliyordu. “Fazla yumu-

şaksın. Seni kırarım... prenses."

Beni bilerek kışkırtıyordu. Neden? Bir adım atıp karanlıktan çok az dışarı çıktı ve ışık kanatlarının hatlarında parlayıp kenarlarını gümüş parıltılarla kapladı. Etrafında daireler çizmeye başladım. O da benimle dönüyordu.

"Kanatlarına baksam sorun olur mu? Hiç bu kadar yakından görmemiştim."

Duraksadı. "Keyfine bak."

Bana profilini döndü ve kanatlarını genişçe açıp onu yakından incelememe izin verdi. Kanatların kalın kemikli yapısını, güçlkle belli olan damar çizgilerini ve hemen anlaşılmayan sarmal kabartılarının güzelliğini hayranlıkla inceledim. Sanki bir sanatçının elinden çıkmış gibi gözüküyorlardı. Kendime engel olamadan uzanıp omzundaki kıvrımda elimi dolaştırdım, parmak uçlarımin altında kadifemsi bir yapı vardı. Lucius titredi ama uzaklaşmadı. Bir sınırı aştığımın farkına varıp elimi çekti. Bakabileceğimi söylemişti, dokunabileceğimi değil. Akli yerinde olan tarafım bunun akıllıca olduğunu düşünmüştü.

Yüzünü bana doğru çevirdi, taş gibi yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Tek telime etmeden birbirimizin hatlarına büyülenmişçesine bakarken zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildik.

Bir elini yüzüme doğru kaldırınca ne hareket edebildim ne de nefes alabildim. O anda bana dokunmasını her şeyden çok istiyordum. Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, çenemin altından boynuma inen parmakları köprücük kemiğim ile boynum arasındaki eğişimde durdu.

"Belki sen bir tanrıçasın." Kelimeler boğazından boğuk bir sesle çıktı. Yüzümü dokunarak ezberlemek istiyormuş gibi uzun parmaklarıyla yavaşça tekrar yukarı doğ-

ru hareket etti. "Hatta bir cadı."

"Cadılar gerçek değildir." Sesim bana ait değilmiş gibi çıkmıştı. Gölgede ve gökyüzü mavisi gözlerinde öylesine kaybolmuştum.

"Öyle mi? O zaman neden büyülenmiş, bir şey tarafından tutuluyormuş ve kendimi kurtarmaktan acizmişim gibi hissediyorum?" Sesi öylesine alçalmıştı ki kelimelerden çok hırıltı gibi çıkıyor ve parmakları beni yatıştırıyordu.

"Neden öfkeliyin?" Gözlerindeki ateş ve sarf ettiği kelimeler öfkesini açıkça belli ediyordu.

"Dudaklarımı seninkilere bastırmak için karşı konulmaz bir arzu duyuyorum. Göründükleri kadar tatlılar mı diye görmek için. İstemiyorum ama yine de..." Başparmağını önce alt dudağımda, sonra da üst dudağımda gezdirdi. "Daha önce bir insan kadını öpmedim."

Hızla ve kesik kesik nefes almaya başladım. "Daha önce bir morgon erkeğini öpmedim."

Başını benimkine iyice yaklaştırdı. Çenemi aşağıya bastırarak dudaklarımı aralamaya zorladı. "Şimdiye kadar."

Uzun parmaklarını saçımdan geçirip başımın arkasını kavrayarak bütün kontrolü ele aldı. Sırtımdaki diğer eliyle beni vücudunun kıvrımlarına doğru çekiyordu. Isık sesi gibi çıkan bir iç çekişin ardından vücudum adama doğru kıvrıldı. Dudakları tam dudaklarımın üstündeydi, dili ağzımdan içeri kıvrılmadan önce dudaklarımın kenarında dolaştı. Sert dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı, merhametsiz bir arzuyla dudaklarımı açılmaya zorladı. Dili benden daha fazlasını talep ederek içeri kayd. Sıcaklık dokunduğu ve dokunmadığı her yere yayılıyordu. Alev almıştım.

İki eli de kalçamda geziniyordu, elleriyle popomun altından kavramadan önce kalçamı sıktı. Sert bir hareketle beni kucaklayıp tam da olman gereken yere sertleşmiş

erkekliğinin üzerine doladı. Büyüklüğü karşısında inledim. Haklıydı. Beni kırabilirdi. Ama çılgın bir sebepten dolayı bu adam tarafından kırılmayı arzuluyordum.

Bir elimi saçlarından geçirip ensesine dolayarak onu kendime çektim. Beni teras duvarına yaslayıp sert bir hareketle kanatlarını genişçe açtı ve ikimiz dışında her şeyi dışarıda bıraktı. Sıcaklık, karanlık ve leziz morgon erkeğiyle kuşatılmışım. Çılgın tarafım etrafta muhteşem duygularla yuvarlanıp daha fazlası için yalvarıyordu.

Sert sırtını hissetmek için tişörtünü kaldırırken içimde tutamadığım boğuk birtakım sözcükler geveledim. "Aman Tanrım... mükemmel... hissettiriyorsun."

Dişlerini boynuma sürterken hırladı. Kendini bana bastırıyordu ve küçük ısırıklarla boynumdan yukarılara doğru çıkarken bana nelere sahip olabileceğimi gösteriyordu, kesinlikle beni iğaretiyordu. Dudakları tekrar benimkilerle birleştiğinde ağzının içine inledim. Bir elini ipek bluzumun altından göğüs kafesimin üzerine, sonra da...

Bip, bip, bip.

Dona kaldık. Nefes nefeseydik. Ateşli arzu ile çalan iletişim cihazım kisvesindeki ikaz çanlarının arasında kalmıştık.

Kanatlarını sırtına geri katlarken Lucius'un elleri kalçalarımın çekildi. Yavaş, dikkatli ve sistemli hareket ediyordu. Beni yere bırakırken gözlerinde alevler sönmedi. Parmaklarım titreyerek arka cebimden iletişim cihazımı çıkardım.

Sorcha. Elbette. En kötü zamanlama. Belki de en iyisiydi. Aklımı kaçırmıştım. Akıllı Jess buna katılıyordu. Cevaplamak için ekrana bastırıp doğrudan sesli arama çevirdim.

"Merhaba, Jess! Özür dilerim. Ben, şey, bir süre telefonumu bulamadım."

“Eminim öyle olmuştur.”

“Hey. Sorun nedir? İyi misin? Neden görüntü kapalı?”

Boğazımı temizlerken arkamda Lucius’un iri varlığını hissediyordum. “Elbette iyiyim. Sorun yok.” Pekâlâ, bu fazla neşeli çıkmıştı.

“Harika. Aşağıda binanın önündeyim. Aşağı in.”

“Nasıl...”

“Corbin söyledi. Bay Gecekanat’ın nerede yaşadığını biliyordu.” Az önce yaşananlardan ziyade Lucius’un ismini şehvetli ve seksi şekilde söylediği için fazlaca titredim. Kimi kandırıyordum? Bir fırtınayı durduramadığım gibi bunu da durduramazdım. Şimdi bile arkamda durduğu yerden alev alev yükselen enerjisinin vücuduma değdiğini hissediyordum.

“Hemen iniyorum.” Cihazı kapatıp tekrar arka cebime koydum. Derin bir nefes alarak yüzümü ona çevirdim. “Burada merdivenler var mı?”

“Gerek yok. Seni aşağı indiririm.”

Bana tekrar dokunmasına izin vermenin akıllıca olup olmadığını merak ediyordum. Nabzım boğazımda hâlâ hızla atıyordu. Bakışları sabit ve odaklanmış şekilde kalmıştı. Ancak geniş göğsü kontrol altında tutamadığı duygularını ele verir şekilde hızla inip kalkıyordu.

Hüsrarla bir elini saçında gezdirdi. “Bak. Yaşananlar şey bir hataydı. Seni aşağı götüreceğim ve bunun yaşadığını unutacağız. Umarım hayatında her şey yolunda gider.”

Erkeklerle çok fazla deneyimim yoktu ama öpüşüp kollaşmanın baş döndürücü hissini biliyordum. Aramızda olanlar ondan çok daha fazlasıydı ve beni eritip bitirmişti. Çaktırmasam da hâlâ titriyordum ama tıpkı onun gibi hiçbir şey Üçüncü Elini Kılıp Arkanatılsınanteyongam.

Peki.” Çıkıntıya doğru ilerleyip aşağıya baktım. Anında başım döndü. Geriye çekilip doğrudan Lucius'a çarptım.

Kollarımı arkadan yakalayıp beni sabitledi, vücudu baştan çıkarıcı sıcaklıktan oluşan bir duvar gibiydi. “Merak etme. Düşmene izin vermem.”

Ne tuhaf, çünkü az önce tam da bunu yapmıştı.

Dördüncü Bölüm

Kanatlarımdan sırtımın aşağısına kadar kaynar sular dökülüyordu. Kızı istiyordum. *Onu istiyordum.* Vücudum alevler içindeydi. Dağılıyordu. Arzuyla sarsılıyordu. Ejderham içeriden pençelerini savurarak alev püskürtmeyi, yakıp yok etmeyi, fethetmeyi, açlığını kızın yumuşak teninde gidermeyi istiyordu. Sıcak sular vücudumdan aşağı süzülüyordu, bir elimi taş duvara dayamıştım ve diğeriyle de kendimi sıvazlayarak acı veren işkenceyi dindirmeye çalışıyordum.

Kokusu üzerime yapışmıştı ve beni şehvetin derinliklere çekiyordu. Avuçlarımdan arasına almak istediğim kara saçları, her tarafını ısırıp benim diye işaretlemek istediğim soluk teniyle ejderhamı baştan çıkarıyordu.

Sıcak buhar görüşümü buğulandırdı. Gözlerimi kapatıp kendimi daha sert sıvazladım; bende uyandırdığı arzuyu gidermeye ihtiyacım vardı. Bundan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum ama şimdilik bununla tatmin olmam gerekiyordu. İnsan bir âşıkım olamazdı ve olmayacaktı. Hiç olmamıştı.

Onu metres olarak alabilirsin.

Eğlence veya geçici hevesle yatağa atılacak tipte bir

kız değildi. *Lanet olsun*. Eğlence için olmazdı. Onu bir iki geceliğine istemiyordum. Ejderham gürleyerek dışarı çıkmak istiyordu. Canavar ona saatlerce, günlerce, hatta daha uzun süre sahip olmak istiyordu.

Hayır. Kız, Cade ailesindendi ve babamın bu dünyada en nefret ettiği adamın kızıydı. Duyularım kızı algıladığı andan beri sert bir yumruk gibi bana vuran bu saplantıyı kırmam gerekiyordu.

Kimse araya girmeseydi bu akşam kızın nasıl bir âşık olacağını görebilirdim, şimdiyse bu şehvetli düşünceler aklımı meşgul ediyordu. Göğsümdeki narin elleri; belime dolanan narin bacakları; teslim olan, benim için açılan, dudaklarıma doğru iç çekerek inleyen yumuşak dudakları.

Sonunda, kızın sebep olduğu ağrıyı dindiren doyuma ulaşırken inledim. Elbette, baştan çıkarıcı kadın beni rahat bırakacak ve bu çekim de kesinlikle suyla beraber akıp gidecekti. Kokusunu vücudumdan buhar olup uçana dek kaynar suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Kurulandım ve üzerime bol bir siyah pantolon giydim. Hâlâ huzursuzdum, kendime bir bardak içki koyup yatak odamın dışındaki tarasa çıktım. Balkona yaslanıp yeniya bakarak yakıcı içkimden bir yudum aldım.

Teni ay ışığında parlıyordu. İşte o zaman kontrolümü kaybetmiş, en büyük hatayı yapmıştım. Ay ışığı kadar solgun ve ipeksi tenine dokunmak benim sonum olmuştu. Duyularım kızın görüntüsü ve kokusuyla harekete geçmişti. Sonra dokunup tadını almam, parmaklarımı yüzünün yumuşak hatlarında gezdirip dilimi tatlı dudaklarının arasından kaydırmam gerekiyordu. Vücudum kaskatı kesildi. Yine. İçkimin geri kalanını kafaya dikip bardağı sertçe fırlatarak taş korkulukta kırdım. "Kahretsin!"

Sağ tarafımdan gelen kanat çırpma sesinin ardından

zemine inen botları gördüm. Yere inen Lorian yanıma geldi. "Kulüpteki kargaşayı duydum. Ciddi miydi?"

"Kargaşa değildi," diye onu temkin ettim kaşlarımı çatarak. "Sadece kavgaydı."

"Kraven, morgonlar ile insanlar arasında olduğunu söyledi. Kötü reklam konusunda endişelenmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır. Hiç resim veya video çekilmedi. Bundan emin oldum. Olaya karışanlar da tek kelime etmeyecektir. Güven bana."

"Peki sebebi neydi?"

Can sıkıntısıyla nefesimi bıraktım. "Sence?"

Lorian hızlıca başını salladı. "Bir kadın demek." Yanımda durup balkona yaslanırken dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Morgon mu yoksa insan mı?"

Dışlerimi o kadar sıktım ki çenem acıyla kasıldı. "İnsan." Sesimdeki hafif hırıltıya engel olamadım. Onun yüzünden kontrolümü kaybedecek haldeydim ve üstelik burada bile değildi.

"Bu kadının ejderhanın dışarı çıkmak için fırsat kollamasına sebep olmasının özel bir nedeni var mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Bir şey yok."

Lorian çenesindeki kirli sakalı okşayıp başını salladı. Kendi beden dilinde bana inanmadığını söylüyordu. "Geceye küfredip ay ışığı altında yalnız içmene sebep olan bu kadın mı?"

Bir iç çekip iki elimi de balkonun korkuluğuna yasladım, kadının düşüncesiyle gerilen kaslarımı hissedebiliyordum. "Üstesinden gelebilirim."

"Görebiliyorum."

"Defol git."

Kahkaha attı. "Acıttı. Kız gerçekten içine işlemiş. Ve

onunla bu akşam tanıştığını varsayıyorum?”

Ona kötü kötü baktım. Savunmaya geçip ellerini havaya kaldırdı. “Tamam. Tamam. Ama kimse seni geceyi bir insanla geçirdiğin için suçlamayacaktır. Dünyanın sonu gelmiş gibi davranmanın lüzumu yok. Kızı yatağa at ve aklından çıkar.”

“Pritchard Cade’in en büyük kızı.”

“Ah.” Lorian’ın ifadesi tahmin ettiğim gibi sertleşti. “Sanırım bu işleri değiştirir.”

“Belli ki.” Derin bir nefes verip sinirlerimi yatıştırmaya uğraştım. “Onu yatağa atmaya veya tekrar görmeye niyetim yok. Üzerinde durmaya bile değmez.”

“Pritchard. Cade.” Kardeşimin kelimeleri soğuk ve sertti. “İnsan şirketi Benson Şirketler Grubu ile yapacağımız özel güvenlik anlaşmasını engellemeye çalışıyor.”

“Evet. Biliyorum.” Kırılmış bardağı yerden aldım, dibindeki buz küpleri tıngırdıyordu. “Elbette bunu üçüncü kişiler yoluyla gizlice yapmaya çalışıyor.”

“Her zaman işi el altından halleder.”

“Acımasızdır da. Tarzı bu. Annemiz nasıl da...”

“Tek kelime daha etme, Lucius. Lanet olsun.”

Lorian kollarını göğsünde birleştirip uzaklara baktı, sırtı gerilmişti. Aramızdaki sessizlik neredeyse gözle görülecek kadar belirgindi, ikimizin de düşünceleri değiştiremeyeceğimiz geçmişteydi. Eğer yapabilseydik bile değiştirmeye hakkımız olmayan bir geçmişte. Zaten her şey biz doğmadan çok önce olmuştu.

Üç morgon yakındaki çatı katına beraber iniş yaptı. Bir tanesi tökezleyerek indi, belli ki sarhoştı. Diğeri kahkaha atıp kalkmasına yardım etti ve sendeleyerek evlerine doğru ilerlediler.

Sonunda söylenmesi gerekeni söyledim. “Adamdan geç-

mişi için nefret edemeyiz.”

“Evet ama düzenbaz, ırkçı bir pislik olduğu için nefret edebiliriz.”

“Annem etmeyeceğimize dair bize yemin ettirdi.”

“Annem ölüm döşegindeyken birçok dilekte bulundu, değil mi?”

“Ve biz de hepsine sadık kalacağız.”

Lorian birkaç dakika sessizliğe büründü. Öfkesini kontrol etmesi için ona zaman verdim.

“Evet.” Bakışlarıma karşılık vermeden önce uzunca bir süre sessizliğini korudu. “Hepsine sadık kalacağız.” Hızlıca kanatlarını çırpıp kendini geceye yükseltti.

Alarmı kurup kapıyı kilitledikten sonra yatak odama döndüm. Yatağa yayılırken aklım tek bir bakışla beni kapana kısıtıran siyah saçlı güzele kaydı.

Kader bu kadar acımasız olabilir miydi? Onu karşıma çıkararak bana ızdırap mı vermek istiyordu? İnsan olması bir yana; bir zamanlar annemin gönlü için babamla yarışan ve neredeyse kazanan adamın kızıydı aynı zamanda.

Her şey geçmişte kalmıştı. Geleceğimde neyin olmayacağını biliyordum: Jessen Cade. Uykuya dalmak için yatakta dönerken dolgun vücudu ve akıldan çıkmayan kahverengi gözlerine dair şehvetli düşünceleri kafamdan silmeye çalıştım.

Beşinci Bölüm

İlk gece en kötüsüydü. Lucius'un hayali dudaklarını hâlâ üzerimde hissederken terden sıırılsıklam olmuş pijamalarım ile uyandım. Haftanın geri kalanı da pek de iyi değildi. Yedi gecenin beşinde rüyalarım a musallat olmuştu. İlk ayın sonunda rüyalar azalmıştı ve onu günde bir, iki defa düşünmeye başlamıştım. Şimdi, üçüncü ayın sonunda onu bir hafta boyunca düşünmeden durabiliyordum. Ta ki babam bana onu hatırlatana kadar.

“Gecekanat klanı mı?” Neredeyse ağızımdaki közlenmiş patatesi yutarak boğulacaktım ki öksürdüm. Bir bardak suyu kaptım.

Babam kahrolası etini kesiyordu. “Evet, bunu itiraf etmek beni kızdırsa da şeref konuğı olacaklar.”

“Başka hangi klanlar orada olacak?” Demetrius masanın diğ er yanından bana şüpheli bir bakış attı.

“Ah, Gladium'daki diğ er klanlar. Buzkanat, Üvezalazı, Gripençe. Onlar hedef değ iller, evlat. Hatırla. Gecekanat. Peşinde olduklarımız onlar.”

“Hedef” derken ne demek istiyorsun?” Dudaklarımı kumaş peçeteyle silerken Demetrius'un gözlerini kısarak bana baktığını görmezden geldim.

“Gecekanat klanı uzun yıllardır büyük rakiplerimizden biri, şimdi de müşterilerimi çalmayı kafaya takmışlar. Tanrı belalarını versin! Onları kendi oyunlarında yeneceğim.”

Edda, Demetrius’un kadehini kırmızı şarapla doldurdu. Babamın ruh halindeki değişiklikleri iyi bildiğinden dikkatli hareket ediyordu.

Demetrius kadehini hafifçe çalkaladı, bardağa vuran mum ışıkları şarabın altın yaldızlıymış gibi görünmesine sebep olmuştu. “Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha da yakınında tut. Öyle değil mi baba?”

“Evet. Daima aklınızda olsun. Morgonlar bizim düşmanımız. Her zaman da düşmanımız olacaklar. Gecekanat klanı ise en kötüler. Kendi ellerimle kurduğum imparatorluğa el uzatmalarını oturup izleyecek değilim. Gladium’un Primus gibi sadece insanların yaşadığı bir bölge olmasını hâlâ istiyorum.” Ağzına bir lokma daha attı, yemeğini çiğnerken küstahça konuşuyordu. “Morgonların en başta bölgemize nasıl girdiklerini bilmiyorum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tarih kitaplarının Gladium’un kuruluşundan itibaren bölünmüş olduğunu yazdığını açıklamaya tenezzül bile etmeyecektim. Babam her zaman dünyayı kendi bakış açısıyla görürdü. Bu muhabbet yemek masasında defalarca konuşulmuştu. Yaşım ilerledikçe daha çok sinirime dokunuyordu. “Bunların bağış gecesiyle ne alakası olduğunu anlamıyorum.”

Babam bir parça kıkırdak kesip kanlı et parçasına saldırıya devam etti. “Elbette anlamazsın, prenses.”

Yüzümü buruşturdum.

“İşteki politik oyunların nasıl işlediğini anlamana gerek yok.” Gözlerini kısarak çatalıyla beni işaret etti. “Sen-

den bana itaat etmeni istiyorum. Morgon bölgesine gitmen yasak olduğu halde bana baş kaldırıp kulüplerinden birine gidiyorsun.”

Yüzümden bütün kan çekildi. Demetrius’a baktım, dudaklarında hafif bir kıvrılma belirdi ama yüzü son derece ifadesizdi. Aşağılık herif. “Baba, sadece bir gece kulübüydü.”

“Umurumda değil!” Yumruğunu masaya geçirdi. Anem masanın diğer yanından sızlanma gibi bir ses çıkardı. Sessizlik oldu. Soğuk bakışları içime işliyordu. “Oraya bir daha gitmeyeceksin. Anladın mı?”

Başımla onaylayıp dilimi ısırđım, oysa küfürlerle beraber karşılık vermek istiyordum.

Dikkatini tekrar etinden kocaman bir parça daha kesmeye verdi.

“Sen o güzel aklını aralıktaki mezuniyete kadar derslerine ver, sonra da aile şirketindeki yerini alacaksın zaten.”

Sonunda nereye yerleştirileceğimi konuşacaktı. Defalarca bunu merak etmiştim. Beni de Demetrius gibi teknoloji departmanlarından birine mi yerleştirecekti? Umarım öyle olmazdı. Baş belası abimin buyruğu altında çalışmak istemiyordum. Ya da büyük ihtimalle Cade Girişimcilik’te en alt seviyeden işe başlatacaktı, böylece ben de eninde sonunda mimarlık veya tasarım departmanına yükselecektim. Sanatsal alanda uzmanlaşmamı yasaklamış, işletme ve pazarlama üzerine eğitim görmem konusunda ısrar etmişti. Parasını o ödediğı ve Pritchard Cade olduğu için taleplerine boyun eğmiştim. Nihayetinde biliyordum ki dünyadaki yerimi bulmadan önce Cade İmparatorluğu’nda, en alt seviyedeki işlerden birine başlayacaktım.

“Mükemmel. Aile şirketinde nerede olacağım?”

Dudaklarını sildikten sonra masadan geriye yaslandı. “Ne demek nerede olacaksın? Bayan Aron Grayson olacaksın. Yerin işte orası.”

Çatalım elimden düşüp porselen tabağa sesli bir şekilde çarptı. Masanın öbür ucundaki annem sesle beraber yerinden zıpladı.

“Ciddi olamazsın.” İçimde çıldırtıcı bir öfke kaynamaya başladı.

Babam kaşlarını çatıp bana döndü. “Kesinlikle ciddi-yim. Jessen bu sen daha çocukken planlandı. Neden ciddi olmayayım? Bütün hayatın boyunca bunun olacağını bili-yordun. Yerinin neresi olacağını nasıl anlayamadın ki?”

“Neden bahsediyorsun? Cade aile şirketinde yerim nasıl Bayan Aron Grayson olmak olabilir? Benim bu ailedeki yerim aile dostuyla evlenmek mi?” diye çılgılık attım.

“Sesini keseceksin ve bunu hemen şimdi yapacaksın.” Babamın sesi alçaldı, fırtına öncesi sessizlik gibiydi. “Seni Aron’la evlendirmeye niyetim olduğunu hep biliyordun. Babası iş ortağım. Sahip olduğum her iş kolunda şirketle-ri var. Aile şirketini *aile içinde* tutmak için Aron’la evlene-rek imparatorluğumuzu güçlendireceksin.”

Aron’ın ailesi, insan bölgelerine silah ve mühim-mat sağlayan en büyük dağıtımca firma olan Grayson Silahçılık’ın sahibiydi. Aynı zamanda, özellikle morgon-ları öldürmek için tasarlanan Volt silahının yaratıcısı-ydılar. Morgonların ejderha DNA’ları, onlara insanüstü güçler vermişti. Normal kurşunlar onlara pek zarar ver-miyordu ama şimşek voltajı, damarlarında akan ve ke-miklerini güçlendiren elektrik enerjisini artırıyordu. Volt silahından ateşlenen mermi morgonların DNA’sıyla temas ettiğinde bir patlayıcıya dönüşüyordu. Grayson araştırma-cılarının bu gaddar silahı keşfetmek için yaptığı deneyler

kanını dondurmuydu. Kasten, bütün morgon türünü hedef alan bir silah yapan aileye kendimi *asla* bağlamayacaktım.

Boğazımda oluşan düğümü yutkundum. “Onu sevmiyorum. Kahretsin, ondan hoşlanmıyorum bile.”

“Ne fark eder ki? Çocukluğundan beri sana vurgun. Güzelce beslendiğinden, en iyi elbiseleri giyip en pahalı mücevherleri taktığından, yurtdışına tatile gittiğinden, istediğin her şeyin karşılandığından emin olacaktır. Hürmetkâr ve itaatkâr bir eş olur, işle ilgili davetlerde iyi ev sahipliği yaparsan bütün bunları sana verecektir. Her iyi adamın, arka planda detaylarla ilgilenip işleri yoluna koyan bir kadına ihtiyacı vardır. Bütün bu partilerin nasıl planlandığını sanıyorsun? Bunların altından annen kalkıyor.”

Havadaki gerginliğin annem ve sessiz küçük kız kardeşim Moira’nın olduğu tarafa doğru ilerlediğini hissettim. Yüzünde sahta bir gülümsemeyle her daim babamın isteklerini yerine getiren annem hayaletten farksızdı. Annemi seviyor ve ona acıyordum. Asla onun gibi *olmayacaktım*. Dışlerimin arasından konuşurken öfkemi kontrol altına almaya çalışıyordum.

“Neden...” –derin bir nefes aldım– “eğitim masraflarımı...” –güçlkle yutkundum– “ortağının oğluna köle olmam için karşıladsın?” Ayağa fırlayınca sandalyem yere düştü.

Babam kötücül bir tiksintiyle beni süzdü. “Fazlasıyla duygusal davranıyorsun, Jessen. Eğitim görmek istediğini düşündüğüm için bunu yaptım. Hem, işletme ve pazarlama alanında sahip olduğun diplomayla, iş yemeklerinde ve sosyete partilerinde kocanı destekleyecek kadar politikadan anlamış olacaksın. Tüm bölgenin en seçkin bekârıyla evlenmiş olacaksın. Kadınlar kendilerini onun

ayaklarına atıyorlar,” diyerek alay etti. “Bana minnettar olmalısın. Onun kölesi olacağına dair düşündüklerin de saçmalıktan ibaret.”

“Haklısın baba.” Orada öyle durdum, öfkeden kudurmuş haldeydim, benim hakkımdaki gerçek fikirlerini duy-mak gururumu kırmıştı, ve ne yazık ki bunu şu ana kadar anlayamamıştım. “Ben onun kölesi değilim. Henüz değil. Ama görünüşe göre onun *kaltağı* olmamı planlıyorsun.”

Annem hızla nefesini içine çekti. Edda mutfağa kaçıp ortadan kayboldu. Peçeteyi masaya fırlattım ve hışımla odadan çıktım, babam arkamdan bağırdığı halde durma-yı reddettim.

Topuklu botlarımın sesi mermer zeminde yankılanı-yordu. Kahyamız elinde çantamla kapıyı benim için açık tutuyordu. “Teşekkürler, Pierce.” Çantamı kapıp uzun adımlarla bir an önce kaçmaya çalışıyordum.

“Bekle! Jessen, bekle!”

Kız kardeşimin sesine döndüm. Kocaman açılmış göz-leri, tatlı suratı, tek omzuna doğru örülmüş siyah saçla-riyle yanıma koştu. Babam gibi bir canavar ve bizi savun-mak için asla ağzını açmayan bir anne tarafından yetiști-rilmek için fazlasıyla narin bir yapısı vardı. “Moira, içeri gir. Babam sonra sana yüklenecektir.”

“Benim... yarınki elbise alışverişinde yardımına ihti-yacım var.”

“Elbise mi?”

“Evet. Geçen yılki elbiseme sığacağı mı düşünmüştüm ama olmuyor.”

“Elbette, sığmazsın. On beş yaşındasın. Hızla büyü-yorsun. Neden anneme söylemedin? Bağış gecesi sonraki hafta sonu.”

Sandaletlerine baktı. Çok utangaçtı. “Ben... Elbise ba-

karken senin yardım etmeni istiyorum. Harika bir moda zevkin var ve senin seçtiğin bir şeyi istiyorum. Annemin değil.”

Kız kardeşimin genç bir kadın olmaya başladığını fark ederek yumuşadım. Tanrım, zamanı geldiğinde babam Moira’yı ne tür bir canavarla evlendirecekti? Bunu engellemek için elimden gelene yapmalıydım.

“Elbette yardım ederim. Yarın sabah on gibi seni alırım. Tamam mı?”

Ela gözleri sevinçle parladı. “Bu akşam giydiğin çok hoşuma gitti.”

V yakalı, zümrüt yeşili mini elbiseme baktım; çıplak bacaklarımın yumuşak kıvrımları eteğin ucu ile kahve-rengi botlarım arasından görünüyordu. Kurşundan dövülmüş sarmal bir bileziği ön koluma dolamıştım, gümüş renkli uzun bir kolye göğüslerimin üstünden aşağı sarkıyordu.

“Teşekkürler tatlım.” Gülümsemesi daha da canlanarak bütün yüzünü aydınlattı. Şimdilik sevimliydi ama günün birinde çok güzel bir kadına dönüşecekti.

İki koruma garaj yolunda bekleyen arabaya doğru koştu.

“Hiçbir şeyi kafana takma. Ben iyiyim.” Arabama atladım. “Şimdi içeri gir.”

Geri vitese taktım ve hızla araba yoluna döndüm. Dikiz aynamdan garaj yolunun ortasında durup bana el sallayan Moira’yı izledim, korumaların yolunu kapatıyordu. Kornaya basıp çılgınca el hareketleri yaparak tatlı kıza yoldan çekilmesini işaret ediyorlardı. Adamlara engel olduğunu bilmiyormuş gibi yavaşça arkasını döndü. Benim tatlı, mükemmel ve sinsî kız kardeşim.

“Tanrım, seni seviyorum Moira.”

Aracımdaki iletişim cihazını açıp Sorch'a'yı aradım. Yüzü hemen ekranda belirdi. Belli ki banyoda maskarasını tazeliyordu ve duvarındaki iletişim cihazından cevap vermişti. "Ne haber? Ailenle yemek yediğini sanıyordum."

"Evet, işkence sona erdi. Seninle kulüpte görüşürüz. Acilen bir içkiye ihtiyacım var."

"Tanrım, Jessen. O kadar mı fenaydı?"

"Tahmin bile edemezsin. Geldiğimde anlatırım. Adres neydi? Bir de kulübün ismi neydi?"

"Akropolis'ten biraz uzakta. Adı Meşale."

"Meşale mi? Bu da nedir Sorch'a? Başka bir morgon kulübü mü seçtin?" Hiç havamda değildim. En son bir morgon kulübüne gittiğimde yaşadığım maceranın etkisini hâlâ üzerimden tamamen atamamıştım.

"Ben değil Jed seçti. Ayrıca tatlım, istediğin kadar eleştirebilirsin ama ben morgon erkeklerine yeterince doyamadım. Corbin bizimde orada buluşacak." En sevdiği kırmızı rujunu sürerken bana göz kırptı.

"Peki," diyerek iç çektim. "Sizinle orada görüşürüz."

Tek istediğim sarhoş olup babamı, Aron'ı ve özellikle de içime işleyen bir çift mavi gözü unutmaktı.

Altıncı Bölüm

Bara sırtımı dayamış, dirseklerimi taş yüzeye dayamıştım, şat bardağım dudaklarım ile dişlerimin arasındaydı. Tam o anda bir morgon vücudunu bana doğru yasladı. Siyah kanatları gerilmişti ve gözlerinde şeytani bir bakış vardı. İki yana açtığı bacaklarıyla benimkileri kısıtıyor ve elleri belimi kavıyordu. İpek elbisem kıvrımlarıma yapışarak normalden daha fazlasını açıkta bırakıyordu. Güçlkle nefes alarak damarlarımda çağlayan isyankâr heyecanın tadını çıkardım. Adamın bacakları bana değdikçe elbisenin eteği daha yukarı çıkıyordu. Adamın yaramazlık yapacağını bildiğimden kahkaha atmak için kendimi zor tuttum. Herhangi bir hareket bardağı oynatıp içkinin üzerime dökülmesine sebep olacaktı.

Kalabalık bize tezahürat etti. Adamın koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. “Hareket etme.” Dudakları bardağın üzerinde durdu. “Bana güven.”

Dudaklarını büzüp bir çizgi halinde üflediği alev bardağın kenarını mükemmel bir isabetle sıyırdı. Ateşin tene bu kadar yakın mesafede yanmasının ve yakışıklı bir morgon erkeğinin dudaklarıma çok yakın durmasının verdiği heyecan hissiyle asi yüreğim yerinden hopladı.

Kahretsin, sarhoş olmuştum. Ağzımda bir bardak içki ve ateşle geriye doğru yaslanınca daha çok tezahürat aldım. Çılgın Jessen onlarla beraber sevinçle bağırıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu sırtarak. Ellerim omuzlarında gözümü kırptım. Ağzını açıp ateşi içine çekti, dudakları bardağın kenarlarından kayıp benimkilerle buluştu. Ancak o zaman beni kendine doğru kaldırıp bardağı ağzımdan emerek aldı ve başını geriye atıp şatı kafaya dikti.

Kalabalıkta alkışlar ve ısıklar koptu. Paxon’un eli hâlâ kalçamdayken kahkaha attım. Boş şat bardağını ters bir şekilde bara bıraktı. Eğilirken dudakları kulağıma fazlasıyla yakındı. “Bunu şat olmadan denemek isterim.”

“Belki.” Gülümseyerek yakındaki taburede oturan Jed’e doğru sendeledim.

Jed kolunu omzuma attı, muzip gülümsemeyle yüzü aydınlandı. “Eğlenceli, Jess.” Omzumun üzerinden bir bakış attı. “Şuna dikkat etsen iyi edersin.”

“Neden edeyim?” Dilim sürçüyordu. Güçlkle kendimi ayakta tutabiliyordum ama Jed yardım etti.

Corbin’in koluna girmiş Sorcha’yla öne eğildi. “Pax Gecekanat hanımefendilerden hoşlanır. Onları *gerçekten* sever.”

“Ben hanımefendi değil miyim?”

Jed başını iki yana sallarken bir tutam kızıl bukle tek gözünün önüne düştü. “Sen baş belasısın.”

Sorcha baygın bakışlarla kıkırdadı. Benden daha fena kafayı bulmuştu.

Jed’den uzaklaşıp alınmış gibi görünerek kolunu yumrukladım. “Lucius’un neyi oluyor ki?” Umurumda değilmiş gibi sormuştum ama cevabı öğrenmek için can atıyordum. Adamı gördüğüm an bir Gecekanat olduğunu anlamıştım.

O keskin gece karası kanatlar onu şüphesiz ele veriyordu. Benimle flört etmeye çalışması ve bana içki ısmarlamaya başlaması benim suçum değildi.

“Kuzeni. Amcasının oğlu.”

Uzaklara dalıp kafamı onaylarcasına salladım, tam o sırada en sevdiğim şarkılardan biri yüksek sesle çalmaya başladı. “Yaşasın! Hadi Jed. Dans edelim.”

Mekânın havalı mimarisine hayranlıkla bakarken onu bardan dans pistine sürükledim. Meşale, bir dağın veya mağaranın içi gibi gözüktüyordu. Mağara duvarlarına oyulmuş merdivenler dans pisti ve mini barların olduğu ikinci seviyedeki küçük oyuklara çıkıyordu. Akropolis’teki gibi mekânın içi çok katlıydı ve morgon tarzı harikalar diyarı gibi gittikçe yükseğe çıkıyordu.

Jed ile birlikte ritme göre dans ediyorduk. Gözlerim kapanırken sarhoşluğun vücuduma verdiği ağırlığın baş döndürücü hissine kapılmıştım. Ufak tefek, beyaz kanatlı bir morgon kızı bizimle dans etmeye başladı. Ufak derken kız en az benim kadar uzundu. Saçı ipekten beyaz bir şelale gibiydi ve gözleri buz mavisiydi. Tatlı bir şekilde gülümseyip etrafımızda dans ederken gitgide Jed’e yaklaşıyordu. Kızı suçlayamazdım. Jed fazlasıyla çekiciydi. Konuşmasına bile gerek yoktu. Kızlar hemen ona çekiliyordu.

Sonraki şarkının sert yerleri olmasına rağmen yavaş bir ritmi vardı. Şarkıcı büyüleyici bir melodiyle sözleri mırıldanıyordu. Çiftler salınıp birbirlerine sarılmaya başladı. Beyaz kanatlı kız Jed’i köşeye sıkıştırırken Jed sorun ediyormuş gibi görünmüyordu. Kızın kanatlarının kıvrımının üzerinden bana omuz silkti.

Kahkaha atıp kalabalığın içine karıştım, terli vücutları itip ilerlerken biri bileğimi kaptı. Paxon.

İki elini de belime dolayıp bana nazıkçe sarıldı, dans etmek isteyip istemediğimi sormadı bile. Bu eleman ısrarcıydı. Aileden gelen bir huy olmalı. Açıkça belli olan arzusunun farkında olarak beni kendine çekmesine izin verdim. Sarhoşluğun katmanlarını aşım bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Adam çok yakışıklıydı. Neden yapmayacaktım ki? Lucius'un akrabası olmasının ne önemi vardı? Siyah gözleri ve boyu dışında Lucius'a baya benziyordu. Beni öpmek için eğilmesini beklerken vücudumun neden Lucius'a verdiği gibi tepki vermediğini düşünüyordum. Hem ben neden Lucius'u düşünüyordum ki?

Bıkkınlıkla iç çektim, kollarımı adamın boynuna dolayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onun kilere bastırdım. Adamın daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Dilini dudaklarımın arasından soktu, elleri beni popomdan kavramak için aşağı doğru kaydı. Dans pistindeki birçok yiyişme köşesinden birine doğru gittikçe çekiliyorduk.

Kızın kokusunu alabiliyordum. Beni anında sertleştiren baş döndürücü bir kokuydu. Ejderham uyanmıştı, kıvrıldığı yerden kalkıp havayı kokluyordu. Dördüncü kattan kulübü taradım.

İşte orada.

Bu kız ne *halt* ettiğini düşünüyordu?

Dans pistinde kuzenimin vücudu ona sarılmış, dudakları *onunkilere* yapışmış ve elleri *onun kalçasını* kavırıyordu. Ejderha yakıp yıkma ve düşmanı küle dönüştürme ihtiyacıyla içimde kükrüyordu. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar korkuluğu sıktım.

Kuzenime zarar veremezdim. Paxon. Şerefsiz. İçine gı-

rebileceği, iki bacaklı her canlıyı baştan çıkarırdı. Ve şimdi benim siyah saçlı baştan çıkarıcı *kadınımı* istiyordu. Onu ortadan ikiye bölecektim.

Hayır! Yapamazdım. Ona dokunamazdım bile. Amcamın oğluydu. Ailedendi. Ama elleri ve dudakları kızın üzerindeydi. Eğer yakında uzaklaşmazsa ejderham beni sallamayıp kontrolü ele alacaktı.

Kız bunu bana nasıl yapabiliirdi? Beni delirmiş bir canavara çeviriyordu. Nasıl olur!

Nasıl olduğunu biliyordum ama gerçekte yüzleşmeyi reddediyordum. Sırf bir dokunuş ve öpücükle ruhuma kadar işleyen bir kadınla hiç tanışmamıştım. Canavarım kadını ona ait olarak addediyor ve onu dün de, bugün de, yarın da istiyordu. Daima. Evet, ejderha biliyordu ama adam kabultenmeyi reddediyordu. Sanki başka şansım varmış gibi.

Kader o kızı bana vermişti. Bir insanı. Düşmanımın kızı.

Çok çekici bir insan. Yumuşak kıvrımları, ipeksi teni, parlak gözleri, simsiyah saçları olan bir insan. Kıza dair her şey duyularımı hayata geçiriyordu. Ona doğru dalma, bitmek bilmeyen açlığı dindirip onu diğer erkeklerden uzak tutma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Kızın benim olduğunu herkese göstermek için onu işaretlemem gerekiyordu. Bunu yapmamın da sadece tek yolu vardı. Ve bundan geri dönüş yoktu.

Hayır... Kızı rahat bırakmalıydım. Bu işin oluru yoktu.

Kız sarhoştı. Gerçekten kafayı bulmuştu. Başını geriye atıp kakhaha attı. Şimdi geriye doğru çekilecek miydi? Avcı duyularımın devreye girmesiyle görüşüm keskinleşip değiştı, avına kilitlendi. Tünemiş ejderham kısık gözlerinin arasından olanları izliyordu. Paxon tekrar kızı kendine çekip köşeye itti. Bunu yapmasının ancak ve ancak tek sebebi olabilirirdi.

Piç kurusu!

Ejderham zincirlerini kırdı. Korkuluğun üzerinden daldım.

Gözlerim karanlık köşeye odaklandı. Bir eli kızın kalçasını sıkarken diğeri eteğini kaldırıyordu ve dili kızın dudaklarının arasındaydı. Kemiklerinin kırıldığını duyup kan kokusu alana kadar kafasını mağara duvarına geçirecektim.

Geri çekil.

Paxon'ı duvar boyunca fırlattım, kana susamışlığımla güçlüğüle dizginleyerek bedenimi aralarına soktum.

"Paxon." Sesimdeki ölümcül tını ortamı gerginleştirmişti. "O kız sana göre değil."

Pax aptal değildi. Canavarımın her an ortaya çıkmak üzere olduğunu ve eğer karşı çıkarsa onu ikiye böleceğimi fark etmişti. Şansa kıza karşı duyduğu şehvet onu öldürme arzumu kadar fazla değildi. Köşeden çıkmak için etrafımdan dolandı. Canavarım adamı güzelce sakatlamayı istese de hiddetini dizginleyerek gidişini izledi.

Gittiğinde Jessen öfleyip püfledi, asi bir şekilde çenesini kaldırması öfkeden kudurduğunu gösteriyordu. Ona hemen şuracıkta sahip olmak istiyordum. Hem de hemen.

"Bütün bunların anlamı nedir? Sana araya girme hakkını kim verdi?"

Evet, kesinlikle öfkeliydi. Umurumda değildi. "Sarhoşsun." Kontrolümü kaybetmeden önce Paxon'un ellerinin ve dudaklarının onun vücudunda gezdiğine dair görüntüleri aklımdan uzaklaştırdım.

"Ne olmuş? Sarhoş olmak istedim. Bunun konumuzla ne alakası var?"

Kız kafayı fena bulmuştu. "Ne yaptığının farkında değilsin."

İpeksi siyah dalgalarını omuzunun arkasına savurarak beni kokusuyla cezbediyordu. Yumruklarımı sıktım.

“Ne? Bu akşamı Paxon ile sevişeceğimden mi korktun? Hayır, ne yaptığının gayet farkındaydım. Ama artık gerçekleşmeyecek.”

Paxon’un onun üzerinde ve içinde olduğu birtakım görüntüler aklıma gelince neredeyse ejderham göğsümü yarıp fırlayacaktı. Bana nasıl hissettirdiğini bilmesini istiyordum. “Evet. Artık gerçekleşmeyecek.” *Evet. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Hiçbir adamla. Asla! Sen benimsin. Bunu güzel kafana sok.*

Kıza sahip olmalıydım. Yakında. İkiye ayrılmak üzereydim. Canavar imdadıma koşmak istiyordu, insan tarafımsa bu ihtiyacı reddediyordu. *Lanet olsun!* Kız bana işkence ediyor, beni öldürüyor, duyularımı tatlı ve şehvetli şeylerin vadiyle ele geçiriyordu. Sert vücudumun altında boyun eğen yumuşak teninin, tek vücut olana, kız benim olana kadar bedenlerimizin birbirine karışmasının vaadi ortadaydı.

Aklım bulanıklaşmıştı, söylediğini güçlkle algılıyordum. Tutarsız düşüncelerim tamamen farklı bir yerdeydi.

“Benimle ilgili bir şeye karar verme hakkını sana ne veriyor? İnsan kadınına dokunarak pek kıymetli Gecekanat ailesinin kirleneceğinden mi korkuyorsun? O halde defol git!”

Fırlayıp gitti. Kelimeleri karşısında dona kalmıştım. Yobaz olduğum için mi öfkeli olduğumu düşünüyordu? Ona hemen şimdi ne düşündüğümü ne hissettiğimi göstermeyi çok isterdim. Tatlı dudakları hemen kapanırdı çünkü daha iyi işlerle meşgul olacaktı.

Otoparka kadar onu takip ettim. Anahtarlarını çıkarırken güçlkle ayakta duruyordu. Anahtarları elinden kaptım.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın. Anahtarlarımı geri ver, Lucius.”

“Alkollü halde araç kullanmayacaksın.” Bu haldeyken gözümün önünden ayrılmasına izin vereceğimi mi sanmıştı? Başına her şey gelebilirdi. Porselen teninde tek bir çizik olması düşüncesiyle aklım yerinden çıkacak gibi oldu.

“Ah, şimdi de babam mı oldun? Bütün kararları benim yerime sen mi vereceksin?”

Ses tonundan acı ve ihanet okunabiliyordu. Öfkesi olanlardan daha fazlasına... babasınaydı.

“Güvenlik şefiyim. Sarhoş bir kadının araba kullanmasına izin veremem. Evine giderken başkasına değilse bile kendini öldürme ihtimali olduğunu bile bile hem de.”

“Erkekler. Kendinizi ne kadar da üstün sanıyorsunuz. Kadının gönlünde ne olduğunu umursamadan neye ihtiyacı olduğuna karar veriyorsunuz.” Gözyaşları yüzünden dökülürken içim parçalanıyordu. Hareketsizce durdum ve öfkesini boşaltmasını bekledim. Sonraki soru beni kalbimden hançerledi. “Sana bir şey sormama izin ver, *Bay Gecekanat*. Tanıştığımızdan beri beni bir kere bile düşün-dün mü? Bir kere bile?”

Bir kere mi? Bir kere mi! Bu kız benimle dalga mı geçiyordu? Çılgılık atmak istiyordum. *Her gün. Her saat.* Her lanet olasıca günün her bir saniyesinde düşüncelerime giriyordu. Aklımı başımdan alıyordu! Canavarım çoktan kızın ona ait olduğunu biliyordu ve adamın da boyun eğip bunu kıza söylemesi gerekiyordu. Ona göstermesi gerekiyordu.

Sadece bir kere mi? Kız kafayı yemişti. Onu nasıl düşünemezdim ki? O benim eşimdi. Onu ruh ateşiyle işaretleyene kadar bana ne huzur ne de rahat bir uyku vardı. Bu açlık beni çılgına çevirmeden geçireceğim bir an bile olmayacaktı.

Jessen tekrar anahtarlarını istedi.

Lanet olsun.

Anahtarlarını cebime atıp onu kaptığım gibi geceye doğru havalandım. Kızı kollarıma aldığım an bir huzur hissi damarlarımda gezindi. Evet. Kıyamete dek istediğim kadar inkâr edebilirdim ama kız tamamen benim olmadan bana huzur yoktu.

Burnunu boynuma gömünce dudakları tenime değdi. İçimde anında bir arzu ateşi tutuştu.

"Jessen." Onu durması için uyarırken aksini istiyordum. Canavar ayartılmaya ancak bu kadar karşı koyabilirdi. Ama kız sarhoştı. Bu haldeyken ona katiyen sahip olamazdım. Ne yaptığının farkında değildi.

Fısıltıyla söylediği sözler beni paramparça etti. "Neden rüyalarım giriyorsun?" Yumuşak dudaklarını tenime bastırdı. "Neden gitmem izin vermiyorsun? Neden beni kendi halime bırakmıyorsun?" İnanılmaz. Bunları alkol yüzünden söylüyordu. Sabah olup aklı başına geldiğinde gerçeği asla itiraf etmeyecekti.

Gönüllerimiz ve bedenlerimiz kaçınılmaz sonu biliyordu. Kader kararını vermişti. Zihinlerimiz bizi ayırıyor, bu inkâr oyununu devam ettirip kontrol bizde olmasa da bizde olduğuna ikna ediyordu. Tenime doğru mırıldanırken hislerime tercüman oluyordu. "Kalbim kırılıyor."

Kaldığı yerin nerede olduğunu biliyordum. İlk gece gördüğümde değil aynı zamanda son üç ay içinde kendimi üniversite kampusunun epey üzerinde uçarken bulduğumdan. Canavarımı çaresizce dizginlemek için onu kısacık da olsa görme ihtiyacı duyuyordum.

Anahtarlarla balkonunun kapısını açtım, kız yatağa koyup botlarını çıkardım ve üstünü örttüm. Yana doğru kıvrılırken yüzünden yaşlar damlıyordu.

“Uyu,” diye telkinde bulunarak beyaz yastığın üzerindeki ipeksi siyah saçlarına dokundum.

Onu korumak, ona sahip olmak, ona verdiğim kıymeti göstermek için yatağımda olması uğruna neler vermezdim.

Gözleri kapalıydı, yüzündeki gönül yarası içimi acıtıyordu. Saçını parmaklarımla tararken hem onu hem de kendimi teselli ediyordum. Yüzünde oluşan çizgiler yavaşça kayboldu. Sonunda uykuya daldığını düşündüğümde dolgun dudakları büzüldü ve ismimi fısıldadı. “Lucius.”

Göğsüm kasıldı. Daha önce kimse ismimi böyle kederli bir tınıda, bir yalvarış, dua ve aynı anda kutsama gibi söylememişti. Uykulu dudaklarından çıkan bu tek itiraf-la, kızın bilinçaltı bana ihtiyacım olan cevabı verdi.

Uykuya daldığında kapıyı kilitleyip gittim. Evime doğru bulutların üzerinden kanat çırpıyordum. Göğün baskısını üzerinde hissedince bir karara vardım. Kıza duymak istese de istemese de benim neyim olduğunu, benim onun neyi olduğumu yani gerçeği anlatmam gerekiyordu. Yakında bunu yapmalıydım.

Birleşik Bağış Gecesi önümüzdeki hafta sonuydu. Evet. Sonra hep beraber kader istediğine kavuşacak mı görecektik.

Gedinci Bölüm

“Teşekkürler. Yine bekleriz.”

Akşamdan kalmışlığım sonunda diniyordu ve kendimi gülümsemeye zorlayabiliyordum. Paketlenmiş iki elbiseyi alıp Moira’yı kapıdan dışarıya yönlendirdim.

“Ver onları tutayım Jessen. Sen hâlâ solgun gözüküyorsun.”

“Teşekkürler tatlım. Mutlu musun?”

“Evet!” Yüzü sevinçle parlayınca suratsızlığım geçti. “Elbisem çok güzel. Seninki de öyle.”

Babamın kredi kartına sahip olmak beni, bulabileceğim en pahalı iki elbiseyi ve onlara uyacak aşırı pahalı ayakkabıları almaya teşvik etti. Bunlar basit intikamlardı ama sahip olabileceğim ufak tatminleri reddetmeyecektim.

“Bunları hak ediyorsun.” Mağaza vitrinlerinin önünden yürürken kız kardeşimin koluna girdim. “Hey. Beraber kahve içmeye ne dersin? Biraz da sevdiğin duble çikolatalı pastadan bir parça yeriz.”

“Ah, evet. Çok hoşuma gider.”

Onu arabadan uzağa, sola doğru yönlendirdim. Bir aksesuar mağazasının önünden geçerken bir morgon kadının vitrindeki el çantalarını düzenlediğini fark ettim.

Bize baktı ve işine dönmeden önce gülümsedi.

“İlginç değil mi?”

“Nedir, Moira?”

“Morgonların insanların dükkânlarında çalışması. Öğretmenim, insanların ve morgonların beraber çalışmayı öğrenmesi gereken, ilerici bir çağda olduğumuzu söyledi.”

“Öyle dedi demek?”

“Hı-hı. Daha hoşgörülü olmamızı ve böylece iki türün de beraber gelişeceğini söyledi.”

“Akıllı öğretmenmiş.”

“Evet. Öyledir.”

Moira'nın sesinden hayranlığını duyabiliyordum. On beş yaşında, babamızın dikkatli bakışları altında yaşayan bir kıza göre oldukça neşeli ve anlayışlıydı. Büyümüş de küçülmüş gibiydi.

Kaşlarını çattı. “Öğretmenimizle aynı görüşte olmayan bazı çocuklar var.”

“Hıh. Eminim vardır.” Ona bilmiş bir bakış atıp “Ama ben haklı olduğumu düşünüyorum,” diye fısıldadım.

Moira kıkırdadı. Duyduğum en tatlı sestti. “Ben de öyle,” diye fısıldayarak cevap verdi.

Gökdelenlerin camdan duvarlarına bakarken çatı katlarından birine uçan bir morgon gördüm. Morgonların sahip olduğu binaların en üst katlarında çoğunlukla morgonlara ait dükkânlar vardı. İnsanlar caddedeki dükkânları veya ara katlardaki çeşitli büroları kullanıyordu. Gladium Bölgesi'nin en çok satın alınan ve kiralanın mülkler Cade İmparatorluğu'nun dokunaçlı devasa yaratık gibi konumlandığı diğer taraftaydı. Morgonlar hâlâ batı bölgesini tercih ediyordu. Ama Warwick Mahallesi'ndeki bu birkaç sokak, hatların bulanıklaşıp iki ırkın birbirine karıştığı, mekânları paylaştığı ve çantacı

dükkânından da belli olduğu üzere beraber çalıştığı yerd.

Acaba morgonlar hiç cadde üzerinde mağaza açıp doğrudan insanlara hizmet edecekler mi diye düşünürken gözüme üç siyah ejderhalı tanıdık arma çarptı. Camdaki armanın altına ufak bir yazı kazınmıştı: Alevli Kalpler Sanat Galerisi. Nabzım hızla atmaya başladı.

“Tatlım? İçeri girsek sorun olur mu? Bu galeriye bakmak istiyorum.”

“Tabii ki de.”

İçeri girdiğimizde bir morgon kadını bize gülümsedi. Daha önce koyu çivit mavisi renginde kanatlar hiç görmemiştim. Narin kanatlarını cırparak bize daha dikkatli baktı. Tatlı yüzüne sakın, samimi bir ifade kondurmadan önce kaşlarını çatmıştı.

“İyi günler hanımlar. Size yardımcı olabileceğim bir konu olursa lütfen beni haberdar edin.”

Başım la onu selamladım. İnsan müşteriler için morgon sanat galerisi. Ne kadar ilginç. Ve sahibinin hangi klan olduğunu çok iyi biliyordum.

“Ah, Jess. Şuna bak. İnanılmaz güzel.”

Soyut bir uçan morgon heykeli galerinin önünde duruyordu. Moira heykelin etrafında dolanırken ben resimlere doğru mistik bir güç tarafından çekiliyordum. Duvar boyunca yavaş yavaş yürüyordum. Önce siyah ve beyaz resmedilmiş dağları geçtim. Ardından morgonları farklı uçuş evrelerinde resmeden bir dizi soyut resim vardı, hepsi canlı renklerle yapılmıştı, büyük ihtimalle girişteki heykeli yapan sanatçının elinde çıkmaydılar. Devam ettim.

Yüreğim ağzıma geldi.

Balkonda durmuş, soluk tenli çıplak bir insan kadını, sanki adam ismini seslenmiş gibi tek omzunun üzerinden sanatçıya doğru bakıyordu. Dalgalı siyah saçları sırtına

doğru dökülüyor ve kalçasının yumuşak bir kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Bu kadını tanıyordum. Aynada onu fazlasıyla görmüştüm. Bu sanatçının fırça darbelerini de tanıyordum. Lucius'un oturma odasının tavanında görmüştüm. Kaşlarımda ter birikmeye başladı.

Sonraki eser siyahlar, kahveler ve altın renklerinde dikdörtgen bir parçaydı. Muziplikler vaat eden derin bakışlı kahverengi gözlerin yakından resmedilişiydi. Belki de daha fazlası. Nefesim kesildi.

Kalbim göğsümde hızla atarken sonraki parçaya geçtim. Ön planda bir morgon erkeğinin kaslı omuzu ile açılmış kanatlarının bir kısmı siyah saçlı ilham perisini çevreliyordu. Sanatçı kızın sadece çıplak omuzlarını ve profilini çizmişse de kızın çıplak olduğu anlaşılıyordu. Aynı zamanda bu sah-neden koruma ve kızı kanatlarının altında güvenme tutma duygusunu da açıkça ortaya koyuyordu.

Profilimin mükemmel bir biçimde yorumlanmış haline durup bakarken titredim. *Benim* profilim! Güçlkle nefes alabiliyordum. Beni tuvale bu kadar gerçekçi bir şekilde nasıl yansıtabilmişti? Beni sadece iki defa görmüştü. Şah damarımda atan nabzımı hissediyordum, tam o anda yavaşça bir şeylerin farkına varmaya başladım. Yasak arzuların musallat olduğu tek kişi ben değildim.

Sonuncu resme geçince olduğum yerde donakaldım. Dördü arasından en büyüğüydü ve şu ana kadar en mahrem olanıydı. Siyah ipek çarşafların üzerinde baştan çıkarıcı şekilde uzanan, süt beyazı tenli kadın tuvalden bakıyordu ve belli ki sevişmeyle doyuma ulaşmıştı. Daha önce hiç ilişkiye girmediğim düşünülürse, görüntü hayal gücümün yörüngesini değiştirmişti. Bir adam tarafından, bu kadınının sevildiği gibi sevilme nasıl hissettirirdi? Kendi yansımam olan kadını kıskanıyordum ve onun sır-

larını bilmek istiyordum. Bu, beni bekleyen şeylerin bir yansıması mıydı? Kız bir kolu yanağının altında, yanına uzanmıştı ve siyah saçları tek göğsünü kapatıyordu. Belinin, kalçalarının ve bacaklarının kıvrımlı yapısı kalçasının yarısına kadar kayan siyah ipek çarşafa tezat oluştuyordu. Gözleri hafifçe kapanmıştı ve dolgun dudakları aralanmış, daha fazla zevk vaat ediyordu.

Aman Tanrım. Bedenimi hiç görmeden beni bu kadar canlı nasıl resmetmişti?

“Çok güzel, değil mi?”

Yerimden korkuyla sıçradım. Galeri müdürü yanımda durup tabloyu inceliyordu. Güzel hatları olan bir kadındı. Çoğu morgon kadını ince ve zarif hatlara sahipti.

“Bu serinin adı *Sevgili*.”

Başka ne olabilirdi ki? Canlı menekşe rengi gözleriyle beni inceledi. Büyük ihtimalle benzerliği fark etmişti ve sanatçı için kaç saat yatakta yattığımı merak ediyordu. Ah, cevap hiç olacaktı. Bu hayali kendi kafasından kurmuştu. En çıplak ayrıntısına kadar bana benzeyen bu şehvetli sevgili kanımın kaynamasına sebep oluyordu. Hem de vücudumun her yerindeki kanın.

Hâlâ tek kelime edemeyecek haldeydim, galeri müdiresi lafına devam ederek tuhaf sessizliği bozdu. “Bu tablo isimsiz bağışçılarımızdan birinden geldi. Satılık değil, sadece sergi için.” Gizemli bir şekilde tebessüm etti. “Bu koleksiyona karşı oldukça sahiplenici davranıyor.”

“Öyle mi?” İlginçti çünkü dün akşam hiç umurunda olmadığını ima etmişti. “Affedersiniz.” Hızla dönüp *Sevgili* serisini, yani beni geniş bir yatakta uzanırken gösteren resimleri görmeden önce Moira’yı kolundan yakaladım.

“Bir sorun mu var?” diye sordu onu galeriden çıkarırken.

“Ah, yok tatlım. Dışarıda geç vakte kadar kalmanı is-

temiyorum. Babam endişelenecektir. Gel gidip kahvelerimi içip pastamızı yiyelim, ha?"

Başıyla onaylarken kaşları çatıldı.

Aklımda sorular dolanıyordu. Bir tanesine güçlkle dikkatimi verebiliyordum. Beni bu kadar iyi nasıl hayal edebilmişti? Bu kadar gerçekçi? Bu kadar gösterişli bir tabloyu resmetmesi için beni kaç saat hayal etmesi gerekmişti? Dün akşam beni *bir kere olsun* düşündün mü diye sorduğumda ilgisiz davranmıştı. Kahretsin, binlerce defa düşünmüş olmalı.

Ah. Dün akşam. Bu sabah kendimi yataktan dışarı sürüklediğimden beri aklıma gelen her anıyı bastırmaya çalışıyorum. Utanç verici konuşmamı, hislerimi itiraf etmemi tekrar tekrar hatırlamak fazlasıyla utanç vericiydi. Aptal gibi içimi dökerken acı çekenin sadece ben olduğuma inanmama izin vermişti.

"Piç kurusu," diye mırıldandım.

Moira şaşkınlıkla "Ne?" dedi.

"Yok bir şey."

Kahvelerimiz için sıraya girdik. Unutmaya çalıştığım halde dün akşamı kafamda canlandırmaya devam ediyordum. Evet, Pax ile yiyiştığım için kızgındı. O zaman, bir insan kadınının üstün aile soyunu lekelemeye cesaret etmesine sinirlendiğini düşünmüştüm. Bulanık hatıraların arasından, beni kollarına alıp eve taşıırken sahiplenici bir edayla kucakladığını hâlâ hissedebiliyordum. Beni yatağa bırakırkenki zarif dokunuşuna ne demeli?

Ah, Lucius beni kesinlikle düşünmüştü. Belli ki, sabahları, öğlenleri ve geceleri düşünmüştü. Şefkat, sahiplenme ve daha fazlası o resimlerin fırça atışlarına yansımıştı. "Neden benden gizleniyorsun, Lucius?"

Tezgâhın diğer tarafındaki kasiyer, karton bardaktaki

köpüklü kahvemi uzatırken, “Affedersiniz, hanımefendi?” diye sordu.

“Yok bir şey. Özür dilerim.”

Birçok kişiyi ilgisizlik maskesiyle kandırabilirdi ancak az önce Bay Gecekanat’ın sakın görünüşünün ardındaki şeye şahit olmuştu. Beni en mahrem halimde, yatağına uzanmış, âşığımlı –onu– yanıma çağırırken hayal etmişti.

“İyi misin, Jess? Ateşin varmış gibi görünüyorsun.”

Boğazımı temizledim. “İyiyim.”

Gülümsemeye çalıştım ama birkaç gün içinde, bağış gecesinde yüzünde mermer gibi maskesiyle tam önümde duracağını bildiğimden midemde kelekler uçuşuyordu. Maskenin arasından sızıp Lucius’un, sevgilisi için özlem duyan adamı ortaya çıkarmasını sağlamam gerekiyordu.

“Brant seni burada bulabileceğimi söyledi.”

Tuvalden başımı kaldırıp baktım. Lorian elleri cebinde stüdyomun girişine yaslanmış içeriği inceliyordu.

“İşte buradayım. Ne oldu?”

Fırçayı elimden bırakıp ayağa kalktım ve parmaklarımdaki kahverengi boyayı sildim. Bir sürü resmi ve arzu-larımı gizleyebilirdim. Ama bir manası yoktu.

“Brant bu aralar stüdyonda fazlasıyla zaman geçirdiğini söyledi.”

“Eğer bir şey bilmek istiyorsan kâhyama değil de bana sor.” Kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim.

Yavaş adımlarla odaya girdi ve en son eserimin olduğu tuvali kaldırdı. “Kızı henüz yatağına almadın mı?”

“Hayır.”

“Belki sadece şehvettir.”

“Değil.”

Lorian tuvali yerine bırakıp odanın içinde yürüdü, ar-

zumun kanıtını inceledi. “Belki de takıntı?” Bir kolunu genişçe açarak etrafı gösterdi.

“Hayır.” Sesim alçalarak hırlamaya dönüştü.

Lorian bakışlarımın karardığını fark etti. “Daha onu tanımıyorsun bile, Lucius.”

“Ejderham tanıyor. Ejderham kızın varlığını kabul ediyor.” İçimde yanan alev kızın benim için ne olduğunu bana her gün hatırlatıyordu. Artık inkâr edilecek bir şey yoktu.

Lorian sonunda dolanmayı bırakıp şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirdi. “Ciddisin.”

“Böyle bir konuda şaka yapar mıyım?”

“Kız bir insan.”

“Belli ki. Ejderhamın umurunda değil. Benim de değil. Eğer beni kabul ederse, onu kendimin olarak alacağım.”

Gönülbağı veya ruh ateşi gibi kelimeleri söylememe gerek yoktu. Lorian tam olarak ne demek istediğimi anlamıştı. Aynı zamanda ondan veya babamdan izin istemediğimin de farkına varmıştı. Gönülbağına gelince, eşin olmadan yaşamak dışında başka bir şansın yoktu. Bunu istemediğimi biliyordu. Kızın tadına bakıp öpüşünün, güzelliğinin ve arzusunun özündeki bütün o vaatten sonra olamazdı.

Lorian kara kaşlarından tekini kaldırdı. “Ne zaman?”

“Bir an önce. Canavarım...” Hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? Sanatımla kolayca gösterebilirdim ama kelimeler kifayetsizdi. Tarif edebileceğim en yakın duygu ise, “Sabırsız,” olmuştu.

Lorian başıyla onayladı. “Cadelerin Dayanışma Balosu’nda onun evinde olacağız.”

“Evet.” Onu tekrar görme düşüncesi kararımı güçlendirmişti. Kaslarım gerildi.

“Kıza o zaman mı soracaksın?”

“Öyle planlıyorum.” Arkamdaki duvarda duran kızın resmine baktı. Sadece benim gözlerim için olan, asla gale-riye astırmadığım tabloya. Ay ışığının altında, narin kolu bana doğru uzanmıştı. Lorian’ın gözlerinin resmin üzerinde dolaşması canavarımı uyandırıyordu.

Kendisi de bunu hissetmiş olmalıydı ki gülümsedi. Lorian için nadir bir durumdu. “Seni her zaman destekleyeceğim kardeşim. Bunu biliyorsun. Ayrıca görünüşe göre,” –göz kırptı– “kız buna fazlasıyla değer.”

Omuzlarımı biraz da olsa gevşettim.

Odadan çıkmak için arkasını döndü. “Yaşlı serseri Cade’le de güzelce ödeşmiş olacağız,” dedi kahkaha atıp. “Haber aldığında yüzünü görmek isterdim doğrusu.”

Dönüp duvarımdaki kadının gözlerini inceledim. Umut ediyordum.

Eğer beni kabul ederse.

Sekizinci Bölüm

“Çok güzel görünüyorsun, tatlım.”

Annemin sözleri kocaman giyinme odasının duvarlarında yankılanmıştı. Annemin saç ve makyaj stilistlerinin benimle işi bittikten sonra sekizgen aynaların önünde durdum. Koyu bukleler tepemde ufak altın kıskaçlı tokalarla toplanmıştı. Geriye kalanı sırtıma kadar dalgalar halinde dökülüyor, ufak saç tutamları yüzümü çevreliyordu. Tek omuzlu uzun siyah gece elbisesi vücudum camla kaplıymış gibi ısıtılar saçıyordu. Aksesuar olarak sadece bileğimde altın kelepçe bilezik kullanmıştım.

Saçlarımı ve takılarımı son moda trendlere sokana kadar benimle saatlerce uğraşan annemin stilistlerinden genellikle uzak dururdum. Ama bu akşam güzel görünmek istiyordum. Lucius için. Gözlerinin benim üzerimde olmasını istiyordum. Kimi kandırıyordum? Ellerinin ve dudaklarının da üzerimde olmasını istiyordum. Siyah, elbise kıvrımlarımı sarmıştı ve soluk tenimle güzel bir tezat oluşturunuyordu. Siyah. Nabzım hızlanmaya başladı. Onun rengini giyiyordum ve şu ana kadar bunun farkına varmamıştım. Aynadaki yansıma gülümsedim.

“Misafirler gelmeye başladı Bayan Cade.” Edda odaya

girip duyurusunu yapmış ve hemen çıkmıştı.

Kulaklarından gerdanına, el bileklerinden ayak bileklerine kadar pırlantalarla süslenmiş annem parıltılı bir kafesin içindeymiş gibiydi ve böylece gümüş pullu elbisesini daha çok ortaya çıkarmayı başarmıştı. Kapıda durup endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Jessen. Biliyorsun baban sadece senin iyiliğini istiyor. Aron'ı kocan olarak kabul etmelisin canım. Sana her istediğini verecektir."

İç çektim. "Gerçekten verecek mi anne? Babam sana gönlünün her istediğini verdi mi?"

Bu annemi susturmuştu. Misafirleri karşılamak için gitmeden öne yüzüne huzursuz bir tebessüm kondurdu.

Moira köşedeki taburede oturmuş elbisesinin kenarıyla uğraşıyordu. "Gel hadi." Ona uzandım. Ham ipekten dokunmuş soluk mavi elbisesi içinde melek gibi görünüyordu. Elimi tuttu ve beraber aşağıya indik.

Misafirlerin sadece bir kısmı gelmişti. Balo salonunda hâlâ nefes alınacak kadar havadardı. Orkestra ısınmaya başlamıştı ve kemancı kız yayıyla teller üzerinde yavaş geçişler yapıyordu. Gümüş avizelerden yayılan altın renkli ışık, altındaki süslü kalabalığa sıcak bir parlaklık yansıtıyordu. Siyah üniformalar giymiş hizmetçiler kalabalığın arasında dolanıp ellerindeki gümüş tepsilerde şampanya ve ordövr servisi yapıyordu.

"Ah, baksana Jess. Krissa gelmiş. Tanrı'ya şükür. Yanına gitmem sorun olur mu?"

"Elbette olmaz. Git arkadaşını gör."

Annemin bana öğrettiği asaletle sırtım dik, yüzümde sahte bir gülümseme ve ufak adımlar atarak etrafta dolandım. "İyi akşamlar, Bay ve Bayan Barrow." Ella'nın kendini beğenmiş züppe anne ve babasını selamladım.

"İyi akşamlar Jessen. Çok güzel görünüyorsun."

Kalabalığın arasında geziniyordum. Elbette Ella kurtlar arasında bana eşlik edemeyecekti. Ailesi nezih bir ortamda veya "iyi bir amaç" için de olsa kızlarının bir morgonla aynı çatı altında olmasına asla izin vermezdi. Ella'nın geçen gece Akropolis'ten çıkarken Conn Üvezalazı'nın kollarında olduğunu görseydi Bayan Barrow'un kafasının patlayacağını düşünüp gülümsedim.

Babamın iş ortaklarından biri şarap kadehinin ardından alaylı bir ifadeyle, "Baksana tatlım. Onlardan birkaçı gelmeye başladı bile," dedi. Ufak tefek sarışın eşi adamı aksi yöne çevirdi. Bütün bağış gecesi olayı tamamen bir maskaralıktı.

Kalabalığa bakış attım. Katlanmış morgon kanatlarının sivri kıvrımları diğer misafirlerin kafasını aşırıyordu. Bazları gümüş, bazıları paslı kırmızı rengindeydi. Kalbim geniş kıvrımlı siyah kanatları görme arzusuyla hızla çarpmaya başladı.

"Aman Tanrım. O sensin! Evet, gerçekten sensin!"

Genç bir morgon kadını parlak bir tebessümle bana yaklaştı. Başta kızı tanımadım ama sonra dans pistinde Jed'i köşeye sıkıştıran beyaz kanatlı ince bir morgon kadının imgesi gözümde canlandı. Normal ışıktandırmalar altındayken ve alkol kafamı bulandırmamışken perimsi hatları olan uzun ve narin kızın bu dünyaya ait olmayan bir zarafet ne güzellik saçtığını görebiliyordum. Platin sarısı saçlarının bir kısmı ince örgülerle taç şeklinde tepesinde toplanmıştı ve geriye kalanı ipeksi bukleler bir şelale gibi omuzlarını geçip aşağıya dökülüyordu. Parlayan beyaz elbisesi yanar döner incilerle süslüydü ve yüzündeki peri hatlarını ortaya çıkarıyordu.

"Merhaba. Geçen akşam Meşale'de tanışmıştık, değil mi?" Elimi bir tebessümle uzattım. "Ben Jessen Cade."

“Shakara Buzkanat.” Uzun ve narin parmaklarıyla elimi sıkarken mavi yeşil gözleri kocaman açıldı. “Evet! Şu çocukla beraberdin. Adını... öğrenemedim.” Yanakları pembeleşti.

“Evet. Yanımdaki Jed'di. Seni bir ara tanıştıtırırım.”

“Tanıştıtırır mısın?”

Yemin ederim bir anda kocaman bir peri tozu topuna dönüşecek bir periye benziyordu. Teni parladı. Demetrius anında yanımda bitti, yüzünde her zamanki “Cade olmak-tan gurur duyuyorum” diyen maskesi vardı.

“Anne ve babamız misafirlerimizi karşılarlarken onlara eşlik etmemizden hoşnut olacaktır.”

“Ah, elbette.” Beyaz kanatlı ejderha kıza döndüm. “Bu Shakara Buzkanat. Shakara, bu da erkek kardeşim Demetrius Cade.”

Demetrius'un yüzü sanki bir morgona dokunmak ona acı veriyormuş gibi kasıldı ama ona da bütün kadınlara gösterdiği nezaketi gösterdi. Bir beyefendinin bir hanımefendiyi selamlama adetimize uyarak kızın elini alıp eğildi.

Kız bakışlarını uzaklara daldırıp samimiyetle gülümsedi. Bir morgonun uysal olacağını hiç düşünmemiştim. Shakara türünün inanılmaz güzelliğine sahipti ama uysal bir varlıktı da.

“Tanıştığımızı memnun oldum.” Demetrius boğazını temizleyip kızın elini bıraktıktan sonra kolunu bana uzattı. “Eğer bize müsaade ederseniz Bayan Buzkanat.”

“Kesinlikle.”

Demetrius'un balo salonunun girişine kadar bana eşlik etmesine izin verdim, yüzündeki ciddi ifade sırtıyordum. “Bunca morgona terbiyeli ve nazık davranmak zorunda kalmanın seni huzursuz ettiği düşünülürse epey medeni davrandın.”

Koyu kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Sana şaşır-tıcı gelebilir sevgili kız kardeşim ama düşmanlarımıza, evimize gelen bir misafir gibi davranmanın iyi bir iş poli-tikası olduğuna inanıyorum."

"Düşman mı, Demetrius? Savaş meydanındaymışız gibi davranıyorsun. Tam bir saçmalık."

Kapıya doğru giderken birden durup kızgın bakışlarını bana çevirdi. "Şüphesiz ki burası bir savaş meydanı. Ben de hayatımız boyunca sıkı çalışarak elde ettiklerimizi ko-rumak için ailem ve babamın yanında savaşıyorum. Han-gi tarafta olduğuna karar vermen gerekiyor."

O anda abime acıyordum. Düşmandan yani morgon tü-ründen nefret etmesi için babam tarafından şekillendiril-miş ve eğitilmişti. Şimdiyse bu körü körüne bağlılıktan azıcık da olsa saparsa hain olarak görüleceğine inanıyor-du. Kapıda gelenleri karşılayan annemle babamın yanı-na ilerlemeye devam ettik. Birden nefesim kesildi. Siyah kanatlı üç adam kemerli girişin altında babamın yanında duruyordu.

"İşte buradasın tatlım. Adicus Gecekanat, bu da kızım Jessen."

Sağındaki adama bakmaya cesaret etmedim. Lucius'un yakıcı bakışlarını ve içimin erimesini hissedebiliyordum. Lucius'la aynı boyda, babamdan otuz santimetre daha uzun, siyah saçları şakaklarından ağarmaya başlamış, kömür karası gözleri olan adama elimi uzattım.

Lucius'un babası elimi ellerinin arasına alıp reverans yaptıktan sonra "Büyüleyici," dedi. "Pritchard, en değerli mücevherini gözlerden uzakta tutmuşsun."

Babamdan gelen yüksek sesli kahkaha yüzümü buruş-turmama sebep olmuştu. "Aynen öyle."

Tabii ya. En değerli mücevher bile satın alınıp satıla-

bilirdi. Babam bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama çenesini tuttu.

“Bayan Cade, lütfen size oğullarımı tanıştırmama izin verin. Bu Lorian Gecekanat.”

Adamın solundaki morgon elimi sıktı. Abisiyle aynı kalıptan çıkmış gibiydi, elmacık kemikleri daha çıkıktı ve bakışlarında ciddi bir ifade vardı. En şaşırtıcı farksa biri kahverengi, diğeri mavi olan gözleriydi. Gözümü dikip bakmamaya çalıştım ve sıradaki üçüncü adama döndüm.

“Bu da en büyük oğlum Lucius Gecekanat.”

Lucius’un bakışları beni ateşe verebilirdi. Maskesini takmış hiçbir duygusunu açık etmiyordu. Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken elimi tutup reverans yaptı. “Sizinle tanışmak benim için bir zevk Bayan Cade.”

Giydiği siyah smokini üzerine mükemmel bir biçimde oturuyordu. Elimi görgü kurallarına uygun olandan biraz daha uzun süre tuttu, parmakları bileğimin iç kısmı ile avucuma hafifçe dokunmuştu. Orkestra ilk vals müziğini çalmaya başladı. Lucius’un bakışları bana kitlendi. “Bayan Cade, merak ediyordum da ilk dansınızı bana bahşeder misiniz?”

Bu medeni Lucius beni şaşırtıyordu. Babam bana sert bir bakış attı. İş cephesinde onları bozguna uğratana kadar ayakta uyumasını istediği onur konuğunun isteğini reddetmeme için bana meydan okuyordu.

Eh, her şey aile içindi. “Elbette Bay Gecekanat.”

Koluna girdim ve beni dans pistine yönlendirmesine izin verdim. Kanatları sıkıca arkasına gizlenmişti ve morgonlardan beklemeyeceğim bir asaletle beni kollarına aldı. Nasıl da iri yapılıydı. Bir elimi avcunun içine alıp diğeri belime yerleştirdi, ateşi elbisemin kumaşını yakıp geçiyordu. Gözlerimin bana ihanet etmesini engellemeye

uğraşıyordum. İri vücudunu bana daha sıkıca bastırdığında kalbim yerinden hopladı. En nazik ifademi yüzüme yerleştirdim.

“Babamın bütün morgonlardan nefret ettiğini biliyorsunuz Bay Gecekanat. En çok da sizin ailenizden.” Resmi adını kullanmadan duramamıştım. Öldürücü darbeyi vurmadan önce biraz takılmadan edememiştim.

Beni dans pistinin kavislerinde ustaca döndürürken vücudum onun yönlendirmeleriyle eğilip salınıyordu. Başka hangi şekillerde vücudum ona itaat edecekti?

“Ancak bir aptal bunu anlamaz Bayan Cade.” Görünüşe göre o da bana takılıyordu. Maskesi yerinden oynamadığı halde gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. “Morgonların insanlarla olan ilişkilerinde fazla ileri gitmelerini nasıl karşılıyorsunuz?” Beni bir kez daha döndürdü, sakın yüz ifadesi değişmiyordu. “Siyasi açıdan, elbette.”

Sırıttım. “Ah, evet, siyasi açıdan mantıklı geliyor, değil mi? Ne de olsa bir arada yaşıyoruz. Eğer toplumumuzun gelişmesini istiyorsak birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz.”

“Hım. Akıllıca laflar.”

“Bana ait olduklarını söyleyemem. Kız kardeşim Moira’nın öğretmeni sınıfta ırkların kardeşliğine dair birtakım konuşmalar yapıyor.”

Sonraki dönüşte beni kendine daha sıkıca çekti. göğüslerim gövdesine yapıştı. Bunu bilerek yapmıştı ama dikkatimi dağıtamayacaktı, o öldürücü darbeyi vuracaktım. Akıllı Jessen bana terbiyeli olmamı söylemişti. Çılgın Jessen ise ona çenesini kapamasını söyledi.

“İşten ve politikadan bahsetmişken bugün Warwick Mahallesi’nde ilginç bir şey gördüm.”

Lucius ırkildi. “Öyle mi?”

“Evet. Oldukça ilginç. Ailenizin bir sanat galerisine sa-

hip olduğun bilmiyordum. Bay Gecekanat.”

Dişlerini sıktı. Ensesi ve yanakları kızardı ve mermer gibi ifadesi yok oldu. Bana daha sıkı kavrayarak dans pistindeki ilerleyişimizi yavaşlattı.

“Peki ne gördünüz Bayan Cade?” Ağzından çıkan kelimeler alçak ve ciddi bir tondaydı ve içimde varlığından bile haberdar olmadığım yerlere ulaşıyordu.

Gözlerimi gözlerine dikip güçlkle yutkundum. “*Sevgili* adında epey ilgi çekici, hatta açıklayıcı diyebileceğim bir tablo serisine rastladım. Böylesi bir sanatçı olduğunuzun farkında değildim.”

Bizi bir köşeye doğru döndürürken neredeyse boynumun incinmesine neden olacaktı. Bizi insanların bakışlarından gizlerken ifadesi öfkeliydi. “Peki bu sergi size ne açıkladı Bayan Cade?”

“Hayal gücünüzün gerçekliğe inanılmaz derecede yatkın olması dışında ilk görüşmemizden beri beni sık sık düşündüğünüzü açıkladı. Hata olarak adlandırdığınız öpücükten beri.”

Belimdeki el ensemini kavramak için yukarı doğru hareketlendi ve boynuma gelince başparmağı nabzımın üzerinde durdu. Yerimden kıpırdamadım, bedenini benimkine yaklaştırmasına izin verdim; ateşten bir duvar bizi tutuşturmakla tehdit ediyordu.

“Aklımı boşaltabilmemin tek yolu seni tuvale yansıtmaktı.”

“Peki, işe yaradı mı Lucius? Sonunda benden kurtulabildin mi?”

Gözleri uzun bir süre çaresizce yüzümde dolandı. “Hayır.” Başparmağı nazikçe nabzımı okşadı. “Korkarım ki.” –sesi titredi– “korkarım ki asla kurtulamayacağım.” Başını eğip bana sokuldu. “Ayrıca kurtulmak da istemiyorum.”

Neşeli maskem yok oldu. Nabzımın düzensiz artışını hissetmiş olmalıydı. Dilim şu ana kadar kalbimde olan bir itirafı dökmek üzereydi. "Lucius, ben..."

Orkestra birden durdu. Babam kürsüye çıkıp mikrofona hafifçe vurdu. Her yıl yapılması planlanan Birleşik Bağış Gecesi'nin ilkinde geldikleri için misafirlere teşekkürlerini sundu. "Ailemi sahneye bekliyorum lütfen."

Tek kelime etmeden Lucius'un delici bakışlarından ve sıcak kucağından kurtulup sahneye doğru ilerledim. Ailem ile Aron'ın ailesinin yan yana durduğu yere adım atınca titredim. Babamın bütün iş ortakları gibi onların da burada olacağını biliyordum ama Aron'ın aç bakışlarını görünce yüzümü buruşturup bakışlarımı uzağa çevirdim. *Acele et, baba*. Keşke formaliteleri kısa kesebilse. Böylece bütün kalabalığa yukarıdan bakan, tam şu anda beni dikkatli bir şekilde karanlık köşeden izleyen morgon erkeğine dönebilirdim.

Onun dışında herkesi görmezden geldim. Görgü kurallarının gerektirdiğinden daha fazla gülümsediğimi biliyordum. Lucius'un sözleri yüreğimi havalara uçurmuştu. Güçlülükle yerimde durabiliyordum. Kabalıktaki diğer yüzlerin bana dönüp gülümsediklerini fark ettim. Lucius kaşlarını çatı. Biri beni belimden yakaladı. Aron olan bitenden bihaber fareyi kapmış bir kedi gibi sırtıyordu. Kafamı hızla babama çevirdim.

"Bu yüzden lütfen... hep beraber bu gururlu ana kadeh kaldırıp Bay ve Bayan Aron Grayson'ı kutlayalım!"

Dünyam tamamen alt üst olmuştu. Öfkeli pusun ardından kibar bir alkış patlatarak herkesin bardaklarını kaldırdığını duydum. Benim dışımda. Ve Lucius'un dışımda.

Dokuzuncu Bölüm

“Şimdi yeni nişanlanmış çift için bir vals,” diye kürsüden bağırdı Cade.

Doğru olamaz. Olamaz. Gülümsemesi evet diyordu ama gözleri reddediyordu.

Akropolis'te tanıştığımız ilk gecede onu hırpalayan şerefsizi hatırlamıştım. Neredeyse kolunu kırmıştım. Keşke kırsaymışım. Ve daha fazlasını yapsaymışım.

Şerefsiz, kızı kürsüden indirip kollarına almıştı. Ejderhamın öfkesini serbest bırakmak için çırpındığını hissedip titredim. Ejderhama teslim olmak, kemik kırmak, kan akıtmak, yakıp kül etmek için can atıyordum. Adamı küle çevirmem sadece birkaç saniye sürerdi.

Aşağılık herif kızı dans eden kalabalığa doğru yönlendirdi. Jessen'in yüzünü göremiyordum ama adamın suratında zafer kazanmış bir ifade vardı. Sanki bir süredir istediği ödülü sonunda kollarına almıştı. Ellerinden biri kızın kalçasını kavramıştı. Gözümü kan bürüdü.

Kız bana yalan söylemişti. *Yalan söylemişti*. Çenem gerildi. Bir şey yerinden çıkmıştı. Kapıya doğru ilerlerken babam beni durdurdu.

“Lucius. Neden surat asıyorsun evlat?”

Cevap bile veremedim.

“Yerliler onları yemeyi planladığını düşünmeden önce suratındaki şu ölümcül bakışı def et.” Yanımızdan geçen birine gülümsedi.

“Gitmem gerekiyor,” diye hırladım.

“Henüz değil. Cade kızının Grayson oğlanıyla olan nişanını kutlamamızı istiyor. Ondan sonra üstümüze düşeni yaptığımızı söyleyip bu maskaralıktan kaçabiliriz.”

Babamı takip edip yeni çift için kadeh kaldırmaya hazırlanırken kızı kıvrandırmak için can atıyordum. Şu anda olduğum ruh haliyle balo odasından kan akmadan çıkarsam şanslı sayılacaktık.

Aron beni kollarına çektiği andan itibaren avazım çıktığı kadar bağırıp olay çıkarmamak için yanağımın içini ısıırıyordum. Kalabalığa göz atıp Lucius'u bulmaya çalıştım. Babamın masasının yakınında siyah kanatlı iki morgon gördüm. Aron kalçamı olması gerekenden daha aşağıdan kavrayıp beni tekrar döndürdü.

“Bu saçmalıkla işim bitti.” Kolunu itip kendimi kurtarınca dans pistinin dışına çıkmaya çalıştım. Üç adım atmadan Aron bileğimi yakaladı, beni kendine çekip sırtımı gövdesine sıkıca dayadı ve tek kolunu belime doladı.

Ona omzumun üzerinde kötü bir bakış attım. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?” Kaçmak için kıvrandım. Beni daha sert tutarken seyircilere ahmak gibi gülümsüyordu.

“Diline hâkim ol,” dedi dişlerinin arasından. “Edepli bir bayana hiç yakışmıyor. Özellikle yakında karım olacak kadına.”

“Hayatta olmaz. Seninle evlenmeyeceğim. Aptal mısın nesin?” Kolumu çekip kurtardım. “İlle hecelemem mi gerekiyor? Yoksa algın mı yetmiyor?”

Soğukkanlılığını korusa da gri gözleri bir an buz kes-
tikten sonra kolumu diğerlerine sevgi dolu bir dokunuş
gibi görünecek şekilde sıkıca tuttu ama parmakları narin
tenime batıyordu. "Neden hiçbir zaman bir erkek arkada-
şının olmadığını merak ettin mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Neden bahsediyorsun?"

"Yani, senin kadar zengin ve güzel bir kızın uzun sü-
reliğine bir erkeğin ilgisini koruyamaması tuhaf değil mi?
Kesinlikle güzel bir kızsın tatlım. Elbiseni sevdim ama
rengi biraz sert." Boş eli kalçamın üzerinde şehvetli bir
dokunuşla aşağı kaydı.

"Bana o şekilde dokunmayı kes." İçimdeki öfkeli alev-
lenmeye başladı. "Neden bahsediyorsun?"

"Ah, sadece ben erkek arkadaşın olmadığından emin
olduğum için sevgilin olmadığını söylüyordum."

Sanki yer yarılmış da içine girmişim gibi birden çök-
tüm. Doğruydum. Ne zaman bir erkekten cidden hoşlansam
birkaç buluşmadan sonra bana olan ilgisini kaybediyordu.
"Ne demek istiyorsun?"

Üzerime diktiği acımasız bakışlarıyla benimkileri dağ-
lıyordu. Kolumu ve kalçamı daha sıkı tuttu. "Sen bana
aitsin. Her zaman öyleydin. Seni izleyip bekledim. Sana
sahip olduğunu düşünen sonradan görmüş her ergenin
çoktan sahiplenildiğini bilmesini sağladım. Şunu iyice
kafana sok tatlım, bu *olacak*. Kabullen ki hayatımıza de-
vam edebilelim çünkü ben yeterince bekledim. Sabrım tü-
keniyor." Bakışları dekolteme çekildi. Beni tokatlasa daha
iyiydi.

Aron tamamen kafayı yemişti. Ellerini üzerimden itti-
rip sadece onun duyabileceği bir mesafede kaldım.

"Sana bir şey açıklayayım, piç kurusu. Babamın kaç
tane kahrolası duyuru yaptığı umurumda değil. Şehirdeki

bütün gökyüzü billboardlarına reklam verse de umurumda değil. Hiçbir zaman senin olmadım ve asla da olmayacağım.” Sözlerim öfkeyle söylense de kalbimi ortaya dökmeden edememiştim. “Aslına bakarsan başka birine âşığıym ve kıcına tekme yi fena basacak. O yüzden defol git.”

Biri dirseğimi sert bir şekilde tuttu. Babam bizim tarafımıza bakan insanlara yapmacık bir gülümseme gönderip kulağıma eğildi. Sert bir şekilde “Gülümse kızım.” dedi, “yoksa pişman olursun.” Başıyla Aron’ı işaret etti. “Evlât, ben Jessen’la konuşurken sen neden masamıza gitmiyorsun.”

Aron sinirli bir şekilde yanımızdan çekip gitti. Duyamayacağı kadar uzaklaştığı an babama döndüm. “Bu kimin fikriydi? Senin mi yoksa Aron’ın mı?”

“Aron’la beraber senin iyiliğini düşünüyoruz.” Yanımızdan geçen bir çiftle neşeli bir şekilde sohbet etti. “İyi akşamlar, Terrington! Gelebilmene sevindim.”

“Eğer benim iyiliğimi düşünseydin gerçekten ne istediğimi önemserdin.”

“Aron, şehrin en iyi ailelerden birinden ve bizim kadar da zengin. Senin için daha iyi bir eş yok.”

Doğru değildi. Gecekanat ailesi çok daha zengindi ama babam onları hiçbir zaman iyi bir aile olarak görmemişti. “Eğer onu bu kadar çok seviyorsan, sen evlen,” diye tersledim. “Kendi karına ilgi filan da göstermiyorsun zaten.”

Kolumu acıtarak sıktı. “Gülümseyip iyi bir ev sahibi gibi davranacaksın, bizim sınıfımızdan bir hanımefendiye yaraşır şekilde. İstesen de istemesen de bu evliliğin yükünü alacak ve ailen için görevini yerine getireceksin.” Çelik gibi sert bir bakışla beni yerime çiviledi. Beni beş yaşında ve çaresiz hissettiren bakışın ta kendisiydi. “Eğer itaatsizlik etmeyi seçersen artık bu ailenin bir parçası olamaz-

sın. Her şeyi kaybedersin. Anneni veya Moira'yı *bir daha* göremezsın."

Nefesim kesildi, gözlerim dolmaya başladı. Beni en çok nasıl inciteceğini biliyordu.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Güçlkle yutkunup nefes aldım ve başımla onayladım. Beni kalabalığın içinden masamıza kadar sürükledi.

"Şimdi yüzüne bir tebessüm kondur. Gecekanat ailesi şahsen tebriklerini sunmak istiyorlar."

"Hayır!"

"Sen bana ne dedin?" Sesi buz gibiydi.

Başımı iki yana sallarken dudağımı ısırdım.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Babam orada öylece durup Gecekanat ailesinin tebriklerini kabul etmek istemememin gerçek sebebi anlayamazdı. Sadece baş kaldırdığımı düşünüyordu. Bir daha Moira'yı görememek mi? Boğazımda oluşan yumruyu yutkunup yüzüme ruhsuz bir tebessüm kondurdum. Lucius'un Aron'la muhabbet ettiği masaya doğru yaklaştık. Yüreğim ağzıma gelmişti.

İki adam da bana döndüğünde sadece bir tanesi sırtıyordu. Aron bir elini Lucius'un omzuna arkadaşça koyduğunda morgon erkeğinin öfkesini saatli bomba gibi tuttuğunu bilmiyordu. Lucius'un yüzü sertleşmişti ve kızgınlığı bakışlarından taşıyordu.

"İşte buradasın, sevgilim!"

Yüzümü buruşturdum.

"Lucius'a geçen gece kulübünde yaşanan yanlış anlaşılmayı maziye gömmemiz gerektiğini söylüyordum."

Aron'ın dudaklarından dökülen Lucius ismini duyunca suratımı astım. Onun ismini söylemeye hakkı yoktu. Lucius'un ayağının altındaki pislikten farksızdı. Yan

yana duran iki adama bakınca zihnim farklılıkları gözler önüne serdi. Fiziki görünüşte kıyas bile kabul edilemezdi. Yarım metre kısa boyuyla Aron, Lucius'un yanında çocuk gibi duruyordu. Ama yüzündeki küstah sırıtış ve gözlerindeki üstün olduğuna inanan o bakışlar Aron'ı, babamın tipindeki tuhaf adamların yaşında gösteriyordu.

"Söylesene," diye lafa başladı Lucius. Aldatıcı derecede tatlı kelimeler derinden gelen bariton sesiyle söylenmişti. "Siz ikiniz ne zaman nişanlandı? Bir de bu mutlu olayı ne zaman kutluyoruz?"

Mutlu kelimesine yapılan alaycı vurgu gözümden kaçmamıştı. Aron kaçırmıştı. Yanındaki yırtıcıdan habersiz şekilde doğrudan lafa girdi. Yutkundum, ellerimi titrememesi için yumru haline getirdim.

"Jessen ile yıllardır nişanlıyız aslında. En sonunda resmiyete döktük."

"Öyle mi?" Yırtıcının sesi hırlamaya dönüştü.

Göğsüm hızla kalkıp indi. Nefesimi kontrol etmeye odaklandım.

Aron, annem ile Bayan Grayson'ın derin bir muhabbete daldıkları, büyük ihtimalle düğün planları yaptıkları masaya dönüp baktı. Safra ağzıma kadar yükseldi.

Aron, Bayan Grayson'a seslendi. "Anne, tarih için ne diyelim?"

"Sanırım bahar düğünü güzel olur, değil mi Beatrice?"

Annem başıyla onaylayıp mükemmel gülümsemesiyle tebessüm etti. "Kesinlikle. Gelinlik için önümüzdeki hafta alışverişe başlayabiliriz."

Nabzım o kadar yüksek sesli atıyordu ki herkesin duyabildiğinden emindim. Bütün bu süre boyunca Lucius'un bakışları üzerimden bir an bile ayrılmamıştı ve görünmez olmayı dilememe sebep oluyordu ama içimde yakıcı

bakışlarının her zaman beni arayıp bulacağına dair bir his vardı.

“Ah, gelinlik,” dedi Aron, bana doğru yaklaşıp. “Evet, erkenden alışverişe çıkmalısın.” Elini belime dolayıp kulağıma fısıldamak için eğildi. “Düğün gecesini için özel bir şey aldığından emin ol.” Elini kalçalarıma kaydırıp popumu sıktı.

Karşımda duran ve burnundan soluyan adamdan pat diye bir ses geldi. Çenesi miydi? Yanında sıktığı yumruklardaki kemiklerden biri miydi? Emin olamamıştım. Belli ki Aron, morgonların ejderha duyularını bilmiyor veya umursamıyordu. Yutkundum ama ağzım kupkuruydu. Lucius’un bakışlarıyla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Bulduğumda bakışlarının Aron’ın kalçamdaki eline odaklandığını gördüm ve o eli oradan çeksin diye alev püskürteceğinden korktum.

“İşte geldik. Biraz daha şampanya.” Babam sevinçli bir halde aramıza daldı. Bir deliğe kıvrılıp ölmek istiyordum. Bu anı Aron’ın elinden kurtulmak için kullandım.

Moira arkadaşı Krissa’yla bir masada oturuyordu. Kıkırdıyorlardı. Tatlı ve masum Moira içimde kopan savaştan habersiz bir halde kahkaha atıyordu. Kardeşimden mi yoksa kalbimden mi vazgeçmeliydim?

İlk şampanya kadehini kapıp tek seferde kafaya diktim. Sonra bir tane daha aldım.

“Yavaşla sevgilim,” dedi Aron bileğimi sahiplenici bir şekilde tutarak. “Alkolün seni nasıl etkilediğini biliyorsun.”

Ona sert bir bakış gönderdikten sonra ikinciye de kafaya diktim.

“Evet,” diyerek araya girdi Lucius. “Alkol onu biraz... mantıksız hale getirebiliyor.”

Aron, Lucius’a bir bakış attı, büyük ihtimalle nasıl

böyle bir şey bildiğini merak ediyordu. Bileğimi Aron'ın parmaklarından kurtardım ve eğilip masadan üçüncü kadeh şampanyayı aldım. Babam hâlâ Adicus, Lorian ve Demetrius'la sohbet ediyordu.

Lucius'a yaklaştım. "Sadece erkekler beni kontrol etmeye çalıştığında mantıksız davranıyorum."

"Hımm." Lucius ters ters baktı. "Belki de hayatındaki erkek başkaldırıya ve yalanlara katlanamıyordur. Tabi sana mantıksız görünebilir."

"Ben yalan söylemem."

Sert yüzünde tek bir kaşı havaya kalktı. "Sanırım *bu* bir yalan."

İtiraz etmek için ağzımı açıp kapattım. Yalancıydım ama Lucius'un düşündüğü şekilde değildi. Burada sahtekâr bir şekilde durup kendimi Aron gibi bir adama bağlayamayacakken numara yapıyordum. Asla böyle bir şey yapmayacaktım. Gönlüme ve ruhuma bu şekilde ihanet edemeyecek kadar kendime değer veriyordum.

"Eh o zaman," babamın yüksek sesli sesi geldi, "mutlu çift için kadehlerimizi bir kere daha kaldıralım."

Herkes kadehlerini kaldırdı. Ben kaldırmadım. Sol tarafımda Aron'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Umurumda değildi. Gözlerimi dünyada en çok istediğim şeyden alamıyordum. Lucius kadehini kaldırdı ama içmedi. Sert ifadesindeki alaycı gülümsemesi bir şekilde korkutucuydu. Gözleri kötü niyetle parlıyordu. Başımı iki yana sallayıp anlaması için ona yalvarıyordum. Belli ki anlamıyordu. Son kez attığı ateşli bakışın ardından hışmla arkasını dönüp bahçeye çıktı.

Tam o anda başını kaldıran Moira'ya baktım. Gözümdeki hüznü görünce gülümsemesi soldu. Kadehimi bıraktım, masanın etrafından dolandım ve ona sıkıca sarılmak

için sandalyesinden kaldırdım. Diğer herkes bir kadının nişan kutlamasında kız kardeşine sarılmasının kadınsı bir heves olduğunu düşünmüştür. Ancak bu sarılma bambaşkaydı. Bir vedaydı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım kulağına.

“Ben de seni seviyorum.” Geriye çekilirken gözleri dökmemiş yaşlarla parılıyordu. Çok kötü bir şeyin olduğunu biliyordu. “Ne oldu?”

Başımı iki yana sallarken kendimi gülümsemeye zorladım. Onu yanağından öptükten sonra bahçe kapısına koştum. Aceleyle sütunları geçip taş merdivenlerden indim ve bahçe yoluna çıktım. Gökyüzüne bakıp onu aradım.

Hiçbir şey yoktu. Soluk gri bir bulut kasvetli karanlıktaki geceyi boğuyor ve duygularımı yansıtıyordu.

Lucius gitmişti.

“Lucius.” *Lütfen gitmiş olma. Lütfen beni terk etme.* Başımı kaldırıp yıldızlara ve kadere onu benden uzak tutmaması için yalvardım. “Onu tekrar gönder.” Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu.

“Aklını kaçırmış olmalısın.” Kafamı gökyüzünden çevirdiğimde Aron’ı hemen yanımda buldum. Gözleri yıldızsız gece kadar karanlıktı. “Bir morgon mu? Hem de Gecekanatlardan biri!” İki kolumu tutup bana tepeden bakarak alayla gülümsedi. “Gerçekten o canavara âşık olduğunu mu düşündün?”

“Aron, bırak beni.”

“Ah, hiç sanmıyorum.” Yüzü ve boynu gerilmişti. Gözlerinde tehlike parlıyordu.

“Bırak beni.” İlkel bir korku ısrarla uzaklaşıp kaçmamı söylüyordu. Hızla.

“Sana kime ait olduğunu öğreteceğim. Hem de şimdi.”

“Aron. Yapma...”

Beni yere fırlatıp bütün ağırlığını üzerime verdi. “*Benim olacaksın.*” Ödümü koparan bu sözcükleri tıslarcasına söylemişti.

Yumruk atıp tekmeleyerek onunla mücadele ediyordum. Dudaklarını sertçe benimkileri bastırdı, kafamı geri çekmeye çalışırken dişleri dudağımı kesti. Bir an durdu. Fırattan istifade onu kendimden uzaklaştırdım. Dudağının kenarındaki kanımı diliyle yalamasını izledim. Sırıttı.

“Sert seviyorsun, değil mi? Sorun değil. Ben de sert se-verim.”

Suratıma tokat attı. Başımı yana çevirip beni sersemletecek kadar sert vurmıştu. Başım yana savrulurken beni sersemletmişti. Omzumdaki elbise askısını çekip kopardı, göğüslerim çırılçıplak kaldı. “Sonunda,” dedi üzerimdeki canavar.

Elleri göğüslerimi sertçe sıktı. Canımı acıtmıştı. Nefes alışsı kesik kesikti, şiddet dolu arzusu tiksindiriciydi. Yanaklarım sızlıyordu ve başım biraz bulanıktı.

“Aynen böyle sevgilim. Benim için kıpırdamadan yat bakalım.”

Elleri elbisemin altından bacaklarıma doğru yükseldi. Bir gölge yere kondu. Aron üzerimden sertçe çekildi. Boğulan birinin çıkaracağına benzer sesler duydum.

Bulanıklık geçince yana doğru devrildim ve Lucius'u Aron'ı tek elle boğarken buldum. *Aman Tanrım!*

Ona doğru sürünerek Aron'ın canını almadan önce kolunu tuttum ama Aron'ın gözleri çoktan ölümün boşluğuyla donuklaşmaya başlamıştı.

“Lucius. Hayır!” Onu sarstım. Çelik bir duvar gibi yerinden oynatılamıyordu. Daha sert sarstım. “Dur! Onu öldürme!” Beni duymuyordu. Lanet olası öfkesi onu kör etmişti. “Seni hapsederler.” Diğer eli de Aron'ın boğazı-

nı daha sert sıktı, adamı bir an önce öldürmek istiyordu. "Seni benden alırlar! Lucius, yalnız kalırım."

Kollarımı göğsüne dolayıp onu bana bakmaya zorladım. Sözlerim onu deliye döndürmüş öfkesini az da olsa yatıştırmış olmalı ki Aron'ı ölmeden hemen önce baygın halde bıraktı.

Lucius'un yüzünü ellerim arasına aldığım da beyaz tenim esmer teninde tezat oluşturunuyordu. Yüzünü bana çevirince bütün yüzünden okunan korkutucu öfke karşısında nefesim tutuldu. Hızlı ve sert nefesler alıyordu.

Dudaklarımı yanağına dokundurarak "Ben iyiyim," diye fısıldadım; onu geri getirmeye çalışıyordum. "Ben iyiyim." Nazik öpücüklerimle sonunda yumuşayıp kana susamış halinden kurtuldu.

Beni çabucak Aron'ın yanından uzaklaştırdı. Çıplak olduğum için utanmama fırsat vermeden, titrek parmaklarla kopmuş askımı alıp omzumda düğüm yaparak üstümü örttü. Bu adamın saniyeler içinde ölüm saçan bir çılgından hassas biri haline gelmesi beni fena sarsmıştı. Ellerini omuzlarıma koydu, gözlerini kapayıp anlını benimkine bastırdı ve yavaşça kontrolünü geri kazandı.

Nefesim hıçkırığa dönüştü. Nazik ve titrek dokunuşlarla gözyaşlarımı sildi. Mavi ateşi gittikçe sönerken beni kollarına aldı ve çelik sertliğindeki göğsüne bastırdı. Havaya fırlayıp gece ve gölgelerle bir olduk. Ona tutundum, sonunda ait olduğum yerdeydim ve ruhum huzurla doluydu.

Onuncu Bölüm

Kana susamış hiddetimi damarlarımda hissediyordum. Adamı öldürmemeyi nasılsa başarmıştım. Eğer Jessen beni durdurmasaydı şimdiye ruhunu vermiş olurdu. Ejderham kızı güvenli bir şekilde inine yerleştirip tekrar adamın peşine düşmek istiyordu. Acının ve ıstırabın ne olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu. Jessen'i incitmeye *kalkmıştı*. Benim *eşimi*. Boğmak fazla hızlı ve kolay bir ölümdü. Bahçeye geri dönüp onu kızın üstünde bulduğumda aklımda hiçbir düşünce yoktu. Sadece ellerimi boğazına sarıp canı çıkana kadar onu sıkmak için inanılmaz bir dürtü hissetmiştim.

Kızı güvenli bir mesafeye ölüm çemberinin uzağına hızla taşıdım. Bana sokuluyor, yanağını boynuma, göğsünü göğsüme bastırıyor, dudaklarını tenimde gezdiriyordu. Ensemi okşayan parmakları canavarı sakinleştiriyor, dokunuşuyla onu ehlileştiriyordu. Uzun siyah bukleleri rüzgârla savruluyor, kokusu duyularımı ele geçiriyordu. Başını çenemin altına sıkıştırmıştı. Mükemmeldi.

Hızla dalışa geçtim ve sarsıntıyla terasına doğru kanat çırpıttım. İnişimi yumuşatamamıştım. Brant odasının kapısını istediğim gibi açık bırakmıştı. Jessen, onu stor

perdelerden geçirip yatak odama taşıırken başını kaldırdı. Sonunda kilitli kapılar ve kurulu alarmların ardındaydık, onu kendi bölgemde güvene aldığımı göre tekrar nefes alabilirdim. Zar zor da olsa.

Kızı yere bıraktım ve sinirlerimi yatıştırmak için şömineyi yakmaya başladım. Kızı teselli etmeliydim ama şu anki halimde bunu yapamıyordum.

Gözlerini kocaman açıp odayı inceledi. Korkusunun ve heyecanının kokusunu alabiliyordum. Daha önce şüphelerim vardı ama artık emindim. Eşim bakireydi. İlkel ve sahiplenici bir itki beni pençesine almış, kıza şimdi sahip olmam için beni zorluyordu. Hızlıca. Zonklayan nabzım kıızı siyah ipek çarşaflarda benim için bacaklarını aralamış şekilde hayal edince daha da hızlanmıştı. Bu özlemi dizginleyerek içime gömdüm. Şimdilik.

Jessen buradaydı. Benim bölgemdeydi. Güvendeydi. Yakında kollarımda ve yatağım da olacaktı. Ejderha memnun bir şekilde kızın koltuğa yerleşip ateşin önünde kendini ısıtmasını izledi. Soluk teni, alevlerin ışığında altın renginde parlıyordu. Büyüleyici kadın, güzelliğın vücut bulmuş hali olarak oturmuş kaderini bekliyordu. Yüreğimde bir duayla ona yaklaştım. Koyu kahverengi gözler beni içtenlikle karşıladı.

Topuklu ayakkabılarımdın bağcıklarını çözüp ayağımdan çıkardım, Lucius şömineye birkaç odun daha atarken karanlık odaya göz gezdirdim. Hayatımda gördüğüm en büyük yatağa gözüm ilişince kalbim hopladı. Buraya nasıl getirdiklerini hayal bile edemiyordum. Karyola tahtaları veya ayak kısmı yoktu. Sadece yataktan iki metre kadar yükselen süslü bir şekilde işlenmiş yatak başlığı vardı. Gösterişli siyah ipekten çarşaflar devasa yatağı kapla-

mıştı. *Aman Tanrım!* Beni resmederken *herhangi* bir yatakta değil, *kendi* yatağında düşlemişti.

Ellerimi ateşe uzatıp ısıtırken yutkundum, daha ilerde olacakları düşünmesin diye aklımı zapt etmeye çalışıyordum.

Sessizlik odayı doldururken kalbim hızla atmaya başladı. Uzun bir andan sonra Lucius kanepeye oturup beni kucağına çekti. Becerikli bir hareketle kanatlarını çevirip kanepenin arkasından sallandırdı.

Beni omzuna yatırdı. Uzun parmakları sırtımdan aşağı düşen saçlarımı okşuyordu. Başta tek kelime etmeden birbirimize sarıldık ve ateşin çatırtılarını dinleyip turuncu, sarı alevini izledik. Sessizlik uykumu getirmişti.

Sessizliği bozduğunda ses tonu beni ürküttü. “Onu sevdiğini, yalan söylediğini düşündüm. Ama birden aklıma bir şey geldi. Adamın dokunuşlarının hiç birine tepki vermemiştin. Bir şey istediğinde nasıl tepki verdiğini iyi biliyorum.”

Gülümsedim.

“O yüzden geri döndüm ve gördüm ki...” Dişlerini gıcırdattı. “Onu öldürebilirdim. Hâlâ da öldürmek istiyorum. Kemiklerini parçalara ayırmak istiyorum. Şu anda onu bulup işini bitirmek istiyorum.” Altımdaki kasları gerilmişti.

Nazik bir dokunuşla göğsünü okşayarak onu sakinleştiriyor, ona burada ve güvende olduğumu hatırlatıyordum.

“Onu üzerinde gördüğümde, kendi ellerimle canını almazsam delireceğimi Sadece senin yalnız kalacağını düşünmek eşiği geçmeme engel oldu.”

Bana baktı. Şimdi hiçbir maske takmıyordu. Hem de hiç. Saf ve yoğun duygularını yansıtıyordu. “Jessen, eğer şimdiye kadar anlamadıysan şunu bilmelisin ki kalbim sana ait. Benimle...” Derin ve düzensiz bir nefes aldı. “Gönlünü bana

bağlar mısın? Hayatın alevi boyunca ve sonrasında benim olur musun?"

Daha önce bu sözleri hiç duymamıştım ama sanki bütün hayatım boyunca onları bekliyormuşum gibi kalbime işlediler. Onu bekliyormuşum. Boğazımda sevinçten oluşan bir yumru vardı ve beni konuşturmuyordu.

"Kadın, eğer bana hemen cevap vermezsen, merakımdan ölebilirim."

Gözlerimden yaşlar akıtarak kahkaha attım. "Evet!" Ellerimi omuzlarına koyup ona doğru döndüm. "Her zaman."

"Ve ben de senin olacağım." Yanağımı parmaklarının tersiyle okşadı. "Her zaman."

Beni öpmesini bekledim ama öpmedi. Gözleri yanağımda dolaşıyordu, yakışıklı yüzünde birden kaşları çatıldı. Elleri şişmeye başlayan morluğun yakınına geldi ama dokunmadı. Gözleri dudağımdaki ufak kesiğe çevrilmişti. Vücudu sanki beni bir kenara atıp hemen Aron'ı öldürmeye gidecekmiş gibi gerilmişti. Şerefsizin hayatını önemsemediğimden değildi ama bu özel anıma müdahale etmesini istemiyordum. Lucius'u sadece kendime saklamak istiyordum. Öldürücü düşüncelerde kaybolmasını değil.

Yanına sokulup parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, yüzünün bir yanından diğerine öpücüklerden bir yolla kat ettim. Bedeni altımda sakinleşti. Bir elimi omzundan göğsüne indirip tekrar yukarı çıkardım, devimi dokunuşlarımla ehlileştiriyordum. Parmaklarını omurgam boyunca yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Gövdesindeki ve omuzlarındaki gerginlik yumuşasa da kalçamın altındaki gerginliği hissedebiliyordum, elbisem arzusunu gizleyemeyecek kadar inceydi. Kalçamdaki eli gerilip sakinleşti.

Geriye çekilip gözlerine baktım. Evet. Görebiliyordum. Aron ile yaşananların ona karşı duyduğum arzuyu etkileyeceğinden korkuyordu.

“Lucius, sana senin olacağımı söyledi. Seni her şekilde istiyorum.” Boğazımı temizleyip söylemeyi her şeyden çok istediğim sözler için cesaretimi topladım. “Seni istiyorum...” Aman Tanrım. İnsanlar nasıl böyle şeyleri söylüyorlardı? Yanaklarım kızardı.

Yüzündeki şeytani ama sevecen gülümsemesi içimi daha çok ısıttı. “Ben de seni istiyorum.” Altımda kıpırdanan erkekliği beni ne kadar çok arzuladığını gösteriyordu. Vay! Güçlülle yutkundum.

Anlıma bir öpücük kondurdu ve beni kollarına alıp yatağa taşıdı. Yatağın kenarına oturtup arkasını döndü. “Arka düğmeleri açabilir misin?”

Onu soymamı istiyordu. Pekâlâ. Tamam. İşler hızla ilerliyordu. Bunu başarabilirdim. Kanatlarının altındaki dikişlere uzanmak için yatakta diz çökerken sürekli kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Kıyafetin üzerine nasıl oturduğunu görmek oldukça ilginçti. Her kanadın altındaki neredeyse görünmez dikişler boyunca uzanan düğmelerle başladım. Düğmeler çözüldüğünde ceketin kapağından çıkardı.

“Her gün nasıl giyiniyorsun?” Siyah gömleğinin düğmelerini de çözmeye başladım.

“Brant bunun için burada. Başka işlerin yanı sıra.”

Kıkırdadım. “Başı belaya girmiş hanımlara çay getirmek gibi.” Bu konu, yaşananların ve biraz sonra kocaman yatakta olacakların stresinden beni uzaklaştırmıştı. Nabzım hızla atıyordu. Düğmelere odaklandım. Her seferinde bir düğme.

“Kesinlikle benim başı belaya girmiş kadını için.”

“Bu yüzden mi morgonlar hep esnek tişörtler giyiyor?”

Bu sefer kahkaha attı. “Sanırım öyle. Çoğu cep ince bir fermuarla kapanıyor ki işini kendi başına halletmeni kolaylaştırıyor. Hüsrarla birkaç gömleğimi yırtmışımdır.”

“Eminim.” Gömlekle işim bitti.

Kafasından çıkardıktan sonra atletini de çıkarmak için fermuarını açtı. Bana döndüğünde ağzım açık kaldı. Adaleli göğsü ve baklava karnı. Erkeğinin yarı çıplak vücuduna bakan deneyimsiz kız olmak istemiyordum ama onu bu halde görünce sakın kalmam mümkün değildi. Morgon erkekleri kıyafetleri üzerindeyken etkileyici bir türdü. Şu an gördüklerimse ağzımın kuruyup vücudumun titremesine sebep oldu. Gülümseyip yakınımına sokuldu, kolları iki yanındaydı ve çok yavaş hareket ediyordu. Usulca “Dokun bana,” diye fısıldadı.

Hâlâ yatakta dizlerimin üzerindeydim. Tedirginlikle ellerimi göğsünün üst kısmına koydum ve onu okşayarak ellerimi kaslı karnına doğru kaydırdım. Ben onun bedenini keşfederken o gözlerini kapattı. Parmaklarımanın her dokunuşuyla kendime biraz daha güveniyordum. Bir göğsü boyunca hafif öpücükler kondurup diğer tarafa ilerledim. Göğsünün derinliklerinden gelen bir hırlama dudaklarımanın altında bir titreşim oluşturdu.

Bir kere tadını almam onu daha fazla istemem sebep olmuştu. Bu adamı... benim adamımı. Artık tereddütlü değildim, dudaklarımı boynunda gezdirirken ağzımı açıp ve dilimi çıkarıp onu yalamaya başladım. Geniş gövdesi ve kaslı karnı dokunuşumla gerildi. Kanatları sırtında açıldı. Dudağım göğüs ucuna doğru kayarken kontrolünü kaybedip nefesi bir tıslama gibi ağzından çıktı.

Bir elini saçıma geçirip boynuma doladı, diğeriyle de düğümlenmiş elbise askısını omzumdan göğüslerim kıs-

men çıplak kalana kadar kaydırdı.

Eğilip dudaklarını boynuma gömdü, ona verdiğim ilginin aynısını bana veriyordu. Göğsümün üst kısımlarında öpücükten izler bırakarak arzumu coşturuyordu. Aşağı doğru ilerleyince gözlerimi kapattım ve göğsümün bir tanesini dudaklarının arasına aldı. Göğüs ucumu aşıyla ısıtıp yalarken ellerim kollarını sıkıca tuttu. Ne kadar inanılmaz, yepyeni bir duyguydu bu. Utanç içindeydim ama aynı zamanda arzu ayaklarımı yerden kesilmişti. Diğer göğsüme geçti ve elleri kalçamdan aşağı indi. Nazik elleri ve sıcak dudakları altında eriyordum. Güçlkle aldığım her nefeste daha fazlasını istiyordum. Dişleri sertleşmiş göğüs uçlarımı sıyırınca şaşırtıcı bir inleme çıkardım. Aşağıdaki bölgeleri sıcaklık sarmıştı. Boynumu öpüp yukarı doğru çıkarak dudaklarıma yöneliyordu.

Nazik bir sesle "Sırtüstü uzan." diye fısıldadı.

Tamamen soyunmak için yatağın kenarına oturdu. Arkasını döndüğünde cesaretlenip elbisemi çıkardım ve diğer taraftan aşağı itekledim. Örtülerin altında bana katıldı. Bana yukarıdan bakarken yüzü gölgeler arasında kalmıştı. "Gözlerini kapa."

Ben de itaat ettim.

Parmaklarını kaşlarımdan başlayıp yanaklarım boyunca ve sonra da boynumdan aşağıya doğru hafifçe tenime dokundurdu. Sonra aynı yolu tekrar çıktı. Sakinleştiren bir dokunuştı. Gerginlik vücudumdan çekildi.

"Seni resmettiğimde," -kelimeleri kıvamlı bal gibi ağızından dökülüyordu- "bu anı hayal ettim. Sana dokunabildiğim zamanı." Parmakları köprücük kemiğimden aşağıya doğru inip göğsümü örten ipek çarşafın hizasında dolanıyordu. "Sana dokunmamı istediğin anı." Nefes alışlarını gittikçe hızlandı. Boynumda ve omuzlarımda daireler çiz-

rek her parmak hareketiyle örtüyü biraz daha aşağı kaydırıyordu. “Gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim.”

Konuşamıyordum. Marifetli parmaklar göğüslerimde dolanıyor, durmuyordu. Örtüyü karnımı ortaya çıkarana kadar indirdi. Göbek deliğimin etrafında daireler çiziyor, karnım ve uyluklarımın arasındaki boşlukta sekiz rakamı çiziyordu. Kadife sesiyle “Hayalimde,” diye konuşmaya yeniden başladı. Parmakları karnımı okşayıp basenlerimde dolanıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyordu. “Her zaman kontrol bendeydi.” Örtüyü bacaklarımdan aşağı kaydırdı, parmakları iç çamaşırlarımın üzerinden geçti, sonra tekrar göbeğime çıkıp etrafında dolandı. “Güzelliğinin kölesi olacağımı hiç düşünmemiştim. Senin kölen olduğumu.” Parmakları ince dantelin altığına girdiğinde nefesimi tuttum ve bacaklarımdan arasına kaymadan önce kaskatı kesildim. “Ama kölen oldum.” Köprücük kemiğimin altına bir öpücük kondurdu. “Seninim.” Göğsümün kıvrımı boyunca sıcak ve ıslak öpücükler konduruyordu. “Bana herhangi bir şey emret ve senin olsun.”

Aman Tanrım. *Durma*. Bu benim ilk emrimdi. Çılgılık atmak istiyordum ama ağzım kuruduğu için konuşamıyordum.

“Bu ten,” derken sesi gürlüyordu. “Süt gibi. Çok yumuşak. Çok güzel.” Göğüslerime burnunu sürttü sonra bir kez daha duraklarını araladı, dili üstüne düşen görevi ifa etmeden önce sıcak nefesi tenimi ısıttı.

Parmakları aşağıya doğru kayd, kadınlığının dudaklarını araladığında beni ıslak ve hazır halde bulmuştu. Zevkten hırıldadı, bir parmağını içime kaydırmadan önce sesi göğsümde titreşti.

“Lucius,” diye fısıldadım.

Ensesini kavrayıp onu sertçe kendime çektim; arzu

utancımı silip götürüyordu. Bacaklarımı genişçe açtım. Kontrolümü kaybedene kadar beni sevip okşadı. Nefes nefeseydim, kalçalarımı ileri geri kaydırırken ilkel bir açlıkla hareket ediyordum. Hayatımda, aynı anda hem bu kadar edepsiz hem de mükemmel hissetmemiştim. Vücudum gittikçe geriliyordu. Tam hayalara uçacakken ikinci parmağını da içime kaydırıp göğüslerimi dişledi.

“Aman Tanrım.”

Ayak parmaklarıma kadar şiddetle sarsıldım. Daha soluk alışlarımın yerine gelmeden boynuma doğru soku-lunca inledim.

Tek eliyle iç çamaşırımı çıkarıp yavaş ve maharetli hareketlerle, amacından emin bir şekilde bacaklarımın arasına geçti. Sırtını verdiği alev, morgon erkeğimden karanlık bir siluet oluşturdu. Bakışlarının ateşiyle dağlanıyordum. Üstün görüş yetisiyle vücudumu gün ışığındaymışçasına açıkça görebiliyordu. Yoğunluğuna bir an daha katlanamayacak hale gelmişken ağırlığını üzerime verip siyah kanatlarını üzerimizde koruyucu bir örtü gibi genişçe açtı. Onu istiyordum. İçimde olmasını arzuluyordum. Kalbim hem heyecan hem de endişeyle hızla atmaya başladı. “Öp beni.”

Başını iki yana salladı. “Daha değil.”

Dizleriyle bacaklarımı daha da araladıktan sonra ağırlığını aşağıya verip vücudunun üst tarafını kollarıyla destekledi.

Sert ve kalın erkekliğini biraz içime doğru ittirdi. Islanmış ve hazır olan bedenim onun için açılıyordu. Biraz daha. Acı zevkin yerine geçti. “Bekle!” Panikle fısıldadım, ellerimle göğüslerini tuttum. Bu işin imkânı yoktu. “Çok büyük...”

Lucius durakladı. “Şişş. Bana bak.”

Baktım. Gözlerinin mavi alevine esir düşmüştüm, nabzım hızla atıyordu.

"Bakire olduğunu biliyorum, aşkım. Korkma." Dudakları sonunda benimkileri buldu. "Birbirimiz için yaratılmışız."

Kalbim hızla atarken onun Lucius olduğunu, bana zarar vermeye cüret ettiği için neredeyse birini öldürecek adam olduğunu hatırladım. O bana, ben ona aittim. Ona güvenmeliydim. Ona güveniyordum. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirip bekledi. Sevgi dolu bakışları korkumu alıp götürmüştü. Sonunda başımı sallayıp "Evet," diye fısıldadım.

Dudaklarını benimkilerle mühürledi, dudaklarım aralansın diye daha da bastırdı. İçimi cayır cayır yakan bir sıcaklık hissi boğazımı eritip aşağıya döküldü; önce başıma, sonra bacaklarıma ve en derin, en mahrem yerlerime... Şehvet dolu mutluluk hissi bedenimi ele geçirdi, patlayan bir yanardağdan akan lav gibi her zerremi zevkten eritiyordu. Genzimden usulca inledim. Ruh ateşi içimi yakıp geçti, damarlarımda dolanıp kalbimde atıyordu.

Hafifçe inledim. Bedenim zevkin doruklarındaydı.

Lucius erkekliğini içime itip bekâretimi aldı. Keskin acı ruh ateşi tarafından yutuldu. İçimi doldurup, bedenimin onu kabul edip kadınlığımın genişlemesini beklerken ızdırıp içinde kendini zapt ediyordu. Kalçamı yukarı doğru kaldırıp Lucius'u içime almanın baş döndürücü zevkiyle kendimden geçtim. Bir başka ruh ateşi dalgası damarlarımda dolandı, rahatsızlığımı dindirip beni hareket etmeye teşvik ediyordu. Kalçalarımı yavaş ve geniş hareketlerle döndürdüm.

Duyulmayacak kadar hafifi bir fısıltıyla lanet okudu. Kendini dizginlemedi. Ağzı ve dili beni yalayıp yutuyor, en derin yerlerimi okşayarak içime girip çıkıyordu. Tırnaklarımı sırtına geçirip beline kadar tenini çizdim. Acı hâlâ

devam ediyordu ama zevk yakında hepsini yutacaktı. Göğsünden yükselen ilkel hırıltı göğsümde titreşiyordu. Elini dizlerimden birinin altına geçirip bacağıma yukarı kaldırdı, böylece kadınlığım onun için daha çok açıldı. En sonuna kadar içime girdi, onun haricinde kimsenin asla erişemeyeceği yerlerime ulaşır beni kendisinin olarak işaretliyordu.

Zevk ve acıyla yanıp kül oluyor ama aynı zamanda hazın doruklarına çıkıyordum, tüm bedenim şehvetle erimişti. Çenemden boynuma doğru hafif ısırıklar kondururken dudaklarımdan bir inleme döküldü. Onun darbelerine karşılık vermeye çalışarak kalçalarımı döndürüyordum ama hızlı ritmine ayak uyduramıyordum. O kadar sert ve hızlıydı ki beni şaşkına çeviriyordu. Daha derine... Azgın bir haldeydim ve beni mükemmel bir biçimde tatmin ediyordu. Elimi saçlarına geçirip dudaklarımı benimkilere doğru çektim. Onu öptüm, ağzımla, dudaklarımla ve dilimle onu seviyordum.

Bir başka eritici ruh ateşi beni doyumun doruk noktasına getirmişti. Bacaklarımı beline dolayıp kasıldım ve ismini haykırdım. Üç derin darbe daha... Lucius, sert ve dik bir morgon erkeğine dönüştü. Kanatlarını sonuna kadar açıp bütün yatağı kapladı. Bedeninin sadece bir kısmı hareket ediyordu, içimde nabız gibi atan erkekliği sonunda patladı.

Göğsü benimkinin üstündeydi ve kalplerimiz aynı ritimde atıyordu. Lucius şişmiş dudaklarımı hafifçe emerken sanki içimden asla çıkmayacakmış gibi derinlerimde kalmaya devam ediyordu.

Kutsanmış hissediyordum. Değerli. Korunmuş. Güvende. Sevilmiş hissediyordum.

"Lucius... gönüllerimiz. Hissediyorum... ama nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

Gülümseyince içim eridi.

“Evet, aşkım.” İncinmemiş yanağıma dudağını nazikçe değdirdi. “Gönüllerimiz birbirine bağlandı. Sana aitim.” Sonra diğer yanağını daha dikkatli öptü. “Sen de benim-sin.” Ve de dudaklarımı. “Sonsuza kadar.”

On Birinci Bölüm

Yandaki odadan gelen iki erkeğin konuşma sesleriyle uyandım. Biri Lucius'tu. Diğerini ise tanımıyordum. Yataktan alelacele çıkarken hâlâ çıplak olduğumu fark ettim. Lucius'un dün akşamki ilgisini hatırlayıp gülümsedim: Havuz kadar büyük bir küvette ılık bir banyo yaptırmıştı, elleriyle vücudumu sabunlayıp her yerim yumuşayana kadar bana masaj yapmıştı, güçlü kollarıyla beni kuralıktan sonra konforlu yatağa taşımıştı ve ben uykuya dalana kadar da kudretli bedenini benimkine dolamıştı.

Elbisem etrafta yoktu. Çekmecesinden siyah bir tişört çıkarıp kanat ceplerindeki neredeyse görünmez fermuarlara hayranlıkla baktım. Tişörtü üzerime geçirdim, etek ucu uyluklarımın yarısına kadar geliyordu. Yatak odasından dışarı çıkabilecek kadar üzerimi örtmüştü.

Kemerli kapı eşiğine yaklaştığımda tanımadığım o boğuk ve sert sesi duyunca duraksadım.

"Bunun iş konusunda iki aile arasında savaş çıkaracağını farkındasın. Hatta işin de ötesine geçebilir."

Lucius'un sesi bıçak keskinliğindeydi. "Bunun benim için bir anlamı yok. Jessen benim eşim. Ona zarar vermemeye yeltenen herkesi öldürürüm. Eğer bir savaş başlatmayı

planlıyorlarsa benim için hazır olsalar iyi ederler.”

“Sakinleş, kardeşim. Kimlerin ne tepki vereceğini bilmiyorum. Babam sanırım hoşnut olmayacaktır. Söylentilerin yayılmasını önleyemeyiz. Ama her zamanki gibi seni destekliyorum. Babam da gönülbağınızı anladığında destekleyecektir.”

“Teşekkürler. Onunla tanışmanı isterim.”

“Şimdi nasıl olur? Uyanmış ve kapının orada duruyor.”

“Biliyorum,” dedi Lucius.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Lucius sesini yükseltti. “Jessen gelebilirsin.”

Biraz mahcubiyet hissederek bekârlara yaraşır ufak çalışma odasına girdim; alçak sırtlı deri mobilyalarla döşenmiş odanın bir köşesinde bir bar bile vardı. Burası Lucius’un ilk tanıştığımız gece beni ağırladığı oturma odasından bile daha kişisel bir odaydı. Kemerli dar bir yol terasa açılıyordu. “Özür dilerim. Burada olduğumu nasıl bildin?”

Lucius gülümsedi. “Seni duyabiliyoruz. Aynı zamanda koklayabiliyoruz.”

Beni koklamak mı? Ne demek istedi acaba? Kahrolası morgonlar ve onların süpersonik işitme, görme ve koku alma duyuları. Odaya girmemle Lucius’un bakışlarının bacaklarıma yönelmesi bir olmuştu.

“Bu kardeşim Lorian, dün akşam tanışmıştınız.”

Dün akşam gözüm Lucius’tan başkasını görmediği için adamı pek incelememiştim. Lucius’la aynı yapı ve hatlara sahip olmasına rağmen biraz daha koyu tenliydi. Gözleri oldukça çarpıcıydı. Bir tanesi Lucius’un gözleri kadar canlı bir maviyken diğeri elaydı. Yüz hatları daha kaba ve sertti, çenesi köşeliydi. Lucius gibi o da en özgüvenli insana bile geri adım attıracak tipte biriydi. Doğal ifadesi

Lucius'a göre daha düşünceli ve ciddi idi; Lucius çoğu zaman umursamaz bir maske takardı.

Yatak odasında benimle olduğu zamanlar dışında.

Lorian elimi tutup resmi bir reverans yaptı. Üzerimde Lucius'un tişörtü olmasına rağmen aslında yarı çıplak olduğumdan bu durum biraz tuhaf olmuştu.

"Aileye hoş geldin. Abimin gönülbağı kurduğu eşi olduğundan sadakatim ve korumam sana aittir."

Vay canına. İnsan böyle bir şeye nasıl cevap verirdi ki? Özellikle de ailem beni muhtemelen evlatlıktan reddetmişken.

"Teşekkür ederim Lorian."

Tekrar reverans yaptı, ifadesi sertleşti. Kardeşine başıyla selam verdikten sonra açık terasa çıkıp bulutlu gökyüzüne doğru kendini bıraktı.

"Kardeşin karamsar birine benziyor ama onu sevdim."

Lucius beni kolları arasına aldı. "Evet. Tarzı öyle. Ama ondan daha sadık ve daha yürekli birini bulamazsın."

"Neden bu kadar öfkeli veya ciddi gözüküyor?"

Lucius sanki kardeşinin arkasından bakıyormuş gibi bakışlarını terasa çevirdi. "Annem öldüğünde en çok etkilenen o oldu. Ben çoktan bir yetişkindim ve üzüntümü dindirmek için kendimi işe verdim. Ama Lorian gençti ve evdeydi. Anneme fazlasıyla bağlıydı."

"Sen değil miydin?"

Lucius bana yukarıdan baktı. "Öyleydim. Onu çok seviyordum ama üzüntümü atlatabildim. Lorian yapamadı. Sanırım üzüntüsünün üstesinden gelmek için kendini şiddetli şeylere yönlendirdi."

"Ne oldu? Şu anda aile şirketinde çalışıyor."

"Evet. Onu, kendini boğmaya çalıştığı pislik yuvasından çıkarmamdan sonra. Söylediğim gibi sert bir adamdır

ama inanılmaz derece sadıktır.”

“Bildiğim iyi oldu.” Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum.

Lucius yüzünü saçlarıma gömdü, elleri sırtımı sıvazlıyordu. Bir eli daha aşağılara kaydı. Elini tişörtün altına sokup çıplak olduğumu anlayınca inledi.

Kollarımı boynuna dolayıp “Lucius,” diye onu uyardım.

“Hâlâ canın acıyor mu aşkım?”

Dudaklarını hafifçe boynuma değdirip diliyle tenimi usul usul okşarken başımla onayladım. “Seni tekrar istiyorum.” Dudakları yavaşça çenem boyunca ilerliyordu. “Tekrar.” Sonunda dudaklarıma ulaştı. “Tekrar.” Yumuşak ve tatlı keşfi vücudumdaki bütün sinirleri harekete geçirmişti. Kalçamdaki ve belimin altındaki elleri beni daha sıkı kavradı. Ağrı hissetmeme rağmen bedenimi ona yasladım. Vücudum hazır olsa da olmasa da arzum gittikçe artıyordu. Dilini bir kez daha ağzımın içinde döndürdükten sonra geri çekildi.

“Bekleyebilirim.” Komikti çünkü vücudunun bir kısmı aksini söylüyordu. “Önümüzde koca bir ömür var.”

Göğüslerimiz birbirine kenetlenmişti, kalplerimizin aynı ritimle attığını hissedebiliyordum. “Her şey yaptığımızda, bilirsin işte, ruh ateşini hissedecek miyim?”

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Bilirsin işte’den kastın çılgınlarca sevişmekse, o zaman cevabım evet. Bazen ruh ateşi sadece bir öpücükle ateşlenir. Farklı hissettirebilir. Ruh ateşini deneyimlediğim ilk ve tek kadın olmana rağmen gönülbağının âşık çiftlerin her birleşmesinde kendini yenilediğini duydum.”

“Vay canına.”

“Evet.” Dudağımlı hafifçe ısırıldı. “Vay canına.” İç çekip üzerimi örtmesi için tişörtü aşağı indirdi ve kollarımı be-

lime doladı. "Bugün ne yapmalıyız?"

Aklıma bir fikir geldi. Kaşlarımı çattım.

"Sorun nedir?" Lucius'un da kaşları çatıldı. "Pişmanlık filan duymuyorsun, değil mi?"

"Hayır, elbette duymuyorum. Aslında arabamı almanın gerektiğini düşünüyordum. Ama ailemin evinde ve almanımı hoş karşılayacaklarını düşünmüyorum."

"Merak etme. Sana yenisini alırım."

"Lucius! Bana hemencecik yeni bir tane mi alacaksın?"

"Evet. Başka neye ihtiyacın var?"

"Açıkçası kıyafetlere ihtiyacım var." Üzerimden sarkan tişörtüne baktım.

"Merak etme. Sana daha fazla kıyafet alırız. Tamamen yeni kıyafetlerden oluşan bir gardırop. Yeni ayakkabılar da." Sırtımı okşadı. "Yine de bunun içindeki halin kısmen hoşuma gitti."

"Ah, öyle mi? Caddede yürürken dünyanın geri kalanı ne düşünür acaba."

Kaşlarını çattı. "Haklısın. Daha fazla kıyafete ihtiyacın var. Aslında senin için bir şeyim var." Beni bırakıp yan sehpadan parlak siyah bir çanta aldı.

Çantanın içinden çıkardığım paketin kâğıt ambalajını açarken "Nedir bu?" diye sordum.

Parmaklarımdan dokunduğu en lüks kaşmirden yapılmış V yakalı siyah bir süveterdi. İçindeki etikette Gerekanat arması vardı. Bir insan için yapılmıştı.

"Yeni gardırobumun çoğunlukla siyahtan oluşacağına dair bir his var içimde." Kaşımı kaldırıp ona sııttım. "Malum klanın rengi."

Ses tonu alçalırken elleri uzun saçlarımı şehvetli bir şekilde okşuyordu. "Çoktan benim rengini giyiyorsun."

Az kalsın nerede olduğumu unutmuştum. Özellikle

gözlerini üzerime dikip beni cezbediyorken. Bir şekilde konuşmayı başardım. "Gecekanat klanının ne zamandan beri insanlar için bir mağazası var?"

"Warwick Mahallesi'nde bir dükkânı çoktan aldık. Ayın sonunda açılmış olacak. Paketin içinde kot pantolonlar ile ayakkabılar da olmalı. Ve... iç çamaşırları."

En son söylediği parçayı duyunca yüzüm kızardı. Özellikle transparan siyah dantel iç çamaşırı ile gecelik setini çıkardığımda. Ve doğru bedende alınmışlardı.

"Lucius bütün bu kıyafetlerde hangi bedeni giydiğimi nasıl bilebildin?"

Dudağı gördüğüm en seksi gülümsemeyle kıvrıldı. "Üstünü giyin, aşkım. Kahvaltı için dışarı çıkacağız. Eğer biraz daha burada kalırsak sana sahip olacağım."

"Şeytan."

"Tahmin bile edemezsin."

"Ah, sanırım edebiliyorum." Kollarımı beline dolayıp bedenimi onunkine bastırırken bir kaşımı kaldırdım.

Ellerini saçlarıma geçirip boynumu geriye attı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarıma küçük ısırıklar kondurup emiyordu, sanırım kahvaltı yerine beni yeme planlıyordu. Bir elini yukarı kaldırıp göğsümü kavradı. Meme ucum sertleşene kadar benimle uğraştı. Dudaklarına doğru inledim. Ruh ateşinin ufak bir parçası boğazımdan aşağı kaydı, sevinç dalgaları yayarak damarlarımda aktı. Dün akşamki gibi değildi ama en az o kadar etkiliydi. Büyüleyici bir nefes gibi doğru olan her yere yayılmıştı.

"Tanrım, kadın, sanırım çoktan sana bağımlı oldum."

Popomu avuçlayıp beni vücudunun kıvrımından uzaklaştırırken anlını benimkine dayadı. İkimiz de nefes nefesseydik ve daha fazlasını istiyorduk.

“O zaman,” dedim nefes almaya çalışırken. “Ben gidip giyineceğim.”

Lucius kıkırdadı. “Evet. Giyineceksin. Çabuk ol.”

Kollarından kurtulup çantamı kaptım ve yatak odasına ilerlerken omzumun üzerinden seslendim. “Bana bir gardırop dolusu yeni kıyafet almayı planlasan da dairem- den bazı kişisel eşyalarımı almam gerekiyor.” Döndüm. “Kahvaltıdan sonra uğrayabilir miyiz?”

Büyüleyici gözler hâlâ benim için alev alev yanıyordu. “Emrin olur.”

On İkinci Bölüm

Warwick Mahallesi'nde bulunan bir morgon kafesinde, her türlü bakışı üzerimize çektiğimiz kahvaltıdan sonra Lucius beni daireme uçarak götürdü. Bir şeye kıkırdadığımda neredeyse oraya varmıştık.

“Ne oldu?”

“Zavallı garson. Masaya koyduğu her şeyi neredeyse dökecekti.”

“Sakar kızdı, değil mi?” diye takıldı Lucius.

“Hayır Lucius, kız sakar değildi. Belki de toplum içinde gösterdiğimiz sevgi gösterisi konusunda daha dikkatli olmalıyız.”

“Neden? Benden utanıyor musun?”

“Ciddi misin? Elbette utanmıyorum. Sadece insanların bu fıkre alışması için biraz zamana ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum. Yani, kaç tane insan morgon çift tanıyorsun?”

“Hiç.”

“Eh, bir tane tanıyorsun.”

Zümrüt Adası Villaları'nın otoparkına doğru inişe geçerken bana baktı. “Evet, bir tane tanıyorum. Tek önemsedğim de bu. Önemsediğim tek şey sensin.”

Yüreğimden taşan saf bir mutlulukla kollarımı boynu-

na doladım. Sadece yüreklerimiz birlikte atmıyordu. Aynı zamanda düşüncelerimiz de bir olmuştu. Aşağı inerken kulağının arkasına ıslak bir öpücük kondurdum.

“Hım.”

“Hoşuna gitti, değil mi?”

Beni ayaklarımın üzerine bıraktı. “Hoşlandığımı biliyorsun.”

“Bu akşam canımın acıyacağını düşünmüyorum.”

“İşleri aceleye getirmeye gerek yok.” Anlıma usulca bir öpücük kondurdu. “Ömrümüzün geri kalanı bizim.”

Mutlulukla dolmuş bir halde kahkaha attım. İki kız üçüncü kattaki balkonlarından bizi işaret etti. Ön taraftaki girişe kadar beraber yürüdük. Dün akşam bir anda kaçtığımdan dairemin anahtarlarını müdürden almam gerekiyordu. El ele tutuşup girişe doğru yürüdük. Birbirimize kaçamak bakışlar atarken aşk aramızda parlıyordu.

Tanıdık bir ses ismimi seslenmeden önce arkamızda araba kapıların çarpıldığını duydum. “Jessen!”

Demetrius ve Aron yaklaştılar. Lucius öne doğru tehdit edici bir adım attı. Onu durdurmak için kolunu tuttum. Vücudunu kısmen beni görmelerini engelleyecek şekilde ayarlamıştı.

Aron'ın boğazının etrafında kötü bir morluk vardı. Lucius ellerini yumruk yaptı ve kanatları korumacı bir şekilde biraz açıldı. Aron'ın aileme gerçeği söylemediğini biliyordum.

Lucius'a “Yapma,” diye fısıldadım; onun gözünü karartacak bir şeyler yapmamaları için dua ediyordum. Eğer bana doğru en ufak bir hamle yaparlarsa her şey bitecekti.

“Orada dur Demetrius,” diye bağırdım.

Abim Lucius'a bakınca tehlikeyi algıladı. Şovenin teki olabilirdi ama aptal değildi. Ellerini havaya kaldırıp Aron'a olduğu yerde kalması için işaret etti.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Arkamızda, balkonlarında toplanan insanlardan fısıltılar yükseliyordu.

Gözlerinden ve yüzünün gergin hatlarından öfke okunuyordu. Endişe mi? Pişmanlık mı? “Eve dönme vaktin geldi.”

Lucius’un kasları elimin altında gerildi. Onu daha sıkı tuttum, elimle kolunu kavradım.

“Hayır,” deyip başımı iki yana salladım.

“Bak, eğer...” –önce Lucius’a, sonra bana bakıp gergin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi– “onu geride bırakıp eve dönersen babam her şeyi affedecek.”

“Beni af mı edecek?” Küçümseyici bir şekilde kahkaha attım. “Ama ben onu affetmiyorum. Yüce imparatorluğunu büyütme için beni bir mülk gibi satıp evliliğe zorlamak istiyor. Hem de tecavüzcünün tekiyle.”

Demetrius’un omuzları gözle görülür biçimde gerildi ve Aron’a kısık gözlerle baktı. Bu bakışının birçok defa hedefi olmuştu. Bu sefer Aron’a yöneltmesi hoşuma gitmişti.

“Hadi. Aron’a dün akşam ne olduğunu sor.”

Kaslarının kaskatı kesilip dona kalma sırası abimdedi. Bakışları başını iki yana sallayan Aron’a doğrultulmuştu. Arkamızda toplanan grup sessizleşti.

“Hayır, Demetrius. Asla yapmam... bir yanlış anlaşılma-
maydı.”

Lucius’un yanına geçip koluna yapışarak yerinde durması için onu teşvik ediyordum. Olaylar patlak vermeden önce bu konuyu kapatmam gerekiyordu. Lucius’un dün akşam beni bahçede nasıl bulduğunu hayal ettiğini ve sinirinin gittikçe arttığını biliyordum.

“Ailemin evine geri dönmeyeceğim. Asla. Artık orası benim evim değil.” Düşündüğüm kadar kalbimi kırmadığı, şaşkınlıkla fark ettiğim bir gerçektir.

“Babam seni evlatlıktan reddeder.” Abimin ağzından sert kelimeler dökülmüştü ancak gözlerinde yalvarış vardı. Vücudu kaskatı kesilmişti ve dimdik duruyordu. Yüzlerce defa gördüğüm bir duruştu. O, babamın oğluydu ve yanımdaki adamı aileden bir olarak asla kabul etmeyecekti.

Abimi kaybettiğimi anlayınca gözlerim yaşlarla doldu. Fazlasıyla inatçı olmasına rağmen yine de abimdi. Onu seviyordum. “Önemli değil.”

Babamın hoşnutsuz ifadelerinden biri yüzünde belirdi.

Onu gerçeklerle incitmeye kendimi hazırladım. “Tanrı yardımcım olsun Demetrius, eğer babamın adımlarını takip edip onun gibi olursan...”

Sözcüklerim karşısında açıkça rengi solmuştu. Tiksin tiyle beni küçümsemesini bekliyordum, kaybolmuş veya kapana kısılmış birinin bakışlarıyla karşılaşmayı değil.

Aron bir adım öne attı. Lucius’u tuttuğum yerdeki kaslar parmaklarımın altında kasılıyordu. Beni kenara itmeye çalıştı ama eğer onu bırakırsam Aron’a doğru atılıp dün akşam başladığı işi bitireceğini biliyordum. Demetrius donakaldı. Sanki en ufak bir hareketin yanımdaki adamın öfkesini ortaya çıkaracağını biliyormuş gibiydi. Aron’ın gözlerinde nefret vardı. Lucius’un ifadesinin aynısını yansıtıyordu.

Aron, öne doğru yaklaşırken Lucius’u sıkıca tutan koluna baktı. Bir elini öylesine arka cebine attı ve diğerini avucu açık şekilde bana uzattı. Yüzündeki öfkeli ifadeyle tezat oluşturan bir hareketti. “Jessen, bilmelisin ki benim için asla bir iş anlaşması değildin.” Kısık tonda konuşurken bastırıldığı duygular yüzünden sesi gergin çıkmıştı. “Seninle ilgileneceğim.”

Kahkaha atmak istiyordum ama Lucius’tan gelen karanlık ve acımasız ses çenemi kapamamı sağlamıştı.

“Onunla bir daha *asla* konuşma.” Öfkesi havada titreşiyordu. Vücudundan yayılan sıcaklık parmak uçlarımı yakıyordu. Akropolis'teki akşam olduğu gibi etrafımızda elektrik kıvılcımları saçılmaya başlamıştı.

Arkamızdaki insanlar mırıldanmaya başladı. Gerginlik sıkılan bir yumruk gibi etrafımızı kuşatmıştı. Hiçbirimiz geri çekilen ilk kişi olmak istemiyordu. Abim gittikçe artan tehlikenin farkına varmış olmalıydı. Şu anda mantıklı düşünen tek kişiydi. “Hadi gidelim,” dedi Aron’a. “Kız kardeşim kararını verdi.”

“Hayır,” diyerek itiraz etti Aron. Elini indirirken başparmağı gergin bir şekilde bacağıının üzerinde seğiriyordu. Benden Lucius’a kayan bakışlarında korkutucu bir kin ve aşağılama vardı. “Hayvandan bir farkın yok. Mide bulandırıcısın. Jessen’in ayağının altına paspas olmak için bile uygun değilsin.”

Arkamızda birinin nefesi tutuldu. Lucius’ın Aron’ı katletmesi an meselesiydi. Belki beraberinde abimi de götürecekti, öfke vücudundan elle tutulur bir şekilde yayılıyordu.

Lucius’un kolunu çekiştirdim. “Hadi gidelim,” diye kısık tonda fısıldadım ama kelimelerim ona ulaşmıyordu. Hedefine kitlenmişti. Demetrius sanki Aron’a zorla da olsa götürecekmış gibi bir adım öne attı. Demetrius Aron’ın hâlâ bacağı üzerinde titreyen kolunu tuttuğu an, Aron kot pantolonunun arkasından gümüş halkalı bir silah çıkarıp Lucius’a doğrulttu. Arkamızdaki kalabalığın korkuyla nefesleri kesildi.

Abim “Bir Volt silahı! Kahrolası aklını mı kaçırdın sen?” diye bağırıp Aron’ın kolunu çekiştirdi. “Güç kullanılmayacak dedim!”

Midem yanmaya başladı. Safra boğazıma kadar çıkmıştı.

Lucius'a bir silah değil ölümün kendisi doğrultulmuştu. Ve tetiği çekecek adam ondan ölesiye nefret ediyordu.

Aron, Demetrius'u o kadar sert itti ki abim tökezleyerek kaldırıma düştü. Aron'ın silahı ve şiddetli bakışları Lucius'a odaklanmıştı ama doğrudan benimle konuşuyordu. "Gel benimle Jessen yoksa onu öldürürüm. Şu anda benimle gelersen yaşamasına izin veririm." Benimle yalnız kaldığı an bana ne yapmayı planladığını ancak hayal edebildim. Hayatta böyle bir şey yapmayacaktım.

Lucius kanatlarını tamamen açıp elimden kurtuldu. Aron'ın ölümcül niyetini anlamıştım. Eğer hedefi tutturursa âşık olduğum adamı kaybedecektim. Lucius beni silahın menzilinden uzağa itmeden önce, tam Aron tetiği çektiğinde kendimi Lucius'un önüne attım. Aron onun kalbini nişan almıştı ama atış doğrudan sağ omzuma isabet etmişti. İzleyen kalabalıktan biri çığlık attı. Acı dolu titreşimler her yanımda dalgalandı. Yere kapaklandım. Kıvranıyordum, ateşten bıçaklar damarlarıma saplanıyormuş gibi voltaj dalgalarına zorunda kaldım.

"Aron! Kız kardeşimi vurdun!"

Acı içinde gözlerimi yumdum, arkamdan boğuşma sesleri geliyordu. Aron çığlık attı.

Lucius'un kanatlarını sertçe açtığını ve ateşin püskürtürken çıkan kükreyişini duydum. Onlarla aramızda ateşten bir duvar örmüştü. Turuncu ve kırmızı öfkeli alevler üç metre boyundaydı. Abim etrafından dolanmaya çalışınca alev anormal bir şekilde hareket edip parlayarak efendisinin emirlerine itaat ediyordu.

Midem bulanmaya başladı. Voltaj dalgası içimi dışıma çıkarıyordu. Silah morgon öldürmek için yapılmış olsa da darbe bir insanı da öldürebilirdi. Doğrudan kalbe hedef alındığında kalbi durdurabilirdi. Bir şekilde benimki

hâlâ atıyordu ama görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

“O benim kız kardeşim. Lütfen. Onu görmem gerekiyor!”

Beni kollarının arasına alıp hareketli alevlerin arasından abimle yüz yüze geldi. “O benim *karım*!” dedi. Her bir kelimeyi gürleyerek söylemişti. Demetrius aramızdaki bağ ve kime ait olduğumu anlasın diye Lucius insanların kullandığı terimi seçmişti. “Eğer biriniz ona zarar vermeye, onunla konuşmaya kalkar veya onun bir sokak yakınına bile gelirse, sizi yakıp yok eder küllerinizi de havaya saçarım. Jessen hayatınız için yalvarsa da fark etmez çünkü sizin canınızı bir kez daha bağışlamayacağım. Kendimi anlatabildim mi?”

Demetrius bir şekilde anladığını göstermiş olmalıydı çünkü Lucius’un artık alıştığım, uçuşa geçmeden önceki diz kırışını hissettim. Çenesinin bir hareketiyle ateşten duvarın bir kısmı yay şeklini aldı ve yavaşça Aron’ın üzerine gitmeye başladı. Başım omzuna düşmeden önce son gördüğüm şey abimin alevleri ceketle söndürüşüydü. Son duyduğum şey ise Aron’ın çığlıkları oldu.

Sonra havadaydık. Hareket etmemeye çalıştım ama acı her yerimde zonkluyordu. “Yakıyor.”

“Biliyorum. Dayan.” Dudaklarını anlıma bastırdı.

Bir kolumu omzuna atmıştım ancak diğeri darbe yüzünden hareketsiz haldeydi ve tenim gittikçe dağlanıyordu. Acıdan inledim.

“Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı. “Acı yakında sona erecek, aşkım. Dayan.”

Yarama rağmen baş döndürücü bir hızda uçuyorduk. “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Ne için?”

“Abimi öldürmediğin için.”

“Sana daha çok acı verirdi.”

“Gerçi karın değilim ama. Henüz değil.”

“Evet, öylesin.”

“Düğünümüz olmadı ki.”

Uçarken bana baktı. Kanatları beni nereye götüreceğini biliyordu. “Ruh ateşi bizi herhangi bir törenden daha sıkı bağlıyor. Sen kendini bana, ben de kendimi sana verdim. Gönülbağı için yeterli olan tek şey bu. Eğer bir tören seni mutlu edecekse iyileştiğinde yapacağımız ilk şey olacak.”

İyileşeceğimden emindi. Zonklayan ağrı gittikçe katlanılmaz hale gelirken sözleri bana cesaret veriyordu.

“İnsanlar olarak geleneklerimizi seviyoruz,” diye fısıldarken sesim uzaktan geliyormuş gibiydi.

Gülümseyerek dudaklarını tekrar anlıma bastırdı. “İnsanım ne isterse ona sahip olacak.”

Sert bir şekilde inişe geçti. Bilincimi kaybettiğimde Lucius ismimi sesleniyordu.

Buz gibi bir hissin sağ omzumu uyuşturmasıyla uyandım. “Ay!”

Üzerime eğilmiş Shakara Buzkanat'ın yeşil gözleri açılmış ve gözbebekleri büyümüştü. “Ah, özür dilerim! Canını acıttığını biliyorum ama uzun sürmeyecek.”

Biri elimi sıktı. Başımı çevirdiğimde Lucius'un yanımda ayakta durduğunu gördüm. Onun yatak odasıydım. Bizim yatak odamızda.

Bana teskin edici bir biçimde gülümsüyordu ancak dudağının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler gerilmişti. Shakara'ya başını salladı. “Sanırım bir kere daha yapman gerekiyor.”

“Evet. Bir kere daha.”

Shakara derin bir nefes aldı. Ağzından çıkan buz ma-

visi alev çıplak vücuduma doğru akıyordu. Keskin buz yanığı irkilmeme sebep oldu. Lucius hem rahatlatmak isteyen hem de sabit durmamı da sağlayan bir şekilde diğer omzumdan tuttu. Nefesim kesildi. İğne batması gibi bir his yaramdan damarlarıma yayılıp serin bir adrenalın dalgası gibi her yanıma kapladı.

“Ne... nasıl...”

Shakara mavi alev dalgasını söndürüp tatlı bir şekilde gülümsedi. “Sanırım bu iş görecektir.”

“Ne yaptın?”

Lucius elinin tersini yanağımda gezdirdi. “Adına buz alevi deniyor.”

“Buz alevi mi? Daha önce duymamıştım. Anlamıyorum.”

Shakara yarama ve omzuma gazlı bez sardıktan sonra medikal bantla yapıştırdı. “Bütün hediyelerimizi insanlarla paylaşmıyoruz. Bize karşı kullanılabilir.”

“Aynı Volt silahı gibi,” dedim Lucius’a bakarak. Alev Lucius’a boyun eğmişti, acaba bu Gecekanat klanına özel bir güç müydü merak ediyordum. Sonrasında konuşacak çok şeyimiz vardı.

Lucius başını salladı. “Shakara, Buzkanat klanından. Buz alevini kullanma konusunda özel yetenekleri vardır.”

“İyileştiriyor mu?” Öyle olmalıydı çünkü yaram sanki elle dikilmiş gibi gerilmişti. Acısı çoktan geçmişti.

“Evet,” dedi Shakara. “Bizler şifacıyız ama ancak eti iyileştirebiliyoruz. Ruh yaralarını ya da akıl hasarlarını iyileştiremiyoruz. Bir de...” –duraklayıp koyu kirpiklerini gözlerinin üzerine indirdi– “yara izi kalacak.”

Zorlukla yutkunup başımı salladım, omzumda taşıyacağım çirkin, kabarık yara izini düşünmemeye çalıştım. “Yara izlerinin bir önemi yok.” Başımı Lucius’a çevirdim. “Ödenmesi gereken basit bir bedel.”

Elimi yüzüne kaldırıp sert çenesinin hatlarını okşadım. Gözlerini kapadı, yüzünü avucuma çevirip tam ortasına şefkatli bir öpücük kondurdu. Shakara izin isteyerek odayı terk etti.

“Bunu bir daha asla yapma.” Ses tonu acıyla boğulmuştu.

“Ne? Bir dahaki sefer kenara çekilip ölmeni mi izleyeceğim? Asla olmaz. Gene olsa gene aynı şeyi yaparım.” Bakışlarının derinlerindeki duygu dalgaları doğrudan kalbime işliyordu. “Sen benim eşimsin, hatırladın mı? Sensiz bir hayat olamaz.”

Lucius yanıma uzanıp tek bacağına sahiplenici bir hareketle benimkinin üzerine bıraktı. Tek bir dirseğinin üzerinde yükselip yanağımı avucunun içine aldı. Dudaklarını benimkilere yavaş ve duygusal hareketlerle sürtünürken dikkatimin onda olduğundan emin oluyordu. Dikkatim ondaydı.

“O zaman beraber geçireceğimiz uzun, mutlu, şanslı, doğurgan hayatımızı tekrar böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağından emin olmaya çalışarak geçireceğim.”

“Doğurgan mı?”

“Hı hı.” Elleri kalçalarımın doğru kaydı ve nazıkçe popomu sıktı.

“Çocuk seviyor musun?”

“Hı hı.”

“Çocuk istiyor musun?”

“Bir sürü.” Kocaman ellerini genişçe açmış, uzun parmakları bir gün çocuğunu taşıyacak bölgede korumacı bir şekilde yayılmıştı.

Çocuklar! Bir heyecan vücudumu sardı. “Morgon olacaklarını mı düşünüyorsun?”

“Şüphesiz. Morgon genleri oldukça güçlüdür. Fazlasıyla baskın.”

“Şüphesiz,” diyerek sııttım.

Dudakları benimkilere hafifçe dokundu, dilini dudaklarımın kenarlarında gezdirdi ve dudaklarını daha sertçe bastırıp dilini ağzıma soktu.

Şehvetin derin uçurumlarına düşmeme izin vermeden hemen kendini çekip kaşlarını çattı. “Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?”

Ne konuştuğumuzu hatırlamak için tekrar odaklanmam gerekmişti. Gülümsedim. “Hayır. Elbette etmiyor. Ama eğer fazlasıyla çocuğumuz olacaksa işe başlasak iyi olur. En azından pratik yapmalıyız.”

“Hım. Pratik yapmalıyız. Evet.” Leziz dudakları benimkilerin üzerindeyken gülümsedi. “Hem de çok.”

On Üçüncü Bölüm

Morgon ve insan iki papaz bira içerken gülüyorlardı. İnsan papaz ayaklarına kadar siyah cübbesiyle heybetli ama cana yakın bir insandı. Bembeyaz cübbesi içindeki gri kanatlı morgon papazın uzun, gümüş beyazı saçları düzgün bir şekilde at kuyruğu yapılmıştı. Sanki türler arası düzinelerce düğün töreni yönetmiş gibi birbirlerinin yanında doğal davranıyorlardı.

“Halka açık ilk ırklar arası düğün töreni için pek de kötü olmadı,” diye yorum yaptı Lucius, hemen yanımda. “Yine de annen ve kız kardeşin gelemediği için üzgünüm.” Elini rahatlatıcı bir şekilde sırtıma koydu.

Acıyla yüreğim burkuldu. “Gelmeyeceklerini biliyordum. Babam muhtemelen davetiyeyi yakmıştır ve düğünün bugün olduğunu bildiği için başlarına komular dikip onları eve kilitlemiştir.”

Lucius usul usul sırtımı sıvazladı. Moira'nın iletişim cihazı çoktandır kapalıydı. Bu durum içimi parçalıyordu ama babamın kız kardeşimi sonsuza kadar kilit altında tutamayacağını biliyordum. Moira bana ulaşmanın bir yolunu bulurdu.

Lorian, Lucius'un yanında sessiz bir destekçi olarak

duruyordu. Yeni kayınbiraderimi sevmiştim. O uhrevi gözlerinin arkasında çılgın bir şeyler uçuşuyordu. Bütün Gecekanat ailesinin bakışlarında bu tehlikeli tavır vardı ama Lorian sanki kafesteki bir hayvan gibi huzursuz ve tetikteydi.

Ailenin reisi olan kayınpederim Adicus yanımıza gelip karşıma geçti. Elimi elleri arasına aldı. "Ailemize hoş geldin. Durumlar zor olsa da artık bizden birisin."

Açıklamasına gerek yoktu. Baş insan düşmanın kızıydım. Yine de beni kabul ediyordu. Lucius'u tebrik edip Lorian'a başıyla selam verdikten sonra yoluna devam etti.

"Neden kaşlarını çatıyorsun, aşkını?"

"Sizden biri olduğumu epey içten söyledi."

Lucius parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ruh ateşi sanki aynı kandanmışız gibi bizi birbirimize bağlar. Aynı zamanda ailenin geri kalanını da öyle. Bugünden sonra kesinlikle bizlerden birisin."

Bedenime bir sıcaklık yayıldı. Kendi ailemi kaybetme rağmen benim için ölümüne savaşıyor kadar sadık başka bir aile kazanmıştım. Lucius bandajı çıkardığımızdan beri yaptığı gibi yara izi olan omuzuma öpücük konurdu.

Beni morgon klanına daha fazla bağlayan yara izimi dünyanın gözleri önüne seren kayak yaka, beyaz saten bir elbise giyiyordum. Shakara buz ateşinin geride nasıl bir iz bırakacağını söylememişti. Sonrasında izin, kişiden kişiye değiştiğini öğrenmiştim.

Voltaj darbesinin isabet ettiği yerden başlayarak parıltılı pullar gibi görünen bir çarkıfelek deseni dışa doğru yayılmıştı. Tenim vücudumun geri kalanı gibi yumuşaktı. Desenin ışıklar altında soluk bir kaleydoskop gibi parlayışını, beni bir morgonun eşi olarak göstermesini seviyor-

dum. Shakara pula benzer bu görünüşün bütün buz ateşle yapılan iyileşmelerde görüldüğünü, ejderhadan kalan bir şey olduğunu ama rengin ve desenin farklılık gösterdiğini açıklamıştı. Aynı kar tanesi gibiydi. Beni karşılayan morgonlar izi görünce nasıl yaralandığımı bildikleri için gülümsediler veya başlarıyla onaylayarak selam verdiler.

Ella son anda yanıma geldiğinde gözü yarama çevrildi.

“Jess, gitmem lazım ama seni... seni... tebrik ederim.”

Evliliğimizi nasıl adlandıracağını bilemediğinden bocaladığı için gülümsedim. Görünüşe göre birçok insan ırklar arası evliliğe veya gönülbağına hâlâ nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

“Teşekkürler.” Onu çilesinden kurtarıp sıkıca kucakladım. “Geldiğine çok sevindim.”

“Keşke daha çok kalabilseydim ama annem kütüphanede finaller için ders çalıştığımı sanıyor.” diyerek gözlerini devirdi.

Ona sempatik bir şekilde gülümsedim. Ben “taraf değiştirdiğim” için annesi benimle görüşmesini yasaklamıştı. Ella uysal olabilirdi ama ailesinin bildiğinden çok daha güçlü bir sadakati vardı. Lucius’un önünde durup tebrik için elini uzattı. Titrediğini ve kocaman açılmış gözlerini yukarı kaldırdığını fark ettim.

“Tebrikler. İkinize de uzun ve mutlu geçireceğiniz bir ömür diliyorum.” Titrek bir şekilde nefes aldı. “Eminim Jessen’in ne kadar özel biri olduğunu anlıyorsundur ama bilmeni isterim ki o sahip olduğum en iyi arkadaş. Seni uyarmalıyım, eğer onu üzersen, hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yaparım.”

Evet, ailesinin düşündüğünden çok daha cesurdu. Lucius’un daha önce böylesi ufak tefek bir insan tarafından tehdit edildiğinden emin değildim.

Arkadaşımı alaya almadığını gösterip Ella'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Eşimin senin gibi sevgili bir arkadaşı olduğunu bilmek beni mutlu etti. Onu asla üzmeceğime yemin ediyorum. Böyle bir şey yapmak, kendi kalbimi kesmek gibi olacaktır."

Ella ona sevinçle gülümsedi. "Güzel." Beni alelacele öpüp hızla uzaklaştı.

"Ne parti ama." Sorcha yanımıza yaklaşıp Lucius'un önünde durdu. Lorian bir adım arkasında bara yaslanmıştı. "Morgonların cadde seviyesinde resepsiyon salonları olduğunu bilmiyordum."

Lucius gülümsedi. "İşlerimizi insan piyasasına genişletmenin mantıklı olacağını düşündük."

"Akıllı adam. Eğer ihtiyacınız olursa ailemizin pazarlama şirketi size seve seve yardımcı olacaktır." İşin bir zevk gibi görünmesini sağlamayı Sorcha'ya bırakın. "Ne de olsa artık sevgili arkadaşım ile evlisin." Eğilip beni yanağımdan öperken fısıldadı. "Burada fena yakışıklı adamlar var."

Kışkırtıcı bir şekilde omuzlarını geriye doğru atınca ona bir bakış fırlattım. Lorian'ın bakışları Sorcha'nın vücudunda gezindi. Lorian'ın bakışlarını yakalayınca Sorcha kalçalarını ve gövdesini adeta seks diye bağırarak bir tavırla ortaya sermişti. Lorian kaşlarını daha çok çatıp içkisini kafaya dikti ve sonra da çekip gitti.

"Büyük ve kötü kardeşinin sorunu ne?"

Lucius birasını yüzünde şeytani bir sırıtışla yudumluyordu. "Agresif kadınlardan... pek hoşlanmaz."

Sorcha'nın dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı. "Ah, bak sen." Birasını bara koyduktan sonra Lorian'ın peşine düştü. Vücuduna yapışan kırmızı elbisesinde kıvrımlı kalçalarını sallarken koyu kiraz rengi bukleleri iki yana

savruluyordu. Odayı geçerken baştan çıkarıcı bir alev gibiydi. Önünden geçmesini izleyen gümüş kanatlı bir morgon birasını döktü.

İç geçirdim. "Ona bunu söylememeliydin."

"Nedenmiş?"

"Sorcha'nın en sevdiği güzel bir meydan okumadır da ondan." Lafımı düzelttim. "İyi bir seks dışında."

Lucius başını iki yana salladı. "Zavallı. Lorian."

Sorcha, çekici bir duruşla bir sütuna yaslanmış duran Paxon Gecekanat'la flört etmek için yanına gitti. Pax şansa Lorian'ın yanında duruyordu ve Lorian şimdi Sorcha'nın sırtının manzarasıyla karşı karşıyaydı. Zavallı adam bir bira daha içerken belli ki kızın kalçasına bakma isteğiyle savaşıyor ve başarısız oluyordu. Bakışları odada şöyle bir dolandıktan sonra gözünün önündeki leziz hedefe dönüyordu.

Sorcha'nın vücudu erkeklerin aklına yalnızca tek bir fikir getirirdi. Kısık ses tonu ve kelimeleri telaffuz ederkenki hali bile insana karanlık odaları ve edepsiz şeyleri düşündürürdü. Hiçbir erkek onun şehvetine karşı koyamazdı. Bütün gece boyunca sadece bana bakan Lucius dışında.

Ona doğru eğildim. "Şunu keser misin?"

"Neyi keseceğim?"

"Bana böyle bakmayı. Sanki beni gözleriyle soyuyormuşsun gibi."

Bana doğru eğildi, tek kanadı omzuma değdi, konuşurken de dudaklarını kulağımda gezdirdi. "Seni ellerimle soymayı ve baştan aşağı yalamayı tercih ederim." Kulağımlı hafifçe ısırdı. "Özellikle aşağıyı."

Titrerken ağzımdan kısık sesli bir inleme çıktı.

"Ben de yalama işleriyle fazlasıyla uğraşmanı isterim."

“Kes şunu,” diye fısıldarken yanaklarımı fazlasıyla kızdardığını hissettim.

Muzip bir parıltı ve kendini beğenmiş gülümseme tek cevabı olmuştu.

Balkonda durup ay ışığına bakarken kısa süre önce heyecan arayışıyla kaçtığım o ay ışıklı geceyi hatırlıyordum. Umduğumdan fazlasını bulacağımdan haberim yoktu. Düşüncelerimin öznesi güçlü kollarını belime sararken kalbimi çalan o resimdeki gibi beni kanatları altına alıyordu. Beni yaslanmam için gövdesine doğru çekti. Dudakları omzumdaki yuvarlak izde dolanıp okşuyordu.

“Yanıldım,” derken sesi duygulu bir şekilde boğuktu.

“Ne konuda?” Omzumun üzerinden ona baktım.

“Sen bir tanrıçasın.”

Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. Konuşmaya devam ederken ifadesi ciddi ve düşünceliydi. “Bir çeşit kadim Ay Tanrıçası. Tenin.” Bronz teni omuzlarından kollarıma sanki bir yolu takip edermiş gibi hareket etti. “Sanki ayı bir bütün olarak yutmuşsun gibi parlıyor.”

Kolları arasında dönerek parmaklarımı saçına geçirdim. Gözleri gölgeler arasında koyu renkte parlıyordu ama içinde barındırdıkları sıcaklığı biliyordum. Elleri kalçalarımın dolanıp saten elbisemin üzerinde belimden yukarı kaydı ve göğüslerimi yumuşak bir şekilde avuçladı. Nefesim kesildi.

“Seni istiyorum.” Boğuk kelimelerle beraber dudakları boynumu bularak nabzımın attığı yeri yalamaya başladı. “Tam burada. Gelinliğinin içinde. Ay ışığı altında.”

Parmakları satenin üzerinden göğüslerimle oynuyor ve onları avuçluyordu. Vücudum dokunuşuna cevap vererek yükseliyordu.

“O zaman neden bana sahip olmuyorsun,” diye kısık tonda meydan okudum.

İşte bu kadar. Elleri elbisemin kenarındaydı ve elbise-mi belime kadar çıkardı. Parmakları bacaklarımın arasını okşayınca beni fazlasıyla hazır halde bulmuştu. Hırlayarak iç çamaşırımı yırttı ve beni balkon çıkıntısına kaldırdı. Korkutucu bir hızla pantolonunu çözdükten sonra içime daldı. Bir araya gelişimiz nefesimizi kesmişti. O kadar kalın ve sertti ki erkekliğinin verdiği his karşısında nefessiz kalmıştım. Beni vücuduna yakın bir şekilde tutuyordu, boynumu geriye doğru atıp saçlarımın rüzgârda uçuşmasına izin verdim. Beni sahiplenmek niyetiyle sertçe, ham ve derinden işaretlemişti. Eğer düşersem kesin öleceğim bir uçurumdan salınırken daha önce bu kadar özgür ve birine bağlı hissetmemiştim. Ruhum uçuşa geçerken kalbim bu adama, kocama, eşime bağlı kalmıştı.

Dudakları benimkileri buldu, ikimiz arasında da kay-nayan çaresiz bir ihtiyaçla beni dağladı. İnledim. Tanıdık bir coşku dalgası boğazımdan aşağı aktı. Yalnızca Lucius ve ruh ateşi içimi böyle tatlı bir şevkle yakabilirdi. İçime defalarca girip çıkarırken dudakları boynumda ateşli izler bırakıyordu. Nefes alışı sıklaştıkça dudaklarını kulağıma eğdi. Kelimeleri kesik kesik inlemeler halinde çık-mıştı. “Seni seviyorum.”

Vücutlarımız birleşip uçurumun kenarından beraber düşerken kalplerimiz aynı anda atıyordu. Bir çılgınlıkla doyuma ulaştım, kendimi daha fazla tutamamıştım. Üzerimizdeki yıldızların parıltıları dışında hiçbir cevap gelmedi. Bu anın mükemmel uyumu dışında ulaşması çok zor bir güzellikti.

“Ben de seni seviyorum.”

Birbirimize tutunurken hâlâ hareketsiz ve sessizdik.

Ruh ateşinin eritici hissi hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Serin bir rüzgâr terasta esiyordu. Aşklarının gerçek ve derinden olduğunu bilerek aklım Prenses Morga ve Ejderha Kral'ın morgon hikâyesine gitti. Yıldızlara gülümsedim. Kader, ejderha ile prensesi bir bütün olarak bağlamış, kalplerini ruh ateşiyle mühürlemişti. Aynı kader, beni kollarında tutan adamı da bana bağlamıştı.

Bakışlarım Lucius'a çevrildi. Onunkiler de benimkiler. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken kalbi-me dağlanmış kelimeleri fısıldadım.

“Sonsuza kadar.”

YEL ALEVİ

*Bir kızın sahip olacağı en iyi arkadaş olan
Cheryl Freyou'ya.*

Teşekkürler

Bir defa daha bütün Gecekanat serisi boyunca bana yardım eden beta okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Jessen, Julie, Rebekah, Brooke ve Amber, hepinizi çok seviyorum. Umarım daha fazlası için hazırsınız. Kaderin bizi birbirimize bağladığına inandığım sevgili editörüm Corinne DeMaagd'a teşekkür ederim. Morgon dünyasına yeni bir seviyeye getirmek konusunda bana yardımcı olacak daha mükemmel bir rehber düşünemezdim.

Giriş

Evet. Hikâyeyi on iki yaşımdayken duymuştum. Ejderha Kral'ın Prenses Morga'ya düğününden önce tecavüz edip kendi seks kölesi olmaya zorladığı hikâyeyi. Ya da her neyse. Annem hikâyeyi anlatmayı bitirir bitirmez tepkim...

“Palavra.”

“Sorcha! Bu kelimeyi kullanma. Bir hanıma hiç yakışmıyor.”

“Anne, bir morgon erkeğini hiç yakından gördün mü?”

“Elbette tatlım. Bunun konumuzla ne alakası var?”

Henüz genç kız sutyenleri kullanıyordum ama bir kadını ne tür bir erkeğin tatmin edeceğini annemden daha iyi biliyordum.

“Ciddi misin anne? Çünkü adamlar devasa, ateşli ve fena halde donanımlı. Beni zorlamaya ihtiyacı olmayacağı kesin.”

“Sorcha! Ne biçim laflar bunlar! Eğer baban burada olsaydı...”

“Eh, ama yok işte. Değil mi?”

Konuşmamız böylece sona ermişti.

Eskiden kendimi ay ışığının altında yıkanan, yumu-

şak kıvrımları ve pürüzsüz teniyle şehvetli bir cazibe olan Prenses Morga olarak hayal ederdim. Ejderha Kral gelip hemen bana âşık olacak ve kollarına alıp dağlardaki krallığına taşıyacaktı. Sonra sonsuza kadar bana değer verip beni koruyacak ve sevecekti.

Elbette küçük kızlar büyür ve hikâyeler de geçmişte kalır.

Ama yıllar süren hayal kırıkları ve hüsrandan sonra bile bir gün kendi morgon erkeğime sahip olma hayalimi hiç kaybetmemiştim. Bu hayali kalbimin derinliklerindeki gizli bir köşeye gömmüştüm, yine de bir gün gerçekleşmesini umuyordum.

Birinci Bölüm

Morgon erkekleri uyurken bile fena halde ateşliydi. Yatakta yüzükoyun uzanmış, kanatları iki yana yayılmış çıplak adamı hayranlıkla izlerken straplez siyah elbisemi giyyordum. Hım.

Aval aval bakmaya zaman yoktu. Topuklu ayakkabılarımı kapıp asansöre gittim. Tanrı'ya şükür insanların girip çıkabildiği birkaç morgon binasından birinde yaşıyordu. Yoksa beni on kat aşağıdaki otoparka uçurması için onu uyandırmak zorunda kalacaktım. Morgonlara özel binaların tek giriş ve çıkışları vardı: balkona çıkıp kenarından süzölmek.

Asansör garaj katında açılırken iletişim cihazıma bakıp saati kontrol ettim. Yirmi dakika.

“Lanet olsun.”

Çıplak ayaklarla siyah spor arabama koşarken bagajı açmak için anahtar kumandasına bastım. On beş santimlik topukluları bagaja fırlattıktan sonra alçak topuklu daha gösterişsiz ayakkabılarımı giyip özel dikim beyaz ceketini üzerime geçirdim. Dekoltemin çoğunu örten iki düğmeyi kapattım. Çoğunu.

Arabaya atlayıp makyaj çantamı kucağıma aldım ve

motoru çalıştırdım. Işıklar arasında yüzümü düzgün bir hale getirmeyi başardım, iflah olmaz koyu kırmızı saçlarımı tepemde toplayıp birkaç tutamın kenarlardan sarkmasına izin verdim. Mucize eseri Gecekanat Endüstri'nin önünde park yeri bulmuştum. Torpido gözünü açıp mücevher zulamı buldum ve uzun beyaz inci bir kolye ve ona uyan küpeler taktım. Bütün durumlar için hazırlıklıydım, bagajda veya torpido gözümde modern bir kadının ihtiyacı olabilecek her türlü şeyi taşırdım.

"Bunların iş görmesi gerekiyor."

Cam binaya adım atarken yansımama şöyle bir göz attım. Evet, kesinlikle bir iş kadını gibi görünüyordum. Kimse yarım saat önce bir erkeğin yatağından çıktığımı söyleyemezdi.

Ön taraftaki resepsiyon görevlisi, kızıl kahve kanatlı kumral morgon güzeli beni doğrudan yetmiş yedinci kata yönlendirdi. İletişim cihazımın saati 08:01'i gösteriyordu, aleti el çantama koyup konferans odasının geniş kapılarını ittirdim.

Altı çift göz bana çevrildi. Çenem yukarıda, gülümseyerek masanın başında oturan morgonun yanındaki müsait koltuğa kıvırtarak ilerledim. Kaplan gözleri odanın diğer tarafından beni takip ediyordu.

Lorian Gecekanat'ı gördüğüm ilk anda içindeki canavarı tanımıştım. En iyi arkadaşım Jessen'la artık evli olan abisi Lucius bana aslanı hatırlatıyordu. Avının yakına gelmesini bekleyen tembel bir yırtıcıydı. Lorian öyle değildi. Onun canavarı gezinen, takip eden, etrafı arşınlayan bir kaplandı. Uzaktan izleyip daha sen onu fark etmeden öldürücü darbeyi vuran cinstendi. Biri ela, diğeri canlı mavi gözlere sahipti. Adamın sırf etrafa yaydığı gerilimden normal bir insan altına işerdi. Ben değil. Etkili

bakışlarındaki meydan okuma hoşuma gidiyordu, bakışını kaçıranın ilk ben olmadığımdan her zaman emin oluyordum.

Şu anda o gözler tam üzerimdeydi. Oturduğumda bedeni gerildi. Sandalyemi yerine çekip yakınında olmamın onda yarattığı bariz etkilerini bilmiyormuş gibi yaptım. Portfolyomu masanın üzerine koydum.

“Herkes güneydın.” Ekiple Lorian’ın babası tarafından işe alındığım gün tanışmıştım. Herkes gülümseyerek nazik bir şekilde başıyla selam verdi. Elbette, solumdaki adam dışında.

“Geç kaldınız, Bayan Linden.” diye derinden bir homurtu geldi.

“Ah, özür dilerim. Koca bir dakika boyunca ne kaçırdım?”

Sağımda oturan alçakgönüllü dekoratör Willow’un kanatları gergin bir hareketle hafifçe titreşti. Asistanı Belka alçak sırtlı sandalyesine daha da çökerek adaçayı yeşilliğindeki nazik kanatlarını sırtına doğru çekmişti. Lorian’ın bakışları alev saçıyordu. Bakışlarını ajandasına çevirine kadar gülümsedim. Küstahlığımı görmezden geliyordu. Ya da ben öyle sandım.

Proje müdürü olarak patronumdu ve muhtemelen daha dikkatli olmam gerekiyordu. Etrafımdayken gergin olduğunu biliyordum. Çelik bir kılıç gibi sertti aslında. Kendime engel olamıyordum; kaplanı kıskırtmaktan mazoşist bir zevk alıyor ve üstüme saldırmasını bekliyordum. Tehlikeyle dans etmek en sevdiğim hobimdi. Hobilerimden biriydi en azından.

Lorian koltuğunda kıpırdandı. Bacak bacak üstüne atıp sırtım dik bir şekilde oturarak en profesyonel kıyafetimle tüm dikkatimi ona verdim.

“Şimdiye kadar hepiniz kulübün tasarımına aşina olmuş-

sunuzdur ama Fallon, rica edersem bize gösterir misin?"

Karşımda oturan gri kanatlı mimar Fallon Gripençe, Lorian'ın arkasındaki bir iletişim ekranına elindeki kumandayı doğrulttu. İlk morgon-insan gece kulübünün proje taslağı ekranda belirdi. Warwick Mahallesi'nde, insanların kabul gördüğü morgon gece kulüpleri olduğu gibi ırkların daha sık beraber takılmaya başladığı insan barları da vardı. Bir zamanlar Gladium'un bir tarafında morgonlar diğer tarafında da biz vardık. İş için bir araya gelmek dışında ırklar birbirlerinden ayrıışmış haldeydi. Eğer birileri yasak bir ilişki yaşamak veya ufak bir kaçamak yapmak için sınırları aşmışsa da kimsenin haberi olmamıştı. Yakın geçmişte özellikle en yakın arkadaşım Jessen'in Lucius'la evlenmesinden sonra sınırlar gittikçe silikleşmeye başlamıştı. İkisi de zengin ve aristokrat ailelerden geliyordu.

Tasarladığımız ve inşa edeceğimiz gece kulübü baştan sona iki ırk düşünülerek tasarlanan türünün ilk örneğiydi. Bu yüzden Gecekanat Endüstri için pazarlama ve tasarımı danışmanlığı yapıyordum. Aynı zamanda odadaki tek insandım.

Proje planı yirmi kat uzunluğunda, şato görünümünde bir yapı gösteriyordu. Birçok sivri kule, siper ve korkuluk bu dallı budaklı güzellik kulesinde bir araya geliyordu. İç tasarımıyla ilgili detaylar görünmese de teknik ve genel tasarım açıkça ortadaydı. Fallon zeki bir mimardı. Koyu gri uzun saçları kanatlarıyla aynı renkteydi ve gözleri sadece bir ton açık griydi. Çoğu morgondan daha sıskaydı ama endamı yerli yerindeydi. Otuzlarında gibi görünüyordu ancak morgonların yaşlarını görünüşlerinden tahmin edemiyordunuz. Çünkü ömürleri insanların iki, hatta bazen üç katı olduğu için görünüşlerinden anlaşılmıyordu.

Kırklarında veya ellilerinde görünen biri yüz yaşının üzerinde olabilirdi.

Şekil değiştiren ejderha ataları binlerce yıl yaşayabiliyordu. Tarihte en uzun yaşayan ejderhaların insan formunda en kısa zaman geçirenler olduğu yazılıyordu. İnsan vücudunun canavarının aksine yaşa ve hastalığa karşı daha fazla zaafı vardı. Ejderhaların soyu çoktan tükenmişti. Onların neslinden gelen insan ve ejderha melezi morgonlar canavarı insandan ayıramıyorlardı. Ejderha DNA'ları özlerine işlemişti ve açıkça ortada olan güçlü kanatları onları insan ırkından ayırıyordu.

Lorian ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Yapacağımız ilk resmi işin kulübün adına karar vermek olacağını düşündüm. Önerileriniz neler?"

Bir an için kimse konuşmadı.

Sanat yönetmeni Gallacius boğazını temizledi ve konuşmaya başlamadan önce dikkatleri üzerine çekmek için kahverengi kanatlarını kıpırdattı. "Alevli Şato diye düşünmüştüm." Gallacius dışarıdaki ve içerideki heykellerin son dokunuşlarını yapmaktan sorumluydu. Hoş bir adam gibi gözüküyordu ama keskin gözleri beni ürkütüyordu.

Lorian başını iki yana salladı. "Meşale'ye fazlasıyla benziyor. İsmi de kulübün kendisi rakiplerinin önüne geçmesini istiyoruz."

İnşaat sorumlusu Ragnor geniş omuzlarını silkti. "Gece Kalesi gibi basit bir şeye ne dersin?"

Yanımda oturan Willow "Sanırım fazla basit oldu." dedi.

Öne doğru eğildim. "Aynı zamanda açıkça Gecekanat klanını ima ediyor. İki ırkı da çekmeyi hedefliyoruz, değil mi?"

"Eh, Bayan Linden, öneriniz var mı?" Gallacius kemikli suratını eğip bana gamzelerini göstererek güldü. Sevecen görünüyordu ama şüphelerim vardı.

"Aslında var." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre sessiz kaldım "Kız Kulesi."

Lorian bana doğru döndü. "Biraz değişik, değil mi?"

Bakışlarını yakaladım. "Bence mükemmel."

İfadesi küstah bir hal aldı. Elini savurarak işaret etti. "Lütfen. Devam et."

Koltuğumda doğruldum. "Kule kısmının Fallon'ın dizaynıyla bariz bir bağlantısı var," diyerek başımla mimarı işaret ettim. O da samimi bir tebessümle karşılık verdi. "Ama kulenin asıl şekli sert, dik ve epey fallik bir görünümde." Yanımdaki Willow nefesini tuttu. Tekrar. Zavallı kadın bu gidişle nefessiz kalacaktı. Konuşmama devam ettim. "Bu görünüm kız kelimesiyle birleşince erkeklerin aklına seksi getirecektir. Hem de sert olanını." Kimseden çıt çıkmadı. Bütün gözler benim üzerimdeydi. "Kadınlara gelince," diyerek gülümsedim, "eh bizlere de tehlike fikrini verecektir. Kadınlar içeride herhangi bir heyecan var mı diye mekânı deneyeceklerdir. Güven bana. Ayrıca mor-
gon ya da insan olsun erkekler azıcık da olsa seks yapma imkânı olduğunu düşünürlerse mekâna gelecektir. Son olarak, bu isim şato temasına da kesinlikle uyuyor."

Bütün adamların bakışları kararmıştı. Gördün mü? Seksten bahsediyordum ve beyinleri hemen çalışmayı bırakıyordu. Tam da bunu göstermek istemiştım.

"İşte. Logo için bir tasarım yaptım."

Portfolyomu açıp Lorian'ın önüne bir çizim koydum. Fallon daha iyi görebilmek için başını çevirdi. Willow da öyle.

"Bir insan kadını," diye yumuşak bir ses tonuyla yorumda bulundu.

"Evet." Çizimi diğerlerine çevirince hepsi daha iyi görmek için öne doğru eğildi.

"Bir insan kadını. Ama eğer tutunduğu kuleye bakar-

sanız sivri uçlardan morgonların kanatlarının kıvrımları yansıyor.” Lorian’ın kendi kanatları kıpırdandı. Çizimde, kulenin tepesindeki direğe tutunmuş şehvetli bir kadın vardı. Belden yukarısını geriye doğru eğip kendini boşluğa bırakmıştı ve saçları rüzgârda uçuşuyordu. Bir bacağına kaideye dolamış ve ayak bileğiyle direğe sabitlenmişti. Yüzünde haylaz bir sırıtiş vardı. Kızın hemen üstündeki dolunayın çevresinde *Kız Kulesi* yazıyordu ve kızın morgonlara özgü bir binadan sarktığını öne sürüyordu. “Ayrıca şatonun kulesinde olması kızın bir morgon arkadaşı veya sevgilisi olduğunu düşündürüyor. Bu da elbette onu oraya çıkaran veya aşağıya indirecek kişi olacaktır.” Tekrar sessizlik olmuştu ama birkaç göz beni dikkatlice izliyordu. “Elbette kıza ne zaman isterseniz kanat ekleyebiliriz.”

“Hayır.” Fallon çizime göz attı. “Sanırım haklısın. Dengelenmiş. Gallacius, giriş için bunun heykelini yapabilir misin?”

“Sanırım halledebilirim.” Gallacius’un kara gözleri bana çevrildi, kaşları kalkmıştı ve bakışlarında bir şey vardı ama ne? Saygı? Hayranlık? Tiksinti? Söylemesi zordu.

“Bayıldım,” dedi Willow bana gülümseyerek. “Katılıyorum. İnsan olarak kalsın. Logonun geri kalanı, ismin puntosu bile bizim türümüzü ima ediyor zaten.”

“Aynı zaman arka plana, ayın önünde uçan bir morgon ekleyebileceğimizi düşündüm. Çizim yeteneğim oldukça kısıtlı ama eminim Gallacius bu fikre ince bir ayar çekebilir.”

Bana samimi bir şekilde gülümsedi, övgüm karşısında göğsü kabartmıştı ve kahverengi kanatları hafifçe açıldı. “Evet. Kesinlikle bunu yapabilirim.”

Fikir alış verişlerimiz boyunca Lorian tek kelime etmemişti. İşaret parmağını cam masaya tedirgin bir şekilde vuruyordu. Hoşuna gitse de gitmese de ortada bir fıkır

birliği varmış gibiydi. Sonunda ayağa kalkıp konuştu ama isim hakkında tek laf etmedi.

"İnşaatın temeli yarın sabah onda atılacak. Haber ekipleri temel atma törenini görüntülerken hepinizin orada olmasını bekliyorum. Herkesin *tam zamanında* orada olmasını bekliyorum." Bana kötü bir bakış attı. "Çıkabilirsiniz."

Willow ve Belka birbirlerine sorgulayan bakışlar attılar, belli ki ilk toplantımızın nasıl on dakika sürdüğünü merak ediyorlardı. Askerler gibi kapıya doğru yol aldık. Hızla.

"Bayan Linden. Sizinle konuşmak istiyorum." Sert ve sinir edici kelimeler.

Arkamı döndüm ve yanımdan geçen Fallon'ın sempatik tebessümünü yakaladım. Masaya doğru yürüyüp Lorian'ın yanında durdum. Tek kelime etmedi, benden uzun olduğundan sert bakışlarını yakalayabilmek için kafamı kaldırdım. Benimle özel olarak konuşmak istediğini anlayan Willow toplantı odasından çıkarken kapıyı ardından kapattı.

Dimdik durup çenemi küstahça kaldırıp bekledim. Ancak göğüs hizasına geliyordum ama bu beni birazcık bile ürkütmemişti. Bütün bu sert kasların beni sarmalamasının nasıl bir his olacağını hayal ettim. Pazıları ve kolunun ön kısımları gerildi. Korkmak bir yana, dokunuşumla rahatlayacak mı diye görmek için parmağımı üzerimde dolaştırmaya can atıyordum.

"Bayan Linden, şiddetle tavsiye edildiniz ama en yakın arkadaşınız abimle evli diye size hoşgörölü davranacağımı sanmayın. Çalışanlarımızın her zaman vaktinde işe gelmesini beklerim. Bir dakika bile geç değil. İki saniye de değil. Anlaşıldı mı?"

Tüylerim diken diken oldu. "Açıkça. Gidebilir miyim Bay Gecekanat?"

Keskin gözleri kısıldı.

Ah, evet. Sesimdeki hafif ton düşüşünü, alayı ve başkaldırıcıyı yakalamıştı. Koca bebek bundan hoşlanmamıştı. Hoş bir titreme vücudumda dolandı.

"Bir şey daha var."

"Evet?"

"İşe gelmeden önce duş aldığına emin ol."

"Ne?"

"Üzerindeki erkek kokusunu alabiliyorum." Bana doğru eğildi, öfke yüzünde sert hatlar oluşturmuştu. "Ve dün akşam onunla yaptığın her şeyin kokusunu alabiliyorum." Sert, çok sert sözler. Ah, fena sinirlenmişti.

Morgonların oldukça hassas duyguları olduğunu unuttum. Eyvah. Rahatsız edici bir yorumda bulunmak için ağzımı açtım ama ne söyleyebilirdim? Adam haklıydı. Onu ilgilendirmese de Lorian'ın dün akşam seviştiğini bilmesini istemiyordum. Ah kahretsin. Aynı zamanda kahrolası ekibin geri kalanının da bilmesini istemiyordum. Erkeklerin bana hakkımda bir sır biliyorlarmış gibi bakmalarına şaşmamalıydı. Birçoğuna iş dışı yaptığım aktivitelerinin kokusunu yaymıştım. Nadiren deneyimlediğim bir duygu olan utanç vücuduma yayılırken her yanımı ateş bastı. Bugün, dışarı çıkan Sorch'a'dan iş kadını Sorch'a'ya dönüşme çabalarım başarısız olmuştu çünkü bir adamın yatağından çıkıp geldiğini biliyordu. Bir sıcaklık dalgası boynumdan yukarıya yükseliyordu.

"Özel hayatım seni ilgilendirmez ama gelecekte hayvani duyuların konusunda daha hassas olurum."

"Hayvani?.." diye kekeledi. Gözleri kısılmıştı ve çenesi sertçe kapanmıştı.

“Neden etrafımı koklamayı bırakmıyorsun?” Onun kişisel alanına girdiğimde geri çekilmemişti.

“Güven bana. Eğer seni kapı dışarı edebilseydim, ederdim.”

“Hayır, yapmazdın.”

Çenemi daha yukarı kaldırdım, bariz bir şekilde Lorian'a meydan okuyordum. Yüzümün önüne gelmiş bir bukleyi kulağımın arkasına ilıştirdim. Dikkatli bakışları elimin hareketini takip etti, önce yanaklarımda dolandı sonra da dudaklarımda durdu. Dudaklarımı yaladım. Lorian'ın bütün vücudu sanki tokatlanmış gibi sarsıldı. Çılgın gözleri benimkileri esir aldı.

“Saat tam onda inşaat sahasında ol. Geç kalma yoksa pişman olursun.”

Portfolyomu ve çantamı almak için öne eğilirken göğüslerim neredeyse koluna değiyordu ama adam tam zamanında hareket etti.

Cevabımı fısıldayarak verdim. “Korkudan titriyorum, Bay Gecekanat. Bir yanım geç kalmak istiyor böylece ak-lınızda benim için nasıl bir ceza olduğunu görebilirim.” Şaşkınlıktan dili tutulmuştu, bunun en iyi şehvetli gülümsemelerimden birini gönderdim. “Ama iyi bir kız olacağım.” Kapıya yöneldim, gözlerinin kalçalarımın her hareketini izlediğini hissediyordum. “Şimdilik.”

İkinci Bölüm

İnşaat alanına girdiğim an Lorian bana kötü kötü bakmaya başladı. Rüzgâr kömür karası trençkotumu açtı, deniz yeşili elbisemi göğsüme, karnıma ve kalçalarımaya yapıştırdı. Trençkotun önünü kapatıp kuşağını çift düğüm yaptım. Elbette, insanların çoğu otoparktan geçişimi izliyordu – erkekler aç gözlü, kadınlar tehditkâr bakışlarla. Willow hariç.

Yaklaşıp onunla Fallon'ın arasına sıkıştım. Lorian'ın taş kadar sert bakışları beni olduğum yere çiviledi. Gülümseyip göz kırptım. Bakışlarını çevirip yanındaki insan gazeteciye açıklama yapmaya devam etti. Kumral gazeteci Lorian'ın her kelimesini büyük bir ciddiyetle dinliyor, göğüs dekoltesini göstere göstere gereksizce Lorian'a doğru eğiliyordu. Kendi kendime gülümsedim, kadının Lorian'ın ona ikinci defa bakmasını sağlayamayacağını biliyordum. Kaçan kovalanır mantığındaki tiplerdendi.

Fallon elini belime attı. "Bugün dakik olman iyi oldu. Lorian keyfi kaçınca biraz ters biri olabilir."

Ah, eminim öyledir. "Endişen için teşekkür ederim ama Lorian'la baş edebilirim."

İnsan ve morgon kameramanlar toplanıp elinde kurek

tutan Lorian'ı çekmeye başladılar. İfadesiz ve sakindi, resmen kameralara oynuyordu. Tuhaf olan antisosyal birine göre çok doğal davranmasıydı.

“Bugün, Gecekanat Endüstrisi, hem morgon hem de insanlar düşünülerek tasarlanmış bu binayla ırkların birleşmesini kutluyor. Bu bir ilk, umarım sonuncusu olmaz.”

Tek koluyla küreği toprağa sapladı. Flaşlar patladı. İnce siyah gömleğinin altından şişen pazılarını görmeden edememiştim. Melez ırkın getirilerinden biri de soğuğu insanlar kadar hissetmemeleri idi. Kan dolaşım sistemlerinin gelişmişliği umursadığımdan değildi. Gözlerim bayram ediyordu sadece.

Tek bir söz ve sert hareketle gazeteciler toplaşmıştı.

“Affedersiniz. Bayan Sorcha Linden, değil mi?”

Kahverengi kanatlı, bronz tenli, kum sarısı saçlı, zayıf ama formda bir erkek olan morgon haberciye döndüm. Elimini iri ve sıcak elleriyle sıkarken ben de başımla selam verdim. “Ben *The Gladium Post*’tan Bard Tahtakılıç. Size birkaç soru sorabilir miyim?”

Gazeteciydi. Kamera ekibi yoktu.

“Tabii. Lütfen.”

İletişim cihazını kayıt konumuna getirip aramızda tuttu.

“Bu projede morgonlarla çalışmak konusunda ne hissediyorsunuz?”

“İnsanlarla çalışmaktan bir farkı yok. Tabi, bu sefer başımı daha çok yukarı kaldırmam gerekti.”

Bard çekici bir şekilde gülümsedi. Ben de ona kendi gülümsememle cevap verdim.

“Şirketiniz Linden ve Burke Ortaklığı, morgonlar ile insanların iş dünyasında birleşmesi hakkında ne düşünüyor?”

Vay canına. Bu adam ödevini yapmıştı. İsmimi, görünüşümü ve çalıştığım pazarlama şirketini biliyordu. “Bu

konudaki düşüncemiz toplumumuzun ancak ırklar arasında iş birliği olursa başarılı olabileceği yönündedir. Irklar veya cinsiyetler arasındaki ayrımcılık firmamız tarafından hoş görülmez.”

İletişim cihazını indirip kayıttan çıkardı. “Morgonlar ile insanların daha kişisel boyutlarda etkileşime girmeleri konusunda ne düşünüyorsunuz?”

“Neden olmasın?”

“Arkadaşınız Jessen Cade’nin Lucius Gecekanat ile olan gönülbağımı onaylıyor musunuz?”

Ooo. Sinci gazeteci. Bir kaşımı kaldırdım. “İsmi Jessen Gecekanat. Ve morgon erkeklerinin daha çekici olduklarını düşünüyorum. Neden insanlar kadınları morgon erkeklerinin sunabileceği onca zevkten mahrum kalsınlar? Bu sorunuzu cevaplıyor mu?”

Güçlkle yutkundu. “Fazlasıyla.”

Lorian’ın arkamda olduğunu hissettim. Sadece tek kişi böylesi bir sıcaklık yayabilirdi. Bard omuzumun üzerinde ki varlığı görmezden gelerek kartını çıkarıp bana uzattı. “Eğer şirketinizin başka halkla ilişkiler bağlantısına ihtiyacı olursa, beni ara.”

Arkamda kimin durduğunu bilerek başımı flört eden bir hareketle yana eğdim. “Habercilerin tarafsız olmaları gerektiğini sanıyordum.”

“Doğru,” diyerek göz kırptı Bard, “ama senin için bir ayrıcalık yapabilirim.” Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle önümde hafifçe eğildikten sonra iletişim cihazını tekrar çıkarıp Willow’un yanına gitti.

Yavaşça arkamı döndüm ve yukarı baktım. İfadesinde sahte bir sakinlik vardı ama canavar yüzeye yakın bir şekilde dolaşıyordu. Ejderhasının etrafta dolandığını hissedebiliyordum.

“Bunu sık sık yapıyorsun, değil mi?”

“Neyi yapıyorum, Bay Gecekanat?”

“İstedliğini elde etmek için,” –gözleri aşağı doğru indi ve sonra içime işleyen bir sıcaklık dalgasıyla yukarı çıktı– “kadınsı varlığını kullanıyorsun.”

“Bir kız yapması gerekeni yapmalıdır. Erkekler yapıyor. Biz neden yapmayalım?”

“Nasıl yani?”

“Erkekler istediklerini elde etmek için saldırganlığı ve hâkimiyeti kullanarak hayattaki yollarını açıyorlar. Eğer bir kadının belirli bir varlığı varsa,” –bedenimi en arzu uyandıran şekilde hareket ettirdim– “neden kendi yararı için kullanmasın? *Kendi* istediğini elde etmek için.” Boynumu, gövde mi ve kalçalarımı erkeklere davetiye çıkaran bir pozisyona getirdim.

Öylesine kaskatı kesildi ki nefes aldığını göremiyordum. Güzel, geniş gövdesi hareketsiz bir duvara dönüşmüştü ve Tanrı yardımcım olsun, ona dokunmak istiyordum. İçindeki canavar kontrolünü kaybetmemek için çaba gösteriyordu. Yüz ifadesi sertleşti.

“Şunu anlamalısın ki, şirket politikamıza göre çalışanlar arasındaki profesyonel olmayan her türlü ilişkiyi yasaktır.”

“Profesyonel olmayan ilişkiden kastın seks sanırım.”

“Evet.”

Gözleri ellerim arasında döndürdüğüm karta çekildi. “Hım. Bard, Gecekanat Endüstri’nin bir elemanı değil ki. Neden bu kadar sinirli olduğunu pek anlayamadım.”

“Anlayamadın mı?” diyerek bana doğru eğildi; boğuk çıkan sesi tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu.

“Bard’la sevişebilirim diye mi üzülüyorsun? Yoksa benimle sevişirsen şirket politikasını ihlal edeceğinin farkı-

na şimdi vardın diye mi?"

Gözleri kısıldı ve dişlerini sıktı. Kontrolü kaybetmişim ama yüzümde bir gülümseme belirdi. Elimde değildi. O kadar öfkeli ve hüsrân doluydu ki konuşma yetisini kaybetmişti. İçine hapsettiği bütün bu saldırganlığın en mahrem haliyle... üstüme salınmasını istiyordum.

Fallon araya girdiğinde adamın patlamak üzere olduğuna yemin edebilirdim. "Affedersiniz. Willow, Ragnor ve ben bu akşam morgonlarla takılan insanlar üzerine araştırma yapmak için Meşale'de buluşacağız. Bize katılmak isteyebilirsiniz diye haber verelim dedik. Bizimle gelmen ve fikir vermen işimize yarayabilir, Sorcha."

Lorian'ın sinirli bakışlarından gözlerimi kaçırıp neşeli bir şekilde Fallon'a gülümsedim. "Mükemmel fikir. Orada olacağım. Eğer müsaade ederseniz beyler, öğlen yemeği için randevum var."

Lorian kaşlarını çatı. Neşeli bir şekilde gülümseyerek aheste aheste uzaklaştım.

"Ne dedin!"

Ella'nın ağzı kocaman açıldı. Jessen lokmasının ağzından fırlamasını engellemek için ağzını eliyle kapatıp kahkaha attı.

"Saçma şirket politikası yüzünden sevişemeyeceğimiz için üzgün mü diye sordum."

Buzlu limonlu suyum yudumlayıp sandviçimden bir ısırık daha aldım. Bu şarküteriye özlemiştim. Geçen ayki mezuniyetimden sonra ofisime yakın bir yere taşındığımdan bütün uğrak yerlerimi ihmal etmişim. Ella'nın Güzel Sanatlar üzerine diploması vardı artık ama hâlâ ailesinin evinde ve onların kurallarıyla yaşıyordu. Çünkü uzmanlık alanıyla alakalı bulabileceği tüm işler Warwick

Mahallesi'ndeki morgonlarla haşır neşir olmasına sebep olacağından iş başvurusu yapması yasaklanmıştı. Ailesi epey eski kafalıydı. Evlenip de kocası ona "düzgün bir şekilde bakana" kadar evden taşınmasını istemiyorlardı. Ella ailesine rest çekmek için hâlâ yeterince cesaret toplayamamıştı.

Ella çayını hızla yerine bırakıp başını iki yana salladı. "Sorcha, bu tür şeyleri nasıl söylüyorsun bilmiyorum. Ben yerin dibine girerdim."

"Hıh. Bu yüzden benim seks hayatım seninkinden daha eğlenceli."

"Benim seks hayatım bile yok," diye salatasına doğru mırıldandı Ella.

"Daha fazla yorum yapmama gerek var mı?"

"Peki," dedi Jess, "Lorian ne dedi?"

"Hiçbir şey. Sadece bana baktı," diyerek sıırttım. "Şanslıyız ki ben kuralları çiğnemeyi sorun etmiyorum."

Jessen kahkaha attı.

"Sen yaramaz kızın tekisin Sorcha Linden," dedi Ella ağzına bir tane çeri domates atarken.

"Evet, bu yüzden beni çok sevmiyor musun? Hayatın bensiz sıkıcı olurdu?"

"Doğru."

Sandviçimden bir ısırık daha alıp Jess'e döndüm. "İri yarı morgon erkeğinle hayatın nasıl olduğunu anlat bize?" dedim.

Yüzü neşeyle farklı bir güzellik boyutunda aydınlandı. Onu daha önce bu kadar mutlu görmemiştim. Kalbim onun için havalara uçarken aynı zamanda dibe çöküyordu, bu tür bir memnuniyetin nasıl bir şey olduğunu merak etmemek elimde değildi.

"Hayat güzel," dedi bir tutam siyah saçı kulağının arkasına atarak.

“Ah. İkinizden de nefret ediyorum.”

Jess ile ikimiz ufak tefek, sarışın arkadaşımıza döndük. Ella'nın güzel, sivri çeneli yuvarlak yüzü kızarmıştı. “Hayatlarınız çok... hem de çok heyecan verici! Sanırım ailemin evindeki bir mahpus olarak can sıkıntısından öleceğim.”

Eğer Ella böyle bir öfke patlaması yaşıyorsa gerçekten fazlasıyla bıkmış olmalıydı. Daha önce sakinliğini hiç bozmamıştı. Zavallı Ella.

“Baksana, neden gelip Linden ve Burke’de çalışmıyorsun? Ofiste sana bir iş bulabilirim. Ailen annemi ve Burkeleri tanıyor. Eminim sizinkiler bizimle çalışmana izin verir, ne de olsa aile dostu sayılırız.”

Canlı mavi gözleri parıldadı. “Beni işe alacaklarını düşünüyor musun?”

Dudak büktüm. “Dalga mı geçiyorsun? Annem şirketin yarısına sahip. Onu geç, bu aralar şirketi ben yönetiyorum. Tabi şimdilik ofis işi filan olabilir.”

Ella sandalyesinden fırlayıp bana sıkıca sarıldı. “Teşekkürler, teşekkürler, Sorchal!”

“Bana teşekkür etme. Canın sıkılmaya devam edebilir, ayrıca sekreter olmak için fazla yeteneklisin. Yine de seni hapis hayatından kurtarır.”

Neşeyle bakıyordu, gelen aramaları cevaplayıp evrak işleriyle uğraşmak için olması gerekenden daha heyecanlıydı.

Jessen masadan kalkılıp çantasına uzandı. “Partiyi bozduğum için özür dilerim hanımlar ama gitmem gerekiyor. Lucius beraber zaman geçirelim diye bugün erken çıkacak.”

“Hım. Evet. Beraber zaman geçirmek. Yatakta mı?” diyerek göz kırptım.

“Kes şunu.”

Kahkaha atıp gitmek için ayağa kalktık.

“Lucius ile babası. neden bu sabahki temel atma törenine gelmedi?”

Hep birlikte kapıya doğru ilerlerken Jessen omzunun üzerinden konuştu. “Lucius, babalarının bu işe Lorian’ın öncülük etmesini istediğini söyledi. Ama kulübün açılışında orada olacağız.”

“Süper. Hanımlar, eve gitmeden önce biraz alışveriş yapacağım.”

“Ne için?”

“Bu akşam ufak bir iş gezintisine çıkacağım. Malum bir morgonu taş gibi sertleştirecek kıyafetlere ihtiyacım var.”

Jess kaşlarını çattı. “Dikkatli ol kızım. Lorian biraz yabanidir.”

“Bilmez miyim?” Ona en ahlaksız sırtışımla güldüm. “Onu ehlileştirme niyetim de yok. Vahşi ve dizginsiz olmasını istiyorum.”

Şarküteriden soğuk, rüzgârlı havaya çıkarken Jess sırtıyordu. Trençkotumu sıkıca bağlayıp gökyüzüne baktım. Gri bulutlarla kaplanması yakında kar yağacağını işaretliydi.

Jess bana sarıldıktan sonra kulağıma fısıldadı. “Ne dediğine dikkat et. Belki dileğin gerçek olur.”

Üçüncü Bölüm

Kapıda kimliğime göz atan kaslı morgon bana *uzun* bir bakış attı. Evet, üstüme başıma özen göstermiştim. Çikolata kahvesi göz kalemi ve altın tonlarındaki far, yeşil gözlerimi aydınlatıyor, kehribar rengi benekleri ortaya çıkarıyordu. Saçlarımı sırtıma yumuşak dalgalar halinde dökülene kadar şekillendirmiştim. Kömür karası trençkotum belimde bağlanmıştı. Üst bacaklarımın yarısından saçımla aynı renk on beş santim topuklu ayakkabılarıma kadarki çıplak bacaklarım daha davetkâr bir görüntü vaat ediyordu.

Doyasıya bakmasını hiç sorun etmedim. Göz banyosundan sonra bana kimliğimi verdi.

“Bay Gecekanat ve refakatçileriniz ofisinde bekliyor. İçeri girdiğinde holden sola dön, sağ taraftaki en son kapı.”

İlginç. Gecekanatların Gladium Bölgesi'ndeki gece kulüplerinin yarısına sahip olduğunu biliyordum ama Lorian'ın Meşale'yi yönettiğinden haberim yoktu.

Sağımdaki dans pistinden son ses müzik yankılanıyordu. Uzun holde sola döndüm. Kapıyı tıklatmadan ofise girdim. Ragnor siyah mermerden tablası olan masanın yanında bira bardağını sallıyordu. Lorian ise masanın ar-

kasında, tahtında oturan bir kral gibi yayılmıştı.

“Merhaba beyler.”

“Sorcha.” Ragnor bardağını hafifçe eğip beni selamladı sonra da birasından büyük bir yudum aldı.

Lorian tek kelime etmedi. Bacaklarımda ve saçlarımda gezinen gözleri beni adeta yiyip bitirirken her şeyi söylüyordu.

Tam odaya girerken Willow arkamdan geldi.

“Herkes merhaba. Özür dilerim. Geç mi kaldım?” İnce vücudunu dökümlü bir zarafetle saran parlak kumaşlı tatlı bir mini elbise giyiyordu. Tatlı kadınsılığına epey uyuyordu.

Lorian ayağa kalktı, siyah deri ceketini çıkarıp masanın arkasına astı. “Resmi olarak mesaide değiliz.” Bana baktı. Sorgulayıcı bir şekilde kaşımı kaldırdım. “Ama bu akşam için birkaç hedef belirleyebileceğimizi düşünmüştüm.”

Hıh. Benim sadece bir hedefim vardı. Gözlerim, söz konusu hedefin üzerinde dolandı. Gövdesiyle pazılarını saran koyu gri gömleğinin etekleri siyah kemerli kot pantolonunun içine sıkıştırılmıştı. Siyah saçları kısa kesilmişti ama çok kısa değil. Köşeli sert çenesindeki kirli sakal kemiklerini daha da belirginleştiriyordu. Parmaklarımı o sakalda gezdirip hoyratlığını hissetmek istiyordum.

Lorian göz süzüşümü yakaladı. Ona masum gülümsememi gönderdim. Konuşmadan önce omuzlarını dikleştirip vücudunu kaskatı bir duruşa getirdi. “Morgonları ve insanları akılda tutarak iki şeye odaklanmak istiyorum. Bina yapısı ve açılış gecesi için eğlence.”

Fallon kapıyı açtı. Resmi ofis kıyafetleri yerine günlük kıyafetler giyince fena ateşli olmuştu.

“İyi akşamlar.” Gülümseyerek ilk bana baktı. “Hanımlar çok hoş görünüyorsunuz.” Fallon duruma göre karak-

terini anında ciddi bir iş adamından baştan çıkarıcı bir erkeğe dönüştürebilen tiplerdendi. Bu sefer baştan çıkarıcı tarafı bizi tatlı dille karşılamıştı.

Lorian konuşmamızı bölmeden önce Willow ile gülümseyip teşekkürlerimizi mırıldandık.

“İş zamanı.” Lorian ona planı anlattıktan sonra hepimiz kapıya yöneldik.

Grubumuzun en arkasındaki Lorian’a döndüm. “Paltomla çantamı burada bıraksam senin için sorun olur mu?”

“Sorun olmaz.” Eliyle masayı işaret etti.

Yanına geçtim, çantamı bıraktım ve bağını çözdüğüm trençkotumu üzerimden çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktım. Bakışları sırtıma işliyordu.

Bu elbiseyi bilerek seçmiştim. Onun için. Saçım la aynı tonlardaki koyu kırmızı kumaşın kalçalarımı sardığını, belimde ve göğüslerimde daraldığını biliyordum. Sadece tek bir adamı cezbetmeye niyetliydim. Eğer adamın sıkıca tuttuğu dizginlerini gevşetmesini sağlayabilirsem onu yere seren bu elbise olacaktı.

Arkamı döndüm ve aheste aheste odadan dışarı çıktım. Lorian arkadan kapıyı kapattı.

Kalabalığa karışırken Lorian omzumun üzerinden selendi. “Ragnor, üst katta bizim için masa ayarladım.”

Ragnor başıyla onayladı ve merkezdeki açık alana doğru iki adım attı. Ardından göğe yükselip gözden kayboldu. Fallon ve Willow onu takip etti. Aksi tarafa, soldaki duvara yöneldiğimde bileğimde bir el hissettim.

Lorian kaşlarını çatı. “Nereye gidiyorsun?”

Rahatsız olmuş bir şekilde gözlerimi devirip başımla duvarı gösterdim. “Merdivenlere.”

Bileğimi mengene gibi kavrayan parmaklarını gevşeteceğini beklediğim için merdivenlere yöneldim. Onun ye-

rine büyük elleriyle beni belimden kavradı ve elbisemin altındaki tenim alevlendi. Eğer beni kendine doğru çekmemiş olsaydı sendeleyip topuğumu kıracaktım. Siyah kanatlarını muazzam bir güçle tek sefer çırpıp ikimizi de havaya kaldırdı ve ikinci kattaki korkuluğun açıklığından adım atıp bizi boşluğa çekti. Nabzım hızla atıyordu. Kanım kaynıyordu. Sıcaklığının tenimde bıraktığı hissinin keyfini çıkaramadan uçuş bitmişti.

Lorian beni doğrulttu. Kollarının arasından sıyrılıp çenemi yukarı kaldırdım. "Bir dahaki sefere bunu yapmadan önce bana sor."

Kara kaşlarından birini kaldırdı ama tek kelime etmedi. Diğerleri balkona yakın uzun yuvarlak bir alanda toplanmıştı, onlara katıldık. Korkuluğun önündeki yüksek tabureye oturdum. Fallon tam karşıma geçti. Willow ve Ragnor hemen yanıdaldı.

"Gallacius bu akşam neden gelmedi?" diye sordum.

Ragnor alaycı bir şekilde burnundan soludu. "Bu gezintiden herhangi bir fayda göreceğini düşünmedi."

"Önemli değil." Lorian arkamdaki bar taburesini masadan uzaklaştırdı. Oturduktan sonra benimkinin en alttaki basamağına ayağını koydu. "İşi burada olmasını gerektirmiyor."

Fallon bana döndü. "İnsan bakış açısından burada neyin yolunda gitmediğini bize söyle."

Meşale masalar, barlar ve dans pistiyle bir mağara gibi inşa edilmişti. Bütün morgon kulüpleri gibi mekânın merkezi tavana kadar açıktı, böylece morgonlar tavan penceresinden veya en üst kattaki terastan girip çıkabiliyordu.

"Birincisi," -mağara duvarlarındaki dönen merdivenleri işaret ettim- "şunlar insan kadınları için korkunç şeyler."

Fallon'ın kaşları kalktı. "Merdivenler mi? Nedenmiş?"

Destek almak için Lorian'ın dizini tutup vücudumu geriye yasladım. Bir bacağımı korkuluğa doğru kaldırıp bileğimi demir çubuğun üstüne koydum. Bütün dikkatinin üzerimde olduğunu biliyordum, eteğimin bacaklarımın kıvrımlarını ortaya sermek için gerekenden biraz daha yukarı çıkmasına izin verdim. Edepsizce olabilirdi ama bu noktada Lorian'la uğraşmak için zorlayıcı taktikler kullanmaya karşı değildim. Kendimi bu şekilde ortalığa sermem normalmiş gibi topuklularımı işaret ettim. "İşte bu yüzden."

Lorian'ın kasları parmaklarımın altında gerildi. Dudaklarımda belirlemek üzere olan muzaffer gülümsemeyi zor engelledim.

"Morgon kadınları daha pratik şeyler giymeyi tercih ediyor. Sanırım kalkış ve inişlerde daha rahat etmek için." Willow başıyla onayladı. "İnsan kadınlarıysa böyle güzel topukluları seviyor. Bunları giyerken merdiven çıkmanın ne kadar zor olduğunu farkında mısınız? Özellikle birkaç içkiden sonra? Morgon kulüplerinin üst katlarında birkaç kadın görebilirseniz şaşar kalırım."

Yana dönüp bacak bacak üstüne attım.

"Evet, haklısın." Fallon parmağını masaya vurdu. "Geçen gece Akropolis'te ben de bunu fark ettim. Tasarımının son rötuşları için içeriyi inceliyordum. Üçüncü kattan yukarısında tek bir insan kadın yoktu."

"O yere bayılıyorum. Oldukça gösterişli ve içkileri muhteşem. Ama aynı sorun orada da var."

Willow öne doğru eğilip dirseklerini masaya koydu. "Ne öneriyorsun?"

"Oldukça basit. Bir asansör koyun."

"Asansör mü?" Fallon da masaya doğru eğildi. "Bir gece kulübünde mi? Biraz tuhaf gözüküyor."

“Çünkü sizin asansöre hiç ihtiyacınız olmadı. İnsanların tasarladığı gece kulüpleri en fazla iki ya da üç katlıdır çünkü her yere yürüyerek giderler. Morgonların tasarladığı kulüplerdeyse sadece uçma ihtiyacı göz önüne alınıyor. Eğer Kız Kulesi'ne iki tarafı da çekmek istiyorsanız ikisinin de ihtiyaçlarını düşünmeniz gerek.”

Lorian kulübe verdiğim isme itiraz etmediğine göre çoğunluğun fikrini kabul etmiş olsa gerekti.

Ragnor çenesini kaşdı. “İnsanlar parti havasındaiken asansöre binmekten sıkılmazlar mı?”

“Eğer arkada taraflarda, gözden uzakta bir yere koyarsan haklı olabilirsin. Ama bu sayede yerimizi daha da eşsiz yapma şansımız var. Ben olsam dans pistinin tam ortasına cam bir asansör koyardım. Bu şekilde yukarı çıkıp inen insanlar çoğu asansördeki gibi kapalı bir odada olmak yerine manzaranın tadını çıkarabilir, ayrıca kendilerini hâlâ partinin bir parçası gibi de hissederek. Göstermeye değer bir parçamız olur, üstelik mekânı tepeden görmenin keyfini de çıkarırlar. uçan morgonların da tabii.”

Fallon gülümseyerek tek yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. “Mükemmel fikir.”

“Özür dilerim, Bay Gecekanat. İçkilerinizi tazelememi ister misiniz?”

Belka'nınkiler gibi adaçayı yeşili kanatları olan, balık etli bir sarışın Lorian'ın omzunun yanında duruyordu. O kadar yakınındaydı ki masadaki boş bardakları alırken göğüsleri ona sürtüyordu. Kaza mıydı? Ya, tabii. Lorian görmezden gelmeyi seçti.

“Evet, Deva. Ragnor ile bir bira daha alırız. Willow?”

Willow meyveli bir kokteyl ısmarladı. Fallon teklifi reddetti ama beni işaret etti.

“Peki ya siz hanımefendi?” Deva sesini alçak, neredey-

se tatlı bir tonda tuttu ama gözlerinden hançerler fırlatıyordu. Kız beni hor görüyordu. Bakışları sürekli Lorian'a kayıyordu. Belki de insan kadınların morgon erkekleriyle takılmasından nefret edenlerdendi. Her iki tarafta da ırkların eski günlerdeki gibi tamamen ayrı yaşadığı zamanlara dönülmesini isteyen biri sürü kişi vardı. Okuldayken, kampüsteki ortak alanda toplantılar düzenleyip insanların morgonlarla karışmasını protesto eden bir grup vardı. ITT – Irkımızı Temiz Turalım. Zavallı ufak toplantılarının yanından geçerken her zaman gülerdim.

Benimle uğraşma kaltak diyen gülümsememi takındım. "Buzlu Brevette, lütfen."

Kız omzunun üzerinden nahoş bir bakış atarak çekip gitti. Lorian öne doğru eğildi. "Kuvvetli bir içki, değil mi?"

Bedenimi ona doğru yaklaştırdım. "Benim için değil. İçkimi aynı erkekleri sevdiğim gibi ateşli, yakıcı ve yüksek kalitede severim." Herkes Brevette'in Primus Bölgesi'nden ihraç edilen en kuvvetli viski olduğunu biliyordu.

Ragnor konuşmamızı böldü. "Peki yapısal olarak insanlar rahatsız edecek başka neler var?"

Korkuluğun üzerinden etrafa bakarak düşündüm. "Duvarda çıkma yapan iki seviyeli platformlar ve taştan basamakları görüyor musun? Bir de merdiven boşluğunun gölgede kalan oyuntularını?" İçerisi, çiftlere mahremiyet sağlayan çıkıntılar ve boşluklarla döne döne yukarı çıkan bir dağ yamacına benziyordu. "Bunlar morgon yapılarının tipik bir mimarı detayı gibi görünüyor."

Fallon başıyla onayladı. "Genellikle yukarıya hareket etme eğiliminde olduğumuz için. Morgon içgüdülerimizden biri. Aynı zamanda her zaman çelik yerine taşı tercih ederiz."

"Kız Kulesi'nde de bu tür detaylara ihtiyacın var. Ama yerinde olsam daha dikkatli olurdum. İnsanlar engeli

yüzeylerde yürümeye alışık değildir ve düşersek dengemizi bulmamızı sağlayacak kanatlarımız da yok.”

Sözlerimi kanıtlarmış gibi bir adam sahnenin arkasındaki mini bara giden taş basamakları çıkarken tökezledi. Arkadaşı kenardan düşmeden önce onu kolundan yakaladı.

“İşte.”

“Bir çeşit engel veya destek koymak gerek,” diye ekledi Ragnor.

“Kanatlarımız olmadığından tehlikeli düşüşlere karşı daha korunmasızız, buna bir de alkolü eklersen... Kulüplerinizden birinde şimdiye kadar ciddi bir kaza olmamasına şaşırdım doğrusu.” Sonuncuyu Lorian’a söylemiştim.

“İşte geldi.” Deva içkileri masaya koydu, benimkini sona saklamıştı. Kem bakışlarını bana doğrulttu.

Ona dik dik baktım. “Benimle bir sorunun mu var?”

Willow irkildi. Lorian donakaldı.

Deva’nın gözleri kocaman açıldı. “Ah, hayır.”

“Güzel.”

Bakışlarını yere indirip hızla uzaklaştı.

Bardağımı kaldırırken bal rengi buzlu viskiye baktım. “İçine tükürmüş müdür dersiniz?”

Ragnor burnundan alaycı bir şekilde soluyarak kahkaha attı. Lorian gülmemiş, aksine gözlerini kısmıştı. “Bazı morgon kadınları yüzleşmeden kaçır. Aynı Deva gibi.”

“Bu bir yüzleşme değildi,” dedim. Ardından umursamadan içkimden bir yudum aldım.

Lorian öne doğru eğildi. “Neden onu kışkırttın?”

“Onu kışkırttım mı? Bak, morgon kadınlarının pasif agresif davranmaları veya ne gibi kişisel sorunları olduğu umurumda değil. Ama o kem gözlerini kafatasının içinde tutsa iyi olur yoksa ona yüzleşmenin ne demek olduğunu gösteririm.” Viskimden bir yudum daha aldım. Herkes

daha önce görmedikleri anormal bir şeymişim gibi bana bakıyordu. Şaşırdılar mı yoksa hayran mı kaldılar anlayamıyordum. Belki de ikisi birdendi. "Üzerine alınma, Willow."

Güzel kafasını sallayıp meyveli kokteylinden içti. "Alınmadım."

Lorian başını sallayarak konuyu değiştirdi. "Gösterileri de konuşmalıyız. İnsan ve morgon gruplar sahnede eşit süre de mi yer almalı? Yoksa insanlara daha fazla mı süre vermeliyiz? Her ne kadar kulübün reklamlarını iki topluluğu çekek şekilde yapsak da, Gecekanat Girişimcilik'e ait olduğunu bilenlerin sırf bu yüzden mekâna gelmeyeceğine dair endişelerim var."

Willow yerinde kıpırdandı. "Morgon ve insan müzisyenlerden oluşan bir grubumuz olsaydı mükemmel olurdu."

Parmağımla bardağımda ritim tuttum. "Bir grupta solistlik yapan bir arkadaşım var. Morgonlarla şarkı söylemekle bir derdi olmaz. Eğer açılış gecesinde sahne alırlarsa kesinlikle herkesin hoş karşılandığına dair bir duyuru yapmış oluruz."

"Ah, evet!" Willow'un gümüş kanatları kıpırdandıktan sonra tekrar ince sırtına yaslandılar. "Müzisyen olan kuzenlerim var."

Lorian başıyla onayladı ama tek kelime etmedi. Her zaman düşüncelerini kendine saklıyordu. Balkonun üzerinden baktım. "Hadi canım." Aşağı doğru el sallayıp bağırdım. "Jed!" Altın saçlı arkadaşım başını kaldırıp elini sallayarak karşılık verdi. Yukarı gelmesi için ona işaret ettim. "Kadere bak. Jed burada. Size az önce bahsettiğim şarkıcı."

Jed merdivenlere yöneldi. Yakışıklı yüzünde neşeli bir gülümsemeyle yanımıza gelirken Willow'un yüzü kızardı. Jed'in kızlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Taburenden zıplayıp onunla yarı yolda buluştum ve ona kocaman

sarıldım. Jed yatak odamın tavanını görmemiş birkaç adamdan biriydi.

“Seni gördüğüme sevindim!” Yanağımı öptü. “Mezuniyetten beri hangi cehennemdesin?”

“Çalışıyorum.” Gözlerimi devirdim. “Aslında inanmazsın ama iş için buradayım.”

“Hayır, inanmıyorum. Çıktığını düşündüğüm Üveza-lazı elemanına kendini kaptırdığını düşünmüştüm.”

“Corbin mi? Ah, hayır. Birkaç hafta önce bitti.”

“Kimse Sorch'a için yeterince iyi değil, ha?”

Bir omuzumu gülümseyerek silktim. “Göreceğiz. Gelse-ne. Seni iş arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Senin için bir iş teklifimiz var.”

Onu elimle masamıza yönlendirirken Lorian'ın gergin, neredeyse saldırgan duruşunu fark ettim. Canavarı saldırı konumu almıştı.

Çalışanlar arasında seks yokmuş, hadi oradan. Beni istiyordu.

“Millet, bu okuldan arkadaşım Jed. Kendisi birkaç kere Akropolis'te de çalan Red Dream grubunun baş solisti. Jed, bunlar da Fallon, Ragnor, Willow ve Lorian. İlk morgon-insan gece kulübünü inşa etmek için Gecekanat projesinde pazarlama danışmanlığı yapıyorum.”

“Harika.” Yüzünde çekici bir gülümseme belirdi. Willow eriyip masanın altında erimiş bir birikintiye dönüşmek üzereydi.

Lorian yırtıcı dürtülerini kaybetmiş gibiydi. Belki de Jed'in *sadece* arkadaş olduğunu anlayan altıncı bir hissi vardı. Lorian, Jed'le bir morgon grubuyla da sahne alma ihtimaliyle ilgili konuşmaya başladı. Jed'in benim yerime oturmasına izin verip kalabalığı izlemek ve kimlerin burada oluşunu görmek için içkimi korkuluklara götürdüm.

Dans pistindeki insan bir adamın morgon bir kız tarafından hırpalanmasına gülümserken bir el belimi dolandı. Omzumun üzerinden baktım. *Lanet olsun!*

“Merhaba güzelim. Geçen gün alelacele kaçtın. Özel bir uyandırma servisi bekliyordum.”

Vücudunu sırtıma bastırmadan önce yana doğru kıvrılıp elimi göğsüne yasladım. Genç yüzü ile delici gri gözlerine kıyasla gümüş saçları çarpıcıydı. Ona dair ilk ilgimi çeken şey buydu. Görünümünün kişiliğiyle uymadığını fark etmek tam bir hayal kırıklığıydı.

“Torin.” Genelde erkekleri uzaklaştırmak için kullandığım bakışlarımdan birini attım. “Çalışmam gerekiyordu.”

Torin’in omuzunun üzerinden bakınca Lorian’ın pür dikkat bizi izlediğini gördüm. Willow ve Fallon, Jed’le muhabbete koyulmuşlardı ama kaplanımın gözleri benim üzerimdeydi. Hah. Eh, sanırım işe yararsa bu silahı kendi yararına kullanmalıydım.

Torin’e gülümserken onu kendi çıkarım için kullandığıma hiç üzülüyordum. Erkekler bunu kadınlara her daim yapıyordu. Başımı eğip saç tutamlarının öne düşmesine izin verdim.

“Hım. Seninle ikinci bir tur isterdim.” Torin attığım yemi yutup bir elini kaldırdı ve omzumun üzerine düşen buklelerimi okşamaya başladı. Elini omzumda tutup parmaklarının tersiyle boynumu okşadı.

“Öyle mi?”

Torin’in gri kanatları dışa esneyip arkasındaki herkesin görüş açısını engelledi. Diğer eliyle göğsümü avuçladı.

“Dur orada evlat.” Bileğini yakalayıp keskin tırnaklarımı batırdım ve elini ittim. “İkinci bir turu kabul etmedim.”

“Evet ama istiyorsun.” Yüzünde küstah bir gülümseme belirdi.

Dangalak. Şişmiş egoları olan erkekler kadınların yataklarına girmek için her zaman yanıp tutuştuğunu varsayardı. Açık konuşmak gerekirse ilk turun benim için bir anlamı yoktu. Kesinlikle tatmin olmamıştım.

“Aslında istemiyorum. İlgilendiğimi sanmıyorum.” En-semi okşayan elini uzaklaştırdım. “Bir başka deyişle. Kesinlikle ilgilenmiyorum.”

Torin’in gülümsemesi soldu. “Ciddi değilsin.”

“Cevabın beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor. Düşünmediğim bir şeyi söylemem. Bir sefer benim için yeterliydi. Şimdi geri çekilip geçmeme izin ver, lütfen.” Sesim fazlasıyla kibardı ama gözlerim başka bir şey söylüyordu.

Adamın kafa karışıklığı öfkeye dönüştü.

“Çekil lütfen. *Hemen.*” Ses tonum bir anda tatlıdan sertte döndü.

Torin kanatlarını sırtına topladı ama yolumdan çekilmedi. Etrafından dolanıp masamıza yöneldim. Willow Jed’le fena halde flört ediyordu. Ragnor barda bir başka iri ve kaslı morgonla birlikteydi. Fallon masamızın yanındaki korkuluktan sarkmış etrafa bakıyordu. Lorian ise... kaybolmuştu.

Ciddi misin?

Eh, kıskançlık taktiği geri tepmişti. Onu ortamı terk edecek kadar kızdırmıştı yalnız. İçkimin geri kalanını tek seferde kafaya diktikten sonra bardağı masaya bırakıp hızla alt kata indim. Avımı yakalamak bu gece hayal olmuştu. Can sıkıntısıyla kapıya doğru ilerlerken soğuktan titriyordum.

“Kahretsin.” Geri dönüp holün sonundaki ofise doğru uzun adımlarla ilerledim. Bir an önce buradan çekip gitmek ve yatağıma kıvrılmak istiyordum. Belki yatmadan önce bir veya altı tane içki uykumu getirirdi.

Ofis kapısını savurarak açtım. Lorian'ı masanın arkasında, iki kolunu da siyah mermere dayamış ve her kası gerilmiş şekilde buldum. Kapı bir tık sesiyle ardımdan kapandı. Lorian doğrulurken bakışları alev alevdi.

Evet. Torin'le yaşanan ufak oyun onu etkilemişti.

“Paltomla çantamı almaya geldim.”

Almam için bana işaret etti ama ne masadan kıpırdadı ne de tek kelime etti. Başka ne yapabilirdim ki? En baştan çıkarıcı yürüyüşümle yanına yaklaşırken kalçalarımı bacağına sürttüm. Paltomu almak için öteki tarafa uzanırken saçlarımın masanın üzerinde gergin halde duran kollarından birinin üzerine dökülmesine izin verdim. Eğer gerginlik bir silah olarak kullanılsaydı vücudum yanımdaki bu taş kesmiş leziz adamdan yayılan enerjiyle erimiş olurdu. Dimdik durunca kanatlarının kıvrımları biraz daha gerildi ve arkamda durmak için hareket etti.

Omuzumun üzerinden bakınca donakaldım. İnsan ve canavarı bir arada barındıran korkutucu bir türü saldırı konumuna geçmek için hazırlanırken buldum. Endişelendiğimi gizleyip arzumu göstermek için ifademi kontrol altına aldım. Her ne kadar cesaret gösterisinde bulunsam da kesinlikle gözümü korkutmuştu. Evet. Sonunda onu yakalamıştım. Dolanıp duran kaplanım kapana kısılmıştı. Bir elini kaldırıp sol yanağımı avucu arasına aldı ve elmacık kemiğimi başparmağıyla okşadı. Ağzımı açıp başparmağını dudağım boyunca kaydırması için onu davet ettim. Ama öyle yapmadı. Elini çekip gergin bir şekilde emir verdi.

“Arkanı dön.” Sesi sert bir okşama gibiydi ve kalbimin hızla atmasına sebep oluyordu.

“Zevkle Bay Gecekanat.”

Onunla yüz yüze gelmek için yavaşça döndüm. Görü-

nüşe göre fazla yavaşttım. Tam dönerken iri eller belimi kavrayıp hızlı bir şekilde beni masaya kaldırdı. Çıplak popom –tangam pek bir yeri örtmüyordu– soğuk ve sert mermere değince vücuduma heyecan verici bir serinlik yayıldı.

“Geriyeye doğru uzan,” dedi ikinci emri olarak. Seve seve itaat ettim.

Bacaklarımın arasına geçip kendini yavaşça aşağı çekti, sert vücudu her bir kıvrımımı olması gerektiği gibi dolduruyordu. Kollarımı başımın üzerinden geriye uzattım. Ellerini kollarımın altından geçirip parmaklarını bileklerime doladı, sonra da ağırlığını ön kollarına verdi. Yüzümü ve saçlarımı güzelce inceledi. Vücudum beklentiyle titriyordu. Ne bekliyordu ki? “Her ne kadar hayranlıkla izlenmek hoşuma gitse de daha hızlı hareket edebilir miyiz?” Nefes nefese çatallı çıkan sesimi arzu gösterisinden başka bir şey olarak algılama şansı yoktu.

Sert ifadesi şehvetten fazlasını barındırıyordu. Kaş çatışı sinirli olduğuna işaret ediyordu. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu, dili adeta zehirli bir kamçıydı.

“Neyi yapıyorum?”

“Erkeklerin seni kullanmasına izin veriyorsun.”

Parmaklarımı sıkıp yumruk yaptım, parmaklarının arasında duran bileğimdeki kaslar gerildi. “Yanıliyorsun, Gecekanat. Aksine ben onları kullanıyorum.”

“Öyle mi?” Yüzünü benimkine yaklaştıtırırken dudaklarımız çok yakındı ama kanım arzudan çok gittikçe yükselen öfkeyle kaynıyordu. “Her şey bakış açısından ibaret Bayan Linden. Her türlü senin değerini düşürüyor.”

“Neden bahsettiğinden haberin bile yok. Çekil üstümden.”

“Daha değil.”

Kollarından kurtulmak için çabalarken onun yakışık-

lı yüzüne yumruk atmak istiyordum. Ancak bileklerimi daha sıkı kavradı ve ağırlığını üzerime daha çok verip beni hareketsiz hale getirdi; hayalarını tekmeleme planımı bozmuştu.

“Hakkında birkaç şey biliyorum.”

“Ne bildiğini sanıyorsun?” Sesimde flörtten eser kalmamış şirret bir hale dönmüştüm.

“Çok zeki olduğunu biliyorum. Zekân görmüş geçirilmiş strateji uzmanlarına eşdeğer. Göz kamaştıracak kadar güzel olduğunu biliyorum. Bir adam yeşil gözlerinde kendini kaybedebilir. Ve saçın...” Gözleri bir tutam saçımı takip ederek masadan kıstırılmış kollarımın boyunca yayılmasını izledi.

İltifatları kanımı daha fazla kaynatmıştı. Sinirim geçeceğime nabzım daha hızlı atmaya başladı.

“Gördüğüm en seksi kadın olduğunu biliyorum. Ayrıca kalbin hakkında da epey şey biliyorum.”

Alaycı bir ses çıkardım, ezici ağırlığının altında nefes alabilseydim yüksek sesle kahkaha atardım. Beni, ilk başta aklıma gelen müstehcen bir oyunun parçası olarak değil de onu pençelerimle sakatlamamam için bastırıyordu. “Kalbim hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun.”

“İğneli lafların, alaycı zekân ve seksin yalnızca zevk için olduğuna dair sarsılmaz görüşünle kalbini güzelce koruduğunu, sağlamlaştırdığını ve kolladığını biliyorum.”

“Öyle mi?” Altında kıpırdandım. Sürtünmenin onun kadar beni de ayarttığını biliyordum ama kaşlarımı daha çok çatıp etkilenmemiş gibi davrandım.

“Başka ne görüyorum biliyor musun?”

“Umurumda değil.”

“Gerçek bir adamla başa çıkmaktan korkan ufak bir kız görüyorum.”

Yumruklarımı daha sert sıktım, tırnaklarım avucuma battı.

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Bir zamanlar bir adam canını yaktı, değil mi? Eğer yanılmıyorsam, bence babandı."

"Git kendini becer."

Şerefsiz kocaman gülümsedi. "Benden bunu sana yapmamı bekliyorsun... ama bugün değil." Başını eğip dudaklarımızın arasındaki boşluğu kapatırken gözlerinin ardında bir ateş parladı. "Öfkeli şehvetin her erkeği çılgına çevirebilir. Seni kuyruklarını kaldıran kedileri kovalayan köpekler gibi takip ediyorlar. Seksi bir silah olarak kullanıyorsun, ne zaman istersen veya kimle istersen. Ama senin avlarından biri olmayacağım. Burada sadece bir avcı var." Sırıltışı omurgamdan aşağı bir titremenin yayılmasına neden oldu. "Senden daha fazlasını istiyorum, Sorcha Linden. Vücudundan fazlasını."

Beni altında kısıtırmıştı; savunmasız, apaçık ortada ve onun insafına kalmış haldeydim, beni de böyle istiyordu. Vücutlarımız birbirine yapışık, dudaklarımız bir soluk mesafede dururken sanki benim alanımda olmaya hakkı varmış gibi konuşuyordu. Bu fazlasıyla sinir bozucu, rahatsız edici ve kesinlikle çok tahrik ediciydi.

Çenemi sıkmayı bırakıp güçlkle konuştum. "Bütün sunduğum bu, Gecekanat. Ve bu baskın alfa erkek, maço saçmalıklarından sonra teklifim geçerli değil."

Ama elbette hâlâ kahrolası masada altında uzanmış, kendimi kurtarmaktan acizdim.

Siyah kanatlarını tamamen açıp bizi karanlıkla sarmaladı. Keskin bir şekilde nefesimi içime çektim. Dudakları benimkilerin üzerinde duruyordu. Beni öpeceğimden emin olduğum an ağzını kulağıma eğip sakalını çeneme

sürterek fısıldadı. "Göreceğiz."

Boynumun üzerine sertçe kapandı ve beni öyle bir emdi ki kesinlikle kocaman bir morluk oluşacaktı. Boynumu kaldırdım ve ne kadar denesem de dudaklarımdan kaçan yumuşak inlemeye engel olamadım.

Sonra ağırlığı üstümden çekildi, soğuk ve tuhaf bir şekilde terkedilmiş hissettim. Siyah mermer masada uzanmış halime son bir bakış attıktan sonra kanatlarını sırtına çekip ceketini kaptı ve odanın kapısını arkasından sertçe vurarak çıkıp gitti.

Kalbim hızla atıyor, kanım damarlarımda gümbürdüyor ama kahrolası adama karşı nefret dolu düşüncelerime rağmen tenim onun için sızlıyordu. Kapalı kapıya şaşkınlıkla baktım.

Bu da neydi böyle?

Dördüncü Bölüm

Bir gece önce olanları gördüğüm rüyadan yatağımdan şimşek gibi fırlayarak uyandım.

“Bu da neydi?”

Örtüleri fırlatıp kendimi lavanta rengi ipek sabahlığa sardım ve mutfığa ilerledim. Gümüş demliğe öğütülmüş kahve koydum, aroması duyularımı uyandırıyordu.

Bir fincan doldurup yüksek katlardaki dairemin balkonuna yöneldim. Balkon morgon standartlarına göre ufaktı ama bina hem morgonları hem de insanları barındırırdı. İnş ve kalkış ihtiyacını karşılamaya yetiyordu. Elbette benim ihtiyacım yoktu. Ama erkekler konusundaki tercihlerim kanatlılara doğru kayıyordu.

Yuvarlak balkon masasına oturup puslu sabah havasına baktım. Tırnağımı kahve fincanıma vurarak düşündüm durdum. Sinirliydim.

Azmış bir kedi gibi kuyruğumu salladığımı söylerken kendini ne sanıyordu? “Hödük,” diye homurdandım.

Bedenen bana üstün gelip hakaretlerini dinlemeye zorlamıştı. Eh, akıllı olduğumu söylemesi hakaret sayılmazdı. Bu hoşuma gitmişti. Güzel olduğumdan bahsetmesini de sorun etmiyordum. Ama *sonrasında* baskın tarafını

gösterip taleplerde bulunmuş ve içimi dışımı biliyormuş gibi davranmıştı. Kalbimin etrafına duvar örmüşsem ne olmuş? Neden umurundaydı ki? Kalp benim kalbimdi. İstedğim haltı yapabildim.

Yüzüm kızardı ve babamla ilgili sorunlarım olduğunu söylediğinde yüzünde beliren sinsi gülümsemeyi hatırlarım, sinirlerim yine kabardı. Kahrolası adam iyi tahmin etmişti. Beni masanın üzerinde sertçe bastırıp ve her yanıma sürtündükten sonra öylece ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkmıştı. Hiç etkilenmemiş gibi. Daha önce başıma böylesi gelmemişti. Erkekler yanımdan çekip gitmezlerdi. Genellikle *ben* giderken peşimden sürünürlerdi.

Beni öpmemişti bile.

Hah. Kahvemi yudumladım. *Eh, tek şansını da kaybet-tin, Bay Gecekanat.*

Balkonda esen serin rüzgâr yakında havaların soğuyacağına işaret ediyordu. Kahvemin kalanını içtim. Ufak, tiz bir ses dikkatimi teras katına çekti.

Sürgülü cam kapımın yanında, köşede duran bir şişe Brevette vardı. Beyaz karttaki not kırmızı kurdeleyle şişenin boynuna bağlanmış ve rüzgârla cama vuruyordu. Şişeyi alıp içeri götürdüm.

Kartın üzerine kırmızı mürekkeple yazılmış erkeksi el yazısı şöyleydi: *Geç saatlere kadar ayakta kaldığın geceler için.*

Gözlerimi kısıtım. Eğer bu adam, suçluluk duygusuyla aldığı pahalı hediyeleriyle gönlümü çalabileceğini düşündüyse aklını kaçırmış olmalıydı. Bir şişe Brevette'in ne kadar olduğunu biliyordum, aylık maaşımdan fazlaydı. Yine de erkeklerin böyle haltlar karıştırmasından nefret ediyorum. Tam bir hödük gibi davrandıktan sonra bir an pişman olup çiçekler veya o tür saçmalıklar gönderince

her şey düzeliyordu. Bu Brevette şişesini münasip bir yerine sokabilirdi!

Ay. Bu adam.

Burnumdan soluyarak bir duş alıp giyindim. En dar kalem eteğim, şeffaf krem rengi bluzum ve altında da inat olsun diye dantelli ve askılı badim. Tekrar şansı *olamaya-acağı* şeye güzelce bakabilirdi.

Aşağılık herif.

Otuz dakika sonra Gecekanat Endüstri'nin yetmiş yedinci katında asansörden indim, en sevdiğim topuklularım zeminde tatmin edici bir sesi çıkarıyordu. Ufak tefek, beyaz kanatlı sarışın resepsiyon görevlisi önümde durdu. Bir elimde tuttuğum paltomu ve çantamı kıza fırlattım, diğerinde Brevette şişesi vardı. Fırlattıklarımı beceriksizce yakaladı ve yanından geçip giderken ağzı beş karış açık gözleri pörtlemiş halde beni izledi.

Bu tür kadınları mı tercih ediyordu? Yapmacık gülümsemeli itaatkâr tipleri mi? Ne saçmalık.

Kapısını savurarak açtıktan sonra ardımdan çarparak kapattım. Lorian rahat deri koltuğunda oturmuş şehre bakıyordu. Odaya girdiğim an bana doğru döndü, ofisin karşı tarafına yürürken kıyafetimi ve içinde olduğum ruh halini fark etmişti. Brevette şişesini masasına sertçe bırakıp kartı ona fırlattım. Her zamanki gibi pozisyonunda yayılmış oturuyordu. Koltuğun bir kolçağına dirseğini dayamış ve uzun bacakları iki yana açıktı. Kart, siyah gömleğinin üzerine kondu. Tekinsiz bakışlarını üzerime dikti. Yüz ifadesi anlaşılmıyordu.

"Suçluluk duygunu bastırmak için aldığın kahrolası hediyelerini kendine saklayabilirsin. Dün akşamki davranışından sonra affedici bir ruh halinde değilim."

Resmen kanım kaynayarak damarlarımda dolanıyordu.

Kendimi iyice doldurmuştum ve bağırmak istiyordum ama sesim çatlasa da tonumu yükseltmemeyi başarmıştım.

Lorian kartı alıp baktı. Beni görmezden geldi. Sessizlik. Odada ateşlenen elektrik kıvılcımı ensemdeki saçları havaya dikti. Yakın zamanda farkına vardığım bir morgon özelliği idi bu. Neden olduğunu veya neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama morgonlardan elle tutabilecek dalgalar halinde elektrik enerjisinin çıktığı zamanlar vardı. Ejderha DNA'larından gelen bir şeydi. Bir elimi kalçama yerleştirdim. "Beni dinliyor musun?"

Belli ki dinlemiyordu. Karta kaşlarını çatarak bakıp kartı burnuna götürdü.

"Ne halt ediyorsun? Neden kartı kokluyorsun?"

Sonunda bakışlarını kaldırdı. Öfke parıltısını görünce irkildim. Çok az şey beni etkilerdi. Ama Lorian... Evet, o vahşi gözlerinin tek bir bakışıyla bunu yapabiliirdi.

Kontrollü hareketlerle öne eğilip yavaş ve tek hamleyle şişeyi eline aldı. "Bunu ben göndermedim."

Ağırlığını diğer bacağıma verip kalçamı öne çıkardım. "Ya, tabii. Dün akşamki Brevette yorumundan sonra mı?"

Kartı çevirdikten sonra heykel gibi donakaldı.

"Tek söyleyeceğim lanet olası hediyelerine ihtiyacım olmadığı. Onları istemiyorum. Gecekanat, neden şişeyi kokluyorsun?"

O kadar hızlı ayağa kalktı ki irkilerek topuklularımın üzerinde sallandım. Sert bir vuruşla şişeyi yerine bıraktı. "Bunun," -boğazının derinlerinden gelen bir hırıltıyla konuştu- "benden gelmediğini söyledim."

Ciddiydi.

"Ah. O zaman neden kokluyorsun?"

"Bunu gönderen kişinin kokusu az da olsa üstüne sinmeliydi."

"Gönderen insan değil, morgon."

Hiç hareket etmeden, kısık gözleriyle beni öyle bir inceledi ki ürperdim.

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü insanlar uçamaz. Bunu balkonumda buldum. Yirmi üçüncü katta oturuyorum ve kapımı her zaman kilitli tutarım."

Cama doğru döndü. Morgonlar sağa sola uçuyor, işlerine gitmek için yakınlardaki çatılara veya üst balkonlara iş yapıyordu. Lorian'ın kanatlarını gün ışığında bu kadar yakından görme şansım hiç olmamıştı. Simsiyah, keskin ve kemikliydi. Kemik yapısı yoğun ve sırtına çizgi gibi dokular yayılıyordu. Ejderhanın vahşi varlığı bu morgon erkeğinde hâlâ baskındı. Konuştuğunda neredeyse ödüm patlayacaktı. Kanatlarının güzelliğine dalmıştım.

"Daha önce böyle hediyeler aldın mı?"

"Hayır. İsimsiz hediyeler almadım. Hayranlarım genellikle hediye gönderdiklerini bilmemi ister." Rahatsız edici bir cevap yoktu. Hiçbir şey. "Eh, birinin kokusunu aldın mı bari?"

"Hayır." Sert ve tokat gibi çarpan bir cevaptı.

"Bu ne demek oluyor? Adamın şişeye dokunduğu kesin. Belki de morgon duyuların bugün körelmiştir."

Burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Koku alma duyum gayet iyi. Bayan Linden." Kart konusundan bahsetmiyordu. "Hayranınız oldukça dikkatli. Morgon... iş arkadaşlarınızın olduğunu biliyor olmalı."

Ofisin kapısı açıldı. Fallon kafasını içeri soktu.

"Ah, özür dilerim. Son planlara bakmak için saat sekizde randevumuz vardı. Sonra mı geleyim?"

"Hayır, ben de tam gidiyordum. Kartım, Bay Gecekatnat?" diyerek elimi uzattım.

Bir anlığına tereddüt etti ve vermeyi reddedeceğini düşündüm. Birkaç saniye sonra masanın arkasından çıktı ve işaret ile ortaparmağı arasında tuttuğu kartı uzattı. Şişeyi teklif etmedi. Görünüşe göre daha fazla koklaması gerekiyordu.

Kartı verirken arka tarafında bir şey fark ettim. Alt köşesinde damgalı bir sembol vardı. Ortasından uçları sivriltilmiş bir haç geçen bir kum saatine benzer bir şekil ve üst kısmından çıkıntı yapan sivri kanatlar. Tasarım sadeydi.

Fallon omuzumun üzerinden baktı. "Özür dilerim ama bu Borgus sembolü, değil mi?"

Lorian'ın vücudu açıkça gerilmişti ve gözleri kısıp bakışlarını Fallon'a çevirdi. Zavallı adam bu bakışın farkında değildi ve elimdeki karta bakıyordu.

"Borgus sembolü nedir?"

"Önemsiz bir şey," diye tersledi Lorian. Hava vücudundan yayılan elektrik yüzünden gittikçe ağırlaşmaya başladı. Bu konu adamın tepesini attırmıştı. Fallon çenesini kapadı.

"Önemsiz falan değil. Sembol nedir, Fallon?"

Çenesi gerilerek amirine baktı. İzin mi bekliyordu?

Lorian homurdanarak sertçe cevap verdi. "Borgus Ateşkılıcı'nın sembolü, kendisi uzun süre önce ölen bir klan lideri," diye cevap verdi. Ses tonu öncekinden daha kontrolsüz çıkmıştı. "İlk morgon olan Larkos Gecekanat'ı onurlandırmak için Larkosyenler diye anılan ruhani bir grup yönetiyordu."

"Bekle." Neredeyse kahkaha attım. "Hediyenin bir tarikat fanatığı tarafından gönderildiğini mi söylüyorsun yani?"

Lorian yerinde kıpırdandı. Tuhaf şekilde gergin bir hareket etti. "Seni korkutmak için yapılan bir şakadan ibaret olduğuna eminim."

Kaşlarımı çattım. "Neden biri beni korkutmak istesin ki?"

Elleri ceplerinde omuzlarını dikleştirdi ve kanatlarını sırtında sıkıca katladı. "İnsanlar ile morgonlar için planlanan bir projede morgonlarla çalışan ilk insansın."

"Bir morgonun beni korkutup kaçırmaya çalıştığını mı düşünüyorsun? Beni pek iyi tanıyormuş belli ki."

Lorian'ın dudakları kıpırdandı. "Bu konuyu şimdi burada bırakalım. Öğle yemeğinde devam ederiz Bayan Linden."

Kaşımı kaldırdım.

"İş yemeği," diye açıkladı.

"Olmaz. Ne yazık ki öğle yemeği boyunca Willow'la çalışacağız. Bugün kulüp mobilyalarını almaya gideceğiz."

Vücudu sanki reddedilmeye alışık değilmiş gibi gerildi. Tatlı bir şekilde gülümsedim, bunun onu fena halde sinir ettiğimi biliyordum.

"Akşam yemeği o zaman." Bu bir emirdi. Kelimelerini üstüne basa basa söyledi. "Saat altıda arabam seni alır."

Karşı çıkmama fırsat vermeden Fallon'a dönüp planların üzerinden geçmek için yan duvardaki iletişim ekranını işaret etti. Böylece odadan kovulmuştum. Özetle yemekte ona katılacağım *söylendikten* sonra. Yüzsüz şerefsiz.

Fallon başını sempatik bir gülümsemeyle eğip iletişim cihazına döndü. Dışarı hızlı adımlarla çıktım ve sarışın görevliden paltomu alıp kartı siyah omuz çantama koydum. Warwick Mahallesi'nde mobilya alışverişi yapmak için Willow'la buluşmak üzere dışarı çıktım.

"Bu hoşuma gitti ama yüksek ve alçak sırtlı olan kanepeler bulmamız gerektiğini hatırlaman gerekiyor. Oturma bölümlerinin ayrı olmasını istemiyoruz. Mobilyaların iki tarafı da birlikte vakit geçirmeye teşvik etmesini amaçlıyoruz."

“Tamam. Anladım.” Willow ince parmağını çenesine vururken gümüş kanatları kıpırdandı. Kanatları Lori-an’inkilerden daha şeffaftı ve camdan giren ılık çizgi halindeki damarları ortaya koyuyordu. “Pekâlâ. Belka. Şunları işaretle. Sanırım işimiz bitti.”

Asistanı peşimizden dolanıp seçtiklerimizi not ediyordu. İletişim cihazım bugün üç defa çalmıştı. Cihaza bakıp yüzümü buruşturarak sesini kıstım.

“Eğer şahsi bir durumla ilgilenmen gerekiyorsa önemli değil.”

“Hayır,” diyerek iç çektim. “Şu anda uğraşmak istemediğim fazla istekli bir âşık.”

Willow gülümsedi. “Eminim bu sorunla sık karşılaşılıyorsunuzdur.”

Omzumu silktim. “Bu sinirlerimi bozuyor. Geçen akşam artık onunla ilgilenmediğimi söyledim.”

“Morgon mu?”

Başımla onayladım. İş hayatı dışında ırkların karışmasından nefret edenlerden miydi acaba? Ama kahkaha attı. İçtendi. “Morgon erkeklerini biraz saldırgan olduğunu anlayacaksın.”

“Hem de nasıl.”

“İçlerindeki ejderha yüzünden. Ellерinde değil. Fethedip hâkim olmak istiyorlar.”

İki ırka da hitap eden, zemin kattaki mobilya mağazasının çıkışına doğru yürüdük.

“Fethet ve hâkim ol. Hayır. Bu tanıdığımı hiçbir morgon erkeğine benzemiyor.”

Willow ile Belka çınlayan bir kahkaha attılar. Ben de onlarla beraber güldüm.

“Sana özel bir şey sorabilir miyim? Eğer istersen bana çenemi kapamanı söyleyebilirsin.”

Willow'un beti benzi. Hâlâ benim dengesiz yapıma alışmaya çalışıyordu. Devam etmem için başıyla onayladı.

"Neden morgon kadınları erkekleri gibi agresif değil? İçinizdeki ejderha ya da her neyse size de aynısını yapmıyor mu?"

Serin sokağa adım attık. İnsanlar şehir merkezinde dolanırken kornalar yankılanıyordu. Öğle yemeği için önceden bahsettiğim küçük lokantaya ilerlerken paltomu ilikledim.

"Tarih kitaplarımız kadın ejderhaların her zaman erkeklerine boyun eğdiklerini yazar. Birçok morgon kadının içindeki ejderha içgüdüsel olarak uysal kalıyor. Sanırım genlerimize işlemiş. Yine de bu durum bütün morgon kadınları için geçerli değil."

"Hah. Henüz baskın bir morgon kadınıyla tanışmadım."

"Ve tanışmayacaksın da. Burada değil. Drakos'ta veya morgonlara özel diğer bölgelerde yaşamayı tercih ediyorlar." Drakos sadece morgonların yaşadığı, insanların yaşamak bir yana ziyaret etmesinin bile hoş karşılanmadığı en büyük şehirdi. Açık renkli saçının bir tutamını parmağına doladı. "Bizim gibi morgon kadınları burada yaşamayı seviyor." Yanında sessiz kalan Belka'yı işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Nazik bir tebessümle, cevap vermeden önce bir an düşündü. "Gladium'daki morgon veya insanlar daha kabullenici."

Aristokratların çoğunun yobaz birer domuz olduğunun ortaya çıktığı düşünürlerse şaşırtıcı bir açıklamaydı.

"Ortam daha az agresif," diye lafına devam etti. "Benim gibi morgonlar için daha rahat bir yer."

Sanki ucube filanmış gibi konuşmuştu.

"Kişiliğinde bir sorun yok Willow. Müthiş biri olduğunu düşünüyorum. Bana arkadaşım Ella'yı epey hatırlatıyorsun."

Beraber yürürken efkarlı bir şekilde gülümsedi. “Keşke senin kadar cesur olabilsem.”

Kahkaha attım. “Ben de bazen daha uyumlu olabilmeyi diliyorum. Zorlu karakterim yüzünden başımı her gün belaya sokuyorum. Ama kimseden özür dilemem. Ben buyum. Ya sev ya da terk et.”

“Eh, ben böyle olmanı seviyorum. Seni hareket halinde izlemek oldukça canlandırıcı.”

İri yarı bir gölge önümüzde durunca ne diyeceğimi unuttum. Torin kolumu kapıp beni mağaza kapısına doğru çekti. Willow ve Belka’nın araya girmesini engellemek için kanatlarını genişçe açtı.

“Çek elini üstümden aşağılık herif,” diyerek kendimi kurtardım.

Erkeksi bir saldırganlık vücudundan elle tutulabilir dalgalar halinde yayılıyordu. “Neden aramalarımın cevap vermiyorsun?”

“Çünkü çalışıyorum ve dün akşam sana söyleyeceğim her şeyi söyledim.”

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini epey kıstı. Vücudunu benimkine bastırmasını engellemek için kendimi kapıya doğru ittirdim.

“Başkasıyla berabersin.”

“Hayır, değilim. Sadece seninle ilgilenmiyorum Torin. Bekle. Bana Brevette’i sen mi gönderdin?”

Kaşları çatılırken sesi tiksintiyle çatallaşmıştı. “Onun kokusunu üzerinde alabiliyorum.”

Lanet olsun!

Pekâlâ, yıkanmış ve derim soyulana kadar kendini ovalamıştım. Sevişmediğimiz halde Lorian kokusunu vücuduma sinecek şekilde beni nasıl işaretlemişti?

Bakışlarımı ve ses tonumu sertleştirdim. “Kiminle

yattığımı beni ilgilendirir.” Buradaki ironi kimseyle yatmadığımdı ama bu varsayımı bana kolayca kaçmak için bir bahane vermişti. Avucumla onu ittirdim. “Şimdi, çek git karşımdan.”

Torin yüzünü buruşturarak geri adım attı. Geçebileyim diye kanatlarını biraz daha ittirdim, gözleri kocaman açılmış Willow ve onun arkasına gizlenmiş Belka’nın yanına gittim.

Hızlı ve emin adımlarla küçük restoranın olduğu yere doğru yürüdüm. Morgon kadınları bana yetişti ve sonunda restoranın önünde yavaşladığımda nefes nefeseydiler.

“Sorun yaşadığın sevgilin bu muydu?”

“Hah! Kesinlikle sevgilim değil. Reddedilmeyi kaldıramayan bir hataydı. Eminim iş etiğine aykırıdır hanımlar ama yemekten sonra birer kokteyl içeceğiz. Konu kapanmıştır.”

Evet. İçkiye ihtiyacım vardı. Önce aşağılık herifin biri yalnızca çevremdekilerin bilebileceği kişisel bir hediye veriyordu ve tarikat sembolüyle birlikte şifreli bir mesaj yazmıştı. Şimdi de tek gecelik ilişki yaşadığım adam ürkütücü bir takipçiye dönüşüyordu. Son olarak da Lorian bir şekilde kokusunu tenime kazımişti.

Lorian’ın bu numarayı nasıl becerdiğine dair bir fikrim yoktu ama keşfedeceğimden emindim. Eğer mum ışığında yiyeceğimiz yemekle beni hizaya getireceğini filan sanıyorsa fena halde yanıliyordu. Düzenli ilişkilerle veya daha fazlası derken her ne halt kastettiyse onlarla işim yoktu. Kararları ben verirdim. Kiminle, nerede ve ne kadar zaman beraber olacağımın kararı bana aitti. Bu akşam başka bir şey üzerine plan yapmadan önce tekrar düşünse iyi ederdi.

Besinci Bölüm

Belki de peşine *düşmemeye* karar verdiğim biriyle iş yemeğine giderken böyle bir elbise giymekle karmaşık sinyaller *veriyordum*. Ama içimdeki edepsiz kadın kendine engel olamamıştı. Özellikle söz konusu olan Lorian ise. Onu avucunu yalayacaklar kategorisine koyduğum halde.

Binadan dışarı adım attığımda gönderdiği araba kaldırımın kenarında beni bekliyordu. Şoför çaktırmamaya çalışsa da kıyafetimi beğenmiş gibiydi. Şık siyah kabanımın altında kalsa da eteğinin ucundan canlı kırmızı rengi kendini gösteriyordu. Parlak siyah topuklular ve çılgın dalgalar halinde sırtıma dökülen saçıyla, malum bir morgon erkeğinin yaklaşımlarını görmezden gelmeye niyetli birine göre fazla süslenmişim.

Ah, pekâlâ.

Şoför morgon bölgesinin içine doğru ilerledi, Vallero's tabelası olan bir restoranın önünde durdurdu. Daha önce duymuştum. İnsanlar ve morgonlar tarafından tercih edilen pahalı bir mekândı ama sahibi morgondu. Mucizevi bir şekilde Gecekanatlara ait değildi. Morgon olan görevli içeri girdiğimde kibarca reverans yaptı. İsmimi kırmızımsı

kahverengi narin kanatları olan hostese söyledim.

“Evet, Bayan Linden. Beni takip edin. Bay Gecekanat sizi bekliyor.”

Beni restoranın içinden arkadaki salona yönlendirdi. Kadehler tokuşturuluyor, çatal bıçaklar tabaklara vuruyor ve mum ışıklı masalarda insanlar birbirlerine fısıldıyorlardı. Beni özel bir odaya yönlendirip içeri geçmemi işaret ettikten sonra ardından kapıyı kapattı.

Lorian oturduğu yerden kalkıp yumuşak ve yavaş adımlarla yanıma süzüldü. Arkama geçip kabanımı alırken parmakları çıplak tenime, göğsü omuzlarıma değiyor ve nefesi enseme ısıtıyordu. İnce askılarımdan biri omuzumdan düştü. Tek bir uzun parmağıyla tekrar yerine kaydırıldı.

Bu hareketi onu hemen istememe sebep olmuştu. Şimdi. Bu odada. Gözlerimi sıkıca kapatıp laf dinlemez düşüncelerimin beni terk etmesini istiyordum. Geri çekilip oturma bölümünü işaret etti.

Morgon tarzı oturma kısmında altın rengi, kaliteli kadifeyle kaplanmış iki tane geniş koltuk sehpanın yanına çekilmişti. Siyah mermer sehpanın üzerine iki kadeh ve buz kovanının içinde soğumaya bırakılmış bir şişe şarap vardı. Ciddi misin? Adrenalin vücudumda dolanıp aşağıdaki kadınsı bölgelere yöneldi. *Sevişmemek* nasıl böylesi bir tahrik sebebi olabilirdi? Gerçekten kafayı yemek üzereydim.

Sırtını duvara verip koltuklardan birini yayılınca ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. Vahşi gözleri hiçbir duyguyu ele vermiyordu ve kendinden epey memnun görünüyordu.

“Bir iş yemeği mi Gecekanat?”

“İş yemeği neden her zaman katı ve rahatsız bir ortamda yapılsın ki, bunun için geçerli bir sebep göremiyorum.”

Vücudunun alt kısmını sanki katı bir şeyi varmış ve pantolonu içinde rahatsızmış gibi kıpırdattı. Güzel.

Gülümsedim. "Elbette hayır."

Koltuğa uzanıp baş kısmındaki yastıklarla belimi destekledim.

"Epey hoş bir oda. Dur tahmin edeyim. Mekânın sahiplerini tanıyorsun ve kimsenin elde edemeyeceği birtakım ayrıcalıklara sahipsin."

"Aile dostumuz." Gözleri vücudumda teklifsizce dolanıyordu.

Bir kadeh şarap doldurup kadehi masanın benim olduğum kısmına koydu. "Bizim için sipariş verdim bile. Umarım sorun etmezsin."

"Ya edersen?"

"Çok yazık olur."

Agresif kelimesi bile bu adamı tarif etmeye yetmezdi.

Tam o anda biri kapıyı tıklattı. Lorian seslendi. "Gir."

İnsan bir garson yemek arabasıyla beraber içeri girdi. Reverans yaptıktan sonra gümüş tabakları masaya yerleştirdi: otlu kremalı soslu bir kâse makarna, Kremalı, otlu sosu olan bir kâse makarna, bir tabağa kelebek şeklinde dizilmiş ızgara karides, tereyağlı sosta kuşkonmaz ve içinde üç çeşit taze ekmeğin olduğu bir sepet. Yemek arabasındakileri masaya yerleştirdikten sonra garson "Başka bir isteğiniz var mı efendim?" diye sordu.

"Yok. Rahatsız edilmediğimizden emin ol."

"Elbette, efendim." Garson başıyla selam verip sessizce odadan çıktı.

Ziyafeti incelerken Lorian bana bir tabak uzattı. "Kuşkonmaz sevmem."

"Yeme."

Hıh. "Tatlı yok mu?"

Ağzı kıpırdadı ama tek kelime etmedi. Gerek yoktu. Hayal etmeye devam et, Gecekanat. Libidomu kontrol altına aldım. Eh... kısmen.

Tam bu düşüncenin peşine takılmışıtan iri ellerinin hareketine kapıldım. Geniş ve sert elleri vardı ama yumuşak kuşkonmazları nazik bir dokunuşla alıyordu. Avuç içlerinde nasırlar vardı. Uzun parmaklarını rendelenmiş parmesan peyniri almak için kâseye daldırdı ve makarnanın üzerine serpiştirirken parmaklarının uçlarını birbirine sürttü. Bana tabağı uzattığında yerimde kıpırdamaz haldeydim. *Kes şunu Sorcha!*

Düşüncelerimi sakinleştirmek için şarabımı yudumladım. İşe yaramamıştı ama biraz köreltmmişti. Önce karideslerden birini ağızma attım ama Lorian'ın beni öyle bir izliyordu ki resmen vücuduma hoş titreşimler gönderiyordu. Ensemde yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Baştan çıkarıcı, yavaş ya da hafifmeşrep bir şekilde yemiyordum bile. Sadece çiğneyip yutuyordum. Tanrım, gözlerini dikip dudaklarıma bakması fazlasıyla rahatsız ediciydi. Ve ben rahatsız olan biri değildim, kahretsин!

Kremalı makarnadan birkaç lokma aldıktan sonra dikkatini dağıtmak için başka bir konuya atladım. "Sevgili bile olmamışken nasıl oluyor da kokunu taşıyorum?"

"Bunu sana hangi morgon erkeği söyledi?"

"Erkek olduğunu nereden bildin?"

"Morgon kadınları üzerinde bir erkeğin kokusu olduğunu asla itiraf etmez."

"Konuyu geçiştiriyorsun Gecekanat. Nasıl oluyor?"

"Sen geçiştiriyorsun, Linden. Kim bu morgon erkeği?" Ustaca bir hareketle öne doğru eğildi ama vücudu neredeyse saldırıyormuş gibi görünüyordu.

Can sıkıntısıyla nefesimi bıraktım. "İsmi Torin Gri-

pençe.” Az önce bana hırlamış mıydı? “Torin ile artık görüşmüyoruz. Gerçi seni ilgilendirdiğinden değil ama benim üzerimde, şey, başkasının kokusunun olduğunun farkındaydı.”

Alevli bakışlarındaki öfke birazcık da olsa dindi. Yüzünün sert hatları yumuşadı. Azıcık. “Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Çok değil. Şimdi bana bunun ne anlama geldiğini söyle.”

Dudakları kıvrılıp yüz hatları mükemmel bir gülümsemeye evirildi. *Gerçek* bir gülümseme. Midemde bir şeyler kıpırdandı, liseden beri hissetmediğim tuhaf bir duyguydu. Bir sap kuşkonmazı ağzına attı, sonra parmaklarına bulaşan yağı yalayıp bana cevap verdi. “Bir kadın, morgon erkeğinin kokusunu ancak isterse taşıyabilir.”

Ne!

“Ha, ne?”

Kendini beğenmiş ve erkeksi bir gururla göz kırptı. “Beni duydun. Koku ancak kadın adamı teninde isterse kalıcı olur.” Şarabından bir yudum alırken boynundaki kasların bağları hareket etti. Kanatları hafifçe açılarak yarı insan yarı canavar vücudunda ne kadar güce sahip olduğunu ortaya koydu.

Tekrar koltuğumda kıpırdandım ki bu beni daha da sinir etti. Huzursuzca kıpırdanan tiplerden değildim. “Söylediğin şey biyolojik olarak imkânsız.”

“Sana göre... ama doğru, ki bu da *beni* teninde istediğin anlamına gelir.”

Karşılaştığım düşmanca tavırdan kaskatı kesilmiş halde ayağa fırladım. “Kesinlikle istemiyorum! Kiminle olacağıma ve kimi istediğime ben karar veririm.”

“Aynen. Ve beni istiyorsun.” Sesinde soru yönelten veya tereddüt eden bir yan yoktu. Daha önce benden daha özgü-

venli biriyle tanışmamıştım. Etkilenmişim.

Yalan mı söylüyordu? Gerçekle yüzleşmek istemediğim halde onu istiyordum, üstelik yüzüme söylemeye çekinmediği tüm çirkin gerçeklere rağmen. O da bunun farkındaydı ve bu beni daha da öfkeliendiriyordu.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak konuyu değiştirdim. "Bana Borgus Ateşkılıcı'ndan bahset."

Evet. Bu işe yaramıştı. Öfkeden gözleri önce kocaman açıldı sonra da kısıldı. Ekmeklerden birini ağzına atıp çiğnedi ve neredeyse bütünüyle yutup şarabından kocaman bir yudum aldı.

"İçimde bunun peşini bırakmayacağına dair bir his vardı."

"Eğer etrafta bir tarikatı diriltip beni de hedef göstermeyi amaçlayan bir sapık varsa bu Borgus'un kim olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Onu araştırmayı denedim ama hakkında hiçbir şey bulamadım."

"Bulamazsın. Geçmiş insan kayıtlarından uzak tutuluyor."

"Aha! Kirli bir morgon sırrı. Anlat bakalım."

Yavaş hareketlerle kendine bir kadeh daha doldurdu. "Borgus Ateşkılıcı göstermelik sofu ve aşırı istekli bir egomanyaktı.

"Vay canına. İyi bir giriş yaptın."

"Bu yumuşattığım hali. Morgonların üstünlüğüyle ilgili fikirleri sadece kendini beğenmişliğinden kaynaklanmıyordu. Ayrıca sadece ahlaksızca değil sosyopatçaydı da. İnsanları ikinci sınıftan bile daha aşağı görüyordu. İnsanların morgonların ihtiyaçlarına hizmet eden köleler olmaları gerektiğine inanıyordu. Aynı zamanda ilk morgon, Larkos Gecekanat'ı bir Tanrı gibi yüceltti. Takipçileri de ona aynı şekilde taptılar."

Birden iştahım kaçtı. Şarabımı kafaya dikip kadehimi doldurmasına izin verdim.

“Bütün bunlar ne zaman oldu? Tarikat ya işte ne haltsa?”

“Beş yüz yıl önce.”

“Larkos’a taptılar. Nasıl?”

Doğrulup ellerini bacaklarının arasında birleştirdi. “Kurban ederek.”

Yudumladığım şarabı püskürttüm. “Kurban etmek mi?”

Başıyla onayladı.

“İnsanları kurban etmekten bahsediyorsun.”

“Bir insan kadını. Kan gelini.”

“Bir ne?”

“Kan gelini. Her Larkosyen bir insan kadını. Kendi kan gelini olarak hedef gösterir. Ona kur yapar. Toplantının gecesinde kız kurban edilmeden önce mihrapta onunla sevişir. Larkoslar doğurgan bir insan kadınının akıtılan kanının Larkos’u tatmin edeceğine inanıyor ve ölümden sonraki hayat için onun lütfunu alacak en büyük fedakârlık olarak görüyorlardı.”

İrkildim. “Bu... canavarca.”

“Kesinlikle.”

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. Ayağa kalkıp çantamın yanına gittim. Kartı çantamdan çıkarıp Lorian’a çevrili bir şekilde masanın üzerine koydum. “Bu sembolü açıkla.”

Karta bakmadan konuşmaya başladı. “Kum saati bir kadın şeklinde ve kan gelinini temsil ediyor. Kanatlar Larkos’u temsil ediyor. Merkezdeki haç sembolü ise hançer, kurban vermeyi temsil ediyor.”

“Ama bir bâkire filan istemiyorlar mı? Eğer bunu bırakan adam beni azıcık tanıyor olsaydı, kesinlikle bilirdi ki...”

“Kan gelininin bâkire olması şart değildi. Ancak genç, güzel ve... hayat dolu olmalıydı.”

Kartı alıp el yazısını inceledim. “Torin olabilir. Artık onunla ilgilenmediğimi söyledim ama beni aramayı kesmedi. Ve bugün de...”

“Bugün ne oldu?” Lorian ifadesi karardı, kaşlarını çatınca yüzü sert bir maskeye dönüştü.

“Beni caddede Willow ve Belka’yla beraber yakaladı. Torin...” Başımı kaldırıncan canavarın bana soğuk bir ifadeyle baktığını gördüm. “Torin biraz ısrarcıydı.”

Lorian’ın elleri birbirine kenetlendi. “Korumaya ihtiyacın var. Dairende fazlasıyla korunmasızsın. Yalnız başına.”

Geri gidip kartı çantama koydum. “Dairemde herhangi bir yerde olacağım kadar güvendeyim.”

Arkamı döndüğümde benden birkaç adım ötede ayakta ydı ve bakışlarında ölüm vardı. “Hayır, Sorcha. Değilsin,” dedi harflerin bir kısmını yutup, ancak adımı bir hırlama gibi telaffuz etmişti.

Erkekler bana ne yapmam gerektiğini söylendiğinde olduğu gibi tepem attı. “Nereye gitmem gerektiğini düşünüyorsun? Gladium Polis Merkezi’nin önünde kamp mı kurayım? Ya da Gecekanat Güvenlik’e mi sığınayım?”

“Benim evimde kalabilirsin. Fazladan bir yatak odam var. İstedğin mahremiyete sahip olabilirsin. Aynı zamanda biz bu adamı yakalayana kadar güvende de olursun.”

Eski bir korku içimde gittikçe büyüyüp kendini ortaya çıkardı, ciğerlerimi sarıp nefes alamayacak hale gelene kadar göğsümü sıkıştırdı. Tekrar on iki yaşına dönmüştüm, evimizin kapısında durmuş asla gelmeyecek olan bir arabanın yoldan çıkagelmesini umuyordum. Derinden titrek bir nefes alıp geçmişimin gölgelerini aklımdan uzaklaştırdım.

“Dur bakalım Gecekanat. Öncelikle kimse bana ne yapacağımı söyleyemez, hele ki bir erkek asla. Aynı zamanda kimin kokusunun tenime işlemiş olduğu umurumda değil. Bu demek değil ki bana emir verebilirsin.” Paltomu kap-tım, eğer bana dokunursa bedenimin ağzımdan çıkanları umursamayacağının farkındaydım. “Yemek için teşekkür ederim. Yarın iş yerinde görüşürüz.”

Ağzını açmasına fırsat vermeden odadan fırladım. çıkarken bakışlarımın sırtımı dağladığını hissediyordum. Beni durdurmadı.

Mucizevi bir şekilde şoför hâlâ dışarıdaydı ve itiraz etmeden beni eve götürdü. Lorian’ın beni orada tutması için adama emir verdiğine emindim. Ama öyle yapmadı. Belki de sınırlarıma saygı duyuyordu. Bir şey beni rahatsız etti.

Apartmanıma koştum ve alelacele asansöre binip dairemin olduğu kata çıktım. Dairemin kapısını kapayıp demir sürgüyü yerine ittim. Tam o anda güçlü kollar belime dolandı ve koca bir el ağzıma kapanıp çılgılığını bastırdı. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Ancak tanıdık kokusu onu hayalarından tekmelememi engelledi.

Kısık tondaki bariton sesi kulağıma fısıldarken dudakları hassas derime değiyordu. “Bu çok kolaydı. Linden. Balkon kapılarındaki kilitler işe yaramaz. Alarmin yok. İsteddiği zaman içeri girip seni bekleyebilirdi.”

Kollarını ne kadar çaresiz olduğumu kanıtlarmışçasına göğüslerimin altında sıkılaştırdı. Elini ağzımdan uzaklaştırdım. Bana izin verdi.

“Tanrı aşkına Gecekanat! Ödümü patlattın. Hangi dairenin bana ait olduğunu nereden biliyordun ki?”

Beni döndürüp duvara yasladı ve ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni heybetli vücudunun gölgesinin içine aldı. Gözleri karanlıkta parlıyordu ve canavarı yüzeyde

dolanarak serbest kalmayı gözlüyordu.

Tek eliyle paltomun bağcığını çözdü, omuzlarımdan çıkarıp yere fırlattı ve beni tekrar kollarının arasına hapsetti. Gözleri elbisemin V yakasında, cüssesinin kişisel alanıma girmesiyle hızla inip kalkan dekoltemin olduğu yerde geziniyordu.

“Benim için giydiğin bu elbiseyi sevdim.” Düşük tonlu bir hırlama gibi çıkan sesi ilkel yanını açıkça belli etmiş, kadınsı duyularımı harekete geçirmiş ve zarafetle çok yakınımda duran bu taş bir duvar kadar sert morgon erkeğinin bariz bir biçimde farkına varmamı sağlamıştı.

“Senin için giymedim.”

“Kendine bunu söylemeye devam et.”

“Senin sorunun ne biliyor musun Gecekanat?”

“Aydınlat beni.”

“Çok kaslı zorba bir canavar olduğunu ve bu kabadayı tavırlarının da sana evime dalıp bana zorbalık taslama hakkı verdiğini düşünüyorsun.”

“Çok kaslı mı?” Kanatları kıpırdandı.

Gözlerimi devirdim. “Ne istiyorsun?”

“Sana bir şey kanıtlamayı.”

“Nedir? Balkonuma uçmayı, anahtar kullanmadan kilit açmayı ve ofisteki zorlu bir günden sonra evine gelen bir kızın ödünü nasıl patlatmayı becerdiğini mi? Birincisi, kanatların var, o yüzden uçmak o kadar da etkileyici bir meziyet sayılmaz. İkincisi eminim ki şaibeli ve büyük ihtimalle de suç dolu geçmişinde maymuncuk kullanmayı öğrenmişsindir. Üçüncüsü de kendi dairesinde karanlık-tayken arkadan yakalanan her kadının ödü patlar. Göstermek istediğin bütün noktalar açığa kavuştuğuna göre o iri cüsseni alıp gidebilirsin.”

Öne doğru eğilirken bacaklarımı bacaklarının arasına

na almıştı. Avuçlarımı yanlarımda duvara dayadım çünkü uzanıp saçının karanlık ipeksiliğinde dolaşmaya can atıyorlardı. Ayrıca yakınlığının dizlerimi titretecek kadar libidomu artıracaklarını bilmesine katien izin vermeyecek ve bu tatmini yaşamasına müsaade etmeyecektim. Kıcımlı yerden uzak tutmak için arkamda duvar olmasına seviniyordum.

“Birincisi,” diye homurdandı adım adım yaklaşırken, “kanatlarım *ethileyicidir*. Seni bir gezintiye çıkarmama izin vermelisin. Seveceğini düşünüyorum. İkincisi maharetli ellere sahip olmayı gerektiren birçok becerim var, maymuncuk kullanmak onlardan sadece biri. Üçüncüsü ise günün birinde karanlıkta... seni arkadan yakalamam için bana yalvaracaksın.” Geniş gövdesini şimdi tamamen benimkine bastırıyordu. “Ama buraya geliş sebebim bunlardan biri değil.”

“Neden...” deyip dudaklarımı yaladım. Gırtlaktan gelen sesi ve edepsiz tatlı imaları yüzünden ağzım kurumuştı. “Neden buraya geldin?”

Saçıma sokulurken dudakları boynuma sürttü. “Beni istiyorsun. Kokusunu alabiliyorum.” Göğüslerim yukarı kalkıp onun göğsüne baskı yaptı.

“Hayal gücünün bir eseri.” Arsız kelimelerimdeki titremeyi ben bile duyabiliyordum.

Kıkırdayarak önce boynumu ısırды sonra yaladı. Isırmaya karşı bir ilgisi vardı. Şaşırtıcı değildi.

Daha şaşırtıcı olan onun için deli olacak kadar beni tahrik etmesiydi. “Kanın damarlarında... benim için hızlanırken bile beni reddetmene bayılıyorum.” Dudakları boynumdan kulağıma doğru yükseldi. “Kendimi içine gömüp kokunda kaybolmak istiyorum.”

Alt dudağımlı o kadar sert ısırдыm ki kanın tuzlu kes-

kin tadını aldım. İnleyip ses çıkarmayacaktım, şerefsize beni yavaşça uysal, itaatkâr, istekli bir kadına dönüştürdüğüne dair en ufak bir işaret vermeyecektim.

Kalp atışlarımın hızlanmasına rağmen “Bu tartışmayı daha önce yaptık,” demeyi başardım. “Teklifim artık geçerli değil.”

“Evet, geçerli.” Parmak uçları üst bacaklarımın dış tarafında dolanıp elbisemin etek kısmının ucuyla oynuyordu. “Ama teklifini hâlâ kabul etmiyorum.” İki uzun parmağı bacaklarımın arasını keşfe çıkmış, iç çamaşırımın ince ipek katmanının üzerinden beni okşuyordu. Kahrolası adam. Bacaklarımı onun için biraz daha açtım. Sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. “İstediğim şeyi söylediğini duyana kadar olmaz.”

Parmakları çamaşırımı kenara çekip tenimi okşadı. Dizlerimin bağı çözülmeden önce bir şeye tutunma ihtiyacı hissederek bir elimi duvardan çekip gömleğinin omuz kısmına yapıştım. “Neymiş o?”

“Başka bir erkeğin sana dokunmasını istemiyorum.”

Kahkaha attım. “Sana ait değilim.”

“Değil misin?”

İki parmağımı da içime sertçe ittirip derine kadar soktu. Derin bir nefes çekip gözlerimi sıkıca yumdum. Diğer elim de duvardan ayrılıp sıkıca gömleğine tutundu.

“Sadece ben.” diye emrederken sesinde ejderha vardı ve gözleri anormal bir şekilde parlıyordu. “Çoktan bana ait-sin, bunu kabullensen iyi edersin.” Bu arada parmakları beni kendimden geçirip resmen zevk sarhoşu yapıyordu.

Buna rağmen, karşı koyma isteği beni pençesinde tutuyor; koyuvermeyi, açılmayı ve birini hayatıma almayı reddeden kısmıma dört elle sarılıyordu. Bir konuda haklıydı. Çelik duvarlar arkasında kendimi güzelce korumuştum.

On iki yaşımdan, beni karşılıksız sevmesi gereken adam beni ve annemi değersizmişiz gibi kenara attığından beri bunu yapıyordum. Erkeklere ve onların sahte vaatlerine karşı duvarlar örüp sağlamlaştırıyor, onlara sadece bedeni veriyordum, kalbimi ise asla. Şimdi Lorian fazlasını istiyordu. Boyun eğmek yıkılmak gibi geliyordu Parçalara ayrılmak istemiyordum. Kendimi toparlayamayacak kadar fazla kapılmak istemiyordum. Bunu engellemenin tek da yolu duvarı olduğu yerde tutup erkeklerin içeri girmesini engellemekti. Beni benden iyi tanıyormuşçasına yüreğime hitap eden birinin bile.

"Hayır," dedim. Başımı iki yana sallarken duvarda ile-ri geri hareket ediyordum.

Kulağımın yakınına eğilip hırıltılı sesiyle "Ah. Sorcha," dedi. "Sonunda pes ettiğinde, o kadar mükemmel olacak ki."

Onu ne kadar reddetsem aslında o kadar çok istiyordum. "Öp beni." Nefes nefese ve boğuk bir sesle emir verdim ve bu son derece aptalcaydı. Ben boyun eğene kadar o da eğmeyecekti.

Şimdiye kadar loş ışığa alışmıştım. Dudaklarının bir kısmı kıvrıldı. Yüzünün gölgeli hatlarında yaramaz bir şeyler belirdi.

"Benim de niyetin bu." Dizlerinin üzerine çöküp elbise-mi yukarı sıyırdı. İç çamaşırımı yırtıp ağzını...

"Lorian!"

Göz hizamda olan iki kanadının uç kısımlarını sıkıca yakaladım, dengede durmak için onlara ihtiyacım vardı. Dudaklarının mahrem hareketleri yüzünden şaşkınlıkla titriyordum. Ellerimi, dilinin aynı yavaş ritmiyle sırtının kıvrımlarına yönelten eğimlerinde yukarı, aşağı hareket ettiriyordum. Sanki bana verdiği zevk kadar ona zevk veriyormuşum gibi inledi. İmkânsızdı.

Kanatlarının kürek kemiğiyle birleştiği noktaya parmaklarımı geçirip sıkıca sıktım. Lorian'ın boyunduruğu altındaki bedenim yanıyor, dokunuşuyla eriyordu. Tutunmaya çalıştım, çok yukarı kalkmamaya ya da çok hızlı hareket etmemeye çabaladım ama Lorian beni aklımı başımdan alırcasına yalıyordu. Şiddetli bir titreme bütün vücudumu sarstı. Titrek bir nefes aldım.

Bacaklarımla birlikte sonunda zevkten sarhoş olmuş beynim de çalışmayı bıraktı. Bayılırken güçlü kollar beni yakalayıp düşüp kendimi incitmeden önce bana destek oldu.

Altıncı Bölüm

Bir süre sonra uyku sersemliğiyle kalktım. Lorian iç çamaşırıyla yanımda sessizce yatıyordu, ağır eli sahiplenici bir şekilde belime dolanmıştı. İlk başta yastığıma gömülürken bu kadar yakınımda olmasının ne kadar iyi hissettiğini düşünmemeye çalıştım. Şimdiyse, ertesi gün kalkıp hâlâ yanımda bulduğuma şaşıırıyordum. Yüzükoyun yatmış kafası diğer tarafa dönüktü ve sol kanadı üzerime serilmişti.

Sabahın soluk aydınlığı odama dolarken güneş ışıkları kürek kemiklerinde parlak bir şeyi yakalamıştı. Kaşlarımı çatıp daha yakından baktım. Omuzunun kıvrımından başlayıp kanatların deri çıkıntısıyla buluştuğu noktaya kadar gelen tuhaf bir işaret vardı. Sadece işaret değil, bir yara iziydi. Jessen Lucius'u korumak için kendini Volt silahının önüne atıldığında vurulduğu yerde kendine özel sarmal, parıltılı bir yara izi kalmıştı. Kocasına bu bilgiyi sır olarak saklayacağına yemin ettiğinden tenindeki yanığın nasıl da böyle parlak bir güzelliğe dönüştüğüne dair bana detay vermemişti. Morgon sırlarından biriydi ama özel bir iyileştirme tekniğinin eseri olduğunu itiraf etmişti.

Lorian'ın sırtına eğilip aşağı yukarı üç santim genişliğindeki pürüzlü izi inceledim. Omzundan kanatlarına kadar neredeyse otuz santim uzunluğundaki yara teninde yanardöner siyah bir iz olarak kalmıştı ve pullu bir görünüme sahipti. Ağırlığımı bir dirseğimin üzerine verince kanadı vücudumdan kaydı. Sırtında ve omuzlarında da başka birçok pullu iz vardı ve hepsi siyah renkte parlıyordu. Üst bacağında iç tarafa doğru bir iz vardı ve erkekliğinin epey yakınına kadar ilerliyordu. Tanrı'ya şükürler olsun, adam hedefini ıskalamıştı.

Sahiplenici bir güdü hissettim. Ruh halim endişeden Lorian'a bu yara izleri veren insana karşı öfkeye dönüştü. Kanatlarına fazlasıyla yakın eğimde parmağımı gezdirmek için uzandım ama tenine değmeden önce geri çekildim. Adamda öyle bir şey vardı ki ona sürekli dokunmak, onu sürekli hissetmek istiyordum.

Omuzlarını çevirdim. Boynunun tam orta yerinde bir dövmenin kıvrımlı kısmı vardı. Siyah mürekkeple yapılmış sivri hatlı MM harfleri, çiçeksi sarmalların ve keskin çizgilerin arasına alınmıştı. MM mi? MM de kimdi?

Biraz kırgın hissederek yüzümü buruşturdum; yataktan sıvışıp parmak uçlarımda banyoya gittim ve duş almak için sıcak suyu açtım. Yansıyama bakarken soluk tenimde birkaç morluk fark ettim. Boynumun bir yanının alt kısmı dişlenmekten ve emilmekten koyulaşıp morarmıştı. Parmaklarımı izlerin üzerinde gezdirip aynada yakından baktım. "Bunu nasıl saklayacağım ben, Gecekanat?"

Dağılmış halime alaycı bir şekilde güldüm. Kesinlikle gizleyemeyecektim. Niyeti de buydu. Kahrolası dominant morgon. Bana istediğim şekilde sahip olmadığı halde üzerimde hak iddia ediyordu. Neden? Çünkü hâlâ boyun eğmeyi reddediyordum. Beni korkutmamış, zorlamamış veya

diğer erkeklerin olabileceği şekilde bana öfkelenmemişti. Onun yerine kahkaha atıp bana başka bir şey vermişti. Doyuma ulaşırken aklımı başımdan alıp bayılmama sebep olacak bir şey. Tanrım, daha önce böyle bir şey hiç duymamıştım. Kısacık bir an eğer “evet” dersem, onun olmayı kabul edersem nasıl olabileceğini merak ettim. Fikri aklımdan uzaklaştırıp duşa girdim. Sıcak suyun altında aklımda dolanıp duran milyonlarca soru vardı.

Bu kadar çok yara izi nasıl olmuştu? Kim onu yaralamıştı? Ne için olmuştu? Gecekanat Güvenlik’in eğitimi bu kadar tehlikeli miydi? Sanmıyordum. Morgon çete savaşlarına filan mı katılmıştı? Pek olası gözükmüyordu.

Jessen, Lorian’ın karanlık bir geçmişi olduğundan bahsetmişti ama cidden, yara izleri keskin silahlarla olan bir sürü dövüşten veya korkunç bir çarpışmadan gelmişti.

Neden duygularım bu kadar karışık? Daha önce morgon veya insan mükemmel erkeklerin ilgisini çekmiştim. Yakışıklı. Ateşli. İnanılmaz derecede beceriklilerdi ama Lorian kadar yetenekli değillerdi. Neden o duygularımı düğüm haline getiriyordu? Neden MM baş harflerini taşıyan kadının düşüncesi midemin bulanmasına sebep oluyordu?

Musluğu kapadım, saçımdan dökülen suları sıktım ve duştan dışarı adım atıp havluyu kaptım. Vücudumu ve saçımı kuruladıktan sonra doğruldum ve neredeyse korkudan ödüm patlayacaktı. “Bunu *yapma!*”

Lorian kollarını göğsünde toplamış bir halde kapıya yaslanmıştı. Koyu renk düşük bel kot pantolonu kalçalarını sarmıştı. Üstsüzdü ve yüzünde kaygısız bir gülümseme vardı. Havlumu yukarı doğru kaldırdım ama bu sefer bacaklarımı daha çok ortaya çıkarmış oldum. Biri mavi diğeri altın tonlu ela rengi gözleriyle, sırf onun keyfi için oradaymışım gibi baştan sona beni inceledi.

“Sakıncası yoksa?..” Şimdi ruh halim endişeli ve sinirliden, iğneleyici ve öfkeliye dönüşmüştü.

“Benim için hiç sakıncası yok.”

Kahretsin, sabah uyandığındaki sesi çok seksiydi. Lavanta rengi sabahlığımı duvardaki askıdan alıp benim için tuttu.

Evet. Sanki sabahlığımı giydirirken ellerine mukayyet olması konusunda ona güvenecektim. Bunu istiyor muydum ki? Yüzünde beliren gülümseme içimi eritti. Bunu yapabilmesinden *nefret* ediyordum.

“Sorun ne, Linden? Bana güvenmiyor musun?” Tek kaşını kaldırdı.

Bir meydan okuma. Hiçbir meydan okumadan geri kalmadığımı biliyordu. Asla.

Havlumu bırakıp öne adım attım, sonra sırtımı ona dönüp tek kolumu uzattım. Giyinmeme yardımcı oldu. Sabahlığı hızlıca bağladım, baskın sıcaklığı kımıldamadan karşımda duruyordu. Ona doğru dönerken gözüme iki yara izi daha çarptı, gümüş siyah yanardöner izler ışığın altında parlıyordu. Bir tanesi sağ göğsü boyunca uzanıyor, diğeri karın kaslarının üzerinden geçiyordu. Dokunmak istiyordum. Ama yapmadım.

“Ne haltlar karıştırmışsın acaba Gecekanat? Her yaranın yara izi içinde.”

Eğlenen ifadesi soldu ama yolumdan çekilmedi, ıslak bir tutam saçımı kaldırıp parmaklarından kaymasına izin verdi. Uzanma mesafesinden uzaklaşıp havluyu aldım ve saçımı havluyla kuruladım.

Her hareketimi izliyordu, cevap vermeden önce sessizliğin bir an uzamasına izin verdi. “Önemli şeyler değil.”

Aynaya dönüp ıslak saçlarımı taradım. Saçlarım kendiliğinden kururken buklelerim belirginleşiyordu. Varlığı

beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım. Ama ediyordu. “Önemsiz şeyler sırtını işaretlemiş.”

Omzunu silkti. “Çılgın bir ergenliğin kalıntıları.”

“Ergenlik mi? Bu izleri çocukken mi aldın?”

“Pek çocuk sayılmazdım.” Tekrar yatak odasına girdi ve botlarını giymek için yatağa oturdu. Elimde tarak onu takip ettim. Gömleğini giyişini, kanat kısımlarının ceplerden geçişini, arkaya uzanıp ceplerin fermuarını tek ve seri bir harekette çekişini hayranlıkla izledim.

“Ne demek istedin?”

“Uzun hikâye.” Ayağa kalkıp mutfığa ilerledi. Omzunun üzerinden “Dünyanın geri kalanı uyanmadan önce evime dönmeliyim,” diye seslendi.

“Nedenmiş?” diye sordum ardında dolanırken. Ama gitmesini istiyordum. Değil mi?

Balkon kapısının kilidini açtıktan sonra birden arkasını döndü. Aniden durduğundan kanatları yüzümü son anda ıskalamıştı. “Senin için şirket politikasını çiğnedim. Daha fazla çiğnemek isterim.” Hınzırca sırttı, sonra tek kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Bu ani yakınlığa karşı hazırlıklı değildim; bir elimi göğsüne koydum ama diğerinde tarak vardı.

Kulağıma fısıldamak için eğilirken kirli sakalı yanağıma sürttü. “Ofiste görüşürüz.” Hafifçe çenemi ısırıldı. “Geç kalma.”

Beni bırakıp üç adım attı ve sonra kenardan atladı. Ortadan kaybolduğunda nefesim kesildi. Aynı hızda keskin bir açıyla gökdelenlerin üzerine doğru fırladığında, o kadar hızlı uçuyordu ki saniyeler içinde ufukta minik siyah bir nokta gibi göründü. O zamana kadar nefesimi tuttuğumu, uçuşunun katıksız güzelliğine kapıldığımı fark etmemiştim. Kaybolduğu yere bir an daha baktıktan sonra

eski Sorcha'yı bulup aklını başına getirmek için daireme döndüm.

“Ama aydınlatmanın çok loş olacağını düşünmüyor musun? İnsanları huzursuz edecek mi?”

Gecekanat Endüstri'nin cam kapılarını iterek açarken bir kahkaha patlattım. “Willow, insanlar için aydınlatmaların nasıl olduğu fark etmez. Hatta dediğin hiç doğru değil. İnsanlar da loş ışığı tercih eder çünkü loşluk insanların kusurlarını gizleyip onlara daha edepsiz oyunlar için fırsat sağlar.”

Willow'un yanakları kızarınca solgun yüzünü pembeleşti.

Bütün sabahı Lumiere's mağazasında, kulüp için mükemmel demirbaş eşyalar seçerek geçirmiştik. Morgonların görüş hassasiyeti konusunda endişeliydi. Ben de gece buluşmaları için doğru ruh halini ayarlamak konusunda endişeliydim. Şansa, ulaştığımız sonuç ikimizin amacını de karşılamıştı.

Willow'un sesi alçaldı. “Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadarki en havalı gece kulübü olacak.”

Willow'un her daim peşindeki gölgesi Belka da onaylarcasına gülümsedi.

Bense sıırttım. “Hıh. Öyle olacağını zaten biliyorum.”

“Hanımlar, tam zamanında.” Sesini duyar duymaz kalbim çıkacak gibi oldu. Lorian ile peşindeki Fallon yanıma geldiler. “Biz de inşaat alanına gidiyorduk. İşin nasıl ilerlediğini görmemiz için bize eşlik etmenizi istiyorum.”

Aklımı başıma topladım, profesyonel bir iş kadınana yaraşır şekilde gülümseyerek başımla onayladım. Onun bakışlarındaysa profesyonellikten eser yoktu.

“Elbette. Sizinle orada buluşurum,” dedim pürüzsüz

profesyonel sesimi toparlamaya çalışarak.

Lorian bir şey söylemek için ağzını açtı ama fikrini değiştirmiş olacak ki başını sallamakla yetindi. Tekrar asansöre yöneldik, morgonların kanatları düşünülerek insan binalarındakilerden daha geniş tasarlanmıştı. Kanatları sırtlarına çekilmiş halde bile birbirimize fazlasıyla yakındık. Fallon'ı Lorian ile aramıza alıp en uzak köşeye yöneldim.

"Sabahınız nasıl geçti?" diye sordu Fallon.

"İyi," dedim. Düşüncelerimi bu sabah banyomda yarı çıplak duran, şimdiyse birkaç adım ötemde olan yakışıklı adamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Demirbaş eşyalar halloldu," diye rapor verdi Willow. "Ufak tefek birkaç detayı hallettikten sonra işimiz bitmiş olacak. Şimdi Sorcha ile beraber, tanıtımlara ve açılış gecesindeki eğlencelere odaklanabiliriz."

Lorian'ın bakışlarını üzerimde hissettim onun tarafına bakmayı reddediyordum. Asansör, arabama gitmek için otoparka yürüyebileceğim beşinci katta durdu. Diğerleri morgonların gelip gittiği kalkış teraslarından biri için yukarı çıkmaya devam ettiler. Bu binada her on katta bir tane kalkış terası vardı.

Sonunda nefes alabiliyordum, arabama ulaşana kadar otoparkta yürüdüm. Kumandaya basıp kapıların kilidini açtım ama araba alarımından çıkması gereken *bip* sesini duymadım. Birden korkuya kapıldım. Hızla arkamı döndüm ama etrafta ne biri vardı ne de bir ses. Gün ışığında bir morgonun saklanacağı yer yoktu.

Aceleyle arabama yürüdüm, topuklarımın sesi boş garajda yankılandı. Hızla kapıyı çekip açınca sürücü koltuğunda, paketlenmiş bir hediye buldum. "Şerefsiz."

Paketi yolcu koltuğuna fırlatıp arabama bindim ve he-

men kapıları kilitledim. Düşünmeden motoru çalıştırıp vites taktım. Eğer aşağılık herif hâlâ etraftaysa ona hedefolmayacaktım. Şehrin diğer tarafına hızla yol aldım; gözüm sürekli parlak siyah paket kâğıdına sarılıp kırmızı kurdeleyle bağlanmış ufak dikdörtgen kutuya kayıyordu. Üzerinde kırmızı mürekkeple yazılmış el yazısı olan beyaz kart paketin kenarından sarkıyordu.

İlk ışıklarda durduğumda kartı çekip aldım. *Güzel tenin için.* Arkasında bir önceki karttakiyle aynı Larkosyen sembolü vardı.

Paketi yırtıp dikdörtgen kutuyu açtım. Altın rengi ince bir paket kâğıdına sarılmış gözyaşı şeklindeki bir kristal şişede *Allure* vardı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” diye kendi kendime mırıldandım.

Allure özellikle morgon erkeklerin duyularını artıran bir afrodizyak olarak tasarlanmış eşsiz bir parfüm yağıydı. Drakos Bölgesi’nde imal ediliyordu ve özellikle seçkin mücevher mağazalarında satılıyordu çünkü ürünün otuz mililitrelik fiyatı dudak uçuklatıyordu. Buysa tam bir şeydi.

Bu da ne böyle? Şişeyi kutuya bıraktım. Ellerim kucağında titredi. Arkamdan bir korna sesi geldi. Yola devam edip biraz ilerideki inşaat alanına yöneldim. Oraya varana kadar nabzım hızlanmıştı.

Lorian, Fallon, Willow ve Belka otoparkın karşısında Ragnor’un yanında duruyordu. Yanlarına giderken topuklularım toprağa batıyordu. Zar zor odaklanabiliyordum ama sonunda etrafa bakabildim. Binanın iskeletinin birkaç günde inşa edildiğini fark ettim.

Yanlarına ilerlerken Ragnor bana döndü. “Ne düşünüyorsunuz Bayan Linden?”

“Oldukça etkileyici. Ekibin hızlı çalışıyor.”

Bana gülümsedi. “Evet. Morgonlar hızlı hareket eder. Kanatlarımız çoğu şeyi kolayca halletmemize yardımcı oluyor.”

“Eminim.” Sesimdeki öfkeyi duydum ama kendime engel olamamıştım.

“Hep birlikte içeri göz atmak ister misiniz?” Ragnor ısıklık çaldı ve ekip çalışmayı bıraktı. Metalin metale vuruşu bir anda durdu. Önden ilerleyip yolu gösterdi.

Fallon hemen yanımdaydı. “İyi misiniz Bayan Linden? Biraz solgun görünüyorsunuz.”

Başımı iki yana salladım, bu takipçi saçmalığının ne kadar ciddileştiğinin yeni yeni farkına varıyordum.

“Yoluna devam et,” diye emretti Lorian. “Bayan Linden ile ben ilgilenirim.”

Fallon tereddüt etti, benim için endişelendiği belliydi ama kenara çekilip diğerlerini takip etti.

Lorian gelip karşımda durdu, gözleri yüreğime işliyordu. “Ne oldu?”

Arabamı işaret ettim. “Bir başka hediye.” İtiraz etme fırsat tanımadan beni kolları arasına aldı ve bizi otoparka, arabamın yanına jet hızıyla uçurdu.

“Beni yere indir!”

Dediğimi yapıp beni arabama yasladı. “Göster. Şimdi.” dedi boğazdan gelen hırıltılı kelimelerle.

Arabanın kapısını açtım, kutuyu ve kartı çıkarıp ikisini de uzattım. Aldığım son hediyeği incelerken vücudundan bir sıcaklık dalgası yayıldığına yemin edebilirdim. Tenim karıncalandı. Yine paketi kokladı.

“Koku yok mu?” diye sordum beklentiyle.

Başını iki yana salladı. “Bu akşam benim yanıma taşınyorsun.”

“Hayır, taşınmıyorum.”

“Bu bir seçenek değildi.”

“Bana emir veremezsin.”

“Evet. Verebilirim.”

“Sadece herkesin beni kendi halime bırakmasını istiyorum. Çok şey mi istiyorum?”

“Seni yalnız bırakmayacak. Ben de bırakacağım.”

“Ah, şimdi sen de mi takipçi oldun?”

Kanatları hızla açılıp bizi sarmaladı. Kutuyu aracıma bıraktı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni ona bakmaya zorladı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Saçmalamayla bırak Sorcha.”

Kolunun ön kısmını tutup ellerini ittirmeye çalıştım. “Bırak beni.”

“Hayır.”

Tekrar denedim ama sanki betonu oynatmaya çalışıyor gibiydim. Yerinden kıpırdamadı. “Bı-rak-be-ni.”

Dudakları ilk defa benimkilerle buluştu. Ağzımı aralamam için beni zorluyor ve bütün dikkatimin üzerinde olmasını talep ediyordu. Dikkatim ondaydı. Parmaklarım koluna dolandı, kanım bu sefer farklı bir sebepten kaynıyordu. Dudaklarıma, “Asla,” diye fısıldadı ve ben de boyun eğip öpücüğünü düşünmeden kabul ettim. Dişleri ve dili agresif bir istilayla içeri kayd. Parmaklarını saçlarıma dolayıp kafamı avuçladı; duyguların saldırısına uğramam için beni doğru açıda tutuyordu. Dudaklarına doğru inledim. Çok güzel hissettiriyordu. Daha fazlasını istiyordum. Tanrı yardımcım olsun ki daha fazlasını istiyordum.

Eğer biri bakıyorduyorsa ofis içi ilişki yaşanmasıyla ilgili şirket kurallarını çiğnediğimize dair bir şüphe olmazdı. Umurumda değildi. Onun da umurunda olmadığı kesindi.

Uzun, ıslak ve baş döndürücü öpüşmeden sonra geri çe-

kildi. "Bu akşam benim evime taşınıyorsun."

Nefesimi düzenlemekle uğraşıyordum ve sonunda başardım. "Bırak beni Lorian." Bu sefer kollarını nazikçe ittim, sesimden çok bakışlarımla ne istediğimi açıkça söyledim.

Beni bırakıp kanatlarını kalkan gibi yukarıda tuttu.

"Ofise dönmem lazım." Ofisten kastım Gecekanat Endüstri'deki değil, Linden ve Burke'dekiydi.

"Seni takip edeceğim."

"Hayır!" Derin bir nefes alıp sesimi alçalttım. "Hayır. Ben iyiyim. Kendimi işe vermem gerekiyor. Bu anlaşmanın halkla ilişkiler kısmında planlanması gereken bir sürü şey var. Ragnor'un bu kadar hızlı ilerlerken geride kalmak istemiyorum."

Bana uzun bir süre baktı, sonunda geri çekilip arabama girmeme izin verdi. Kapımı sertçe çekip kapadım, yola koyulduğumda birçok sebep yüzünden huzursuzdum.

Takipçiliği meslek edinmiş bir tarikat fanatığı tarafından takip ediyordum. Parası ve kendine has becerileri vardı, hırsızların giremeyeceği iddia edilen bir aracın alarmını devre dışı bırakmıştı. Bu, dengesiz bir kaçığın işi değildi. Epey dikkatli ve zeki biriydi, bu da gerçekten tehlikede olduğum anlamına geliyordu.

Ama dahası, hiçbir erkeğe ait olmayan tenime işlemeyi başarmış bir morgon erkeği vardı. Lorian... Erkekleri benden uzak tutan duvarı ne kadar zamandır ve ne büyük güçlüklerle inşa ettiğimi zerre umursamayan Lorian. Her dokunuşuyla, her öpüşüyle boyun eğmemi, savunmamı indirmemi emrediyordu. Çoğu morgon erkeği dominanttı. Kendi kendime güldüm, sesim kendi kulaklarıma bile kafayı yemiş gibi çıkmıştı. Hiçbir morgon erkeği Lorian Gecekanat gibi etrafa hâkimiyet gücü yaymıyordu: ham

ve katıksız bir şehvetle ona itaat etmemi emretmiyordu. Sanki fiziksel mesafe onu aklımdan çıkarabilirmiş gibi köşeyi dönüp gaza bastım.

Derin bir nefes al ve ver.

Öpüşü ne kadar içimi eritse de onun evine taşınmamın imkânı yoktu, *hayatta olmaz.*

Asla.

Yedinci Bölüm

Resepsiyon görevlisinin masasını geçerken karnı bur-
nunda Sherrie'ye başımla selam verdim.

“Hâlâ burada mısın?”

Yüzünü buruşturdu. “Güçbela. Lütfen bir şeyi dosyala-
mamı isteme. Sırtım beni öldürüyor.”

“Hayır. Fazla yorulma. Annem burada mı?”

“Evet. Ofisinde.”

Holün sonunda, fiziği ve saçları benimkine benzeyen
kadını buldum. Gözleri yeşil değil, her bakışımnda içimi
ısıtan açık sarı tonlarında bir kahverengiydi.

“Merhaba tatlım. Gecekanat projesi nasıl gidiyor?”

“Ah, gidiyor işte.”

“Her şey yolunda mı?”

“Hı–hı. Dekoratör Willow Gümüşsırt ile mükemmel bir
ekip oluşturduk.”

“Peki Bay Gecekanat? Çalışması zorlu biri değil, değil
mi?”

“Ah, kesinlikle zorlu biri ama onu gayet güzel idare edi-
yorum.” Ya da o beni idare ediyordu.

“Mükemmel. Gecekanatlar büyük bir iyi niyet gösterip
firmamızı seçtiğinden beri iki yeni morgon müşterimiz
daha oldu. Linden ve Burke'de işler iyi gidiyor.” Birkaç

kâğıdı tomar haline getirdi, masasına yürüdüm ve bir bardak su doldurdum. “Bu projedeki zorlu çalışmanı takdir ediyorum Sorcha.”

“O zevk bana ait anne.” Hem de öyle bir zevk ki tahmin bile edemezsin. “Sherrie izne çıktığında yerine gelecek birini bulduk mu?”

“Ah, kahretsin. Bu konuyla ilgilenmem gerekiyordu. İlanı vermeyi sürekli unutuyorum.”

“İlan vermene gerek yok. Eğer sorun olmazsa Ella’yı işe almak istiyorum.”

“Ella mı? Arkadaşın Ella mı? Onun Güzel Sanatlar diploması yok muydu? Neden sekreter olarak çalışmak istesin ki?”

“Anne, ailesiyle tanıştın, değil mi?”

“Evet.”

“Eh, sence de bu yeterli bir sebep değil mi? Düzgün ve soylu bir erkeğin gelip kızlarını almasını bekliyorlar. O kahrolası malikânede kafayı yemek üzere, yani gardiyanlarından kaçması için işe ihtiyacı var.”

“Şehir merkezindeki sanat galerilerinden birine ne dersin? Onun alanına daha fazla hitap etmez mi?”

“İşte sorun da bu ya. Galerilerin çoğunun sahibi morgonlar ya da küratörler türler arası iş birliği yapıyor. Barrowlar kızlarının morgonlarla alakası olmasını istemiyor. Böylesi ilerici bir alanda eğitim almasına izin verdiklerine bile şaşıyorum. Ama büyük ihtimalle çoktan evlenip onu hizada tutacak bir kocaya bağlanacağını düşünmüşlerdi.”

“Ah. O tipte insanlar demek.”

“Ne yazık ki.” Suyumu yudumlayıp binanın arkasındaki bakımlı bahçeye göz attım. Her zaman zemin katta olmak tuhaf hissettirmişti. Zamanımın çoğunu yüksekte geçiriyordum.

“Anne?”

“Efendim?”

“Neden bir daha evlenmedin?”

Arkamda hışırdayan kâğıt sesleri durdu. “Neden sordun?”

Temkinli bakışlarıyla buluştum. “Güzel ve hayat dolusun. Erkekler her zaman seninle flört ediyor ama onlarla hiç dışarı çıkmıyorsun.”

“Erkeklerle çıkıyorum,” diye tersledi, sonra da tek kaşını kaldırdı. “Ara sıra bir tanesini eve bile götürüyorum.”

“Anne. Lütfen!”

Ağzından hafif bir kahkaha kaçtığında, bu onu daha güzel hale getirmişti. “Sadece yuva kurmuyorum.”

“Neden? Yani, neden birine bağlanmıyorsun?”

Keşke söylediklerimi geri alabilseydim. Dudaklarının kenarları aşağıya kıvrıldı. Kahverengi gözleri donuklaştı. “Yalnız olmayı tercih ediyorum.”

“Kimse yalnız olmayı tercih etmez.”

Daha fazla kâğıdı topladı. Ses tonu sertleşti. “Bütün bunlar da nerden çıktı şimdi?”

İç çekerek cama döndüm. “Sebebi yok.”

Arkamdan yaklaşan hafif topuk sesleri duydum. Omzumu tutup beni kendine döndürdü, dağınık bir bukleyi kulağımın arkasına attı. Şefkatli, anaç bir hareketti. Bu sefer ses tonu yumuşamıştı. “Bütün bunları niye soruyorsun? Biriyle ciddi bir ilişki mi düşünüyorsun?”

Birden gözlerime dolan yaşları bastırdım ve Lorian’a âşık olma olasılığımı kafamdan uzaklaştırdım. Daha önce hiç ağlamamıştım. Bana ne oluyordu? Boğazımı temizleyip suyumı bıraktım. “Hayır. Bir şey yok. Gitmem lazım.” Yüzüme gergin bir gülümseme yerleştirdikten sonra onu teselli etmek için yanağına öpücük kondurdum.

Gitmek için döndüğümde elimi tuttu. "Sorcha. Tatlım? Benim aşkım beni terk etti diye kendi aşkından vaz geçme."

Eğer tek kelime edersem kesinlikle hıçkırarak ağlayacaktım. Sözleri eve kadar kulaklarımda yankılanıp durdu.

Kırmızı şarabımı yudumladım ve buharlı tüten, köpüklü küvetimde daha derinlere çöktüm. Köpüklü balonlar arasından çıkan kırmızı ojeli ayak parmaklarıma baktım. Sinirlerimi yatıştırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yine de aklım sürekli *Allure* şişesine ve onu bana gönderen piç kurusuna gidiyordu. Adamın epey parası olmalıydı.

Torin olabilirdi. Gripençe ailesi epey zengindi. Gecekatnlardan sonra Gladium Bölgesi'ndeki en varlıklı klan onlardı. Yakınlarda bir makalede Gripençe klanının hızla Drakos'taki en nüfuslu aile haline geldiğini ve...

Tık, tık, tık.

Suyu ve köpükleri küvetin kenarından dökerek aya fırladım ve donakaldım. Banyo kapısı açıktı. Tıklama sesi oturma odasından geliyordu. Bir dakika. Yoksa takipçi sapıgım... bu ses balkon camından mı geliyordu?

Tak, tak, tak.

Ah. kahretsin. Yalnızca tek bir morgon balkonumda belirip sanki buranın sahibiymiş gibi saldırganca kapıya vurabilirdi. Küvetten fırlayıp telaşla havluyla kurulandım. Tokadan çıkmış birkaç tutam saç ıslanıp enseme yapışmıştı.

Tak, tak, tak!

"Geliyorum!"

Sabahlığımyı giydim ve mutfağa koşmadan önce önümü bağladım. Tabii ki de. İşte karşımdaydı. Cam balkonun kapısının önünde dikilirken ışıık arkasında gittikçe sol-

maktaydı. Kolları kapıya yaslanmıştı. Üzerindeki soluk kot pantolonu ve pazılarında gerilen beyaz tişörtüyle her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Kapının kilidini açıp yana kaydırđım, başımı küstahça yana yatırdım. "Ne? Artık içeri girmeden önce kapı da mı çalışıyor?"

Gözleri etrafta dolandı. "Seni şaşırtmak istemedim ama şimdi keşke yapsaydım diyorum." Odaya girdi ve yanımdan geçip yatak odasına yöneldi.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Arkasından koşturdum. Beni görmezden gelip doğru-
dan dolabıma gitti. Etrafı karıştırdı, dolabımda bulduğu
bir valizi yatağa fırlattı ve sonra fermuarını açtı.

"Gecekanat! Ne yapıyorsun?"

Birkaç tane elbiseyi açık valize tıktı. "Eşyalarını topluyorum." Kısa siyah bir elbise çıkardı, sonra bana bakıp sıırttı. "Seni bunun içinde görmek istiyorum."

"Gecekanat. Dolabımdan çekil. Sana zaten söyledim..." Askıdaki giysilerimle arasına girip hareket etmesi için göğsünden ittirdim. En azından itirmeyi denedim. Aramızdaki ağırlık farkı yüzünden fiziksel olarak imkânsızdı.

Yüzünde bir sırıtış belirdi. Görünüşe göre öfkem onu eğlendiriyordu. "Sorcha. Bana taşınıyorsun. Bu adamın kim olduğunu öğrenip icabına bakana kadar burada kalman tehlikeli."

"Ama sana bekçim olma iznini vermedim."

"İznini istemedim."

Bu adama gerçekten inanamıyordum!

Şifonyerime yönelip ilk çekmeceyi çıkardı ve içindekileri valize boşalttı. Bir tane kırmızı dantelli iç çamaşırını eline alıp omzunun üzerinden günahkâr bir gülümseme gönderdi. "Hım."

“Kes şunu.” Çamaşırı elinden kapıp yere fırlattım. “Neyi anlamıyorsun? Senin yanına taşınmıyorum.”

Bana o kadar hızlı sarıldı ki nefesim kesildi. Yüzünü benimkine yaklaştıırken bakışları deliciydi ve bütün dikkatimi ona vermemi talep ediyordu. Her zamanki gibi. “Anlamadığın şey şu,” derken gülümsemesi yok oldu. “Psikopat bir katilin seni kaçırmasına ve ağza alınmayacak şeyler yaptıktan sonra mihrapta boğazını kesmesine izin vermeyeceğim.”

“Bu tarikat ayinini uygulayacağını kesin olarak bilmiyorsun.”

“İşte bunda yanılıyorsunuz, Bayan Linden. Biliyorum. Bu onun için oyun değil gerçek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. *Beni anladın mı?*”

“Hâlâ bana patronluk taslayamazsın.”

Alaycı bir tavırla dudak büktü. “Sana öyle geliyor. Ama haksız olduğunu kanıtlamayı seviyorum.” Sert aletini karnıma bastırdı.

Başımı yana çevirdim. “Gitmeni istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.” Ama yine de beni bırakıp arkasını döndü ve yatak odasından çıktı. Bekle. Gerçekten mi? Bu kadar basit mi? Peşinden gittim, ön kapımın kilidini açtığını duydum. Neden kapıdan çıkıyordu ki?

“İçeri gel Vincent. Çantaları yatak odasında. İşte bunlar da arabasının anahtarları.”

Bu da neyin nesiydi?

“Kim? Sen de kimsin?.. *Neler oluyor?*”

“Vincent, Sorchu Linden ile tanış. Sorchu, bu da adamım Vincent.”

Tepeden tırnağa siyah kıyafetler giymiş, otuzlarındaki adama bakakaldım. Nazikçe başıyla selam verdi, araba anahtarlarımı Lorian'dan alıp yatak odama gitmek için

doğru yanımdan geçti.

“Vincent, lütfen bakım malzemelerini de toplayıp misafir banyoma yerleştir.”

“Elbette, efendim.”

“Rüya mı görüyorum? Bu delice bir kâbus mu? Evime böyle dalıp eşyalarımı kendi evine taşıyamazsın.”

“Seni zorla da olsa kendi evime götürmek üzereyim. Eğer istersen, üzerinde bu leziz ipek sabahlıktan başka bir şey yokken seni şehirde uçurabilirim ya da arzu edersen kıyafetlerini giyebilirsin. Hava biraz soğuk ama seni sıcak tutmaya itirazım yok.”

“Yapmazsın.”

Üzerime doğru yürüdü.

Geriye çekilip yemek masama çattım. “Lorian.” Sesimde bir uyarı vardı.

Sırıtıp yakınlaştı. “Gel bana. Sorch.”

Başımı iki yana sallarken kendimi içeriye kilitleyebileceğim banyoya doğru yaklaştım. Açık kapıya doğru atıldım. Beni havada yakaladı. Kahkaha atıyordu. Şerefsiz serseri.

“Peki.” Saçlarıma sokuldu. “Seni olduğun gibi götürürüm öyleyse.”

Daha çok debelendim. Daha çok kahkaha atıp kollarımı yanlarımda sabitledi. Vincent yatak odasından çıktı ve karşısında yaşanan gösteriyi izlemeye başladı.

Lorian benim üzerimden adama doğru bakıp “Bu kız hep böyle,” dedi.

“Hayır, değilim.”

“Sevgili kavgası, Vincent. Sen devam et.”

“Elbette, efendim.” Vincent yanımdan öylece geçip banyoya girerken Lorian beni balkon kapısına doğru sürükledi.

Omzunun üzerinden seslendi. “Kızın çantasını da almayı ve çıkarken kapıyı arkandan kilitlemeyi unutma.”

“Peki, efendim,” diye tek düze bir cevap geldi.

“Kızları dairelerinden kaçırırken Vincent’la bir rutininiz mi var?” Kollarının arasından kurtulmak için vücudumu kıpırdatmayı denedim. Elime geçen tek şey bedeninin daha da sertleşmesiydi. Hem de her yerinin...

“İlk kaçırdığım kişi sensin.” Bir elini saçlarıma dolayıp nazıkçe ama sıkıca başımı geriye doğru çekti. “Canavarımın yaramazlık yapmasına sebep oluyorsun Sorcha ama bu konuda aklıma eseni yapacağım.”

“Ne...”

Dudaklarıyla ağızımdan çıkmak üzere olan sözleri engelledi. Müstehcen ve sahiplenici bir şekilde dudaklarıma bastırdığı dudaklarıyla ağızımı açıp ona itaat etmemi emrediyordu. Bedenim bana ihanet etti, kollarının arasında kendini koyuverdi ve ellerim nasıl olduğunu anlayamadan göğsünü okşamaya başlamıştı bile. Kemiklerimdeki bir şey onun dokunuşuna ilkel bir seviyede tepki veriyordu. Dudakları herhangi bir yerime değdiği anda kendimi kaybediyordum. Aynı şimdiki gibi. Daha sıkı sarılıp boynumu hafifçe ısırdı. Ellerimi ensesine doladım. “Mantıklı olmalısın,” diye bir nefesle fısıldadım.

“Öyleyim.”

Beni havaya kaldırdığında kollarının arasında son derece uysal ve tepkisizdim. Bir kolunu dizlerimin altından geçirdi, diğeriyle sırtımı tutup beni kucakladı. Uzun adımlarla balkonda koşup kenardan atladı. Çığlık atıp boynunu daha sıkı kavradım; binaların zirvesine doğru tırmanırken incecik sabahlığımdan içeri süzülen rüzgârı hissediyordum. Akşam olmuştu. O yüzden iffetim konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Endişelendiğimden falan da değil hani.

“Kahretsin Lorian. Hava buz gibi!”

“Seni uyardım.” Derinden gürleyerek çıkan bir kahkaha attı.

O kadar hızlı uçuyordu ki rüzgâr yanaklarımı acıtırdu. Soğuktan ve damarlarımda dolanan öfkeden titredim. Gittikçe sinirden köpürüyordum ve onunla konuşmayı reddediyordum ancak şehrin metrelerce üstünde uçarken debelenmeyi göze alamazdım.

Buna hakkı yoktu. Evime öyle dalmak mı? Eşyalarımı toplamak mı? Bu saçmalığı kabul etmişim gibi eşyalarımı toplatması mı? Beni kaçırmaması mı? Of!

Birkaç dakika içinde terasına iniş yaptı. Düşündüğüm-den daha yakın oturuyorduk. Beni uçuşan uzun perdelelerin arasından geçirip siyah çerçeveli, kocaman bir şömine-nin yandığı yatak odasına taşıdı. Odam sıcaktı ve benim için hazırlanmıştı. İnanılmazdı. Keskin hatlı yakışıklı yüzünde küstahlık dolu bir bakışla beni izledi.

Kanım kaynadı. “Senden nefret ediyorum.”

Gülüştü yüzüne daha da yayıldı. “Hayır, etmiyorsun.”

Beni yatağa fırlattı, sabahlığım iki yandan açıldı. Gözleri çıplak bacaklarımda dolandı. Çenesini sıkıp duvardaki bir panele gitti ve birkaç tuşa bastı. “Isındığında geri geleceğim.” Demir bir kapı tavandan balkon kapısının önüne inip kapandı. Daireye açılan holün kapısını açtı, sonra dönüp gözlerinde sıcaklıkla bana baktı. “Daha ziyade sakinleştiğinde mi demeliyim.” Sırıtip kapıyı ardından kapattı.

Ayağa kalkıp çılglık attım. “Anca rüyada görürsün!”

Kahkaha attığını duyduğuma yemin edebilirim.

Sekizinci Bölüm

Odayı turlayıp durdum, üzerimde hâlâ sabahlığım vardı. Vincent henüz cesaret edip eşyalarımı odaya getirememişti. Akıllı adam.

Bir yandan koyu renk ahşaptan harika mobilyaların, koyu mor ve siyah çarşafların, ipeksi gümüşü yastıklarla döşeli yatağın keyfini sürerken bir yandan da Lorian'ın beni bu kadar kolay hapsedebilmiş olmasına kuduruyordum.

Ben Sorcha Linden'dım. Hiçbir erkek bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Beni evimden alıp bu altın kafese koymaya hakkı yoktu. Ama yine de Lorian aynen bunu yapmıştı. İsteklerim önemsizmiş gibi onları görmezden gelmişti.

Ateşin önünde volta atarken burnumdan soluyordum. Sıcak ve hoş bir yerdi aslında. Güzel kafesimde her türlü konfora sahiptim.

Kapı açıldı. Lorian sakın ama dikkatli adımlarla odaya girdi. Koyu renk kot pantolonla siyah bir gömlek giymişti. Gece uçuşu için mükemmel bir tebdili kıyafetti. Nereye gittiğini merak ettim.

“Yemek ister misin?”

“Ne? Yemek ister miyim de demek? Hayır. Eve gitmek istiyorum!”

Artık kahkaha atmıyor ya da gülümsemiyordu. Kapıyı ardından kapattıktan sonra bana doğru gelip birkaç adım ötemde durdu. Kolları göğsünde birleştirilmiş, bacakları ayrılmıştı ve kanatları hafifçe açılmıştı; bakışlarımız birleşti. “Burada kalıyorsun. Eğer bu adam seni kaçırmaya karar verirse kendini savunamazsın. Burada daha güvendesin.”

Dişlerimin arasından sinirli bir ses çıkardım. “Hiçbir erkeğin beni korumasına ihtiyacım yok.”

“Hayır. Herhangi bir erkeğe ihtiyacın yok. Bana ihtiyacın var.”

Ejderha tekrar gözlerinde belirmiş, sanki içinde bir ateş yanıyormuş gibi karanlıkta parlıyordu. Sonra kafama dank etti. Jessen bana bir keresinde Lucius’un morgon erkekleri eşinin yanında olduğunda içlerinde ruh ateşinin yandığını itiraf ettiğini söylemişti. Bu şekilde Jessen’i, onu geceye çağıran bir işaret gibi diğerlerinden ayırt etmişti. Ejderha DNA’larının kalıtımsal bir özelliği daha. Lorian’ın içindeki ruh ateşi benim için mi yanıyordu?

Adım adım bana yaklaştı. Geri çekilip sehpanın üzerindeki siyah lake vazoya baktım. Elime alıp olabildiğince sertçe ona fırlattım. Vazo göğsünden sekip taş zeminde parçalara ayrıldı. Yüzünü bile buruşturmadan git gide yaklaşıyordu.

“Sana ihtiyacım yok!”

“Evet.” Yüzündeki ciddi ifade sabitlendi. “İhtiyacın var.”

Yatağın diğer tarafına kaçarken el aynasını alıp kafasına fırlattım. Eliyle uzağa savurdu.

“Lorian. Dur!”

İçime çılgına bir his doldu. Ondan kaçmaya ama aynı zamanda yakınında olmaya ihtiyacım vardı. Beni sadece

fiziksel olarak köşeye sıkıştırmamıştı. Sırtım duvara yaslandı, ellerimi omuzlarına koydum ama çaresizce aramızda mesafe bırakmaya çalışıyordum. Ellerini kaldırıp yüzümü yumuşak, şefkatli bir şekilde avuçladı. Kulağıma eğilip ismimi fısıldadı. Kollarım yana düştü. Onu istiyordum.

Kahrolası adam!

Dudaklarını bir yanağıma dokunduruyor tatlı sözleriyle gönlümü alıyordu. “İçeri girmeme izin ver, Sorch.”

Bedenimden bahsetmiyordu. Kalbimden... ruhumdan bahsediyordu.

Ellerimi saçlarına geçirip “Hayır,” diye tersledim.

Dudakları benimkiler üzerinde dolanıyordu, sanki izin istermiş gibi bir ileri bir geri hareket ediyordu. “İçeri girmeme izin ver.”

Sert davrandığında bedenim zevkten uçuyordu. Nazik olduğunda ise beni öldürüyordu.

“Hayır.” Pes etmiş bir fısıltı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı. Öpücüğüyle onu sildi. İçimde bir arzu dalgası yükseldi. İkiye ayrılıyordum.

Tenine ihtiyacım vardı. Hemen. Gömleğinin ortasını iki elimle tutup ikiye ayırdım. Düğmeler yere düşüp her tarafa zıplamıştı. Onu yatağa itmeden önce karnının sert kaslarını okşadım. Sanki bıçak sırtında olduğumu ve kontrolü ele alaya ihtiyacım olduğunu anlamış gibi isteğimi yapmama izin verdi. Lorian asla bir kadının onu fiziksel veya başka türlü zorlamasına izin vermezdi ama bana vermişti. Oldukça kolay bir şekilde geri düşüp, bir kere de olsun kontrolü ele almama izin verdi.

Üzerine çıktım, sabahlığımı çıkarıp attım, üzerine eğilip sırtımı kamburlaştırarak ona sürtündüm. Gözleri hafifçe kapanmıştı, göğsüne eğilip çıplak tenine minik öpücük-

ler kondurunca inledi. Göğsünün üst tarafındaki gümüşü yaraları daha sert öpücüklere boğdum ve hafifçe dişledim. Elleri belimden aşağı indi, kalçalarımı kavrayıp sıktı.

Nefes nefese bir arzuyla ismimi iç çekerek söyledi. Ama bu sefer saldırgan olan bendim. Tekrar dudaklarını buldum, ağzını daha fazla açması için onu zorladım, tırnaklarımı göğsünde gezdirip alt dudağını ısırdım. Elimi aşağıya kaydırıp bedenlerimizin arasından pantolonunun fermuarını açtım.

“Sorcha...” diye gürlerken kalçalarımı daha fazla sıktı. “İçime. Şimdi.”

Sonunda uzun süredir sıktığım dizginlerinden kurtulup kontrolü eline aldı. Beni sırtüstü çevirip ayağa kalktı ve geri kalan kıyafetini çıkardı. Çelik gibi kaslardan oluşan ne görkemli bir vücuttu. Bugüne kadar sadece birkaç insan gözümü korkutmuştu. Ama bu kocaman morgon erkeğinin üzerimde durduğunu görünce omurgamdan yukarı ilkel bir titreşim yayıldı. Sanki insani içgüdülerim böylesi güçlü bir canavara dalaşmaması gerektiğini biliyordu. Geriye çekildim ama bacaklarımı yakaladı. İki ayak bileğimden tutup tutarak beni kendine çektikten sonra yatağa çıkıp ağırlığını üzerime verdi.

Birdenbire hızla içime girdi. Gözlerimi sıkıca yumdum, ayak bileklerimi bacaklarına geçirdim ve kalçamı yuvarlak hareketlerle döndürüp onu hareket etmeye teşvik ettim. Hareket etmedi.

Hüsrana uğramış bir tonda “Lorian,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Bunu çok uzun süredir istiyordum ve Lorian hareket etmiyordu.

“Gözlerini aç.” Alevli gümüşü gözleri benimkilerle buluştu. “Sadece ben olacağım.” Boğazdan gelen boğuk bir emirdi bu. Canavarı konuşuyordu, adam değildi.

Ejderhalarının ele geçirdiği morgonları bir anlığına da olsa görmüşlüğüm vardı. Gözleri ilkel bir karanlıkla parlarken, öte dünyadan bir enerji kıvılcımı havada alev alıyordu ve büyülü auraları elle tutulacak dalgalar halinde yayılıyordu. Şimdi de morgonum beni ele geçirmişti. Ya da en azından ben öyle yapmasını istiyordum. Dudaklarımdan çıkmasını talep ettiği yeminden kaçınmak için kalçalarımı oynatmaya çalıştım. Leğen kemiğini aşağı bastırdı, kaslı ağırlığıyla beni sabit tutarak cezbedici ve işkence dolu bir şekilde içime girmişti.

“Sadece ben,” diye tekrar emretti. Derinden gelen sesi göğsümde titreşti. Başını eğip alt dudağımı dişleri arasına aldı ve sonra yavaşça kayıp gitmesine izin verdi. “Söyle Sorcha,” diyerek ismimi mırladı.

“Hareket et, kahrolası şey.” Hızla nefes alırken hıçkırığımı tuttum, dudaklarımı ısırıp nefesimi içimde tutmaya çalıştım. Duvarım her nazik dokunuşuyla ve ağzından usulca çıkan kelimelerle yıkılıyordu.

Canavar beni aşağıya bastırıyor, çelikten vücuduyla avını hareketsiz kılıp boyun eğmemi emrediyordu. Dudakları yavaş ve yumuşakça benimkilerinin üzerine kapandı. Kemiklerim eriyip kanım kaynarken ruhum uyanmıştı.

Dilini dudağımda dolaştırdı. “Söylediğinde sana istediğini vereceğim.”

İçimden çıktı. İnledim. Bir kere daha sert ve derin şekilde içime girip beni olduğum yere mıhladı.

“Evet... evet,” diye fısıldadım dudaklarına. “Sadece sen.”

İnliyordu, dudakları sertleşerek benimkileri daha geniş açılmaya zorluyordu. Sözüünü tutup bana istediğini verdi. Bedenini çok az kaldırıp içimde istikrarlı ve gittikçe artan bir tempoyla hareket ederken çıplak göğsü benimkine bastırıyor ve duyularımı baştan çıkarıyordu. Üst

bacaklarımdan birini arkadan kavrayıp yukarı kaldırdı ve sertçe tutup kendini ileri ittirdi. Tekrar tekrar.

Kanatları sonuna kadar açıldı, Lorian'ın hâkimiyetin bariz bir işaretiydi. Bizi deri gibi kanatları altında gölgelerin içine hapsetti. Parmaklarını benimkilerinin arasına geçirip ellerimi yatağa bastırdı. Bana istediği şekilde, uzun süre ve sertçe sahip olurken duygu selinde boğuluyordum. Yepyeni bir duygu arzumuzla kabardı, daha önce böylesi bir şey hissetmemiştim. Usulca fısıldanan sözlerle ve dile dökülmemiş vaatlerle yüreğime uzanıyor, beni korkutsa da bu mükemmel morgon erkeğine bağlıyordu.

Sıcak nefesler, yumuşak iç çekişler, sert inlemeler birbirine karıştı. Beni mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Kaslarımı kastıkça kasıyor onu bırakmak istemiyordum.

Her şeyi hissetmek için kendime izin verdim. Bu seferlik hepsini istiyordum. Arzumuzu uçurumun kenarından itmesine, vücudumun onunla mükemmel bir uyum içinde hareket etmesine izin verdim. Bu seferlik vücudumdan fazlasının yamaçtan aşağı düşmesine izin verdim.

Onunla beraber.

Çılgınlıklarımı yuttuktan sonra diliyle dilimi yaladı. İçimdeki kaslar onun etrafına sıkıca kapanmıştı. Hareket etmeyi kesip ellerini popomun altına kaydırdı. Şiddetli kasılmalar vücuduna yayılırken etime sıkıca tutundu.

Kanatlarını sırtına çekti. Nefeslerimiz yavaşladı. Ama yine de beni orada, altına sıkışmış şekilde, göğüs göğse, bedenlerimiz birleşmiş olarak tutuyordu. Alınlarımız birbirine değerken nefes nefeseydik ve tek kelime etmedik. Şöminenin alevleri arkasındaydı ve yüzünü gölgede bırakıyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Yüz ifadesi fazlasıyla ciddi ve gergindi. Bana bir şey söylemek istiyordu. Dudaklarını konuşmak için aralamıştı bile ama konuşmadı.

“Lorian?”

Eğilip sanki dokunarak düşünceleri içime dağlayabilecekmiş gibi dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Çaresiz duygular etrafımızda dalgalanıyordu. Öpmeyi bırakmadan beni kucaklayıp örtülerin altına yerleştirdi. Kanatlarını sıkıca sırtına çekip yan yattı ve sırtımı göğsüne yaslayarak beni vücudunun kıvrımına güvenli bir şekilde çekti. Tek kelime etmeden birbirimizin kolları arasında gevşedik ve uykuya daldık.

Yumuşak örtülerin üzerinde duran kolumda aşağı yukarı hareket nazik eden parmakları hissederek uyandım. Ateş köz olmuştu ve soluk bir ışıkla karanlık odayı aydınlatıyordu. Lorian'ın vücudunun kıvrımlarına sokulurken daha önce bu kadar sıcak ve iyi hissettiğim bir an hatırlayamadım.

Bu anı bozmak istemiyordum ama uyanık olduğumu biliyordu. Tek dirseği üzerinde doğrulup başını eline yasladı ve bana baktı.

“Saat kaç?”

Dağınık saçlarımı soluk omuzlarımdan üzerine doğru çekti. Uzun süre önce tokam çıkmıştı.

“Erken.”

Başımınla onaylayıp gözlerimi yumdum ve yastığa gömülüp ilgisinin keyfini çıkardım. Dün akşamki cadaloz Sorch'a'nın nereye gittiğini merak ediyordum ama şu anda yakışıklı morgon erkeği tarafından okşanmanın keyfine varmaya karar verdim.

“Aç mısın?”

Omuz silktim. “Biraz.”

“Sana bir şey getireyim.”

Kalkmaya çalıştı. “Hayır,” deyip kolunu tuttum. “Kal.”

Boğazımı temizlerken sesim pürüzlüydü. "Lütfen."

Gülümsediğini görmem için dönüp bakmama gerek yoktu. Kendini tekrar arkama yerleştirip tenim üzerimdeki yavaş okşayışlarına devam etti. Sessizlikte birkaç dakika uzanırken ön kolunun iç tarafında ince gümüşü bir yara izi gördüm. Bileğini tutup parmağımı izin üzerinde gezdirdim. Ufacık bir şeydi ama vücudundaki diğer izlerle benzerdi. "Gece kulüpleri inşa edip yöneten bir iş adama göre çok fazla yara izin var."

"Onlar geçmişimden kalma."

"Daha önce de söylediğin gibi." Omzumun üzerinden ona bakıp bir kaşımı kaldırdım. Tekrar sormayacaktım ama bilmek istediğimden haberdardı. Sonunda konuştuğunda ses tonundan özel bir şey paylaştığını anladım.

"Gençliğimin, ergenliğimin son dönemlerinde... biraz zor biri olduğum söylenebilir."

"Hadi canım."

Kolumu cimcikledi. Kıkırdadım.

"Sürekli başımı belaya sokuyordum, sonrasında da Morgon Muhafızları'na katıldım."

"Morgon Muhafızları mı? Bir çeşit askeri birlik mi?"

Kısık sesle güldü. "Pek sayılmaz. Muhafızlar morgon türü arasında adaleti sağlar."

"Aynı polis gibi."

"Kısmen. Ancak morgon standartlarına göre adalet kavramı insanlara kıyasla daha sert olabilir. Muhafızlar mahkeme kararını beklemek zorunda değildir. İstendiği zaman yasayı uygulama hakkına sahiptir."

Yutkundum. Lafına devam etti. "Morgon Muhafızları aynı zamanda Obsidiyen Oyunları'nda dövüş ekibi olarak da hizmet verir."

"Tamam. Peki, Obsidiyen Oyunları nedir?"

“Drakos’un dışında, Obsidiyen Dağı’nın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Elbette. Daha önce gitmedim ama ejderhaların binlerce yıl önce yaşadığı dağ olduğunu biliyorum.”

“Evet. Bazı ejderhaların yaşadığı yerd. Aslında Lar-kos Gecekanat babasını yenilgiye uğrattıktan sonra kendi krallığını orada kurdu. Onun neslinden gelenlerden biri...”

“Senin atalarından biri yani...”

“Evet. Atalarımdan biri bütün morgon erkekleri için bir tür geçiş töreni olan Obsidiyen Oyunları’nı başlattı.”

“Bu oyunlarda ne yapıyorsunuz?”

“Dövüşüyoruz.”

Ona bakabilmek için sırtüstü döndüm. “Yaralarını orada mı aldın? Aynı zamanda ensendeki MM yazılı dövme de mi o zamanlardan?”

Başıyla onayladı. Baş harflerin eski bir sevgiliye ait olmadığını öğrenmenin beni bu kadar rahatlatması karşısında endişelendim. Bunun ne demek olduğunu düşünmeden Lorian konuşmasına devam etti. “Her yıl Obsidiyen Dağı’nın merkezinde oyunlar oynanır. Orada stad-yum gibi bir şey inşa edildi.”

“Bu epey büyük bir dağ olmalı.”

“Devasa. Obsidiyen Dağı’nın içinde ve altında kilometrelerce uzanan tüneller var. Eğer yolu bilmiyorsan kaybolursun ve asla çıkışı bulamayabilirsin.” Eli kolumdan köprücük kemiğime doğru hareket etti.

“Bana Morgon Muhafızları’ndan bahset.”

“Her yıl oyunları destekleyen seçkin bir dövüş ekibiler. Farklı klanlardan yarışmacılar onurlarını kazanmak için Muhafız üyeleriyle savaşıyorlar.”

“Onurlarını kazanmak mı? Nasıl?”

“Bir şampiyonu yenerek, ki nadiren olan bir olaydır, ya

da şampiyon seni bırakmaya karar verene kadar boyun eğmeyi reddederek kazanıyorsun. Şampiyon yarışmacıyı muharebede azat ettiğinde buna 'geçiş' diyoruz ki bu da bir oğlandan erkeğe dönüştüğü anlamına geliyor."

"Ama hepsi çocuk ya da ergen değiller, değil mi?"

"Hayır. Oyunlara yirmi yaşından küçükler alınmıyor, ki bu da morgonlar için olgunluk yaşı. Kanatları ve vücudu o yaşta tam gücüne kavuşuyor. Bu şekilde bir şampiyonla rekabete girebilir veya rekabet etmeye çalışabilir."

"İçlerinden biri ölürse ya da başına bir şey gelirse ne oluyor?"

"Arda sırada olabiliyor tabi. Ama çoğunlukla kemikleri veya kanatları kırılıyor ya da bir uzuvlarını kaybediyorlar." Ayakları örtüler altında benimkilere dokundu. Tuhaf bir şekilde samimi olan masum bir dokunuştı.

"Ama Lorian, bu... barbarca."

"Evet." Şeytanca sırıttı. "Bu da beni çeken şeydi. Ejderham her zaman yüzeye yakın duruyor, Sorch'a. Bu, hakkımda bilmeni istediğim bir şey. Çoğu morgon erkeği ejderhasını kontrol altında tutabiliyor, bir çeşit içsel mağaraya hapsedip hayvanı kafese kapatabiliyor. Ben yapamıyorum. Benimki her zaman benimle, gözlerimden dışarı bakıyor." O anda gözleri yırtıcı bir vahşilikle parlayarak söylediklerini kanıtladı. Örtüleri indirdi, tenimi yavaşça keşfetmeye gövde mi ve göğüslerimin arasını okşamaya devam etti.

Odaklanmış kalmaya çalıştım. "Dövüşlerde hiç yenildin mi?"

"Hayır."

"Hiç kemik kırdın mı?"

"Evet. Fazlasıyla."

"Hiç birini öldürdün mü?"

"Evet." Sesinde özür yoktu ama ufak da olsa pişmanlık hissediliyordu.

"Neden dövüşmeyi bıraktın?"

"Lucius." Duraksadı, bir eli köprücük kemiğine ya-
yılmıştı ve parmak uçları göğsümün alt kısmını sıyırıp
geçiyordu. "Zorlu bir dövüşten sonra bana geldi. Birkaç
kaburgam ve bir kolum kırılmıştı."

Onu dövülmüş, her yanı morarmış ve yara bere için-
de düşününce kendimi kontrol etmek için çaba gösterdim.
Onun acı içinde olması düşüncesiyle içimde bir panik yük-
seldi.

"Annemin ölmeden önce bize verdirdiği bir sözü hatırlattı bana."

"Ne sözü?"

Elimi kaburgalarımın altına kaydırıp belime dolandı
sonra başparmağı leğen kemiğimin üzerinde durdu. "An-
nem ile Pritchard Cade'nin bir zamanlar birbirlerini sev-
diğini biliyor muydun?"

Üzerimdeki sahiplenici dokunuşunu şaşırtıcı şekilde
sevmiştim. "Ne? Jessen'ın babası mı?"

"Ta kendisi."

"Bekle bir dakika. O aşağılık herif kendisi ve serveti
dışında bir şey sevebilmiş mi yani?"

Lorian sırtıttı. "Görünüşe göre. Detayları bilmiyorum
ve bilmek de istemiyorum ama anneme evlenme teklif et-
miş. Annem hiç tanışmamış olsalar da çoktan babamla
nişanlıymış. Ailesi eski geleneklere, evlilikle aileleri bir-
leştirmeye inanıyormuş."

"Annen de kalbine değil ailesine boyun eğmeyi seçti."

"Evet." Acı bir itiraftı. Bakışları benimkileri buldu.
"Şunu anlamalısın. sonrasında babama âşık oldu ama
onun ruh ateşini hiçbir zaman kabul etmedi."

“Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum.”

“Ruh ateşini elbette biliyorsun.” Başımınla onayladım. Elleri tekrar hareket etmeye başlayıp gövdem diğer kısmını okşadı. Parmaklarının tenimde nazıkçe kayışının verdiği his göğsümün hızla yükselip alçalmasına sebep oluyordu. Tekrar konuştuğunda ses tonu alçalmıştı. “Ruh ateşi bir morgonu eşine o kadar yakından bağlar ki, fiziksel olarak biri olmadan diğeri hayatta kalamaz. Biri öldüğünde diğeri de ölür. Kalbi, ruhu ve vücudu sanki gerçekten de tek bir varlıklarmış gibi birleştiren bir bağıdır.”

Ağzım kupkuru olmuştu. “Bu yüzden baban hâlâ hayatta. Hiç farkına varmamıştım.”

“Çoğu insan anlamıyor ama morgonlar biliyor. Babam uzun süre annemin yasını tuttu çünkü sevip de kaybettiği kadındı. Ancak aynı zamanda annemin onu bu şekilde kabul etmediğini morgon dünyasının bilmesi yüzündendi. Utanç duyuyordu.”

“Ve böylece Pritchard Cade, aşkını kaybetmesine sebep olan anlaşmalı evliliğin aynısına kızını zorladı. Ne ikiyüzlü ama.” Jessen’in babası, kızının iş ortağının kendini beğenmiş, kıskanç pislik oğlu Aron Grayson’la evlenmesini ayarlamıştı. Ta ki Jessen, yüce Cade İmparatorluğu’nu büyütme yolunda babasının kuklası olmayı planlamadığını açıkça belli edene kadar. Lucius, Jessen’in kendi eşi olduğunu ve Grayson’ın defolup gitmesi gerektiğini resmen adamın tenine kazımişti.

“Pek sayılmaz. Cade istediği aşkı elde edemediği için acılıydı. Annemi kaybettikten sonra evliliği bir alet olarak gördü.”

Evlilik bir alet, amaca ulaştıran bir adımdı. Birçok kişi hâlâ bu şekilde görüyordu. Ailesinin isteklerine boyun eğen Lorian’ın annesi bile ayarlanmış evliliği kabul etmiş, kendi

aşkı yerine bir yabancı seçmişti. Evliliği hiç düşünmemiş ve erkekleri her zaman isteklerime ulaşmak için birer araç olarak görmüştüm. Ama artık Lorian vardı. Gözlerinin önünden bir tutam koyu renk saçı çektim ama hemen geri düştü, saçları da kendi gibi asiydi. Muzip bir tebessümle dudakları kıvrıldı ve annesinin küçükken onunla nasıl baş ettiğini merak ettim. Büyük ihtimalle pek iyi edememişti. Ama yine de onu sevdiğine dair bahse girebilirdim. Belki daha bile fazla. Beni umursamadan terk eden babamın aksine annesi çocuklarını sevmiştir. Ölümünün Lorian'ın kalbini kırdığını hayal edebiliyordum.

“Lorian?”

“Hı hı?”

“Annenin ölüm döşeğindeki dileği neydi?”

Sanki bu soracağımı biliyormuş gibi iç çekip hızlıca cevapladı. “İntikam almaya kalkıp Cade ailesine herhangi bir zarar vermememizi istedi. İki ırk arasındaki köprü kurmaya çalışmamızı istedi, ki bu yüzden insanlarla iş yapan morgonların arasında başı çekiyoruz. Ölümünden sonra öfke içinde debelenmemizi istedi, ki Muhafızların arasında geçirdiğim yıllar boyunca bunu yaptım ve aile şirketindeki yerimi almayı erteleyip birçok kişiyi canını çıkarasına dövdüm.” Bu gerçeğe gurur duyuyormuş gibi değildi. “Aynı zamanda dedi ki...” Tereddüt edip gergince boğazını temizledi. Lorian için tuhaf bir sestti. “Lucius’la birlikte kalbimizin sesini dinleyip eşlerimizi bulmamızı ve hangi ırdan olursa olsun onları sevmemizi söyledi.”

Beni öpmeye çalışacağından korkarak nefesimi tuttum. Ruh ateşi. Jessen nasıl hissettirdiğini, seni eşine nasıl bağladığını tarif etmek için kelimelerin kifayetsiz kalacağını söylemişti. Aynı zamanda bir kere olunca, geri dönüşü yoktu. Lorian’a değer veriyordum. Derinden. Bunu

biliyordum ama aynı zamanda şu andaki gibi baktığı anlarda içimi korku kaplıyordu. Sanki bana sonsuza kadar tutunabilirmiş gibiydi. Deneyimlerime göre böyle bir şey yoktu. Sadece yaşadığımız an vardı. Tutamayacağı sözler vereceğinden korkuyordum. Onunla olmaya söz vermeme rağmen korku hâlâ pençelerini bana geçiriyordu.

Gülümsedi, göğüslerimi avuçlamak için ellerini yukarı kaldırdı ve kötü düşüncelerim hemen uzaklaştı. Vücudum anında tepki gösterip onun için kasıldı. Dudaklarımdan bir inleme çıktı.

Ellerini bedenimde kaydırdı ve beni yan döndürdü. Kulağıma eğildiğinde dudakları tenimi ısıttı. “Erken ama o kadar da erken değil.”

Elleri belimin ve popomun kıvrımlarından bacaklarımdan arasına kayd. “Hım. Benim için hazırsın.”

Belimi büküp popomu beni arkadan dürten sabah sürprizine sürttüm. Omzumun üzerinden tek kolumla uzanıp parmaklarımı saçına doladım. “Ve sen de benim için hazırsın.”

Boynumu ısırdı. “İşte. Sana göstereyim.”

İkimiz de işe geç kaldık.

Dokuzuncu Bölüm

“Fazlasıyla göz kalemi kullandığından emin ol.”

“Hayır. Göz kalemi yok! Bu pudra saçmalığını kabul ederim ama başka şey olmaz, Sorch. Bir kız gibi hissediyorum zaten.”

Kıkırdayarak Jed’in modaya uygun dağınık saçını karıştırdım.

“Peki. Göz kalemi yok,” diyerek göz kırptım. “Bu şekilde de ateşli gözüküyorsun zaten.”

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp makyajcı kız işine devam ederken aynadaki yansımasına kaşlarını çatı.

“Sorch,” diye seslendi Willow. Warwick Mahallesi’nin arka sokaklarındaki setin yanından el salladı. “Gel de kuzenlerimle tanış.”

Yanlarına gittim. Willow, kot pantolon ve siyah deri ceket giymiş üç gümüş kanatlı morgonun arasında cüce gibi kalmıştı; en uzunun söylediği bir şeye gülüyordu. Üçünün de altın sarısı saçları, soluk tenleri ve cam mavisi gözleri vardı. Willow’la benzerlikleri çarpıcıydı. Erkek kardeşleri olabilir. Hepsi mükemmel vücutlarını bana çevirince gülümsemdim. Ah, evet. Bu adamlar kesinlikle kalabalığı da beraberlerinde getirecekti. Kızlar açılış gecesine bayılacaklardı.

“Sorcha, bu Gallus, Cato ve Silvanus.”

“Merhaba,” diyerek ellerini sıktım. “Kulüp için yaptıklarınızı takdir ediyoruz. Umarım Jed’le yaptığınız çalışmalar iyi gidiyordur.”

En uzun ve görünüşe göre en büyüğü olan Silvanus başıyla onayladı. “Bir insana göre iş görür.”

Keskin hatlarında bir sırtış belirene kadar uyuzluk yaptığını düşünmüştüm. Eğer malum bir morgona abayı yakmış olmasam, bana attığı bu bakışla ayağının dibinde eriyip gitmiştim.

Kahkaha attım. “Bunu duyduğuma sevindim. Bizim için bu kadar kısa sürede bir araya gelebilmenize memnun oldum.”

“Aslında biz de vokalistimizi yeni kaybettik. O yüzden güzel bir zamanlamaydı,” dedi Cato, güzel gözleri olan ve bana tuhaf bir şekilde gülümseyendi.

“Sahneye!” diye bağırdı fotoğrafçı asistanı.

Üç adam birbirine bakıp tek kelime etmeden tekrar arka sokağa gittiler. Jed arkalarından koştururken makyajcı kız gömleğinin yakasına sıkıştırılmış mendili almak için peşinde koşuyordu. Jed bir şeyler homurdandı. Diğer üçü Jed’in etrafında doğal bir pozisyon alırken kahkaha attılar. Bu adamların açılış gecesinde kadınları kendilerinden uzak tutmak için korumalara ihtiyacı olmazsa ne olayım. Ya da diğer gecelerde.

“Willow?”

“Evet?”

“Neden kuzenlerin tuhaf davranıyordu?”

“Ne demek istedin?”

“Bilmem. Bana sanki... bir sırları filan varmış gibi bakıyorlardı.”

Willow bana aptalmışım gibi baktıktan sonra kaşla-

rımı kaldırdığımı görünce kendine geldi. "Özür dilerim. Bazen insanların fark edemediğini unutuyorum."

"Neyi fark edemiyoruz?"

"Senin, şey, bir morgon erkeği tarafından sahiplenildiğini."

"Pardon? Ne demek sahiplenildiğim?"

Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi ağzı açık kaldı. Gözlerimi devirdim. "Ah, kahretsin. Koku olayından bahsediyorsun, değil mi?"

"Ah, evet," diyerek başıyla onayladı. "Öncekinden daha güçlü. Sanki Lorian'la eşleşmişsin gibi."

"Lorian mı? Onun olduğunu nereden biliyorsun?"

Burnunu işaret edip gülümsedi. "Kokusunu biliyorum. Kuzenlerim muhtemelen bir insanın bir morgon erkeğinin kokusunu bu kadar güçlü biçimde taşımasını eğlenceli buldu."

Hah. Eskiden Lorian'ın beni ejderha cazibesiyle işaretlediği düşüncesi yüzünden öfke ve kızgınlık hissederdim ama şimdi nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Bu bir yalandı. Hoşuma gitmişti. Tek bir sorun vardı... aslında onunla eşleşmemiştim. Henüz değildi. Bu türlü bir adım için, eğer sonrasında fikrini değiştirirse kalbimi kırılacağı anlamına gelen kalıcı bir adım için hazır değildim.

Bu düşünceleri kafamdan attım ve arkamı dönüp fotoğrafçı asistanının sokakta ışık tripotlarını ayarlamasını izledim. Fotoğrafçı James, Linden ve Burke'de hep çalıştığımız yetenekli bir profesyoneldi. Doğru ruh hali için en uygun açıyı bulmakta üstüne yoktu. Ona sert ve ateşli bir şeyler istediğimi söyledim. Modellerin öylece durmak dışında pek bir şey yapmasına gerek yoktu. Aradığımız şeyi yakalayamaması için aptal olmalıydı. Ama James'in yetene-

ğini ve artistik becerisini bildiğimden reklam afişleri için birçok fotoğraf arasından seçim yapmakta zorlanacaktık.

James'in setin etrafında dönerek asistanına sahneye daha fazla duman pompalaması için işaret verişini ve arada sırada fotoğraf çekişini izledim. Her şey yolunda gidiyordu. İşte o zaman omurgamda bir batma hissettim. Caddenin karşısında Gecekanat Güvenlik'in barikatla geri tuttuğu morgon ile insan seyircilere döndüm. Birbirlerini itip kakarak işaret ediyor ve aptal aptal bakıyorlardı. Bir tanesi hariç. Oldukça uzun boylu bir morgon erkeği kalabalığın arkasındaydı. Neredeyse iki metre boyunda olmalıydı ve gölgelerin içimde dimdik duruyordu.

James'in direktif verişini izlermiş gibi vücudumu çevirdim. Kalabalıktan biri barikatı geçmeye çalıştı ama güvenlik görevlileri müsaade etmedi. Kalabalık komple geriye eğilince gölgelerdeki morgonu bir anlığına günışığına ittirdiler. Tek yakalayabildiğim siyah saçları ve simsiyah kanatlarıydı. Hayır, siyah değildi. Koyu mavi. Köşeyi dönüp kayboldu. Koyu mavi mi? Daha önce bu tonda kanatları olan bir morgon görmemiştim.

"Willow? Buradan sonrasını halledebilir misin? Ofiste bir şeyi halletmem lazım."

"Tabii. Hallederim."

Kaldırımında park ettiğim aracıma atlayıp hızla Gecekanat Endüstrisi'ne sürdüm. Lorian'ın bilmesi gerekiyordu. Bu adam o olabilirdi. Beni takip eden sapkın tarikat fanatığı. İlk kırmızı ışıktaki aracımın camından morgonların yukarıda uçuşlarını izledim. Biraz yukarıda hızla aracımın üzerinden mavi bir şey geçti.

Kahretsin!

Aracımın iletişim cihazından Lorian'ın numarasını çevirdim, ışık yeşile döner dönmez gaza bastım. İlk çalıştı

açtı. "Evet."

"Lorian! Beni takip eden bir morgon var ve kim olduğumu bilmiyorum. Daha önce onu görmedim ama kesinlikle beni takip ediyor."

Sert bir şekilde sağa kıvrıp ön camdan yukarı baktım. Hâlâ oradaydı. "Kahretsin! Ondan kurtulamıyorum."

"Nasıl görünüyor?"

"Kocaman. Mavi kanatlı ve koyu renk saçları var. Gözden kaybolmadan önce görebildiklerim bunlar oldu ama aracımın üzerinde bir yerlerde uçtuğunu biliyorum."

"Neredesin?"

"Gecekanat Endüstrisi'nin birkaç sokak ötesindeyim."

"Parkın olduğu tarafa dön. Benimle siren fıskiyesinde buluş. Vardığında orada olacağım."

Çat.

Sonraki dönüşü hızla alıp öğle tatilindeki öfkeli bir şirket yöneticisinin önüne kırdım.

İki sokak sonra parka vardım. İlk park yerinde durmayıp devam ettim ve sonunda kaldırıma sürtüp durdum. Lorian yuvarlak halde yerleştirilmiş bankları çevreleyen ağaçların gölgesinde durmuş beni izliyordu.

Kahretsin, hızlıydı.

Dışarı fırlayıp kapıları kilitledim ve kaldırımı geçtim, hava sıcaklığı düştüğünden nefesim beyaz dumanlar halinde çıkıyordu. Mermerden beyaz bir dalganın üstünde, fil-dişi boyunlarını ve kollarını gökyüzüne uzatmış duran üç çıplak zarif siren heykelinden oluşan fıskiye'nin önünde duruyordu. Sirenler sanki asla uzanamayacakları mesafedeki görünmez bir aşkı karşılar gibi şarkılarını söylemek için ağızlarını açmış, şehvetli vücutlarını kamburlaştırmış, narin kollarını uzatmışlardı. Dalgadan çıkan sular altlarındaki havuza akıyordu. Lorian'ın sert hatları bana odaklan-

mişti ama ona yakınlaşırken kollarını kocaman açtı.

“Tanrı’ya şükürler olsun. Ödüm patladı.” Rahatlayarak iç çektim ve beni kucakladı.

Arkamızdan keskin bir şaklama sesi ile rüzgâr ıslığı duyuldu. İrkilip omuzumun üzerinden arkaya baktım. İşte oradaydı. Gece mavisi kanatlı devasa morgon birkaç adım ötedeydi. Nefesim kesildi, kendimi Lorian’ın kollarından kurtarıp arkasına geçtim, deri ceketine sıkıca tutunup omuzunun ardından adama baktım. Yabancı çok korkutucuydu. Siyah saçları yüzünün bir kısmına düşmüştü. Bu dondurucu havada bile çıplak olan kaslı kolları bronzdu. Gördüğüm bütün morgonlardan daha uzun ve heybetli bir vücudu vardı. Sol şakağından elmacık kemiğine uzanıp dudağının üzerinde duran ve adama korkutucu bir ifade veren kırmızı bir yarası vardı. Bu yarada morgon iyileştirmesinin parıldayan dokularının izi yoktu. Kanatları uçmaya hazır bir konumda yarı açıktı.

Bakışlarını benden uzaklaştırıp Lorian’a yöneltti. “Beni mecbur etti.” Kalın bir sesi vardı. Şaşırtıcı değil.

“Nerede? Fotoğraf çekiminde mi?” diye sordu Lorian.

“Evet. Artık bilmesi gerekiyor.”

Bekle. Ne? Afallamıştım, bakışlarım iki adam arasında mekik dokuyordu, sonunda Lorian’ın yüzüne bakmak için arkasından çıktım. “Onu tanıyor musun?”

Lorian konuşmak için boğazını temizledi. Şimdi taşlar yerine oturuyordu, elimi savurup sözünü kestim. “Her neyse. Zahmet etme. Sana kartı ve Brevette şişesini gösterdiğim andan beri beni takip ettiriyordun demek.”

Bir soru değildi. Başıyla onayladı. Özür dilemedi. Beklemiyordum da zaten.

Yabancıyı daha yakından inceledim. İri yapılı değildi. Sadece sanki her gün fiziksel aktivite yapıyormuş gibi

sert kaslara sahipti ve acayip uzundu. Çenesinin gerginliği ve gözlerindeki bakış bana... yanımda duran adamı hatırlatıyordu.

Yüzündeki sırtışı saklamaya çalışan Lorian'a döndüm. "Sorcha, bu Kol Ayhalesi. En yakın arkadaşım."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. En iyi arkadaş bir yana Lorian'ın herhangi bir arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum. Adama yaklaşmaya cesaret etmedim ama ensesine bakarsam MM harflerinin olduğu aynı keskin uçlu dövmeyle göreceğimi biliyordum. Kol'un gözleri tam gözbebeğinin etrafında açık mavi bir halkası olan koyu safir rengindeydi. Tuhaf gözler. Etkileyici. Kesinlikle adamın geri kalanına uyuyordu.

"Morgon Muhafızlığı'nda beraberiniz, değil mi?"

Lorian tek elini kalçama sardı. "Evet. Kol, Morgon Muhafızları'nın Kaptanı."

"Kaptan mı? Eğer en yakın arkadaşının kız arkadaşını takip edecek zamanı varsa pek zorlu bir iş olmasa gerek."

Lorian sırıttı. "Kız arkadaş mı?"

Eyvah. Yanaklarım kızardı. Elleri kalçamı daha fazla sıktı.

Kol tehdit edici bir bakışla kaşını kaldırıp benimle değil de Lorian'a konuştu. "Ne demek istediğini anladım."

Lorian kıkırdadı. "Söylemiştim."

"Pardon. Şifreli mi konuşuyorsunuz? Ne halattan bahsediyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Sadece senin... cesaretini takdir ediyorduk." Kol'un dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldığında, bu korkutucu adam neredeyse sıcakkanlı biri gibi görünmüştü. Neredeyse.

"Peki," diye oflayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "O zaman, beni takip ettiğine göre, tuhaf bir şey gördün mü? Herhangi birini?"

Kol'un ifadesi sertleşti. Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şey." İletişim cihazı cebinde çaldı. Çıkarıp ekrana baktıktan sonra tekrar siyah pantolonunun cebine soktu. "Drakos'a dönmem lazım. Bağlantıda olacağım." Sert bir şekilde selam verdikten sonra kanatlarını çırpıp bir füze gibi havaya fırladı.

Lorian beni kollarında döndürdü, tek eliyle sırtımdan tutup beni kendine bastırıyordu. Göğsünü parmağımla dürttüm. "Demek arkadaşın tuhaf adam konusunda dikkatli olmak için sana yardım ediyordu."

"Evet."

Gömleğinin altındaki bronz tenini ortaya çıkaran yaka düğmesiyle oynadım. "Peki. Sanırım bana göz kulak olduğun için sana kızgın olamam."

"Hayır. Olamazsın."

Omzuna ufak bir yumruk attım. Kıkırdayarak beni daha yakınına çekti.

"Kol'un eşi görülmemiş kanatları var. Daha önce o renkte bir kanat görmedim."

"Ufak bir klandan geliyor. Hepsi Drakos'ta ve kuzeyin uzak bir köşesinde morgonlara özel başka bir bölgede yaşıyorlar."

"Ama ismi. Ayhalesi. Diğer morgonlarınkı gibi değil. Kanatların rengini tam olarak belirtmiyor."

"Hayır. Gözlerini belirtiyor." Haklıydı. "Atalarımızın soy kayıtlarında Ayhalesi klanının aslında Gecekanat klanından doğduğu yazar."

Kaşlarımı çattım. "Ama nasıl? Bir klanın soyundan gelen her morgonun babalarının kanatlarıyla doğduğunu sanıyordum."

Başıyla onayladı. "Ayhalesi klanı dışında. İlk Obsidiyen Oyunları'nı kuranın bir Gecekanat olduğunu söyledi-

ğimi hatırlıyor musun?”

“Hı-hı.” Parmaklarım ensesindeki saçlara dolandı.

“İsmi Diokles Gecekanat. Karısı yedi tane oğlan doğurmuş. Sonuncusu, tam mavi dolunayda doğmuş. Obsidiyen Dağı’nın yakınlarındaki Şarkı Söyleyen Rüzgâr Ormanı’nda bir klan toplantısı varmış.”

“Bekle. Şarkı Söyleyen Rüzgâr Ormanı adında bir yer mi var?” diyerek kaşımı kaldırdım.

“Evet, çok bilmiş. Bazıları orada büyüünün olduğunu söylüyor.”

“Hah.”

“Neyse, klanların toplantısı oyunlardan önce yapılan bir çeşit festival töreniymiş. Diokles’in eşi doğum sancısı çekmeye başlamış ve ayın altında ormanda doğum yapmış. Doğurduğu oğlanın koyu mavi kanatları varmış ve mavi gözlerinin gözbebeklerinin etrafı daha açık renk bir halkayla çevriliymiş.”

“Bu... bu peri masalı gibi bir şey.”

Lorian gülümseyip alt dudağıımı hafifçe ısırdı. “Bazıları böyle düşünüyor. Başka bir morgon erkeğinden evlilik dışı doğan mavi kanatlı piç çocuğu açıklamak için uyduurulmuş bir hikâye olarak görüyorlar.”

“Ama sen buna inanmıyorsun. Değil mi?”

Gözleri benimkileri yakaladı. “Hayır. Çünkü eşler aldatmaz. Bu kendi kalbini yerinden sökmek gibi olur.”

Göz temasımızı bozdum. Konuyu değiştirme vakti gelmişti. “Evet. Eh, her şekilde arkadaşın korkutucu biri ama kesinlikle ateşli.”

İki saniye içinde kollarımdaydım ve fıskiyeinin kenarından salınıyordum. Çığlık attım.

“Beni aşağı indir! Lorian!” Genizden bir kahkaha yükseldi.

“Bir daha söyle de seni tamamen ıslatayım.”

Ona seksi gülümsememi gönderdim. “Sen etrafımdayken bu başıma baya sık geliyormuş gibi görünüyor.”

Gözleri alev aldı. Başını eğip dudaklarımı sertçe öperken hafifçe inlemeden duramadım.

“Öğlen yemeği için eve gel.”

“Lorian, saat daha on bir bile değil. Aç değilim.”

“Ben açım.” Bir öpücük daha. Beni resmen ateşli bir şekilde yalayıp yutuyor ve parmak uçlarıma kadar eritiyordu.

“Madem ısrar ediyorsun.”

“Ediyorum.”

Dudakları sıcak bir dokunuşla gibi boynumun çukuru-na sokuldu. Belimi daha sıkı kavradı. Gökyüzüne fırlayıp yüksek binaların ve gökdelenlerin üzerine çıktık.

Kalbim daha da yükseğe süzüldü.

Onuncu Bölüm

“Fallon, bu inanılmaz!” Mekânda dönerek Kız Kulesi’nin güzelliğini inceliyordum.

Sakin mimar yanımda neşeyle ışıldıyor ve mekânın özelliklerini işaret ediyordu. “Birbirlerine benzeyen iki tane asansörde karar kıldık. Onları kullanan insanların güzel bir manzaraları olsun diye fikrine sadık kalıp camdan yaptık.”

Dans pistinde ilerlerken yukarıyı işaret ettim. “Ve şuna bak Willow. Seçtiğimiz avize mükemmel.”

Gözyaşı damlası şeklinde kristal camlarından altın renginde ışıltılar saçan iki tonluk avize üzerimizde asılı duruyor, altın zincirlerle bağlandığı sivri köşeli kubbenin altında aşağı sarkıyordu. Kulübün içinde, birçok morgon binasında olduğu gibi doğrudan tavana uzanan düşey çizgiler yoktu. Tavan gökyüzü kubbesine doğru yavaş yavaş daralarak muazzam yüksekliği yumuşatıyor ve olduğundan farklı bir izlenim veriyordu. Dışarısı kocaman bir şatonun keskin hatlarını ve siperlerini gözler önüne sererken içerisi bolluk ve şehvet vaat ediyordu. Öğlenin erken saatlerinde bile duvar lambaları sıcak, altın bir ışık yayıyordu. Barlar henüz tam dolu değildi ve hâlâ mobilyalar

teslim alınıp yerlerine yerleştiriliyordu ama kulübümüzün çoktan diğerlerini geride bıraktığını görebiliyordum.

“Mükemmel Fallon. Gerçekten.”

Gri gözlerinden parıltılar saçarak samimi bir şekilde gülümsedi.

Ana barın olduğu yerde çalışan bir elektrikçinin yanından “Bana ne demeli?” diye bağırdı Ragnor.

Kahkaha attım. “Sen de mükemmel bir iş çıkardın, Ragnor! Ekibin inanılmaz hızlı.”

Takdir eden bir şekilde gülümsedi.

“Ofise dönmem gerekiyor,” dedim Willow’a. “Bensiz burada işleri kontrol altına alabilirsin, değil mi?”

Başıyla onayladı. “Evet, elbette. Biraz kalacağım. Bir saat içinde VIP bölümünün mobilyaları teslim edilecek.”

“Pekâlâ. Benimle ofiste olabildiğince erken buluş. Geç olduğunu biliyorum ama Belka mesaj attı. James fotoğrafları bu öğlen göndermiş. Sabah ilk iş tanıtım afişleri için seçtiklerimizi baskıya göndermeliyiz.”

“Tamam. Geç kalmam.”

“Tekrar söylüyorum. Harika iş başardın, Fallon.”

“Teşekkürler, Sorch.”

“Ve Ragnor,” diye bağırdı Ragnor.

Omzumun üzerinden kahkaha atarken bağırdım. “Ve Ragnor!”

Arabamı park ettiğim yere yürürken trençkotumu daha sıkı bağladım, ikindi vakti yerini alacakaranlığa bırakıyordu. İnşaat ekibi çoktan dağılmıştı. Temizlik dışındayapacakları pek bir şey kalmamıştı. Çimento çuvalları, borular ve geriye kalan inşaat malzemeleri bir kenarda toplanmıştı. Moloz yığınının etrafından dolandım. Projenin geri kalanına gelince, heykeli tamamlamak için kendini stüdyosuna kapatan Gallacius bu hafta eserini teslim

edecekti. İletişim cihazıma yarın onu kontrol edeceğimi not edip çantama attım.

Gri ve kasvetli bir hava vardı. Kalın kar taneleri düşmeye başlamıştı ve yerde hızla birikiyorlardı. Tipiye dönüp karın soğuk kucaklamasına hazırlıklı olmayanlar için tehlike saçacağa benziyordu. Kollarımı kendime dolayıp seri adımlarla yürürken kemiklerime kadar dondum. Arabama varmak üzereydim ki bir gölge bana arkadan sarıldı. Bir erkeğin eli belimi tutup beni kendine döndürdü. Kanatlarını açıp ikimizi de içine hapsederek beni duvara bastırdı. Çığlık attım. Elleri ağzımın üzerine kapandı.

“Buna gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum.” Torin bana sıırıttı. “Kendini tamamen Gecekanat’a vermekle meşgul olduğundan dikkatini çekmek için tek çarem buydu.”

Parmağını fena ısırdım.

“Lanet olsun!” Yaralı elini sallarken diğeri hâlâ omzumu tutuyordu. “Bunu neden yaptın?”

“Bırak beni!”

“Ben sadece...”

Bir rüzgâr dalgası ikimizi de neredeyse yere serecekti. Bir kemik çatırtısı sesi duyuldu. Torin çığlık atıp dizlerinin üzerine çökerken beni de kendiyle beraber yere düşürdü. Kol, Torin’in kanatlarını tek elinde neredeyse ikiye bükmüş şekilde adamın tepesinde dikiliyordu. Diğer eli Torin’in boğazına yapışmıştı, buz gibi bir sesle konuştu. “Bırak kızı.”

Torin beni hemen bıraktı. Kenara doğru tökezledim.

Torin, Kol’un boğazını sıkı tutuşu yüzünden güçlkle nefes alabiliyordu ama “Ne halt ettiğini sanıyorsun?” demeyi başardı.

“Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Neden Sorcha Linden’a saldırıyordun?”

“Ona saldırmıyordum! Onunla konuşmaya çalışıyordum.”

İğrendiğini belirten alaycı bir ses çıktı. “Siz Gripençeler. Hepiniz kahrolası birer pisliksiniz. Hem de yalancı.” Kol elindeki yaralı kanadı büktü. Torin tekrar çığlık attı. Kusacağımı sandım. “Seninle konuşmak isteyen biri var.” Torin’i ayağa sarsarak kaldırdı.

“Neler oldu böyle?” Fallon otoparkın bir köşesinde gözleri kocaman açılmış şekilde solgun bir halde duruyordu. Dışarı çıkıp kargaşayı duymuş olmalıydı.

Kol önce beni, sonra Fallon’ı inceledi. “Ona evine kadar eşlik etmene ihtiyacım var.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Önce ofise uğrayıp bir şey almam gerekiyor. Ben iyiyim. Oraya kadar dayanabilirim. Eve sonra gideceğim.”

Kol sertçe baktı. “Ona Gecekanat Endüstrisi’ne kadar eşlik ettikten sonra hemen Lorian’ın binasına götür.”

Fallon başıyla onayladı. “Elbette. Evet, oraya güvenli şekilde vardığından emin olacağım.”

Kol, yaralı Torin’i çocuk gibi tek omzuna attıktan sonra kanatlarını çırpıp inanılmaz bir hızda yerden kalktı.

“Arabana kadar gidebilecek misin, yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Fallon bir öne adım atıp.

Başımı iki yana sallayıp elimi kaldırdım. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Kendi başıma idare edebilecek miyim diye görmek için bir süre bekledi. Aracıma girip Gecekanat Endüstrisi’ne doğru hızla yol aldım ve park edene kadar tir tir titrediğimin farkında değildim. Torin... gerçekten o muydu? Kaba ve ısrarcıydı ama bir çeşit tarikat fanatiği, muhtemel bir katil olabilir miydi? İnanamıyordum. Bir yanlışlık olmalıydı.

Otopark neredeyse boştu. Sadece işkolikler binanın

bir yerlerinde dolanıyordu. Asansör yetmiş yedinci katta durdu. Willow'un odasını paylaşıyorduk. Personel çoktan gitmişti. Ofis karanlıktı ve sadece koridordaki ışıkları açık bırakmışlardı. Rahatsızlık hissi omurgamdan aşağı doğru bir titreşim halinde yayıldı. Beyaz kare bir kâğıt Belka'nın nizami masasının üstünde duruyordu. *Asılları Willow'un masasında. -B*

Willow'un odasına girip ışıkları açtım. Şeffaf mavi perdeler teras girişinde uçuşuyordu. Balkon kapısı açıktı. Bir erkeğin ve kanatların görüntüsü hareket etti. Çığlık attım.

Fallon içeri girip gri kanatlarını yumuşak bir şekilde sırtına katladı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemiştim."

Elimi göğsüme bastırdım. "Kahretsin! Korkuttun."

"Özür dilerim." Mahcup bir şekilde gülümsedi. Normalde at uyuğu yaptığı saçları gümüşü dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Saçını açtığını hiç görmemiştim. Kaşlarımı çattım. "Sorun değil. Sadece tedirginim." Masaya doğru ayağımı yere vura vura gittim. Topuğum kırıldı ve tökezledim, düşmeden önce masaya tutundum. "Kahretsin."

Dizimi kıvrıp topuğu kırılmış ayakkabımı çıkardım. Torin'le karşılaştığımız sırada çatlatmış olmalıyım.

"İhtiyacın olan neyse al." Fallon kıkırdadı. Ofisi hedefine kilitlenmiş bir adam gibi uzun adımlarla geçmeden önce boğazını temizledi. "Hemen döneceğim."

Bu da ne demekti? Oldukça tuhaftı. Öteki ayakkabımı da çıkardıktan sonra iç çekip fotoğrafların asıllarının olduğu zarfı aldım. Fotoğraflara hızlıca göz attım, gülümsedim, moralim biraz yerine gelmişti. Mükemmelin de ötesindelerdi. James yine yapacağını yapmıştı. Birkaç

tanisini masaya yaydım. Fallon tekrar odaya girince elindeki amber rengi iki kadehin içindeki buzlar tıkırdıyordu.

“İşte. Sanırım buna ihtiyacın var.”

“Fallon, zulanı odanın neresinde saklıyordun? Bu Gecekanat kurallarına aykırı değil mi?”

Kadehlerden birini bana uzatıp bardaklarımızı tokuşturdu. “Bazı kurallar çiğnenmek içindir.”

Kahkaha atıp içkiden büyük bir yudum aldım. “Brevette? Süper zevk, Fallon.”

“Sanırım.” Gri gözleri sevimsiz bir gülümsemeyle kısıldı.

Bir yudum daha aldım. “Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.” Bardağı bırakıp fotoğrafların asıllarını tekrar zarfa koydum. Bir tanesi elimden masaya düştü. Bekle. Sandalyede bir kutu vardı. Sandalyeyi çekince donakaldım.

Kalbim gümbürdüyordu. Nefesim hızlandı. Parlak siyah kâğıtla kaplanıp kırmızı kurdeleyle bağlanmış geniş bir dikdörtgen kutuydu. Hemen kâğıdı yırtıp kutuyu açtım. Kırmızı ince kâğıdı titreyen ellerle aralayıp krem rengi şeffaf elbiseyi ortaya çıkardım. Altındaki beyaz kartta kırmızı mürekkepli harflerle, *Bizim için*, yazıyordu.

Kutu elimden kaydı ve arkamdaki duvara doğru düştüm, etrafımda dönen beyaz noktalar görüyordum. Korku beni pençesin aldı ama duyularımı körelten, başımı döndürüp vücudumu uyuşturan korku değildi. Brevette bardağına baktım.

Brevette.

Bütün bu süre boyunca Fallon tek kelime etmemişti. Kıvrak bir asaletle öne eğildi, elbisenin askılarını işaret parmaklarına geçirip kaldırdı. Kumaş kutudan çıkıp yılan gibi zemine uzandı. Bedenime tam oturacağını bir şekilde biliyordum. Duvar boyunca ondan uzağa doğru ilerlerken görüşüm gittikçe kararıyordu.

"Fallon..." Başımı iki yana salladı. "Sen olamazsın." Sesim çok uzaktan geliyormuş gibi çıktı.

"Bu üzerinde çok güzel duracak, aşkım."

Dik durmaya ve bilincimi kaybetmemeye çalışırken silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum. Bir tane bile yoktu. Bekle. İşte orada. Yere düşüp emeklemeye başladım, görüşüm bulanıklaşıp siyah noktalar kenarlardan gittikçe yaklaşıyordu.

Tepemden gelen genizden bir kıkırtı duydum. "Nereye gidiyorsun, Sorcha? Seninle planlarımız var."

Emeklemeye devam ettim. Eller beni yakalayıp yerden kaldırdı ama öncesinde topuklularımdan birini yakaladım. Sersem bir şekilde vücudum kollarına yığıldı. Topukluyu savurdum. Bileğimi sert bir şekilde yakaladı. Acı içinde bağırıp ayakkabıyı bıraktım. Uzuvarım, sanki buzun içinde ilerlemeye çalışıyormuşum gibi. Hissizdi. Elleri saçımı avuçlayıp geri çekildi, hiçbir şey yapamadım. Sadece keskin bir acı vardı.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı, kötü bakışlarını bana doğrulttu, dudaklarını sıkmış, ciddi bir ifade takınmıştı. "Uslu ol, aşkım. Zaten sana sinirliyim." Bütün vücudundan husumet yayılıyordu. Kolları beni sıkıca sıktı. "Seni bir fahişe gibi düzmesine izin verdiğin halde yine de seni gelinim yapacağım."

İnleyerek karşı çıkmaya çalıştım. Kollarım savruldu, sanki bedenimden ayrılmış ya da bana ait değillermiş gibi hissediyordum. Kollarımı bir araya getirip tuttu. Öne doğru eğilip dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Kıvranıp ondan uzaklaşmaya, başımı çevirmeye çalıştım. Saçımdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Metalik tat boğazımdan aşağı akana kadar dudağımı ısırды. Isırdığı yeri diliyle yaladıktan sonra mide bulandırıcı, kısık bir

tonda inledi. Kana bulanıp kızıllaşmış dudaklarını geri çekti. Nabzım hızla atarken vücudum kayıtsızlığa daha fazla çekiliyordu. Şeytanın ta kendisine bakıyordum.

Buz gibi ifadeyle bana baktı. "Benim kan gelinim."

Sonra karanlık beni ele geçirdi.

On Birinci Bölüm

Bilincim gidip geliyordu. Yüzüm acıyordu. Buz gibi rüzgâr yanaklarımı, burnumu ve çenemi ısıırıyordu. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Bir şeyle sıkıca bağlanmışım. Yumuşak ve sıcak bir battaniyeyle belki. Gözlerimi kırptıştırıp açtım. Üzerimde Fallon'ın soğuk yüzünün gölgesi belirdi. Saçı geriye savruluyor, arkasından görünen yıldızlı gece yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Uçuyordu. Karanlık tekrar beni içine aldı.

Hâlâ yerden yüksekteydik. Dolunaydan birkaç gece önceki haliyle ay soluk ve parlaktı. Simsiyah gökyüzünde çok güzel görünüyordu. Bir huzur dalgası bedenime yayıldıktan sonra beni tutan adamı hatırladım. Uyuşuk bir dalga duyularımın üstesinden geldi. Gözlerim kapanıverdi.

O kadar halsizdim ki iniş beni sarsmıştı ama etrafı göremiyordum. Beni içeri taşıdı. Sert duvarların yakınlığını hissedip nemli ve küflü bir koku aldım. Karanlık...

Lorian'ın bana gülümseyip kıyafetlerimi yavaş ve şehvetli dokunuşlarla çıkardığını hayal ettim. Elleri tenimin

üzerinde geziniyordu ama soğuktular. Titredim. “Merak etme, aşkım. Ben seni ısıtırım,” dedi. Ama sesi değişmişti. Tenime yağ sürdü ve parmakları boynumdan omuzlarıma, göğüslerime, karnıma, kalçalarıma, uyluklarımdan aşağılara, dizimin arkasına ve baldırlarıma ilerledi. Yağ tenimi ısıttı. Bana hiç böyle dokunmamıştı, sanki vücudumu, beni tanımıyordu. Elbiseyi kafamın üstünden tutup askıları kollarımdan geçirdikten sonra kumaşı vücudumda düzelitti. Kaşlarımı çattım. Başımı ve boynumu tutup beni tekrar yatağa yatırırken duyularım hayata döndü ve beni rüyadan gerçekliğe çekti. Bu, Lorian değildi.

Omurgamı ürperten bir korku beni ele geçirdi. Midem bulandı.

Gözlerimi biraz aralayınca, kırmızı pelerinli Fallon’ın mağaraya benzer bir odanın köşesinde durduğunu ve masadaki kalın bir kitabın üzerine eğildiğini gördüm. Havada tuhaf ve tanıdık bir koku vardı. *Allure*. Her tarafıma sürmüştü. *Kahretsin!* Uzuvarımı kontrol ettim. Dizimi kırıp parmaklarımı ve kollarımı esnettim. Brevette’in içine koyduğu ilaç her neyse etkisini kaybediyordu.

Görüş alanımın dışından gelen bir bot sesi duydum. Gözlerimi hızla kapattım. Odada yabancı bir ses duyuldu. “Vawn ve erkek kardeşi yoldalar. Diğerleri toplandı ve hazırlar.”

“Güzel,” dedi Fallon. “Bunu getir.” Kitap hızla kapandı. “Diğerlerini karşılamama izin ver. Başlayacağız.”

“Çekici bir gelin, efendim.”

Kalbim hızlandı. Gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Hareketsiz kaldım.

“Mükemmel.”

Fallon’ın sesinden damlayan arzu gibi bana dokunacağından korktum. Ama yapmadı. Botlar kapıya doğru

ilerlerken yankıları gittikçe azaldı. Yavaşça gözlerimi açtım. Evet. Yalnızdım. Ayağa fırladım, neredeyse yüzüstü düşecektim. İlaç uzuvlarımı zayıflatmıştı. Giysilerim yoktu. Hediye kutusunda bulduğum ince elbise müsveddesini giydirmişti. Başka da bir şey yoktu. İlaçların sebep olduğu rüyamda, zihnim Fallon'ın yerine Lorian'ı koymuştu, bunu fark edince hıçkırığımı bastırdım.

Lorian.

Bir şey yapmalı, hareket etmeliydim.

Yerdeki saman döşek, masa ve duvardaki meşale dışında oda boştu. Masada kırmızı kadifeden uzun bir paket vardı. Kumaşı çözünce ejderha başı şeklinde sapı olan uzun ve keskin bir hançer buldum. Kalbim sekteye uğradı. Bunun ne için olduğunu biliyordum.

Göreceğiz bakalım.

Hançeri ve meşaleyi alıp koşmaya başladım, odanın sağına yöneldim, sol tarafta yakın bir mesafeden gelen mırıltıların uzağına ilerledim. Yer altındaki bir mağaraydım. Duvarlar siyahtı ve meşalenin ateşinin parıltısıyla cam gibi parlıyorlardı. Koştum, koştum ve arkama hiç bakmadım. Dört ayrı yola bölünen bir tünel girişine rastlayınca durup güçlükle nefes aldım.

Lorian'ın sözlerini hatırlayıp "Obsidiyen Dağı," diye fısıldadım. Yüzlerce kilometrelik tüneller olduğunu söylemişti.

Hangi yöne gideceğimi bilmesem de sağdakini seçtim. Hiç düşünmeden karanlığa dalıp bu yolun beni özgürlüğüme kavuşturacağını umuyordum. Takılıp düştüm, dizimin mağara zeminine sürttüğü yerde şeffaf elbise yırtıldı. Arkamda bir yerlerden bağırış sesleri yükseldi.

Hayır.

Korku tarafından ele geçirilmiştim ve damarlarımda

adrenalin pompalanıyordu. Hançeri sıkıca tutup hızla koştum. Alnımdan aşağıya terler damlıyordu ve koşarken saçım arkamda uçuşuyordu. Elbise vücuduma yapışmıştı. Gözyaşları yüzümden aşağıya akıyordu ama tek bir ses çıkarmadım. Sadece çıplak ayaklarım yumuşakça zemine vurunca çıkan sesler mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Sonra onları duydum. Sert ayak sesleri tünelde yankılanıyor, gittikçe yükseliyor ve yakından gelmeye başlıyordu. Meşaleyi bırakıp ağırlığından kurtulunca olabildiğince hızla koşmaya başladım.

Zemin birden eğimli hale geldi. Tökezledim ve üç tane başka tünele açılan bir açıklığa yuvarlandım. Obsidiyen duvarlara yansıyan alev ışığı arkamdaki tünelden gittikçe yaklaşıyordu. Ayağa kalktım, hançerimi yukarı kaldırdım ve düşmanın geleceği yöne doğrulttum. İzimi kaybet-tiremezdim ama sonuna kadar savaşacaktım. Bir saniye sonra biri meşale tutan iki yardakçısıyla Fallon görüş alanıma girdi.

Kahkaha attı.

Pislik.

“Gerçekten kaçabileceğini mi sandın, aşkım? Duyularımızla seni kilometrelerce öteden duyup koklayabiliriz. Kendine yaptığına bir baksana. Elbiseni kirletip dizini çizmişsin.”

Çılgınlık. Beni kadim bir törenle öldürmeye hazırlanıyordu ama çizilmiş dizim konusunda mı endişeliydi?

Meşaleden gelen turuncu alevler kırmızı pelerinin içinde, belinden dizlerine kadar inen siyah tunik dışında çıplak olan bedenini ortaya çıkardı. Aynı zamanda sertleşmiş erkekliğini de göz önüne seriyordu. Hançeri kasıklarına doğrulttum. “Bana sahip olmana izin vermeden önce kesip kopartırım.”

Gülümsemesi omurgamdan yukarı bir karıncalanma gönderdi. Yakınlaşmaya devam etti. Ben de yavaşça geriye çekildim.

“Çoktan sana sahibim, aşkım.”

Duvara yaslandım. Hayır, duvar değildi. Kollar göğsümde mengene gibi kapandı.

“İyi akşamlar, Vawn.” Fallon beni kollarının arasına kısıtıran adama baktı. “Yetişebildiğine sevindim.”

“Geciktiğim için üzgünüm ama bir işe de yaradığıma sevindim, efendim.” İşe yararlığını vurgulamak için beni sıkarak hançeri bırakmamı sağlamaya çalışıyor, sert vücudunu benimkine bastırarak dengemi bozmaya uğraşıyordu.

Tehlikeli bir enerji ufak alanda yayıldı. Beni çevreleyen adamlardan, karanlık bir şehvetle karışmış kötülük yayılıyordu. Yakında aç kurtlar tarafından yenip yutulacak kurbanlık kuzuydum. Ağzım kurudu, içimde korku ve kendini koruma dürtüsü uyandı. Başımı geriye doğru savurup beni tutan adamı çenesinden vurdum. Küfretti ama beni kollarıyla sıkıştırmaya devam etti.

“İşe yaramayacak, Sorcha. Rahatla.”

Fallon meşaleyi bir elinden diğerine geçirirken ılık sivri kanatlarında gölgeler oluşturdu. İki kanadının da tepe kısmında farklı bir pençe vardı. Başından beri onun bir Gripençe olduğunu biliyordum ama bunun şimdi kafama dank eden bir manası vardı. “Torin’le akrabasın.” Sesim boğuk ve acınası çıktı.

“Uzaktan kuzeniz. Oldukça uzaktan.”

“Beni oyuna getirdi, değil mi? Bunca zamandır senin emirlerini yerine getiriyordu, değil mi?”

Fallon’ın keskin hatları içten bir gülümsemeyle yumuşadı. Gördüğüm en korkutucu şeydi. “Hayır. Torin kendi

başına hiçbir şey akıl edemez. Ama patronun tarafından cinsel ilişkiye zorlandığını ve onun ilgisini reddetmenin tek sebebinin de bu olduğundan ona bahsetmiş olabilirim. Böylece seni takip etmeye başladı. Çok basit bir şeydi. Öğlanın egosu kocaman.”

“Onu yem olarak kullandın.”

Başını eğdi. “Elbette.”

“Ama o senin klanından değil mi? Ailenden?”

“Benim asıl klanım ve ailem Larkosyenler.” Genizden gelen vakur bir açıklamayla vücudu ve ifadesi gerildi.

“Larkosyenler psikozlu bir grup fanatik katil ve tapılmayı katiyen hak etmeyen ölü bir adama tapıyorlar!”

Tek eliyle çenemin altını kavradı, beni onun gözlerine bakmaya zorluyordu. Yüzüne tükürdüm. Elinin tersiyle tükürüğü silerken gözleri korkutucu bir şehvet ve husumetle parlıyordu.

“Evet. Mükemmel bir kan gelini olacaksın, aşkım.”

“Bana *aşkım* demeyi kes, pislik! Ben senin aşkın değilim. Lorian seni bulana kadar bekle. Öldün sen. Ama haberin bile yok.”

“Lorian mı? Hayır. Hiç sanmıyorum. Gönülbağı kurmadınız. Seni bulamaz. Bizi asla bulamaz.”

Gönülbağı. Ruh ateşi onun beni bulmasını sağlayacak şekilde bizi bağlamış olabilir miydi? Kendi inatçılığımın sonumu mu getirmiştim? Neden onu reddetmiştim? Babam annemi terk ettiği için mi? Keskin bir acı beni ortadan ikiye ayırtmakla tehdit ediyordu. Lorian’ı sevmiştim. Kalbim ve ruhum o anda onun için haykırırken canavar bana şehvetle bakıyordu.

Tiksintiyle homurdandım. “Kol haklıymış.”

“Gerçekten mi? Hangi konuda?”

“Siz Gripençeler. Hepiniz bir avuç pisliksiniz.”

Çenemi daha sıkı tuttu ve dudaklarını benimkilere sertçe bastırdıktan sonra geri çekildi. Şiş dudağımı dişle-riyle bilerek çizdiğinde fırtınalı gözlerinde tekinsiz bir pa-rıltı vardı. “Kokusu hâlâ üzerinde ama bunun bir anlamı yok. Sen benimsin ve seni sertçe düzüp Larkos için kesip parçalamanın keyfini çıkaracağım.”

Gözlerim kocaman açıldı, kalbim göğüs kafesimi zorlu-yordu ve tek kelime edemiyordum.

“Evet. Lordun ve efendin *benim*.” Hançeri zorla elimden aldı, arkasını dönünce kırmızı pelerini uçuştu. “Kızı geti-rin. Zamanı geldi.”

On İkinci Bölüm

Vawn beni sertçe tutup tünellerden zorla sürükleyip duvarlarına meşaleler asılmış, loş ve yüksek tavanlı bir odaya götürdü. Fallon gibi siyah tunik dışında göğsü çıplak olan kırmızı pelerinli bir düzine morgon erkeği taştan mihrabın çevresine toplanmıştı. Kısık ve düz bir ritimde ilahi söylüyor, kelimeler ağızlarından bir tıslama gibi çıkıyordu.

Fallon hançeri mihrap masasına, kırmızı kadife kumaşın içine yerleştirdi. Eski kitap ve camdan yağ şişesi bilenmiş bıçağın yanında duruyordu.

Vawn beni yere bırakıp yanındaki birine sert tonda emir verdi “Kızın bacaklarını kaldır.”

Ufak tefek bir morgon baldırlarımı yakalayıp beni kaldırdı. Kıpırdanıp çabaladım ama her şey boşunaydı. Bu kadar morgon erkeğiyle nasıl savaşır, onlardan nasıl kaçabilirdim? Hayatımda ilk defa tam anlamıyla çaresizdim. Kapana kısılmıştım. O kadar korkmuştum ki sanki dünya yavaşlıyor, zaman adamların her hareketine odaklanarak uzadıkça uzuyor ve açıkça yaklaşmakta olan ölüme odaklanıyordu.

“Taşıyıcılar, yerlerinizi alın,” diye emretti Fallon.

İki adam daha mihrabın başına geçti, bileklerimi tutup başımın üzerine çektiler. Vawn sol ayak bileğimi tutup dizimi kıvırdı ve mihrabın ayaklık kısmına yerleştirdi. Ufak olan morgon sağ tarafta onu taklit etti. Diğerlerinden daha kısa olduğundan, başlığı geri kayınca gölgedeki yüzünü görebildim. Gözlerinde heyecan vardı. Midem bulandı.

Fallon'ın başlığı yüzünün çoğunu kaplıyordu ama gümüş saçları kırmızı kumaşın altından çıkmıştı. İlahi söylemeye devam ettiler.

Yüksek sesle konuştu. "Atamız Larkos, bizi ejderhaların zorba yönetiminden kurtaralı beri binlerce yıl geçti. *Bizim* üstün ırk olduğumuzu, bu dünyayı *bizim* yönetmemiz gerektiğini, efendiler olarak hak ettiğimiz yeri sahip lenmemiz gerektiğini bize gösterdi." Mihrabın arkasından dolanırken ilahi söyleyen morgonların hizasında yürüyordu. "Bu Larkosyen törende, gücümüzü ve egemenliğimizi et ve kanla kutsuyoruz." Gözlerinden ışıyan buz parıltısını görebileceğim şekilde mihrabın alt kısmında, masanın yanında durdu. Kalın kitabı, kutsal bir emanetmiş gibi iki eli arasında açık halde tutuyordu. Sesi yükseldi. "Beraber, Larkos'un deyişiyle, inancımızın..."

Bir anda ilahi söylemeyi bıraktılar. Uzun zaman önce ölmüş bir delinin tüyler ürpertici sözlerini hep bir ağızdan söyleyince sesleri mağara duvarlarında yankılandı.

"Mahir ve kudretli olanın kemiklerini taşıyoruz.

Biz gece boyu göklerde dolanan avcılarız.

İnsanların dünyasının üzerinden uçuyoruz,

Türümüzün hakkıdır üstünlük,

Morgon gücümüzle hakkımızı talep ediyoruz,

Yüzeyde yürüyen ölülerin isimlerini

Mağara duvarlarımıza yazacağız etleri ve kanlarıyla

Adamları avımız, kadınları kölemiz olacak."

Her kelimeyle, elle tutunabilir kötülük mekânı dolduruyor ve duman gibi odada dolanıyordu. Fallon mihrabın alt tarafına geçerken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Elbisemin eteğini tutup karnıma kadar yırttı. Parmakları kumaşta ilerledi, biraz daha yukarıdan tuttu ve geri kalanını da yırtıp beni herkesin önünde çıplak bıraktı. Başımı iki yana savururken kalbim göğüs kafesinde hızla atıyordu. Kalçalarımı kavrayıp beni mihrabın alt kısmına doğru çekerken sırtım taş yüzeye sürtüldü. Acıyla çığlık attım. Sırıtsı bütün yüzüne yayıldı. Avucuna şişeden biraz yağ döktükten sonra iki eli arasında ovuşturdu.

Bir damla gözyaşı gözümden süzülüyordu. "Lütfen, Fallon. Yapma," diye fısıldadım.

Dizlerimi tutup bacaklarımı iki yana açtı. "Bu bir ayrıcalık. Yüzyıllardır ilk gelinimiz sensin. Ve söylemem gerekir ki hayal ettiğim kan gelinim kadar güzelsin." Öne doğru eğildi. Parmakları sertçe en mahrem yerlerime dokunurken gözlerimi sıkıca yumdum. Kıvrımlarıma bir âşığın yapacağı şekilde yağ sürmesi beni iğrendiriyordu. Şiddetli bir arzu havayı ağırlaştırırken elle tutabilir bir kötülük çıplak tenimde gezindi.

Hayır! Böyle ölemezdim! Ben Sorcha Linden'dim. Öfke güçlü bir şekilde içimde hayat buldu.

Gözlerimi açtım. İlahi başladı. Tunik ortadan kaybolmuştu ve Fallon kendini kuvvetli bir şekilde yağla sıvazlıyordu. Midem ağzıma geldi. asit içten yakıyordu. Aç gözleri vücudumda dolanan, sağ ayağımı tutan gence baktım. Bilerek göğsümü kabartıp gözlerini yukarı çekti. İşe yaradı. Dudaklarımı yaladım. Oğlanın gözleri tam istediğim gibi benimkilere çevrildi. Erkeklerin arzularını artıran ve onları tuzağa düşüren bakışımla onu cez-

bettim. Dikkati dağılınca tutuşu gevşedi ve ayak bileğimi silkeleyerek elinden kurtardım, sonra da dizimi kaldırıp Fallon'ı olabildiğince sert şekilde kasıklarından tekmeledim. Tekmem son anda hedefini şaşırıp onu yere serecek kadar bir sert şekilde leğen kemiğine isabet etmişti.

İlahi birden durdu. Tekmeledim, çırpındım ve çığlık attım.

Fallon'ın sesi öfkeyle yükseldi. "Onu yüzükoyun çevirin." Genç morgonu kenara çekip başka birine işaret etti. "Danoc! Diğer bacağı sen tut."

"Hayır!" Çığlık atıp savaştım. Yine de beni anında karnımın üstüne çevirmişlerdi ve göğüslerimi taşa bastırmışlardı. Bileklerimi sertçe tutmuşlardı. Üst bacaklarımı iki yana ayrılmış ve açık tutuyorlardı. Fallon parmaklarını saçıma geçirip bir tutam saçı yumruğu arasına aldı. Geriye doğru çekerken boynum tuhaf bir açıda büküldü. Kulağıma iğneleyici kelimeler fısıldadı. "Şunu kafana sok. Bir hayvan olduğun için seni aynen öyle becerip sonra da deşeceğim bunu yaparken çok keyif alacağım. Ama sen acıdan başka bir şey hissetmeyeceksin, kaltak."

"Ne yaparsan yap aşağılık herif, asla bana sahip olmayacaksın."

Saçlarımı bileğine dolayacak kadar tutuşunu gevşetip başımı mihraptan kaldırdı. Vücudunun ağırlığı üstümdeydi. Bacaklarını benimkilere bastırdı. Sağ bileğimi tutan adamın yüzünde gaddar bir gülümseme vardı ve dikkatini tamamen Fallon'ın yaptıklarına vermişti. Olacak şeyi engellemeye çalışıp kendimi acıya hazırlarken karanlıktan bir ateş huzmesi çıkıp bileğimi tutan morgonun kafasını alevler arasına aldı. Adam çığlık atıp beni bıraktı, yere yuvarlandı ve yerde debelenirken yanmış suratını dövüyordu.

Bir anda bağırış çağırışlar yükseldi. Diğer kolumu ve bacağımı tutan eller yok oldu ama Fallon beni saçımdan çekip mihraptan çıkardı. Beni kendine çekti ve bu sırada etrafımda çıkan olayları izledim.

Siyahlara büyünmüş bir grup morgon erkeği şiddetli bir güçle odaya dalmıştı, bileyleymiş çelik kılıçlar havayı kesip kırmızı pelerinli Larkosyenlerin kanını akıtıyordu. Kızıl kahve kanatları olan kestane rengi saçlı morgon uçarken Vawn'ı yakalayıp havada boynunu kırdı ve bir köşeye fırlattı. Hızlı uçan bir sarışın, ufak tefek Larkosyeni mağara duvarına fırlattı. Yere düşmeden önce kafatasının çatladığını duydum.

Larkosyen dövüşçülerinin bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Yine de içgüdüsel olarak, Morgon Muhafızları'nın savaş gücü olduğunu bildiğim adamlara karşı rakip değillerdi. Mavi ve siyah şimşek aynı anda iki kişiyle dövüşüyor, tek elindeki kılıçla düşmanı kesip biçiyordu. Kol. Kol'a saldıranlardan biri turuncu bir alev topu fırlattı. Kol yere çöktü ve adamı suratının ortasından yumruklayıp geriye fırlattı. Diğer Larkosyenler de saldırdı. Yerde dövüşüp yumruklaşırken kanatları havada çılgınca çırpınan iki morgon tarafından neredeyse kafama darbe yiyordum.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Fallon, yanında kalan dört adama.

Fallon'ın parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Kalbim adeta gökyüzüne yükseldi. Dudaklarımdan rahatlamayla bir hıçkırık çıktı.

Lorian.

Elindeki jilet keskinliğinde iki hançer tutan bir ifrit gibi doğrudan benimle Fallon'ın olduğu tarafa yöneldi. Gözlerinde gümüş parıltılarla, tanıdığım ve âşık oldu-

ğum canavar gibi hareket ederken yüzünün her çizgisinde öldürücü bir öfke belirmişti. Dört Larkosyen de öne atıldı. Bir tanesi göğsünü kabartarak alev püskürttü. Lorian zıplayıp kanat çırpı ve dördünün arasına yara almadan iniverdi. İki hızlı ve usta hareketle önündeki ve arkasındaki adamların boğazını kestikten sonra diğer ikisiyle yüzleşmek için döndü. Bir tanesini tam gövdesine uçan tekme savururken diğeri arkadan saldırdı.

Ne olduğunu göremeden Fallon kurban etme töreni için kullanacağı hançeri kapıp ağzımı kapattı. Beni tünelden aşağıya doğru sürüklerken yırtılmış elbise vücudumdan parçalar halinde dökülüyordu. Tekme atıp çırpındım ama benden çok daha güçlüydü. Kaburgalarımı mengene gibi kısıtıyor, diğer eliyle de hançeri tutuyordu. Beni saman döşegın üzerinde uyandığım odaya geri götürdü. Duvarın en uç köşesinde dar bir açıklık olduğunu fark etmemiştim. Beni o tarafa ittirirken yüzüme hançeri tuttu.

“Hareket et,” dedi sıkılı dışlerinin arasından. “Hızlı.”

Koridoru takip ederken parmaklarım duvarda geziniyordu, her yer kapkaranlık ve boğucuydu. Ensemleri tutup beni daha hızlı ittirdi. İlerde soğuk hava akımı hissettim. Titredim.

“Daha hızlı!”

Arkamızdan yaklaşan ayak seslerini duyunca bilerek tökezledim. Beni saçımdan çekerek ileri doğru ittirdi. “Lorian!” diye çığlık attım.

Tünel aniden bitmişti. Siyah mağara duvarları birden geceyle buluştu. Kar tutmuş sarp kayalıklara doğru tökezledik, rüzgâr kayalara doğru kar taneleri uçuruyordu. Sanki gaipten gelen gölgeler gibi, iki Morgon Muhafızı uçuğunun kenarından alçaldı. Bir tanesini sanki kaçışın yok dermiş gibi Fallon'a bakıp başını iki yana salladı.

Kaçan birileri olup olmadığını kontrol etmek için etrafta dolanıyor olmalıydılar.

Fallon kolunu boynuma geçirip beni kendine siper etti ve mağaranın ağzına doğru döndü. İki saniye Lorian mağaradan çıkıp iki yanındaki kanlı hançerlerle uçuruma doğru adım attı.

“Silahlarınızı bırakın.” Fallon hançeri kalbimin üzerine hafifçe bastırıp tenimi çizdi. Bir kan damlası göğsümün üzerinden kayd.

“Seve seve.” Lorian bir çınlama sesiyle silahlarını yere attı ama hâlâ bize doğru hareket ediyordu. Gözlerindeki öfke Fallon’a odaklanmıştı. “Seni ellerimle parçalamak istiyorum.”

“Dur. Bana ulaşmadan önce onu öldürürüm.” Hançeri bastırarak tenimi daha derinden kesti. Yüzümü buruşturdum. “Onu çok daha farklı bir şekilde öldürmeyi planlamıştım.” Fallon’ın dudakları kulağıma değerken çıplak vücudu elbisemin incecik kumaşı üzerinden bana sürtünüyordu.

Lorian durdu ve ilk defa gözlerimin içine bakarak içindeki duygularla beni kötürüm bıraktı. Vücudum titredi. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı kaydı. Hiç ses çıkarmadım.

Fallon’ın eli karnıma yayıldı, sonra kalçalarımın doğru kayıp beni sahiplenici bir şekilde kavradı. Lorian’ın duyacağına bilerek kulağıma fısıldadı. “Keşke birkaç dakikaımız daha olsaydı, aşkım.”

Lorian’ın gözlerindeki ölümcül bakış dangalağın çenesini kapatmalıydı.

Korkuma rağmen sesimi buldum. “Umarım cehennemde çok uzun süre yanarsın.”

Fallon hançerinin biraz daha derine batırdı ve sesini yükseltti. “Korkarım tahmin ettiğimden daha çok sorun çıkardı.”

Lorian gözleri Fallon’ın kollarını tutan ellerimi işaret

etti. “Evet. İsteddiğinde tam bir *kedi* olabiliyor.” Lorian’ın elleri kasıldı.

Her zamanki gibi manikürlü uzun tırnaklarıma baktım. Bir kedi. Hemen geriye uzanıp pençelerimi adamın bacakların arasındaki ince deriye geçirdim ve etini sıkıştırıp açıp olabildiğince sert çektim.

Fallon tiz bir çığlık attı. Kendimi yana atarken hançer kolumu kesti. Bir kırbaç sesi. Rüzgârın keskin soğuğu. Gözlerimi kırpıştıtararak kar tanelerini uzaklaştırdım.

Lorian, Fallon’ı dizleri üzerine çöktürmüştü. Bir eliyle boğazını sıkıyor diğeriyle kanatlarını tutuyordu. Lorian başını iki yana sallarken tutuşuyla geriye doğru bükülen adama sertçe bakıyordu. “Yanlış kadın.”

Fallon zorla kahkaha atarken ağzından kan fışkırıyordu. Yana doğru devrildiğim o birkaç saniye içinde Lorian morgonun iç organlarına hasar vermiş olmalıydı.

“Önemi yok. Bizden daha çok var. Sahip olacağımız bir sürü kadın var. Beni öldürsen bile *onun* yolundan gideceğiz. Larkosyenler yükselecek.”

“Sen cehennemde çürüdüğün sürece umurumda değil.”

Dikkatini Fallon’dan ayırmadan Lorian benimle konuştu. Usulca sarf ettiği sözcükleri bastırılmış bir öfkeyle doluydu. “Bebeğim, başını diğer tarafa çevir.”

Cenin pozisyonu alıp dediğini yaptım.

Fallon’ın yüksek sesteki tiz çığlığı sonsuza aklımdan çıkmayacaktı ama kemiğin kırılıp parçalanma sesi beni en ilkel tatminle doldurmuştu. Fallon beni mihrapta tuttuğunda intikam arzusu göğsümde çaresiz bir şekilde kabarmıştı. Ama âşığımın ve aşkımın ellerinden geceye yayılan ölüm sesleri bana huzurdan başka bir şey getirmeyecekti, çünkü adalet yerini bulmuştu. Sadece yanan ateşin çıtırtılarını duyduğumda ayağa kalktım. Lorian

beni kollarına çekerken Fallon Gripençe'den geriye kalanlar harıl harıl yanan bir ateşin içinde yok oluyordu.

Kol'u hiç görmemiştim ama birden yanımda belirdi ve Lorian'a bir battaniye uzattı. Titreyen ellerle Lorian beni sarmaladı. Beni kollarına alıp uçurumdan atladi ve bu kâbustan uzaklaştırdı. Yüzümü boynuna gömerken şiddetli bir şekilde titriyordum. Eğer gelmeseydi neler olacağı aklıma dank edince korku yerini dehşete bıraktı. Titreyerek, daha önce hiç ağlamadığım kadar şiddetli bir biçimde ağladım. Lorian beni daha sıkı tuttu ve tek kelime etmedi.

Yere indiğimizde gözlerimi açtım. Sık ormanlık alandaydık. Hava hâlâ soğuktu ama dağın tepesinde olduğu gibi kar yağmıyordu.

"Lorian, neden buradayız?"

Beni bir dizi ağacın yanından geçirip buhar tüten bir su birikintisinin kenarına oturttu. Battaniyeyi ve parçalar halindeki elbiseyi üzerimden aldı. Beni tekrar kaldırıp su birikintisine taşıdı ve yumuşak zeminine bıraktı. Titremem dindi. Sıcak su vücuduma çarpıyordu. Suya dalıp yüzüne su çarptı, sonra kollarını ve ellerini ovuşturup üzerine sıçrayan kanları yıkadı.

"Lorian. Kıyafetlerin. Donacaksın."

Parmaklarını ıslak saçından geçirdikten sonra yüzümü elleri arasına aldı, bakışları çılgınca ve yakıcıydı. "Senden başka hiçbir şeyi umursamıyorum, Sorch. Anlamıyor musun?" Sesi çatallaşmıştı ve arzu dolu kelimeleri dişlerinin arasından söyledi. "Neredeyse seni kaybediyordum." Başparmakları yanaklarımı okşarken gözleri yüzümün her çizgisini inceliyor, sıcaklığa rağmen parmakları titriyordu. "Seni istiyorum. Sana şimdi ve sonsuza kadar ihtiyacım var. Lanet olsun! Sorch, *lütfe*n. Benim olacağımı söyle. Sadece benim. Sonsuza kadar."

Biri canlı mavi, diğeri ela renkli büyölü gözleri duygularla dolmuştu ve kalbi kadar ağırlaşmıştı. Onu sakinleştirmek için parmaklarımı parmaklarına geçirdim, başımı sürekli sallıyordum. "Evet, Lorian. Senin olacağım. Sadece senin."

Dudakları benimkilere önce yumuşakça değdi sonra sert bir şekilde öptü. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıyordu. Dili benimkiyle buluştuğu an şaşırtıcı bir cızırtı boynumdan aşağı inerek vücuduma doldu. Omuzlarını tuttum. Hafifçe karşı koymama rağmen çekilmemiş, aksine dilini daha derine itmişti. Geri dönüş yoktu. Akış başlamıştı ve beni içten içe eritiyordu. Ruh ateşi vücudumda dolanıp beni sevdiğim adama bağlarken Lorian'a kalbimi verdim. Kollarımı boynuna doladım, ağzının içini yalarken daha fazlasını istiyordum. Nabzımım hızla attığını duyabiliyordum. Lorian'ın nabzının ritmini bulduğumda, ikimizin de kalbi bir uyumla atmaya başladı. Dudakları beni ele geçirmiş ve ruh ateşiyle dağlıyordu; beni sonsuza kadar onun yapıyordu.

Yakıcı dalganın durduğunu düşündüğüm an bir elektrik akımı, kas ve kemiklerim boyunca beni derinden kavurdu. Lorian çılgılığını yuttu, bir kolunu belime dolayıp beni kendine sıkıca çekti, uysal bedenime temas ettikçe sertleşiyordu. Bir cehennem ateşi beni kavurdu ve inatçı irademi buhar olup yok etti. Sadece bedenlerimiz değil ruhlarımız da bir oldu. Duygular yükselip gözyaşları olarak yanaklarımdan aşağı döküldü. O anda biliyordum. Öleceğim güne kadar, son nefesimi verene dek onun bana ait olacağını *biliyordum*. Kalbimin son atışına kadar.

Uzulca çekildi ama yüzünü yüzüme yakın bir mesafede tuttu. Nefes alışlarımız hızlı ve kesik kesikti.

"İyi misin? Seni... seni incitti mi?" Sesinde öylesi bir acı vardı ki.

"Hayır. Ben iyiyim." Eğer zamanında yetişememiş ol-

saydı başıma gelecek korkunç şeyleri düşününce içime dolan dehşeti ona anlatmayacaktım. Çünkü gelmişti ve şimdi her şey iyi olacaktı. "Kahrolası bıçak kesikleri dışında."

Fallon'ın göğsümü çizdiği yere baktım ama hiçbir yara yoktu. "Bu da ne...?" Kolumu sıçratarak sudan çıkardım. Kesikler yok olmuştu. Hiçbir şey yoktu.

"Lorian, nasıl iyileştim?"

Gülümseyerek bir tane yanağıma, bir tane de kulağımın yakınına öpücük kondurdu. "Şarkı Söyleyen Rüzgâr Ormanı'ndayız."

"Ne? Bunun iyileştiren büyülü bir su birikintisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum. Daha önce iyileştiren büyülü bir su birikintisinden bahsedildiğini duymadım."

"Ne diyorsun?"

"Bu ormanın hak ettiğini düşündüğü kişilere iyilik yaptığını biliyorum. Büyülü iyilikler."

Gözlerim ağaçların hizasında dolandı. Esen rüzgârla birlikte nazik bir ısıklık sesi duyuldu. Yapraklar fısıldadı. Tepemizdeki ay suyun üzerine yansıdı. Sudan çıkan buhar huzmeleri ejderha nefesi gibi havada süzüldü. Tamamen yalnız değildik ama burada kutsal ağaçların altında korunuyor ve kollanıyorduk.

"O zaman Şarkı Söyleyen Rüzgâr Ormanı beni sevdi."

"Neden sevmesin ki?" Anlıma bir öpücük kondururken ses tonu ciddiye. "Sana âşık olmamak elde değil."

Midem yerinden hopladı. Bana daha önce bu sözleri hiç söylememişti. Ruh ateşinden sonra duygularımızın ne kadar derinleştiğini inkâr etmeye lüzum yoktu.

Gülümsedim. "Bana âşık mısın?"

Tek bir kara kaşını kaldırdı. "Olduğumu biliyorsun." Güçlü eller beni sıkıca tuttu.

“Göster bana.”

Kaşları çatıldı. “Sorcha, başından geçenlerden sonra sanmıyorum.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Lorian, başımızdan geçenlerden sonra beni sevmene ihtiyacım var.” Dudaklarına narin bir öpücük kondurdum. “Şimdi.” Bir tane daha. “Burada.” Dilimi alt dudağı boyunca gezdirdim. “Bu büyümlü yerde.” Dudaklarımı dudaklarının üzerinde aralayıp fısıldadım. “Sev beni, Lorian.”

Daha fazla ikna etmeme gerek kalmamıştı. Kahkaha atıp onun ıslak kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken birbirimizin kollarına dolandık, ikimiz de diğerini bırakmaya razı değildi. Sonunda ten tene değince Lorian beni suda kaldırdı. Yavaşça içime girip beni derinlerime kadar doldururken kendine yakın tutuyordu. İkimiz de şiddetli zevkle iç çekiyorduk.

Mümkün olan her şekilde bir araya geldik. Bacaklarım beline dolanmıştı, beni kendine o kadar sıkı çekmişti ki aramızda ufacık bir mesafe bile kalmamıştı. Yavaşça içimde hareket ederken etrafımızda yumuşak dalgalar oluşturunuyordu. Dudakları boynumdaydı ve beni nazik hareketlerle okşuyordu. Gösterdiği sıcak ilgi içimde bir duygu seli uyandırmıştı. Bir başka gözyaşı damlası yanaklarımdan aşağı süzüldü.

İçimde derinlere gömülmüşken durup beni tuttu. “Ne oldu, bebeğim?” diye sorarken her zamanki ifadesinin yerini endişe almıştı. Benim için endişelenmişti.

Başımı iki yana sallarken gözlerimi kırıştıtırıp yaşları uzaklaştırmaya çalıştım. Korku ve öfkeden değil de daha önce bir erkekle asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm duygular ortaya çıkmıştı; emniyet, aidiyet ve derinden gelen sonsuz bir aşk.

“Asla...” Sesim çatallaştı. Boğazımı temizledim. “Tekrar bir erkeğe güveneceğimi hiç düşünmemiştim.” Kendimi toplayıp devam ederken beni bekledi. “Babam beni ve annemi terk etti. Bizi bırakıp gitti ve bir daha dönmedi. Hiç aramadı. Sanki bir hiçmişiz gibi bizi hayatından çıkardı.” Titrek bir nefes aldım, babamla ilgili bu acı duyguları uzun zamandır içimde tutuyordum. Onun bana yaptığı gibi ben de onu hayatımdan çıkarmıştım. Küçük bir kızken kalbimi kırmış olmasının şu an olduğum kadın için hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmıştım.

Lorian bir elini sudan çıkardı, parmaklarıyla enseme tutup nazik ama sağlam bir şekilde kavradı, kolundan omuzlarıma sıcak sular damlıyordu. “Sen benim her şeyimsin. Seni asla terk etmem,” derken ejderhanın sahiple-nici doğasının tınladığı sesi pürüzlü çıkmıştı. “Seni asla bırakmayacağım.”

Gülümsedim, kalbim yeni oluşan bağımız sayesinde gerçeği duyuyordu. “Biliyorum.”

Bakışlarımız birbirine kenetlenmişti, sanki bu anı son-suza kadar akıllarımıza kazıyorduk. Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı ve verdiği sözü bedenime dağladı, ar-zusuyla kanım delice çağladı. Tekrar hareket etmeye başladı. Yavaşça geri çekilip derinlere dalıyordu. Elleriyle, bedeniyle, dudaklarıyla hayatının merkezi olduğumu, ölüm bizi ayırana kadar gıpta edilecek en değerli mücevheri olduğumu bana gösteriyordu. Ruh ateşi tekrar alev alıp bizi defalarca coşkuya ulaştırdı. Ormanın koruması altında tekrar ve tekrar sevişirken rüzgâr ağaçlar arasında şarkı söylüyor, anlamadığım sözler fısıldıyor ama kelimeler kemiklerimde yankılanıyordu; sıcaklık, yuva... aşk. Hiçbir zaman unutmayacağım usulca söylenen güzel bir melodiydi.

On Üçüncü Bölüm

“Çok iyi bir iş başardın. Çok iyi!” Adicus Gecekanat, Lorian’ın omzuna eliyle vurdu. Dördüncü kattaki balkonların birinden mekâna doluşan insan ve morgon kalabalığına baktık.

Kız Kulesi’nin açılışı birkaç hafta beklemeye alınmıştı çünkü son dokunuşları yapıp büyük açılış gecesi için yapılacak tanıtımlara odaklanacak ruh hali içinde değildim. Larkosyenlerle ilgili kâbuslardan sonra kendimi dünyadan soyutlayıp haftada birkaç kere psikiyatristimle buluşmak dışında pek bir şey yapabilecek durumda değildim. Sonunda işe dönmeye ve başladığımız işi bitirmeye kendimi hazır hissettiğimde bu sefer Lorian izin vermedi. “Henüz iyi değilsin.” Ona cehenneme gitmesini söyledim ama son derece kararlıydı ve akıl sağlığımın kahrolası işten daha önemli olduğu konusunda ısrar etti. Elbette haklıydı. O yüzden soğuk terler dökmeden ve görünmez bir düşman için sürekli arkamı kollamadan toplum içine çıkacak hale gelene kadar bir ay daha Willow benim işlerime devam etti.

“Teşekkürler baba.” Lorian kadehini bana doğru eğerken sahiplenici eli belimdeydi. “Sorcha olmadan olmazdı.” Başını kulağıma eğdi. “Sorcha olmadan ben bir hiç olurdum.”

Annem asansör alanından bize doğru yaklaşırken ona dirsek attım. “Bay Gecekanat, sizi annem Miriam Linden’la tanıştırmak istiyorum.”

Gülümseyerek beni yanağımdan öptükten sonra narin elini Adicus’a uzattı. Annemi görünce Adicus’un gözlerinin biraz büyüdüğü dikkatimden kaçmamıştı. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen annem tam bir afetti. Parlak saçları ve benimki gibi krem rengi teni vardı, uysal kahverengi gözleri yüzünü yumuşatıyordu. Annem gözlerimin her zaman “muziplikle parladığını” söylerdi. Onunkiler öyle değildi. Ateşli bir melek gibi görünüyordu. Onun gibi bir kadının bütün zamanını ofiste köle gibi çalışarak geçirmesinin tam bir israf olduğunu düşünmüşümdür.

Adicus annemin elini ellerinin arasına aldı. “Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak çok büyük bir zevk, Bayan Linden. O kadar çok konuştuk ama hiç tanışamadık.”

“Lütfen bana Miriam deyin. Ve evet, sonunda duyduğum sesle özdeşleştirebileceğim bir yüzün olması çok güzel. Sesinizle uyum sağladığınızı söylemem gerekiyor.”

“Ah?” Morgon erkeği annemin elini bırakmamıştı.

“Evet.” Annem gülümseyip başını hafifçe yana eğdi. “Güçlü ve boğuk.”

Yüce Tanrım, annem Lorian’ın babasıyla flört ediyordu. Ve adam da karşılık veriyordu.

“Bir içki almak ister misin, Miriam?”

“Çok isterim.”

Annemin elini koluna takıp onu uzağa yönlendirdi.

Lorian uzaklaşmalarını izlerken kahkahasını güçlükle tuttu.

“Kes şunu. Ya çıkmaya filan başlarsa?”

“Olursa ne olur? Gecekanatlar ve Lindenlar birbirlerini gayet iyi uyuyor.”

“Ailelerimiz hakkında konuşuyorsun.”

“Hayır. Bizim hakkımızda konuşuyorum.” Boynuma sokulup ensemle çenemin arasındaki kıvrıma bir öpücük kondurdu.

İç çektim. “Sen bunu yaptığında aklım başımdan gidiyor Lorian.”

“Biliyorum.” Tekrar aynısını yaptı.

“Kes şunu.”

“İşte buradasın!” Daha o olduğunu anlamadan Jessen beni çekip kucakladı. “Her yerde seni arıyordum. Burası tam bir *bomba*!”

Lucius kardeşinin elini sıktı. Kısık tonda sohbet ettiler. Uzaklaştıkları an Jessen heyecanla zıpladı. “Artık gerçekten kız kardeş gibiyiz!”

Kahkaha attım. “Her zaman öyleydik.”

“Doğru,” diyerek sırtıttı. “Ah, vay canına. Kim bu adam?”

Kol, Gecekanat kardeşlere katılırken sesleri kısık, yüzleri ciddiye.

“Lorian’ın en iyi arkadaşı Kol Ayhalesi.”

“Adam, şey, biraz çarpıcı.”

“Tahmin bile edemezsin.”

Lucius ve Lorian’ın kuzeni Paxon Gecekanat, morgon erkeklerinin arasına katıldı. O da diğerleri gibi kısık sesle konuşuyordu. Gece kulüpleri ve perakende mağazaları Gecekanatların tekelindeydi, ayrıca morgon spor müsabakalarının yapıldığı Vaengar Stadyumu’nun belli bir hissesini de sahiplerdi. Lorian’ın birkaç defa stadyumun idaresiyle ilgili Paxon’la konuştuğuna kulak misafiri olmuştum.

Jessen kaşlarını çatı. “Neler dönüyor? Seninle mi ilgili?”

Kafaların eğilmesinden ve öfkenin sınırlarında dolaşan saldırgan ifadelerinden iş konuşmadıklarını anlamıştım. “Sanırım Larkosyenlerle ilgili.” Jessen’a hikâyeyi

çirkin detayları atlayarak anlatmak için bir bütün gün harcamıştım. “Fallon’ın tehdidi hepsini tedirgin ediyor.”

“Evet. Lucius da etrafta onlardan daha fazla olmasından endişeleniyor.” Bakışları yumuşadı. “Ben de endişeliyim. Senin için. Nasılsın?”

“Ben mi? İyiyim. Artık tamamen bana ait şu taş gibi adamı gördün mü?”

Ella daha önce hiç tanışmadığım bir insan erkeğiyle yaklaşıırken kahkaha attık.

“Merhaba kızlar.”

“Merhaba Ella. Annen evden çıkmaya izin mi verdi?”

Bana sırtıp omzundan sarkan kolun sahibi adamı işaret etti. “Ailem Clayton’ı seviyor. Jessen ve Sorcha, bu Clayton Kerrington.”

Telaffuzu zor bir isimdi. Adamın kum sarısı saçları ve mükemmel dişleri vardı. İnci beyazı dişlerini gösterecek gülümsediğinde derin gamzeleri bile ortaya çıkmıştı. “Merhaba hanımlar. Sizin hakkınıza çok şey duydum.”

Onu şüpheli bir şekilde inceledim. “Barrowların yani Ella’nın ailesinin gönlünü çaldın öyle mi?”

“Benden hoşlanmış görünüyorlar.” Kaşları küstah bir şekilde kalktı.

“Morgonlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onlarla herhangi bir problemim yok. Vaengar oyunlarına âşığıyım. En sevdiğim sporlardan biri.”

Üç Gecekanat erkeği ufak partimize katıldı. Kol ortadan kaybolmuştu. Şaşırtıcı değildi.

“Sanırım seni daha önce Loca’da görmüştüm.” Paxon benimle Ella’nın arasında durdu.

“Evet, evet. Hatırlıyorum. Üvezalazı kardeşlerle beraberdin. Ben Clayton Kerrington.”

Hâlâ telaffuzu zordu.

“Paxon Gecekanat.” Paxon adamın elini sıktı ama gözle-ri başka yerdeydi. Bakışlarını... Ella’ya kadar takip ettim.

Hım. İlginç.

Paxon gözlerini, benim bihaber sarışın arkadaşşımdan Clayton’a çevirdi. “Yakında seni tekrar göreceğime emi-nim. Elbette, eğer daha iyi bir stadyumumuz olsaydı,” di-yerek Lucius’a döndü, “Loca’da daha çok yerimiz olurdu.”

Loca bölümü daha varlıklı morgonlara ayrılmıştı ama bazen insanlar da girebiliyordu.

“Pax, biliyorsun ki planlarımız dâhilinde,” diye mırıl-dandı Lucius. “Bu kadar büyük bir proje zaman alıyor.”

“Evet, düzgün bir stadyumumuz olsaydı daha seçtin takımları çekebilirdim. Drakos’tan ve diğer morgon bölge-lerinden gelen kalabalıkları idare edemeyiz.”

Lucius, Paxon’la uzaklaşırken yatırımcı bulma ve poli-tik destek konusunda bir şeyler mırıldanıyorlardı.

“Lanet olsun! Jed’in yeni grubuna bak,” dedi Jessen.

Bir gitar gıcirtısı ile davulun sesi kalabalığın dikkati-ni sahneye çekti.

“Vay canına.” Ella balkona çıktı.

Üçü morgon biri insan, dört tane sarışın rock tanrısı ilk çıkış performansları için ısınmışlardı. Jed mikrofonun yanına gitti. “Kız Kulesi’nin açılış gecesine hoş geldiniz millet. Herkes iyi vakit geçiriyor mu?” Kalabalıktan bir haykırış ile birkaç ıslık geldi. “Eh, birini bulup sıkı tutu-nun. İsmimiz *Elysium* ve bu akşam alem yapmanızı sağ-layacağız.”

Jessen başını geriye atıp kahkaha attı. “Jed ve dandik açılış konuşmaları.”

Ella kıkırdadı. “Evet ama işe yarıyor.”

Grup hayranlarının çığlık sesleriyle ilk notalarını çal-maya başladı. Jessen balkonda Ella ve Clayton’a katıldı.

Güçlü eller belim e dolanıp beni tanıdık sert bir vücutta çaktı. Kollarımı onunkilerinin üzerine koydum. Lorian saçlarımı tek omzumun üzerinden geri çekip dudaklarıyla boynuma mahrem bir öpücük kondurdu.

“Lorian. Kalabalığın içinde olduğumuzun farkında mısın?”

“Umurumda değil. Bırak izlesinler. Belki bir şeyler öğrenirler.” Kulağımın dış kısmını hafifçe ısırdı.

“Lorian.”

“Ofis için özel bir mobilya teslim ettirdiğimi biliyor musun?”

Daha iyi ulaşabilmesi için boynumu yana doğru eğdim. O da bu fırsattan istifade etti.

“Hayır.”

“Sana göstermeyi çok isterim.”

“Bana ofis mobilyası mı göstermek istiyorsun?”

“Dün özel yapım, siyah, üstü mermer bir masa getirttim.”

Dudaklarının boynumda gezindiği yer ısınıp sıcaklığı bedenime yayıldı.

Ellerinden biri kalçamın üzerinden arkaya kayıp popomu avuçladı. “Masayı görmek ister misin?”

“Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, siyah mermer bir zeminle son deneyimim iyi sonuçlanmamıştı.”

“Bunu telafi ettirmek istiyorum.”

“Göster bakalım.”

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni beraber zevk verip aldığımız özel alana yönlendirdi. Bir zamanlar sadece vücudumu tatmin edeceğini düşündüğüm hareket sonunda ruhumu da tatmin ediyordu.

Aynı zamanda kalbimi de.

GECE ÇİÇEĞİ

Brooke DelVecchio'ya...
Kitap dünyasındaki ilk edindiğim
en iyi arkadaşıma.

Teşekkürler

Gecekanat serisinin son kitabında, beni her adımda cesaretlendiren beta okuyucularım Julie, Jessen, Rebekah, Rachel, Brooke ve Amber'e son bir kez teşekkür etmek istiyorum. Geçen ocak ayında yazarlık kariyerimin gidişatını değiştiren aramayı yapan Renee Rocco'ya teşekkürler. Ve her zamanki gibi olağanüstü editörüm Corinne DeMaagd'a teşekkür ediyorum. Sensiz bir hiç olurdum.

Giriş

“Zavallı Prenses Morga ile kuzeyin ürkütücü Ejderha Kral'ının hikâyesini tekrar dinlemek ister misin?”

“Hayır anne. On beş yaşındayım. Peri masalları için fazlasıyla büyüdüm.”

Pijama üstümdeki beyaz saten kurdeleyle huzursuzca oynadım.

“Ah, Ella. Senin serpilip genç bir kadına dönüştüğünün farkındayım ama...”

“Anne. Lütfen! Bu çok utanç verici.”

Kollarımı ufak göğüslerimin üstünde kavuşturup gözlerimin önündeki sarı bir bukleyi üfleyerek uzaklaştırdım.

“Sadece güvende olmanı istiyorum tatlım. Dünyada iyi ve kötü erkeklerin olduğunun farkına varmanı istiyorum.”

“Eh, artık yere inip bakire prensesleri kaçıran ejderhalar kaldığını sanmıyorum.”

“Hayır, tatlım.” Yatağımın kenarında otururken fazlasıyla tatlı ses tonu delici bakışlarıyla tezat oluşturuyordu ve konuşulamayacak kadar korkunç bir sırrı ima ediyordu. “Ama morgon erkekleri var. Yarı insan olsalar da aynı zamanda yarı canavar olduklarını anlamalısın. Tene

karşı arzuları insan erkeklerinden farklı değil ama istediklerini tıpkı hayvanlar gibi vahşice alacaklardır, çünkü aslında içlerinde bir hayvan var.”

Dizlerimi çenemin altına çekip kollarımı sıkıca dizlerime sardım.

“Onlara karşı gözünü açık tutmalısın, Ella. Hiçbir morgon erkeğinin seninle yalnız kalmasına izin verme.” Yüzümü bir avucunun arasına aldı. “Çok tatlı ve bir o kadar da masumsun. Kendisini ve arzularını tatmin etmek için seni yok etmekten çekinmeyecektir.”

Güçlkle yutkundum, böylesi bir adamla karşılaşmaktan korkuyordum. “Tamam anne.”

“İşte benim uslu kızım.”

Hayatım boyunca yaptığı gibi beni yumuşacık beyaz örtülerimin altına yerleştirip ışıkları kapattı. “Tatlı rüyalar tatlım.”

Şehvetli morgon erkeklerinin açlıklarını bastırmak için masumiyetime göz diktiğine dair görüntülerle beni baş başa bıraktıktan sonra nasıl oluyor da her zaman tatlı rüyalar temenni ediyordu, merak ediyordum doğrusu.

Sorun şuydu ki büyümüş ve annemin morgon erkeklerinin akılsız canavarlar olduğuna dair söylediklerinin yanlış olduğunu fark etmiştim ancak hâlâ biriyle yalnız kalma korkusunu üstümden atamamıştım. Beni baştan çıkarıp vücudumu yağmalamak için hayvani çekiciliğini kullanmasından korkmuyordum.

Bunu istemekten korkuyordum.

Birinci Bölüm

Gül pembe dudaklarımı bir not kâğıdına bastırıp rujun kapağını kapattım. Ruj parmaklarımdan kaydı, dizimden sekip resepsiyon masasının altına yuvarlandı.

“Lanet olsun!”

Burnu açık topuklu ayakkabımla ruju almaya çalıştım ama sadece daha öteye itmeyi başardım. “Hay.”

Kalem eteğimle fazla eğilemeyecektim, eteğimi yukarı çekip diz çöktüm ve en sevdiğim rujuma ulaşana kadar kolumu uzattım.

İşte o zaman arkamda duran birinin çaldığı erkeksi, kısık sesli ıslığı duydum.

Masanın altından çıkıp yerden fırladım ve eteğimi dizlerime indirdim. Linden ve Burke’ün bekleme salonuna dolan güneş ışığının önünde bir karaltı gibi duran Paxon Gecekanat’ın sabit bakışları altındaydım.

Simsiyah saçlarıyla uyumlu sivri uçlu kanatlarıyla bana yukarıdan bakıyordu. Kömür karası bir gömlek ile siyah kumaş pantolon giymişti ve yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. Konuştuğunda sesi bir mırıltı gibi çıktı. “İşte sıcak karşılama diye buna derim.”

“Ben, şey, ben...”

Bronz elini uzattı. Sağ elimi uzatırken neredeyse ruju tekrar düşürüyordum, bu yüzden sol elime aldım. "Pembeyi seviyorum."

Pembeyi seviyorum mu? Pembeyi seviyorum! Tanrı aşkına, Ella. Kaç yaşındasın? Beş mi?

Uzattığı eli benimkini tamamen kaplamıştı, sonra da beni kendine çekip bir adım öne geldi. Kocaman sırtıyor ve başparmağıyla ellerimin eklemlerini okşuyordu, melodik sesi şehvetli ve günahkâr bir tondaydı.

"Ben de öyle."

Beynim tekrar çalışmaya başlayana kadar gözlerimi aptalca kırpıştırdım. Tek kelime etmedi. İnanılmaz derecede koyu kahverengi gözleriyle büyülenmişim.

"Ben, şey, Ella Barrow."

"Paxon Gecekanat. Sizinle tanışmak büyük zevk. Ama sanırım daha önce karşılaşmıştık."

Elimi geri çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı aksine elimi daha sıkı tuttu.

"Ben, şey, Sorch'a ve Jessen'in arkadaşayım."

"Evet."

Bu adamın çapkınının teki olduğunu biliyordum, hem de kızları bir bakışıyla kendinden geçirecek ve hemen soyunup yatağa girmek isteyecekleri kadar büyüleyecek tipten bir çapkın. Tam anlamıyla hem de. Jessen bir keresinde onu kulüpte öpmüştü. Bu âlemci halleri ondan kaçmak istememe sebep olmalıydı ama Jessen'in, öpücüğüne on üzerinden doksan dokuz vermesi aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Ellerim hâlâ avuçlarındaydı ve gittikçe daha yakına geliyordu. "Aynı zamanda seni Vaengar oyunlarında gördüm. Kerrington'la birlikte."

"Evet. Biz, şey, beraberiz."

“Ne yazık.”

Tekrar elimi çekiştirdim.

Beni bıraktı. “Sorcha Gecekanat ile randevum var.”

“Evet. Biliyorum.”

Kendimi toparladım, masamdaki iletişim cihazına bastıktan sonra boğazımı temizledim. “Bay Gecekanat burada.”

“Teşekkürler, Ella. Ona ofisime kadar eşlik et. lütfen.”

Masamın etrafından dönüp koridorun ilerisini işaret ettim. “Bu taraftan.”

“Hanımlar önden,” derken yüzünde kurnaz bir sırıtış vardı.

Ondan korkmuyormuş gibi davranıp çenemi yukarı kaldırdım. Sonra onu Sorcha’nın ofisine doğru yönlendirdim. Rol yapmakta iyiydim.

Önüne geçtiğim anda kemiklerim ilkel bir ürpertiyle titreşti. Gözleri üzerimdeydi. Bakışlarını bir dokunuş gibi hissettim. Sanki bacaklarıma dokunup popomu okşuyor, kalçamın kıvrımlarından belime doğru çıkıyor ve sonra da sarı dalgalarımın döküldüğü omuzlarımda geziniyordu. Ofisin kapısına varıncaya kadar nabız atışlarım boğazımda hızlandı.

Onu içeri buyur ederken bakışlarımı yerde tutup çaresizce kontrolümü geri kazanmaya çalışıyordum. Tam karşımda durdu, bakışlarımı aşağıda tutmuştum ta ki kasıklarına odaklandığını fark edene dek. Kafamı hızla yukarı kaldırdım. Keskin yüz hatlarından eğlendiği belliydi. Bir şey söylemek üzereydi ama ona fırsat vermedim. Resepsiyon alanına doğru holde hızla ilerledim.

Masama döndüğümde sinirden köpürüyordum.

Benim ne sorunum vardı?

Daha önce morgon erkeklerinin etrafında bulunmuş-

tum. Çekici morgon erkeklerinin. Hem çekici hem de flört eden morgonların. Bazen beni geriyorlardı ama taş keseleceğim kadar değil. Tanıştığım birçoğunun kaba tavırları vardı. Clayton'ın stadyumda takılmaktan hoşlandığı tiplerdi. En iyi arkadaşlarım sofistike ve güçlü morgonlarla evlenmişlerdi ama onlar bile midemde böyle kıpırtılar uyandırmıyor veya Paxon'ın yaptığı gibi aklımı başımdan almıyorlardı. Nasıl desem... jilet gibiydi. Hem de her yönüyle. Kolalı gömleğinden pahalı ayakkabılarına ve bütün tehlikeleri gizleyen muzip gülümsemesine kadar. Aynı zamanda vaat ettikleri. Büyük ihtimalle tanıştığım en kendine güvenli adamdı.

Ve onunla daha önce *tanışmıştım*. Ayak üstü. Birkaç ay önce insanlar ve morgonlar için tasarlanan ilk gece kulübü Kız Kulesi'nin açılış gecesinde tanışmıştık. Clayton benimle gelmişti. O yüzden sorumluluk sahibi, ilgili kız arkadaşı olarak gözlerimin etrafta dolanmadığından emin olmuştum. Clayton'ın umurunda olduğundan değildi. Kıskanç tiplerden değildi. İyi ki öyleydi çünkü arkasını döndüğü an gözlerim Paxon Gecekanat banyosu yapmıştı.

Döner sandalyeme oturdum ve masamı hışımla düzenledim. Mesajları ve notları tekrar tekrar istifledim, kalemeleri düzenledikten sonra sesli ve görüntülü mesajları iletişim cihazından sildim, gümüş ataçları renklilerinden ayırdım. Bilirsiniz, bir resepsiyon görevlisinin yapması gereken çok önemli işler işte.

Hım. Clayton'la çıkmama "yazık" demişti. Herhangi bir kızın Clayton'la çıkması mı yazıktı? Yoksa *benim* Clayton'la çıkmam mı?

Nefesimi bıraktım. Sarı bir bukleyüzümün önüne düştü. Makyaj aynamı elime alıp tekrar yerine koydum. Birkaç dakika boyunca masamı düzenleyip holün sonundaki

kapının açılmasını beklemekten daha iyi bir işim varmış gibi davrandım.

Kapının açılma sesini ve düşük tondaki konuşmaları duyunca muntazaman düzenlediğim kalemliğimden bir kalem çektim, onlar yaklaştığında not kâğıtlarına saçma şeyler yazıyordum.

Sorcha'nın genizden gelen kahkahası bütün lobide yankılandı. Kahkahası onu bu kadar güzel nasıl yapabiliyordu?

"Ella."

Yerimden fırladım, yüzüme dingin bir gülümseme konurdum ve yanlarına gitmeden önce heyecanımı yatıştırmaya çalıştım.

"Ella, Paxon'ı hatırlıyorsun, değil mi? Kendisi Lorian'ın kuzeni."

"Elbette," diye ciyakladıktan sonra boğazımı temizledim.

"Evet. Ella'yla daha önce tanıştık. Vaengar maçlarına geliyor. Onu ara sıra Loca'da görmüştüm."

Onu daha önce görmediğim tek yerdirdi. Ama beni fark mı etmişti? İşte bu ilginçti.

"Ella!" dedi Sorcha şaşkınlıkla. "Vaengar oyunlarını mı izliyorsun? Şiddet sevdiğinden haberim yoktu."

"Ah, Clayton gitmeyi seviyor."

Sorcha yüzünü ekşitti. "Tabii. Elbette."

Paxon gülümsedi ama kaşlarının ortası biraz çatılmıştı. "Burada çalışmanı beklemiyordum."

"Doğum izninde olan resepsiyon görevlimiz Sherrie'nin yerine Ella bakıyor, ama sonraki hafta işe geri başlayacak." Sorcha'nın yüzü parladı. "Hey, bir fikrim var. Ella, bence Paxon'ın galerinden birinde çalışmalısın. Tam senin alanına göre işler."

Midem ağzıma geldi. Adamın parlak ayakkabılarına kusmamaya çalıştım. Çatılmış kaşları ilgiyle kalkmıştı.

“Ah, bilemiyorum ki, sanmıyorum...”

Sorcha manikürlü elini savurdu. “Güzel Sanatlar diploması var. Oldukça zeki ve yetenekleri burada harcanıyor. Hatta kendi bir sanatçı.”

Paxon’ın ilgisi arttı. “Öyle misin?”

Ağzımı itiraz etmek için açtım ama Sorcha benden önce atladı. Tabii.

“Evet! Öyle. Hâlâ heykel yapıyor musun, Ella? Okulda yaptıkların çok güzeldi.”

“Hayır. Artık heykellerle uğraşmıyorum.”

“Neler yapıyorsun?” Yumuşak ses tonu kısıldı.

Gözlerim yere çevrildi. “Başka şeyler.”

“Gerçekten çok mütevazidir, Paxon. Ona bir iş vermelisin.”

Paxon’ın ilgisi Sorcha’ya kayarken arkadaşıma öldürücü bakışlar fırlatıyordum. Payton arka cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Kartvizitiydi, siyah zemin üzerine beyaz harfler yazılıydı.

“Ne yaptığını bilen iyi bir galeri müdürüne ihtiyacımız var. Sorcha’nın aklındaki yeni pazarlama şekliyle yakında genişleyeceğimizi biliyorum.”

Kartı alırken parmaklarını öne uzatıp benimkilere sürüttüğünü fark ettim. Midemde kelebekler uçuştı. İsminin kalın, erkeksi ve güçlü harflerle yazıldığı karta baktım.

“Ella?”

Bir anlığına irkildim, sonra sakın bir ifadeyle gözlerimi kaldırıp kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım; dikkatli bakışlarının dizlerimi titretmemesini umuyordum.

Elimi tuttu. “Seninle tanışmak benim için bir zevkti.” Elim nazik bir şekilde sıktıktan sonra bırakırken işaret-

parmağı ve ortaparmağıyla bileğimin iç kısmını okşadı. “Yakında senden haber almayı umuyorum.”

Yutkundum. İkili cam kapıdan çıkarken devasa kanatlarını insan boyutlarına uygun kapıdan geçirmek için sıkıca sırtına çekti. Kaldırımında birkaç uzun adım atıp kocaman siyah kanatlarını çırparak asaletle havaya kalkışını izlemeden edemedim.

Sorcha kıkırdadı. “Tatlı değil mi?”

“Kes şunu, Sorcha.”

“Al.” Masadaki kutudan bir peçete çıkarıp bana salladı. “Ağzının suları akmış.”

“Hiçte bile!” Peçeteyi alıp emin olmak için kontrol ettim. “Paxon... ilgi çekici.”

“Eminim *gerçekten* ilgi çekicidir... yatakta.”

“Kes şunu. Eğer bilmiyorsan benim bir erkek arkadaşım var.”

“Kim? Clayton mı? Saçmalama Ella. Adam dangalağın teki.”

“Hayır, değil. Yakışıklı ve zengin. İyi bir aileden geliyor.”

“Sı-kı-cı. *Lütfen*. Daha iyisini elde edebilirsin. Hem Pax’i seni izlerken yakaladım.”

“Ne?”

“Kız Kulesi’ndeki açılış gecesinde.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum. Gözleri senin üzerindeydi Sarışın.”

“Hayal görüyorsun.” Ona bir bakış attıktan sonra masanın öteki tarafından çantamı aldım. “Gitmeliyim.”

“Bekle Ella. Kaçıp gitme. Eğer Clayton soyadı-herneyse’den hoşlanıyorsan ben de ona karşı daha nazik olmaya çalışacağım. Erkekleri benim tanıdığımı gibi tanıyorsun. Sana uygun biri değil o.”

Ona bağırmak, Clayton hakkında hiçbir şey bilmediğini haykırmak ya da benim erkekler hakkında ne bilip bilmediğime dair en ufak bir fikri bile olmadığını söylemek istiyordum. Ama gerçek şuydu ki, genellikle haklı çıkardı. Bu beni daha da sinir etmişti.

“Gitmeliyim,” dedim tekrar.

“Pax’i bir aramalısın.”

Ona kapının girişinden kötü bir bakış attım.

“İş için demek istedim! Aman.”

“Evet. Ailemin bunu nasıl karşılayacağını düşünüyorsun peki?”

Sorcha başını eğip bana küstah bir gülümseme gönderdi. “Bilmeleri gerektiğini kim söyledi?”

Gözlerimi devirip kapıyı ittim.

“Bunu bir düşün!” diye bağırdı arkamdan.

Eve gidene kadar Paxon Gecekanat düşünebildiğim *tek* şeydi.

İkinci Bölüm

*S*oluk mavi bir hayalet ki
boğulmuş mavinin canlı tonlarında
Kızıl çığlıklar atan bir dünya ki
duyamaz dile gelen fısıltılarımı
ya da fark edemez sözlerimin
nadiren kulaklara ulaşan uysallığını
En karanlık gecenin koynunda
güneşle parlayan bir dünya görüyorum
Hiçbir göz aramıyor beni burada
Çünkü ben
Görünmeyenim

Bir keman konçertosu odada uğuldadı. Sıvı tutkalı çalışma tezgâhımdaki düz bir kâseye döktükten sonra şiirin yazılı olduğu beyaz parşömen kâğıdını bütün sayfa ıslanana kadar sıvıya batırdım. Islak kâğıdı kâsedden çıkartıp fazlalıkların akmasına izin verdim. Kelimelere yakın olan yerden kâğıdın kenarlarını yırttıktan sonra geri kalanını tuvale yapıştırdım. Tuvalin ortasında kara kalem bir resim vardı. Yapraksız ağaçlardan oluşan bir korunun ortasında durmuş, elbisesi uçuşan genç bir kadının soluk

bir tasviriydi. Saçının telleri yüzüne doğru uçuşuyordu.

Kâğıt artık şeffaf tutkalla kaplanmıştı, parmağımı şiirin ilk satırından son satırına kadar kâğıda sürüdüm, muntazam satırlardaki mürekkep dağılıp kelimeleri kara kara akıttı.

Lavabonun yanına gidip ellerimi yıkadım ve lekeli ön-lüğüme sildim.

Tuğla ocağın yanında soğuyan çatlamış cam hazırды. Narin mavi cam tabakayı alıp çalışma tezgâhımın üzerine koydum, sonra bir kumaş parçasına sarıp beş ayrı yerden çekiçle kırdım. Kumaşı açtığımda tam istediğim gibi kırıldığını gördüğüm için memnundum.

Şeffaf tutkalı tuvale sürdükten sonra cam kırıklarını en uygun şekilde yerleştirdim. Büyük parçaları ağacın üstüne, ufak, kesik uçları kızın üstüne ve şiirin etrafına dizdim ama hiçbirisi kelimelere değmiyordu. Parmaklarım kemanın ezgileriyle uyumlu bir şekilde akıcılıkla hareket ediyordu.

Bitirdiğimde geri çekilip eserime baktım. Kırık mavi mozaiklerin arasında, keskin köşeli ağaçlar ile siyah ve gri tonlardaki zarif kız öne çıkıyordu. Bulanık kelimele-rim tam ortadaydı; saf, çıplak ve savunmasız bir halde.

Evet. Duyguyu tam hayal ettiğim şekilde yakalamış-tım. Şimdi kösedeki şövalelerde, beyaz örtülerin altında duran *Bâkir* ile *Bilinmeyen*'i yaptığım zamankiyle aynı haz içime dolmuştu. Kimse buraya, bodrum katına gelecek değildi elbet, hele ki herkese buradan uzak durmalarını söylememden sonra. Aileme bile. Sanatım konusunda ne kadar mahrem davrandığımı biliyorlardı ve nadiren bir şey istediğimden dileklerime saygı duyarlardı.

Sorun da buydu. Çoğu insan ailemin kontrol delisi ah-maklar olduğunu düşünürdü. Aşırı koruyucu budalalar.

Aşırı koruyucu olabilirlerdi ama bunun nedeni beni sevmeleri idi. Hem de çok. Bundan asla şüphe etmedim.

Korkularım içimden geliyordu; bilinmeyen bir yerden çıkıp etrafa yayılıyor; konuşmalarına ve hareket edişime yansıyor; şüphe etmeme, doğrudan bir ilgi gördüğümde içime kapanmama sebep oluyordu.

Ama sessiz olmam aptal olduğum anlamına gelmiyordu. Mütevazı olmam erdemlik tasladığım anlamına gelmiyordu. Utangaç olduğum görünmez olduğum anlamına gelmiyordu. Yine de hayatım boyunca öyle hissetmiştim. Kararsızlığım çocukluğumdan ergenliğime ve erişkinliğimin erken yıllarına kadar veba gibi yayılmıştı. İşte buradaydım. Hayatın uçurumdaki bir kadın, ailesinin bodrumunda saklanarak ruhunu kaleme, kâğıda ve cama döküyordu.

Belki de bu yüzden en iyi iki arkadaşım Jessen ve Sorcha görünmez, güvensiz ve kararsız olmaktan fazlasıyla uzak insanlardı. Kahretsin, Sorcha en canlı ışıklardan oluşan bir fenerdi. Parlak, hayat dolu ve fazlasıyla canlı. Asla olamayacağım bir şeydi.

İç çekerek önlüğümü masaya fırlatıp üst kata çıktım.

“Ella, tatlım! Acele etsen iyi olur. Clayton seni yedide almayacak mı?”

Annem mutfaktaki granit tezgâhın etrafında dolanıp gümüş tepsiye yerleştirilmiş ordövrleri inceliyordu. Muntazan ütülenmiş üniformalarının içindeki Milla ve Marion durmuş emirleri bekliyordu.

“Evet. Ama giyinmem çok sürmeyecek. Akşam yemeğine kim geliyor?”

“Her zamankiler. Babanın iş ortakları ve eşleri,” dedi tezgâhın etrafında dolanırken. Tepsiye birkaç yeşil zeytin koyduktan sonra tepsiyi eline alıp uzattı. “İşte Milla, ön

salonuna gelmişlerdir. Marion, şuradaki kokteyl tepkisini alabilir misin?"

Tezgâha eğilip sıcak ve kremli bir şeyle doldurulmuş hamur işini çaldım. Tepsiyi alırken Milla bana göz kırptı. Evde yaşamamanın fiziksel konfor ve gurme yemekler kendince faydaları olsa da aynı zamanda annenizin her işinize burnunu sokacağı anlamına da geliyordu. Annemin yapmakta başarılı olduğu bir şeydi.

"Clayton seni nereye götürüyor?"

"Vaengar oyunlarına gideceğiz."

"Yine mi?" Annemin kaşları hoşnutsuz şekilde çatıldı. "Neden seni o korkunç şiddet gösterilerine götürüyor? Oraya gitmeyi istiyor musun?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz."

"O zaman neden bunu ona söylemiyorsun?"

Komik. Bu hiç aklıma gelmemişti. Neden ona *söylememiştim*?

Annem saçımın bir buklesini kulağımın arkasına atarken safir bileziği parlıyordu.

"Tamam. Söyleyeceğim."

"Etrafında bu kadar çok morgon erkeği olmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Anne. Onlardan zarar gelmez. Diğer erkeklerden fazla değil yani."

Yüzünü buruşturup dudağını ısırıktan sonra yüzüne fazlasıyla parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Tabii. Eh, o zaman yola koyulsan iyi olur. Güzel zaman geçir tatlım."

Ada şeklindeki tezgâhın etrafından dolanıp ön salona doğru ilerledi. İç çekerek üst kata çıktım.

Konu ne zaman morgonlara gelse annemin yüzünde hep aynı donuk ve kırılğan ifade belirir, karanlık bir sırı saklamak için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirirdi.

Geçmişte bir morgon erkeğinin onu incittiğini biliyordum. Morgonların bahsi açılınca gözlerinin korkuyla donuklaşmasının başka açıklaması yoktu. Ama asla sormayacaktım. Böylesi zor bir gerçeği itiraf etmesini duymak istemiyordum.

“Baaaaaastır, Slade!”

Morgonlardan ve Clayton’dan oluşan bir koro locamızın önünden roket gibi geçip arkadaşları için gösteriş yapan gümüş kanatlı oyuncuya tezahürat ediyorlardı. Clayton, gece boyunca Üvezalazı ikizleriyle ahbablık edip onlar kadar çok içki içmişti. Clayton’ın şansına ikizler daha yapılıydı. O yüzden kilo başına tüketilen içki ortalaması ona ciddi zarar veriyordu. Bense sadece arkalarında, bira sağanağının uzağında kalmaya çalışıyordum. Kahverengi süet botlar bu akşam için uygun bir seçim değilmiş. Ama bu kot pantolon ve pembe bluzumla çok güzel duruyorlardı. Clayton tabii ki fark etmemişti.

Çan çaldı, oyunculara son set ve maç sayısı için hazır olmalarını söylüyordu.

Sporla ilgilenen bir kız olmamama rağmen Vaengar oyunları beni içine çekiyordu. Atletizm ve güzelliğin karıştığı bir beceri oyunuydu. Uçan, kanat çırpın ve havada inanılmaz bir hızda keskin hareketler yapan morgonları izlerken korkuluklara sıkıca yapışmadan oturmam mümkün değildi.

Conn ve Corbin’in arkadaşı Slade Gümüşsırt, Gladium Bölgesi’nin takımı Süvariler’in çalıcısıydı. Rakip takım Mızraklar, çoğu Vaengar takımı gibi Drakos Bölgesi’nden gelmişti. İki takım da kulüplerinin renklerine boyanmış deri pantolonlar dışında bir şey giymiyordu. Vaengar oyunlarına gelmeyi sorun etmiyordum, ki bunu anneme

asla itiraf etmeyecektim. Hayranlar için tam bir morgon kas ve kanat ziyafetiydi. Benim için nadir ve güzel bir görüntüydü. Tadını çıkarıyordum.

Mızraklar takımından on savunma oyuncusu sahanın ortasındaki kulenin etrafında çember oluşturarak yüzlerini seyircilerle döndü. Sabırlı bir sessizlik içinde, bacakları savunma konumunda açılmış olarak son maçın başladığını işaret edecek üç çan çalışını beklediler.

Süvariler takımından altı savunma oyuncusu toprak zemine çizilmiş dış halka boyunca başlangıç pozisyonlarını almıştı. Yüzleri elli metre ötedeki rakiplerine dönük hazır pozisyonda, omuzları çökmüş, bacakları dizlerden kırık, kasları gerilip kasılmış bekliyorlardı. Yedinci savunma oyuncusu Slade, sahanın en uzak köşesinde çalıcı platformunda durmuş, kulenin ucundan sallanan hedefine, tek parça gümüş madalyona gözlerini dikmişti.

Dong! İlk çan çaldı.

Oyuncular kaskatı kesilip uçmaya hazırlandı. Elektrik dalgası havada çatırdadı. Morgonlara ejderha atalarından miras kalan bir çeşit özellikti.

İkinci çan çaldı.

Defans oyuncularını savaşa hazır şekilde hedeflerine kötü bakışlar attı.

Üçüncü çan çaldı.

Slade roket gibi havaya fırladı. Süvariler takımı Mızraklar'a doğru saldırıya geçti. Madalyonu korumak için yalnızca defans oyuncularının ateş kullanmasına izin veriliyordu. Kahverengi kanatlı Mızraklar oyuncusundan gelen ateş dalgası Süvariler'den birini yaktı. Ev sahibi takımımızın oyuncusu menzilden çıkarken Mızraklar oyuncusu bir başkasıyla yüzleşmek için döndü.

"Demek yine karşılaştık."

O tanıdık sesi tanıyınca kalbim gümbür gümbür attı. Paxon omzumun üzerinde, biraz sağa yakın duruyordu.

Hızlı bir bakış atıp “Merhaba,” diyebilmişim sadece.

“Aaaah!” diye bağırdı Corbin. “Garth arkasını kollasa iyi eder. Mızraklar’dan Braden intikam istiyor.”

Oyuna ilgi gösteriyormuşum numarası yaparken Slade’in gökyüzündeki kubbe deliğinde kaybolmasını izledim. Saldırmak için doğru anı beklemek tipik bir çalıcı taktiği idi. Ancak çalıcılar madalyonu alınca maç kazanılırdı. Takımlar beraberdeydi. İki de üç maç kazanmıştı. Bu yedinci ve son maçı. Oyunun kazananı şimdi belli olacaktı. Morgonların dayanma güçlerine her zaman hayret etmişim. Her tur on dakikaydı. Uçma, boğuşma ve yuvarlanma miktarına bakılırsa baştan sona kastan oluştuklarına şüphe yoktu.

Paxon, kulağıma doğru eğilirken dudakları saçıma değiyordu. “Maçtan keyif alıyor musun?” Vücudunun sıcaklığı sırtım boyunca yayıldı, erkek arkadaşım dahil etrafımızdaki gürültülü kalabalığa karşı koruyucu bir kalkandı adeta.

Ses çıkarmadan başımla onayladım.

“Kahretsin! O Mızrak az önce fena çarpıldı,” diye bağırdı Clayton, sahanın duvarına toslamış oyuncuyu işaret ediyordu. Benimle değil arkadaşlarıyla konuşuyordu. Orada olduğumu çoktan unutmuştu.

Mızraklar’ın oyuncusunu deviren Süvari kolyeyi savunan oyuncuların oluşturduğu çembere hızla geri döndü.

Bir çan çalıp son üç dakika uyarısı verdi.

“Hayır, keyif almıyorsun.”

Omzumun üzerinden baktım. Paxon’ın bulaşıcı gülümsemesi dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

“Hayır,” diyerek katıldım. “Keyif almıyorum.”

Ev sahibi takım saldırılarını çoğaltıp Slade için Mızraklar'ın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Slade, Gözyuvası'ndan füze gibi fırlayıp dalışa geçince iri adam Braden sahanın diğer tarafından bizim çalıcıya alev püskürttü.

"Kahretsin. Dikkat et, Slade!" diye bağırdı Conn.

Slade tam zamanında ateşten kaçabilmişti. Braden hızla peşinden geliyordu. Havada birbirlerine çarptılar. Kanatlarının çırpınışına ve yerdeki dövüşe bakarak güçlü olanın Braden olduğunu söyleyebilirdim.

Paxon bana doğru eğilip yaklaştı. "O zaman neden buradasın?"

Omuz silkerken bu sorusuna zekice bir karşılığım olmasını diliyordum. Sonunda tek dileyebildiğim, "Biliyor musun? Hiçbir fikrim yok," oldu.

Gözleri bende değil Clayton'ın üzerindeydi. "Eğer benim olsaydın, zamanımızı seni böyle bir yere getirerek harcamazdım."

Ona bakarken kalbim, kafes içinde kanat çırpın bir kuş gibi hızla atıyordu. Bakışlarını Clayton'dan bana çevirdi. Benimle sadece flört etmiyor veya erkeklerin kızları tavlama için oynadığı kibar adamlık rolü yapmıyordu. Ciddi ifadesi ve ses tonundaki samimiyet karşında dilim tutulmuştu. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken güçlkle nefes alabiliyordum.

"Bay Gecekanat." Pas rengi, ince kanatları olan ciddi ifadeli bir morgon omuzunun yanında durdu. Conn ve Corbin gibi bir Üvezalazı'ydı. "Resepsiyon bölümünde, ilgilenmeniz gereken acil bir durum var."

"Evet, Horus. Hemen geliyorum."

Adam başıyla selam verdikten sonra tekrar kalabalığa karıştı.

“Kimdi o?” diye sordum.

“Stadyum müdürüm. Özür dilerim.” Eliyle sırtımı sıvazladı. “İzninle.”

Stadyum müdürünün peşinden giderken kalabalık onun için yol açıyordu. Geniş kanatları sırtına çekilmişti ve dikkatim bir kere daha kıyafetine kaydı. Deri ceket ve kot pantolon giymiş kalabalığın arasında göze çarpıyordu. Kolalı gri gömleğinin manşetlerindeki gümüş kol düğmeleri ışığın altında parılıyordu. Özel dikim kumaş pantolonun içinde jilet gibi ve otoriter görünüyordu.

Bir bağırış dikkatimi tekrar sahaya çekti. Slade’i kurtarmaya gelen bir başka Süvari uçarak Braden’in yanına yumruk geçirdi. Tutuştan kurtulan Slade sertçe sola dönüp doğrudan kulenin yanından geçti ve madalyonu kulenin uçundan çekerek kurtardı.

Bir tezahürat çığılgısı sahayı sarstı. Bütün Süvariler havada Slade’in yanına doluştu. Slade madalyonu başının üzerinden geçirip kazanan çalcının ayrıcalığı olarak boynuna taktı. Mızraklar nefes nefese ve üzülmüş bir halde sevinç gösterisine seyirci kaldılar. Havadakiler saha zeminindeki takım arkadaşlarına katıldılar.

“Gladium Süvarileri oyunu kazandı!” diye bağırdı spiker, davul gümbürtüleri galibiyet ritimlerinde vurulurken.

Ateş böcekleri adındaki amigo kızlar kazanan takımımızın etrafında daireler halinde uçuyordu. Kısa etekleri dar atletleri ışığın altında canlı turuncu parıltılar saçıyor, kalçalarını ve göğüslerini müziğin ritmine uygun sallıyorlardı.

Corbin Clayton’ın sırtına vurup birasının geri kalanını kafasına dikti. “İşte ben buna zafer dansı derim.”

Clayton kahkaha atıp birasını bitirdi. “Hem de nasıl.” Gerçekten mi?

Clayton bir şekilde orada olduğumu hatırlamış olmalıydı. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekmeden önce gözleri bana çevrildi. Birden kendimi rahatsız hissettim. Paxon'ı yakınlarda bulma umuduyla etrafa göz attım. Ama göremedim. İçime karamsar bir his çöküp içi boş hissetmeme sebep oldu.

Corbin sırtarak Clayton'ın omzuna vurdu. "Hey! Neden ikiniz kutlama partisinde bize katılmıyorsunuz?"

Conn kardeşini dürttü. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Tabii. Orada hep insanları da görüyorum."

"Elbette," diye lafı ağzında yuvarladı Clayton. "Nerede?"

Corbin gizli bir sır verirmiş gibi eğildi. "Sahanın altında," diyerek aşağıyı işaret etti.

Yakına eğildim. "Ne tarz bir kutlama partisi bu?"

Corbin sırttı. "Morgon tarzı."

"Aslında daha çok oyunların devamı gibi." Conn yanına geldi. "Obsidiyen Oyunları'nı duydun mu?"

"Evet. Sorcha anlatmıştı."

"Eminim anlatmıştır," diye mırıldandı Conn.

Corbin nefesini bırakıp başını salladı. "Neden onun gitmesine izin verdiğimi bilmiyorum," diye mırıldanırken bira bardağını tezgâha vurdu.

"Eh sen bir şey yapmadın. Sana çekip gitmeni söyledi ve çok yakışıklı bir Gecekanat da onu kaptı," diye cevap verirdim ama bu acımasız, küstah ve Sorcha'nın söyleyebileceği bir şey olurdu. Asla benlik değildi.

Conn boğazını temizleyip kardeşini görmezden geldi. "Eh, bunlar oyunların ufak versiyonları gibi."

"Kesinlikle evet," dedi Clayton, bira nefesini yüzüme üflerken. Kıpırdanıp temasından uzaklaştım. "Biz varız. Hadi gidelim."

Bana bu konuda seçim hakkı verdiğin için teşekkürler.

Corbin, Conn ve birkaç taraftar daha stadyumun koridorlarında ilerleyerek bana yön gösterdi. Çoğu morgon doğrudan Gözyuvası'nın açıklığından veya yan balkonlardan havalanırken insanlar caddeye giden rampalardan iniyordu. Kalabalıkla birlikte itişip sürükleniyorduk ama diğerleri stadyumdan çıkarken Corbin bizi taştan merdivenden aşağı yönlendirdi.

Clayton elimi tuttu ama bu beni pek de rahatlatmadı. O kadar sarhoştum ki tökezleyerek birkaç basamakta bir beni de beraberinde çekiştiriyordu. Sonunda taş duvara tutunarak tek başıma inmek için kendimi geri çektim. Stadyumun lambaları ardımızda kalıp tek ışık kaynağı meşale olana kadar indikçe indik.

"Her şey yolunda," diye beni teselli etti Conn. "Buradaki karanlıkta canavarlar yok."

"Emin misin?"

Kahkaha attı.

Üç merdiven sonra birbirine karışan sesler ile kulüp müziğini duymaya başladım.

"Bu tam olarak nedir?"

Sorcha, Obsidiyen Oyunları'nın genç morgonların erkeklige geçiş töreni olduğunu, onurlarını kazanmak için dövüştüklerini anlatmıştı. Drakos her yıl Oyunlara ev sahipliği yapıyordu ama bu oyunlar sadece morgonlar içindi. Bu olayı erkeklerin birbirlerini pataklamak için uydurdıkları bir başka sebep olarak görüyordum. Ama merak ediyordum. Gitmek istiyordum. Morgon dünyasının gizli bir kısmını görmek istiyordum.

"Obsidiyen Oyunları'na daha var ve oyunlara katılacak yarışmacılar yeteneklerini test etmek için pratik yapmayı seviyor."

"Aynı prova gibi."

"Evet," diyerek burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Prova gibi. Ama daha çok ısınma maçlarına benziyor. Ayrıca bazı erkekler de sadece stres atmak için dövüşüyor."

"Erkekler." Başımı iki yana salladım. "Biliyor musun? Stres atmanın başka yolları da var."

Conn yakınıma eğildi. "Öyle mi? Ne gibi?" Yüzünde ahlaksız bir sırıtış belirdi. "Bana göstermek ister misin?"

Kara kalem ve camla yaptığım eserleri düşünmüştüm oysa, ama bunun Conn'un düşündüğünün *yakınından* bile geçmediğinin anında farkına vardım. Güçlkle yutkundum.

"Merak etme. Sadece takılıyorum." Kardeşiyle beraber tökezleyen Clayton'a bakıp başını salladı. "Ama eğer şundan ayrılırsan, ben müsaaidim."

Gülümseyip uzak dururken yüzümün kızardığını biliyordum.

Beşinci merdiven bizi tam ortasında çelik kafesle çevrilmiş yuvarlak bir çukur olan geniş bir odaya yönlendirdi. House müziği şehvetli bir ritimle gümbürdüyordu. Meşale ışıkları morgonların ve onlarla beraber dans eden insanların üzerinde altın bir sis gibi yansıyor, dans eden bedenler adeta bir bütündü. Her köşesinden seks akan kulüplerde daha önce bulunmuştum ama bu aşağı kattaki partide başka bir şey vardı. Baştan çıkaran bir enerji havada çatırdarken sanki sarhoş edici bir büyü odaya dolmuştu.

Corbin bizi odanın en uzak köşesindeki kalabalığa yönlendirdi. Kazanmanın haklı gururunu yaşayan Slade tek parça gümüş madalyonu takıyor ve hayranlarının arasında, pirinç maşrapasından birasını kafaya dikiyordu.

"Güzel çaldın Slade!" Corbin omzuna vurdu.

Slade bir kahkaha patlattı, hâlâ üstü çıplaktı ve muaz-

zam kaslarını teşhir ediyordu. Diğer oyuncular buraya sahada üstlerinde ne varsa öyle gelmişlerdi, yani çoğunlukla üstleri çıplaktı. Bunun beni neden böyle huzursuz ettiğini bilmiyordum. Sıcak yaz güneşinin altında, kadınları ve erkeklerin ya çok az şey giydikleri ya da hiçbir şey giymedikleri Nebea Bölgesi'ndeki plaja ailemle beraber yılda bir kez giderdik. Buradaki erkek ve kadın oranı inanılmaz derecede dengesizdi, neredeyse beşe birdi diyebilirim. Ve durduğum yerden *tek* bir insan kadını göremiyordum.

"Teşekkürler adamım. Gelebilmene sevindim."

Kimisenin beni fark etmemesini umarak Corbin'in gölgesinde duruyordum. Çok geçti.

"Hey, sen Jessen'in arkadaşısın, değil mi? İsmi Ella mı?"

Gözler bana çevrildi.

"Evet. Jessen ve Sorch'a en iyi arkadaşlarımdır."

Slade'in sırtışı genişledi. "O zaman sen de bizimle eğlenebilirsin," diyerek göz kırptı. En iyi iki arkadaşım la morgon kulübüne gittiğimiz akşamdan Slade'i hatırlıyordum. Jessen'in ilgisini gerçekten çekmeye çalışmıştı. Boşunaydı.

Etrafa baktım. Clayton ve Conn bira bulmak için kaybolmuşlardı. Harika.

Birden arkadan Corbin'e doğru itildim. Beni tutunca nedenini gördüm. Mızraklar takımından Braden'in iri kıyım gövdesi doğrudan Slade'e doğru ilerliyordu. Diğer iki Mızraklar oyuncusu yanını kuşatmıştı.

Braden, Slade'e kötü bir bakış attı, çatık kaşları ifadesini karartmıştı. "Neden bir tur daha atmıyoruz?"

"Bu kadar ezik olma, Mızrak. Sadece bu akşamki gösterinin tadını çıkar."

"Ne? Çok mu yoruldu? Pili mi bitti? Gladium oğlanlarının bundan daha dayanıklı olduğunu düşünmüştüm."

Slade göğsünü kabarttı ama gözleri kısıldı. Kapana kısılmış birinin ifadesini taşıyordu.

“Ne için oynayacağız? Madalyondan vazgeçmem.”

“Kaybedeceğinden bu kadar eminsin, ha?” Kolları devasa göğsünde toplanan Braden sessiz kalabalığı inceledikten sonra gözleri bana çevrildi. “Peki. Tatlı bir şey için oynayalım.”

Görünmez olmayı istediğim tek anda görünmez değilim. Braden’in gülümsemesi beni ürpertiyordu.

“Bir öpücük için oynayacağız. İnsan hayranından.”

İnsan kelimesini sanki yabancı bir cisim gibi söyleyişi beni şaşırtmıştı. Sonra Drakos’tan olduğunu hatırladım. Orada hiç insan yaşamıyordu.

Yine bütün gözler bana çevrildi. Tam itiraz etmek için ağızımı açmıştım ki Slade bana küstah bir şekilde göz kırptı.

“Tabii. Bana uyar,” dedi Slade. “Sen ne diyorsun, Ella?”

Etrafa baktığımda Corbin ve Clayton’ın ellerinde bira kupalarıyla belirdiğini gördüm.

Clayton belime kolunu dolayarak beni kendine bastırdı. “Neler oluyor burada?” diye sordu. Birası kupasının kenarından dökülüp bluzuma damlamıştı.

“Sadece arkadaşça bir bahis,” dedi Slade. “Çukur’da kazanan Ella’dan bir öpücük alır. Senin için uygun mu?”

“Bana uyar,” diye ağzında geveleyip omuz silkti.

Nefesim kesildi ve ona kötü bir bakış attım. “Ama Clayton, ben...”

“Hadi ama bebeğim. Sadece bir öpücük. Herkes eve benimle döneceğini biliyor.”

“O zaman anlaştık,” dedi Slade, birasını yudumlayıp kupasını yanındaki şaşkın bakışlı, beyaz kanatlı kıza verdi. Birbirlerinin ön kollarını sıkarak Braden’la anlaşmayı mühürlediler.

Nabzım hızla atarken ağzım kurudu. Bu nasıl olmuştu? Tek kelime edemiyordum. Braden burnundan alaycı bir ses çıkarıp güldükten sonra Çukur'a döndü ve tam o anda kalabalığın arasından tok bir ses duyuldu.

“Slade’in yerine ben dövüşeceğim.”

Daha arkamı dönmeden kim olduğunu biliyordum.

Paxon Gecekanat.

Muhteşemliğiyle ta kendisiydi ama büyüleyiciliği ve şeytani gülümsemesi gitmişti. Onun yerine keskin hatlarına acımasız bir karanlık çökmüştü. Kopmayı bekleyen bir fırtınaydı.

Slade onu durdurmak için ağzını açmadı. Paxon rica etmiyordu. Beyan ediyordu. Slade’in yanındaki beyaz kanatlı kız elini ağzına götürürken nefesi kesildi. Bütün kalabalık sessizleşti ve sarhoşların çekişmesini izlemek için bekleyen gözler kontrolü elinde tutan bu adama çevrildi. Paxon, Slade’in yerini alacağını söylemiş ve Çukur’un seviyesine inmişti bile.

Braden yeni rakibini tartmak için durduktan sonra başıyla onaylayıp Çukur'a doğru devam etti. Görünüşe göre sadece savaşmak istiyordu. Kiminle olursa olsun.

Paxon’ın öfkeli bakışları Mızraklar’dan benim üzerimden yöneldi.

“Bekle.” Clayton’ın yanından uzaklaşıp Paxon’ın kolunu tuttum. “Bunu neden yapıyorsun?”

Gümüş kol düğmelerini keskin hareketlerle çıkardıktan sonra pantolonunun cebine soktu. gömleğinin düğmelerini çözerken gözleri benimkileri yakaladı. Yutkunarak boynundan aşağı doğru hareket eden ellerine odaklandım.

“Arka cepleri aç.” Sesi neredeyse hırıltıya dönüşmüştü. Dönüp kanatlarını yarı yarıya açtığı anda güçlü sırtına, damarların yuvarlak dokularına bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Arka cepler, Ella," diye emretti.

Sonra ne istediğinin farkına vardım. Her iki kanadının da hemen altında, tişörtün uç kısmındaki dikişlerin altına gizlenmiş ufak düğmeler vardı. Ellerim titreyerek iki tarafı da olabildiğince hızla açtıktan sonra seyircilerin bu gösteriyi ağızları açık halde izlediklerinin farkına vardım.

"Neden bu kadar sinirlisin?" diye sordum döndüğünde.

Gömleğini sırtından sertçe çıkarıp barmene fırlattı. "Bunu ofisime götür." Sonra arka ceplerle uğraşmadan resmen beyaz atletini yırtarak başından çıkardı, güzelce şekillenmiş bronz göğsünü meydana serdi. Nefesimi tutarken şaşkınlığımı gizleyemedim.

Fark etmiş gibi görünmüyordu. İfadesi hâlâ sertti ve kanatlarını Slade ve arkadaşlarını engelleyecek ve benim kişisel alanıma girecek kadar açtı. "Sinirli değilim. Öfkeliyim." Kahverengi gözleri neredeyse kararmıştı.

"Ama neden?"

Sert bir sesle beni olduğum yere çiviledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Biz... davet edildik."

"Bu, morgon kan dövüşü için neden kendini ortaya ödül olarak attığını açıklamıyor."

"Atmadım. Yani ben yapmadım. Onlar yaptı." Kekelerken dikkatli bakışları, yakınlığı ve görkemli vücudu yüzünden nefessiz kalmıştım. "Sadece zararsız bir öpücük."

Yakına doğru gelirken bir eli belimi kavradı. Sıcaklık vücuduma doldu. "Söyle bana Ella. Bu zararsız öpücüğün nereye konulacağını özellikle belirttin mi?"

"Affedersin, anlayamadım?"

Alay etti. "Morgon oyunları. Morgon kuralları, meleğim. Eğer oyun kararlaştırılmadan önce özellikle belirt-

mezsen kazanan, yeri kendi seçer. Ve bu tatlı pembe dudaklar çekici olmasına rağmen Drakos Bölgesi'nden gelen Braden Ormanpalası'nın bu fırsatı bir insan kadının daha mahrem bölgelerinin tadına bakarak değerlendireceğini tahmin ediyorum."

Kan yüzüme o kadar hızla fırladı ki bayılacağım sandım. Konuşma yetimi tamamen kaybettim.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Gözleri tatlı, pembe dudaklarıma kaydı. "Merak etme. Slade kaybederdi ama ben etmem."

Kanatlarını sertçe sırtına toplayarak Çukur'a doğru fırladı. Yara izinden yoksun göğsü ve sırtı beni endişelendirdi çünkü çıplak göğüslü diğer morgon erkeklerinin çoğunda sürtüşme ve kavgalar yüzünden yara bere izleri vardı. Ama bu Paxon Gecekanat'tı. Yapamayacağı bir şey yok gibiydi.

Paxon büyük bir rahatlık ve kararlılıkla ilerlerken kalabalık peşinden tezahürat etti.

Arkamdan biri, "O buranın sahibi Bay Gecekanat mıydı?" dedi.

Yanımdan geçerken kanatları suratıma çarpan gri kanatlı bir kız "Evet!" diye çığlık attı. Buradaki herkesten daha ufak olduğum için önlere doğru kalabalığı yararak yol aldım. Kafesin demirlerini tutarken yüreğim ağzıma gelmişti. Bu maçı kimin kazanacağını görmeye can atıyordum ve korkuyordum. Ama daha da önemlisi, öpücüğümü kim kazanacaktı?

Üçüncü Bölüm

“Az önce ne yaptın sen?” Conn, Çukur’u çevreleyen demir kafese doğru baktı.

Ellerim tellerde sıkıca tutunurken kalbim çarpınıyordu. “Hiçbir şey. Bir şey yapmadım.”

Başını iki yana salladı. “Güzelliğin başına bela oldu desene.”

Onu görmezden gelip yuvarlak sahanın bir kısmında dolanıp duran Braden’in yerdeki tozları kaldırmasını izledim. Karşı köşedeki Paxon olduğu yerde sakince duruyordu, üzerinde sadece siyah pantolonu ve yüzünde her zamanki çekici gülümsemesi vardı. Yutkunmaya çalıştım ama boğazımda hiç tükürük yoktu.

“Şimdi erkekler senin için savaşıyor.”

“Neden bahsediyorsun? Benim için savaşıyorlar. Savaşmak için, biraz kan dökmek için dövüşüyorlar.”

Kaşlarımı çattım, Paxon’ın bunu neden yaptığını merak ediyordum. Braden’in “ödülü” kazanmasını mı engellemek istiyordu yoksa ödülü kendi mi kazanmak istiyordu? Bu düşünceyle yanaklarım kızarmaya başladı. Bunun umuduyla.

“Hah. Braden belki. Ama Pax değil. Mecbur olduğunu hissetmese ringe adım atmazdı.”

Rakibi diğer köşede boğa gibi burnundan solurken Paxon kayıtsız bir sessizlik içinde gözlerini rakibinden ayırmıyordu. Boğazımı temizledim. “Ne demek istiyorsun? Paxon bu oyunlarda dövüşmüyor mu?”

“Paxon Gecekanat tek bir kan dövüşüne çıktı. Sadece bir. Dört yıl önce Obsidiyen Oyunları’nda Gecekanat klanını yarışmacı olarak temsil ederken aynı zamanda kendi geçiş töreni için oradaydı.”

“Kazanamadı mı?”

Conn burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Kazanamadı mı? Rakibini yok etti. Neredeyse yenilmez bir şampiyonu öldürecekti. Pax tek çizik almadan arkasını dönüp giderken diğer adam bir ay boyunca morgon şifa merkezinde kaldı. Pax’e tekrar ne zaman dövüşeceğini sorduğumuzda, ‘asla’ dedi. O zamandan beri Çukur’da görülmedi. Ne yer altı kan dövüşlerinde ne de Obsidiyen Oyunları’nda. Hiçbir yerde.”

Nabzım hızlandı. “Ya.”

“Evet. Ya. Ta ki sen bahis olarak ortaya konana dek.”

Conn’un ses tonunda acılı bir ton vardı.

“Neden üzgünsün?”

Kızılımsı kahverengi gözleri hem saçına hem de kanatlarına uyuyordu. Loş ışıktaki hepsi daha koyu bir tona dönüşmüştü. “Çünkü Pax benim arkadaşım ve canının yanacağından korkuyorum.”

“Ama iyi bir dövüşçü olduğunu söyledin. Eminim Braden canını fazla yakamayacaktır. Değil mi?”

“Bundan bahsetmiyorum.”

Bakışlarıyla bana bir şeyler anlatmaya çalışırken saniyeler geçti. Neden bahsediyordu? Neden Paxon’ı üzeyim? Nasıl? Neyse ki odaya sessizlik çöktü ve müziği kapatılınca bütün gözler ringe çekildi.

Bakışlarımı Conn'un üzerinden çekip Çukur'a çevirince Braden ve Paxon'la birlikte, gümüş kanatlı, geniş göğüslü tanıdık bir morgon gördüm.

"Hey. O Meşale'de çalışmıyor mu?"

Kınından çıkarılmamış iki kılıç taşıyordu.

"Evet. Kraven. Gecekanat Güvenlik için çalışıyor. Nerede ihtiyaç duyulursa oraya gidiyor."

Sorcha morgon kulübüne adım attığımız ilk gece adama âşık olmuştu. Eh, daha şok şehvete kapılmıştı diyelim. Kraven sahanın merkezine adım attı.

"Kılıçlarla ne yapıyor?"

Conn cevap veremedi Kraven kalabalığa bağırdı.

"Obsidiyen Oyunları'nın yemini geçerli! Biriniz boyun eğene kadar savaşın."

Kraven ilk kılıcı fırlattı. Havada savurulan kılıç Paxon'ın ayağının önündeki toprağa saplandı. İkincisini de fırlattı, o da Braden'in önüne düştü. İki morgona da başıyla keskin bir selam verdikten sonra kanatlarını iki kere çırpıp demirli kafesten çıktı ve kapısını gürültüyle kapattı.

"Bekle biraz. Hakem filan yo mu?"

"Kan dövüşlerinde hakem yoktur."

"Ama... ya içlerinden biri kural dışı bir şey yaparsa?"

"Ella, burada kural dışı olan bir şey yok. Çukur'da yok."

"Ama ikisinden biri de boyun eğmezse? Ne kadar sürecektir?"

"İçlerinden biri boyun eğene veya bayılana kadar sürecektir. Ya da daha kötüsü. Tek kural bu."

Demirleri sıkı sıkıya yapışmıştım, Braden kılıcı topraktan çıkarınca nefesimi tuttum. Sakin görünen Paxon'a doğru ilerledi. Paxon gerçekten de fazla sakin görünüyordu. Kolları iki yanındaydı, bir adım öne atıp kılıcı kolayca eline aldı.

Birbirlerini taklit edip karşılıklı yarım daireler çizerken Braden kılıcı kafasının üzerinden savurup saldırdı. Paxon saldırıyı püskürttü, metal kılıçlar birbirine çarpıyor ve keskin kenarlar çakışıyordu. Ringde dönüp durmalarını izlediğim sürece Paxon'ın nasıl bu kadar sakin ve kararlılıkla hareket ettiğine hayret ediyordum. Kanatları onu yerden kaldırıp darbeyi savurmasına olanak vermişti. Vücudu kıvrak ve çevikti. Rakibine çizik atması için meydan okuyordu. Bu güzel vücutta tek bir izin bile olmaması için nasıl dua ediyordum.

Bana ne olmuştu? Bir erkek arkadaşım vardı. Bir şekilde bu durum Paxon'ı süzmeme ve kalbimin onun için çarpmasına mani olmamıştı.

Savurulan çelikler ve kıl payı kurtulmalarla geçen uzun ve işkence gibi dakikalardan sonra Paxon kılıcı yanında savunmaya geçti.

Braden etrafında dolanırken göğsü inip kalkıyordu. Bacakları aralanmış, omuzları rahat, sırtı dik ve gözleri sadece rakibinde olan Paxon sahadaki herkesten daha rahat görünüyordu. Sinirlerim bozulmuştu. Demirlere sıkıca yapışmış parmaklarım bembeyaz olmuştu. Braden derin bir nefes çekip alev dalgası üfledi. Paxon kanatlarının yardımıyla havaya fırlamasaydı yüzünü yakıp geçecekti. Aşağı inerken Braden'in kafatasının kenarına doğrudan bir tekme attı. Kocaman adam geriye düşüp yerde yuvarlandı, Paxon bir tane daha vuramadı.

Birtakım hızlı hareketler yaptıktan sonra Braden vahşice saldırdı. Paxon kaçınmayı kolayca başardı. Braden'in yüzü öfkeyle buruşmuştu. tüm gücüyle saldırıp kılıcı Paxon'ın başına hedef almak için geniş açıyla, yukarıdan savurduğunda anlındaki damarlar şişmişti. Ama yeterince hızlı değildi. Paxon kenara kaçtı. Braden'in kılıcı ıska-

ladı ve toprak zemine saplandı. Hatası ona pahalıya mal olmuştu. Paxon kılıcını savurup rakibini omzu boyunca kemiğe kadar kesti.

“Vay,” diye kalabalıktan uğultu geldi.

Yüzeysel bir yara değildi. Braden’in çıplak göğsü ve sırtı fazlasıyla kanıyordu. Sakin görünüyor olabilirdi ama Paxon oyun oynamıyordu. Braden daha fazla güç sarf ederek kılıcı havada tekrar savurdu.

Çlink, Çlink, Çlink!

Birbirlerinin etrafında dönerlerken kılıçlar defalarca birbirine vuruluyordu.

Paxon’ın kaşlarında ve vücudunda ter birikmiş, genellikle bakımlı ve düzgün olan simsiyah saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Onun için korkuyordum. Başına bir şey gelmemesi için Tanrı’ya yalvardım. Paxon’ı çok az tanıyordum. Daha önce kimse tarafından böylesine büyülenmemiş ve kimseyi bu kadar çekici bulmamıştım, Clayton’ı bile.

Clayton! Arkamı dönüp şöyle bir bakınca onu Corbin ve Slade’le yükseltilmiş banklardan birinden dövüşü izlerken buldum. Clayton kolunu gümüş kanatlı morgon kızlarından birinin omzuna atmıştı. Oturduğu yerde sallanıyordu. Kıza sokulup kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız, kolunu üzerinden çektikten sonra ayağa kalkıp bir bank altındaki morgon kızlardan oluşan bir grubun olduğu yere oturdu. Sarhoş bir aptal. Flört etmesiyle baş edebilirdim ama kendini aptal yerine koyması beni kızdırıyordu.

“Kahretsiiiiin!”

Dikkatimi tekrar ringe verdim. Paxon, Braden’i tam kanatlarının arasından sırtı boyunca kesmişti.

“Bu bir uyarıydı,” diye mırıldandı Conn.

“Ne demek istedin?”

“Kanatlarını kesebilirdi ama yapmadı. Braden’i sonraki

sefer onları söküp alabileceğine dair haberdar ediyor. Kendine özgü zekice bir yolla boyun eğmesini talep ediyor.”

“Zekice mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Conn kıkırdadı. “Ella. Burası için fazlasıyla tatlı ve masumsun. Bunu izlemek istediğinden emin misin?”

“Evet,” diye dişlerimin arasından konuştum.

Paxon dizleri üzerine çökmüş Braden’i arkasına geçti. Braden ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri titreyince tekrar yere çöktü.

Elinde kılıcı düşmanıya bir bebek gibi oynayan karanlık tanrıdan gözlerimi alamadım. Terler adeta bir dere gibi göğsünden karnının çıkıntılarına akıp gidiyordu. Gözlerim hayallerime laf dinlemez düşünceler tasarlatırken o kadar tatlı ve masum hissetmiyordum.

Aman Tanrım!

Keskin bir şekilde nefesimi içime çektim. Paxon’ın bakışları Braden’in üzerinden kalkıp Çukur boyunca etrafı delerek beni bulmuştu. Dudağının bir kenarı sanki ne düşündüğümü biliyormuş, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi kıvrıldı.

Braden ayağa kalkmak için bir ayağından destek aldığı an Paxon arkasından döndü, kılıcı rakibinin boğazına dayadı ve boştaki eliyle de kanadının kıvrımını yakalayıp tuhaf bir açıyla bükte. .

Kalabalık yine, “Ayy” dedi. Bir morgon kız çığlık atıp ellerini yüzüne kapattı. Görünüşe göre kanat kırmak ciddi bir saldırıydı. Kanatlar onları morgon yapan şeydi. Kırılan bazı kanatların doğru şekilde iyileşmediğini, hasar almış morgonları sakat ve aksak bıraktığını duymuştum.

Paxon aşağıya eğiliyor, Braden’in kanatlarını kıracak kadar büküyor ve onu dizleri üzerine çökmeye zorluyordu. Paxon kulağına bir şey fısıldadı. Uzun, acı verici on sani-

yeden sonra Mızraklar oyuncusu başıyla onayladı. “Geri çekiliyorum!”

Paxon onu bıraktı. Kalabalık tezahürat ve alkışla gürledi. Kılıcı toprağa fırlatırken gözleri benim üzerimdeydi. Çukur kapısından gelen gıcırtının ardından Paxon kanatlarını çırpıp oradan çıktı. Mızraklar’dan iki oyuncu takım arkadaşlarına yardım etmek için içeri uçtular.

Conn bana sıırttı. “Hım. Görünüşe göre öpücüğü o alacak.”

Midem adeta takla atmıştı. Tenimde terler birikmişti. Dudaklarımı ıslatıp bluzumun eteğini düzelttim, birden koparılması gereken sökülmüş bir ip buldum.

Paxon, kendisini kutlayan kalabalığın arasından zorla ilerledi. Erkekler, geçerken çıplak sırtına ve omzuna vuruyordu. Bir tane morgon kız elini Paxon’ın boynunda kaydırmış ve o yoluna devam ederken sanki bir rock yıldızına dokunmuş gibi arkadaşlarıyla kıkırdamıştı. Sanırım daha önce şık patronun onlarla aynı seviyede olduğunu görmemişlerdi. Sanki bir iskambil oyununu kazanmış gibi benim yönüme çekici bir gülümsemeye bakarken doğrudan uzun adımlarla bana geliyordu. Yerimden kıpırdamadım.

Kulüp müziği bir kere daha gürelemeye başladı. Şiddet ve galibiyetle canlanan kalabalık yeniden hareket etmeye başladı. Birden bu kalabalığın arasında ne kadar ufak tefek kaldığımın farkına vardım. Kenarda bir morgon kızın bir oğlanın boynunu emmesine şöyle bir göz gezdirdim. Conn kalabalığın arasına katılmış tanımadığım uzun boylu bir morgonla gülüşüyordu. Gergin bir şekilde kıpırdandım.

Paxon’m gözleri benimkileri buldu, bana ulaşmak için geriye kalan birkaç kişiyi iterken bir an olsun gözlerini benden ayırmamıştı. Erkeksi görkemiyle, terden su olmuş teni, gergin kasları ve çarpık gülümsemesiyle yakınımda durdu.

Çok içen bir insan değildim. Neredeyse az içen biri sayılırdım. Ama Tanrı yardımcım olsun, sırf varlığıyla sarhoş olmuşum. Sıcaklığı ve çarpıcı kokusu başımı döndürmüştü.

Aklı başından gitmiş halim için ukala bir yorum yapmak yerine eğilerek konuştu. “Bu akşamlık yeterince eğlendin mi, Ella? Eğer öyleyse seni seve seve arabana kadar geçirebilirim.” Cevap verememe fırsat vermeden elimi tutup kalabalığın arasından çekerek götürdü.

Clayton’ı bir bankta baygın şekilde bulunca bana delici bir bakış attı.

“Şey. Ben sürebilirim ama onu arabaya götürmek için yardıma ihtiyacım var.”

Paxon tek kelime etmeden Clayton’ı kaldırıp omzuna çuval gibi fırlattıktan sonra bana döndü. “Yolu göster.”

Önünden hızla ilerlerken mekânda dolanan şehvetli sıcaklığın farkındaydım. Birbirine sürtünen vücutlardan kaçınarak stadyuma çıkan merdivenlere ilerledim. Clayton’ın ağırlığının onu yavaşlatacağını düşünmüştüm ama Paxon hemen arkamdaydı ve beni acele ettiriyordu.

Stadyumdan çıkınca kahverengi deri ceketimin fermuarını çektim. Kar yoktu ama yıldızların görünmediği gökyüzü soğuk ve sert rüzgârların estiği bir gece olacağının sinyallerini veriyordu. Onu otoparktaki birkaç arabadan biri olan Clayton’ın aracına yönlendirdim. Uzanıp Paxon’ın sırtından aşağı doğru salınan Clayton’ın ceketinin ceplerini karıştırdım.

“Bekle bir dakika. Evet, işte buradalar.”

Yolcu kapısının kilidini açtım. Paxon, Clayton’ı hiç de nazik olmayan bir şekilde koltuğa bırakıp kapıyı sertçe kapattı.

Elleri belinde karşımda dururken tek kelime etmiyordu. Bu, hiç onun yapacağı bir harekete benzemiyordu.

Sakin ve düşünceli haller onun tarzı değildi. Genellikle etrafa zekâsını ve çekiciliğini yayardı.

“Üşümedin mi?” Otoparktaki birkaç sokak lambasının parlattığı çıplak göğsüne bakış attım.

Başını iki yana salladı. “Eve rahat gidebilecek misin? Onu kendi evine nasıl götüreceksin?”

“Hizmetçilerinden biri bana yardım eder. Arabasını evime götürüp yarım teslim ederim.”

Bir nedenden ötürü Paxon’ın geceyi onunla geçirmeyeceğini bilmesini istiyordum.

“Güzel.”

Hâlâ karşımda durup bana yukarıdan bakıyordu. Ağır-lığımı gergin bir beklentiyle bir ayağımdan diğerine de-ğiş-tirirken beklediğini düşündüğüm şeyi beklediğini umuyor-dum. Bir dakikalık sessizlikten sonra daha fazla kendime engel olamadım. “Sen, şey...” Kuru dudaklarımı yalayıp ce-ketimin fermuarıyla uğraştım. “İstiyor musun?..”

“Ne istiyor muyum, Ella?”

Derin bir nefes alıp sordum. “Hâlâ ödülünü istiyor mu-sun?”

İfadesi tehlikeli bir şeye dönüştü. Konuştuğunda sesi melekleri bile baştan çıkarabilirdi. “Evet, Ella. Ödülümü istiyorum.”

Cesaretimi kaybettim ve gözlerimi kaldırıma çevirdim. Artık ona bakamıyordum. Kalbim bir kuşun kanatları gibi pır pır ediyordu. “Nereden... şey...”

Söyleyemiyor, ona soramıyordum. Beni bu işkenceden kurtarmasını umuyordum. Elleri çenemi yukarı doğru kaldırdı. Sert dövüş ve aptal sarhoş erkek arkadaşımı araca taşımak yüzünden saçları dağılmış olsa da çok iyi bildiğim yüz ifadesini takınmıştı. Bütün dünyaya patro-nun kim olduğunu söyleyen bir ifadeydi.

“Dudakları seçiyorum.”

Bir elinin parmaklarını saçlarıma dolayıp kafamın etrafına geçirdi. Diğer eli ceketimin ve bluzumun altından belime sarılıp sırtımın çıplak teninde durdu. Dudakları bana henüz değmemişti ve ben ateş almıştım.

Başımı geriye doğru çekip dudaklarını benimkiler üzerinde gezdirdi. Dokunduruyordu. Oyun oynuyordu. Dilini alt dudağımda dolaştırarak tadıma varıyordu. Ellerimle koluna tutum sona da boynuna dolandım, bir elim saçlarına sarılmıştı. İsmimi fısıldadı.

Arzu beni aniden parçalara ayırdı. Sıcaklık bacaklarımdan arasına doldu. Sanki... sanki vücudum ona ait gibiydi.

Ve o da bunun farkındaydı.

Erkekler onunla konuştuğunda aklını kaybeden sessiz, ürkek kız olmak yerine cesur ve arsız olmak istiyordum. Dudaklarımı aralayıp dilini içeri kaydırduğunda diliyle buluştum. Tuzlu ve erkeksi. Vücudu sertleşti. Benimki ise yumuşamıştı. Nazik dokunuşlar müstehcen bir hal aldı. Tatlılıkla kandırması en derinlere inen bir keşfe dönüşmüştü. Sataşması çaresiz hale gelmişti. Boynumdaki ve sırtımdaki tutuşu gerginleşti. Beni bedeninin ve çıplak teninin sertliğine çekiyordu. Yumuşak kıvrımlarım vücudunun sert hatlarıyla eziliyordu. Geçmişteki beni korkutmuyordu, aksine daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Hayatımda ilk defa gerçekten bir erkeği istiyordum.

Geri çekilirken ıslak dudaklarını benimkiler üzerinde kaydırды ve “Çok güzel bir tadın var,” diye fısıldadı. Alt dudağıımı emdikten sonra bir kere daha tadıma baktı.

Otoparkta kahkaha sesleri yankılandı. Kollarında ırkıldım. Paxon omzunun üzerinden bakındı. Geri çekilmek yerine yanağıımı göğsüne bastırdı ve kanatlarını bizi gizlemek için açarken dudaklarını saçıma bastırdı. Teni

şimdi kurumuştı ve fazlasıyla sıcaktı. Ellerimi belinde tutup parmak uçlarımda ince kumaş pantolonunun üst kısmında dolanmasına izin verdim, daha fazlasını keşfetmek için can atıyordum. Teninin sıcaklığında kaybolan beyaz bir duman üfledim. Erkek arkadaşımın arkamdaki arabada baygın olduğunu hatırlayınca gerçekler kafama dank etti. Sesler yaklaştı ama Paxon beni bırakmadı ve sesler uzaklaşana kadar sadece tuttu.

Kanatlarını sırtına çekti, uzanıp sürücü kapısını açtı. Vücudum sıcak kalkanını kaybettiği için yas tutuyordu. Sersem halde koltuğa oturdum. Clayton'ın kafası cama dayanmış ve ağzı açıktı. Ağzının suları akıyordu. *Iyy.*

Paxon kapıyı açık tutarken göz hizasında olalım diye çömeldi. Tek kelime etmedim, edemiyordum. Vücudum hâlâ sarsılıyordu. Sızlıyordu. Arzuluyordu. Nasıl da yeni bir duyguydu. Denizdeki başıboş bir gemi gibi hissediyordum.

Telaşlı bir şekilde motoru çalıştırıp dikiz aynasını ayarladıktan sonra koltuğu öne çektim, ona bakmamak için her şeyi yaptım. Elini uzatıp nazikçe çenemi ona bakmam için çevirdi. "İyi misin?"

"Hı-hı."

Yalancı.

"Eve sürece kadar iyi misin?"

"Elbette. Neden olmayayım?"

Çekici gülümsemesi tekrar ortaya çıkmıştı ve genişçe yüzüne yayılınca kalbimin sekteye uğramasına sebep oldu. Üzerimdeki etkisinin farkındaydı.

Yeter. Buradan gitmem gerekiyordu. "Ben iyiyim. Cidden."

Derinden bir kıkırtı duyuldu. "İyi geceler, meleğim."

Boğazımı temizledim. "İyi geceler."

Kapıyı kapatmadan önce başını araca sokup kulağıma fısıldarken dudakları yumuşak kıvrımlara değiyordu. “Bu ödöl için milyonlarca kez savaşırim.”

Kendi kendine gülerek kapıyı kapattı. Arabayı vitese takıp hızla otoparktan çıktım, Clayton’ın kafasının cama sürekli vurmasını umursamıyordum.

Az önce ne haltlar olmuştu böyle?

Dördüncü Bölüm

“Clayton! Seni gördüğüme çok sevindim!”
“Merhabalar, Bayan Barrow. Ella’nın kız kardeşi olabilirmiş gibi görünüyorsunuz. Bay Barrow sizi bu akşam yemeğe mi çıkarıyor?”

Annem liseli kızlar gibi kıkırdadı. Aslında bu kadar kız gibi bir liseli kız kıkırdaması duymamıştım. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Clayton’ın övgüleri fazlasıyla sahte ve barizdi. Tanıdığım başka birinin çekiciliğinin aksine.

Doğruydu. Annem güzel ve ufak tefekti ama Clayton çok yalakalık yapıyordu. Karizması her zaman ailemde, özellikle şimdi yayvanca sırıtan annemde işe yarıyordu.

“Evet, Ella’nın babası beni şehir merkezinde yemeğe götürüyor. Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?”

Clayton parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken bana çekici gülümsemelerinden birini gönderdi. “Ah, Ella için özel bir şey planladım.”

“Şanslı kız.”

Bu sefer ceketimi kapmadan önce anneme gözlerimi devirdim. “Gitmeye hazır mısın, Clayton?”

Ceketimi benden alıp giymemeye yardım ettikten son-

ra uzun saçlarımı yakasından kaldırdı.

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun,” dedi alçak tonda ama annemin duyacağı kadar yüksekti. Annem iç çekerek bana ne kadar da tatlı ifadesinden gönderdi.

Kapıya yöneldiğimizde “Geç kalmayın,” diye seslendi arkamızdan.

“Merak etmeyin, Bayan Barrow. Kızınızı eve sağ salim getireceğim.”

Arabaya bindiğimizde Clayton daha az yalaka, daha çok kendinden emin tavırlarına döndü. Küstah hallerini umursamıyordum. Aslında bana bir çeşit güven veriyordu, Sorch’a’nın yanında olmak gibiydi. Onun varlığı ne zaman üzgünsem beni neşelendiriyordu. Sorun şuydu ki, Sorch’a artık kocasıyla meşguldü. Yani, eşiyle. Her neyse. Aynı şey Jessen için de geçerliydi. En yakın arkadaşlarım aşkı kolayca bulmuşlardı ve sorunsuz bir şekilde üniversiteden sonraki hayatlarına başlamışlardı.

Birkaç ay önce ailemle gittiğim yemekte Clayton’la tanışmış ve anında ondan etkilenmişim. Hikâyelerdeki gibi değildi ama sanki parlak bir ışığa çekilmişim gibiydi. Herkesin parmakla gösterdiği tiplerdendi, ama onu tanıdıkça neyini parmakla gösterdiklerini bir türlü anlayamadım. Birkaç ay içinde kahkahasının ardındaki acımasızlığa, fakirlerle dalga geçmesine ve merhametini bastıran gösteriş budalalığına tanık oldukça ışık sönmüştü. Uzun süreli ilişkimizi tekrar gözden geçirmeye başlamıştım ama o çok... çok çekiciydi. Beni bir konusunda sinirlendirdiğinde kaşlarımı çatıyordum ve yaptığı hatayı içtenlik ve nezaketle düzeltiyordu. Bazen hangisinin gerçek Clayton olduğundan emin değildim. Hâlâ bunu çözmeye çalışıyordum.

Ailemin yanındayken mükemmel bir centilmene ben-

ziyordu. Benimleyse kusurları olan gururlu ve zengin bir adamdı. Ama bu kusurlar benimle ilgili niyetini değiş-tirmiyordu. Birden fazla durumda annesine benzediğimi ima etmişti.

Annesiyle karşılaştığımız zamanlarda pek bir benzerlik görememiştim. Fiziksel olarak birbirimize çok az benziyorduk. Aynı annem gibi tatlı tatlı gülen çekingen tipte bir kadındı ama etrafa beni tedirgin eden türde bir soğukluk yayıyordu. Clayton annesini her zaman öperek selamlardı. Ona değer verdiği kesindi. Beni annesine benzetmesinin hakaret mi yoksa övgü mü olduğunu ona asla soramazdım. Düşündüğüm ama asla dile dökmediğim birçok düşünceyle birlikte bu şüphelerimi de kategorize ettim.

Birden fazla durumda iyi bir eş olacağımı, güzel, hürmetkâr ve sadık olduğumu ima etmişti. Bunlar bir erkekten duymak istenecek iyi özelliklerdi ama benim istediklerim değildi. Jessen'ı Lucius'la ya da Sorcha'yı Lorian'la ne zaman görsem asla bulamayacağım derin sevgiyi hatırlıyordum. Gerçek, derinden ve sonsuz aşkı asla bulamayabilirdim.

Bulamazsam da sonraki en iyi şey güvenlik ve sadakatti. Clayton Kerrington'ın yanındayken içine doğduğum topluma mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordum. İyi bir eş olacağım gibi o da iyi bir koca olacaktı. Aynı babam gibi bana istediğim her şeyi sağlayacaktı.

En azından kendime söylediklerim bunlardı. Ta ki ge-çen hafta Paxon Gecekanat dünyamı, yıldızların olmadığı bir gecenin altında o kadar da masum olmayan bir öpücükle alt üst edene kadar. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir sürpriz, bebeğim.”

Clayton sürücü koltuğunda göz kırptıktan sonra bana genelde kendimi özel hissettiren gülümsemesinden gönderdi. Camdan dışarı bakarken yüzüncü defa benim sorunumun ne olduğunu merak ettim.

Kahretsin. Ne sorunum olduğunu biliyordum. Paxon’ın dudakları benimkilere dokunduğu andan beri kaybolmuştum. Tamamen, tek kelimeyle kaybolmuştum. Şimdi bile onun düşüncesiyle yanaklarım kızarıyordu. Onu kafamdan çıkarmam gerekiyordu. Şu anda başka bir yerde olmayı dilemek beni sürpriz bir yere götüren Clayton’a haksızlıktı. Böyle düşünceler için kendimi azarladım.

“Sekreterlik işinin bitmesini kutlarsınız diye düşündüm. Dün son günündü, değil mi?”

Tekrar o ana dönüp Clayton’a bakış attım. “Ne? Ah, evet. Sherrie işe döndü.”

“Biliyorsun. Artık Sorcha için çalışmak zorunda değilsin. O tarz işler için zaten fazlasıyla iyisin.”

“Eh, aslında o işi istiyordum.”

“Neden? Birinin sana bakması gerekiyor, böyle bayağı bir işte çalışman değil.”

Babam gibi konuşuyordu, o da her zaman prensesine bakılmasını istediğini söylerdi. Sanki kendime bakmaktan veya kendi kararlarımı vermekten acizdim. Bana bir amaç veren o *bayağı* işi seviyordum.

Kaba bir şey söylememek için dudağımı ısırdım. Her zaman düşüncelerimi ifadesiz bir yüzle gizlerdim ama son zamanlarda bana bir şey olmuştu.

Tıpkı dün olduğu gibi. Annem bu cicili bicili salak elbiseyi giyip Cade Girişimcilik’in bağış yemeğine gitmemi istiyordu. Bunu daha önce yüzlerce defa yapmıştım ama o an içimde bir şey patlak verdi. Kendimi kaybettim. Kı-

yameti kopardım. Artık onun giydirebileceği bir bebek olmadığını haykırdım. Yüzündeki şaşkınlık ve üzüntüye rağmen kapıyı suratına kapatıp kilitlemiştim. Artık sanatımın bile bastıramayacağı bir şey içimde hayat bulmuştu.

Clayton direksiyonu kırıp çakıllı bir yola saptı. Buraları ailesinin arazisinin içindeydi ama yaşadıkları malikânenen epey uzaktı. Arazileri güzel kırsal kesimde yüzlerce dönüm olarak uzanıyordu.

Alacakaranlık çökmüş, gün yerini batıda ufak pembe bir ışığa bırakmıştı. Dönemeçli derelere bakan açıklıklardan birinin yanına çekti. Arabanın ışıkları şık bir çadırın üzerinde dolandı. Hizmetçilerinden biri çadırın kapısında duruyor, içeriden sıcak bir ışık yayılıyordu.

Clayton park etti, arabanın önüne geçip elini uzatarak beni bekledi, sanki bir sırrı varmış gibi sıırıyordu. Elimi tutup beni çadırın girişine yönlendirmesine izin verdim. Hizmetçi kanvas kumaştan kapıyı açık tuttu.

“Teşekkürler, Renald. Bu akşamlik işin bitti.”

Adam tek kelime etmeden başıyla selam verip gölgelerde park edilmiş koyu bir sedana doğru gözden kayboldu.

“Çok güzel, Clayton.”

Etrafa şamdanlar yerleştirilmişti ve içerisini aydınlatarak örtülere, yastıklara, tentenin merkezindeki abartılı piknik ziyafetine altın bir ışık yansıtıyordu. Çadırın içinde bir yerlerden yumuşak tonda müzik bir çalıyordu.

“Bundan hoşlanacağını düşündüm.”

Böyle bir görüntü karşısında suçluluk duygusunu bir tokat gibi yüzümde hissettim. Büyük ihtimalle bütün hafta ben pişmanlıklar yaşarken bunu planlamıştı.

Kafanı toparla, Ella.

Clayton beni yönlendirip battaniyenin üzerine oturma yardım etti. Gümüş bir kovada bir şişe şarap soğu-

maya bırakılmıştı. Clayton içki içmediğimi biliyordu. Bir kaygı dalgası omurgamda dolandı.

“Şarap?”

Şişenin mantarını çıkardı ve bana yarım kadeh kadar şarap doldurdu ardından kadehi uzattı.

“Sadece biraz,” diyerek yine tuhaf bir şekilde gülümsemi.

Ah, kahretsin. Evlilik teklifinde mi bulunacaktı?

Kalbim korkuyla hızla atmaya başladı. Kadehi aldım, o yuduma ihtiyacım vardı. Aslında hepsine ihtiyacım vardı. Hepsi aperiatiflerle dolu gümüş tabakların üstlerini açıp oyalandı. Deniz tarağı, tatlılar ve ufak sandviçler vardı.

Bir tabak alıp sessizlik içinde yedim. Duyularım uyarı veriyordu. Clayton genellikle sürekli konuşurdu. Bu akşam tuhaf bir şekilde sessizdi. Şarabımdan yudumlar alırken alkol vücuduma alışık olmadığım bir karıncalanma hissi yayıyordu. İlk defa bu sersemliğin tadını çıkardım.

Yemeğini bitirdikten sonra battaniyenin benim olan tarafına yanaşıp gelip bacaklarını benimkilerin yanına uzattı.

“Al. Çikolatalı çileklerden denemedin.”

Çileklerden bir tanesini alıp dudaklarıma götürmesi beni dehşete düşürmüştü. Daha önce bana bir şeyler yedirdiği olmamıştı. Çok samimi ve tuhaftı. Gülümseyip bekledi. Dudaklarımı açıp bir ısırık aldım.

“Hım. Bunu yapışını izlemek isterim.”

Az önce ne demişti?

Ufak lokmayı yutup bakışlarımı yere çevirirken benden uzaklaşmasını umuyordum. Hiç şansım yoktu. Dudakları benimkilerin üzerinde sert ve ısrarcıydı. Çok uzun olmamasına rağmen yapılı ve güçlü vücuduyla tek bir seri harekette beni altına almıştı. Şaşkınlıktan bir ses çıkardığımda bunu teşvik olarak algılayıp beni sırt üstü yatırdı. Dili ağzımdan

içeri dalıyor ve benimkinin üzerine biniyordu. Islak ıslak öpüyordu, sanki bir yarışı kazanmaya çalışırmış gibi fazlasıyla istekli bir şekilde dalış yapıyordu. Fazlasıyla sinir bozucuydu. Onu düzenli bir ritimle yavaşlatmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sadece devam edip bütün ağzımı salya yapmıştı. Geri çekilirken nefes almaya ihtiyacım vardı.

“Ah, Ella.”

Dudakları boynumdan aşağıya kayarken elleri bluzumun düğmelerini açıyordu. Buraya kadar gitmesine izin vermiştim ama bir yanımda bu sefer durmasını istiyordu. Bir yanımda da erkek arkadaşım olduğu söyleyip duruyordu. Onun bunu yapmasını istemem gerekiyordu. Onu memnun etmeliydim.

Sutyenimi aşağı çekip göğsümü emdi, orayı da salya yapmıştı. Ayh. Bu hiçte hoş değildi. Kadınlar bundan nasıl hoşlanıyordu? İğrenç.

“Clayton.” Nefes alıp onu hafifçe omzundan ittim.

Kot pantolonumun fermuarını açtı. *Ah, kahretsin!* Yüzünü yüzüme çevirdi, dudakları saldırıp ağzımdan içine girmeden önce gözleri arzudan çılgına dönmüş gibiydi. Beni hâlâ sertçe öperken parmakları kot pantolonumdan aşağı süzülüp iç çamaşırlarımın içine daldı. Göğsünü benimkine sertçe bastırıp daha önce hiç yapmadığı bir şekilde bacaklarımın arasını çılgınca okşarken inliyordu.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama vücudumun her kısmı onu durmam için çılgılık atıyordu. Dudaklarımı serbest bıraktı.

“Kupkurusun, bebeğim. Sorun değil. Bu konuda sana yardımcı olabilirim.”

Elini pantolonumdan çıkarıp parmaklarını yaladı. Tekrar içeri soktuğunda midem bulanmaya başladı.

“Hayır, Clayton.”

Kolunu tuttum ama beni umursamadan elini aşağı it-tirmeye devam etti, parmaklarını daha önceki yere sok-maya çalışıyordu ve kıyafetlerim ile kıvranan vücudumla uğraşıyordu.

“Sorun yok.” Gözlerinde korkutucu bir parıltı vardı. “O bekâreti bozmak lazım. Hazırsın. Çok uzun süre bekledik.”

“Hayır, Clayton. Hazır değilim!”

Tırnaklarımı koluna geçirdim. Karşı çıkmamı ceza-landırıcı öpücüklerle bastırdı, bacaklarımın arasındaki açıklığa parmaklarıyla sertçe bastırarak okşuyordu. Bir parmağını içime sokunca dudaklarına doğru ciyakladım. İçgüdüsel olarak dizim doğrudan kasıklarına buldu.

Kenara doğru düşerken nefes almaya çalışıyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun!

Titreyen parmaklarla kot pantolonumun düğmelerini ilikleyip ayağa kalktıktan sonra hızlıca sutyenimi düzelttim.

“Lanet olsun!”

Bluzumun düğmelerini iliklerken yüzümü buruşturdum. Onu bu kadar öfkeli görmemiştim. Oturma pozis-yonuna geçerken eli kasıklarındaydı ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Öylece donakalmış şekilde dururken ne yapaca-ğımı bilmiyordum. Sonunda buz gibi bakışını bana çevir-diğinde onu tanıyamadım bile.

“Bunu yapmak zorunda mıydın?” Duraklayıp derin bir nefes daha aldı. “Bir erkeği oradan tekmeleyerek gerçek-ten incitebilirsin.”

Titriyordum ama bir şekilde konuşmayı becerdim. “Özür dilerim. Öyle yapmak istemedim... sen çok... Yani, ben ha-zır değildim, Clayton.”

Ayağa kalkarken derin nefes aldı ve iç çeker gibi tıs-larcasına verdi. Dikkatlice bana doğru yürüdü. Bir adım geri attım.

Elini uzattı. “Önemli değil. Seni korkutmak istemedim.”

Ses tonunda öfke vardı. Yüzümü elleri arasına alarak bana sert ve daha önce babamın yüzünde gördüğüm bir bakış attı. “Ella, bebeğim. Neredeyse beş aydır beraberiz. Sanırım ikimiz de bu ilişkinin nereye gittiğini biliyoruz. Biraz rahatlaman gerekiyor.”

Tek kelime etmedim. Bütün bunların yanlış hissettirdiğini onu söylemek istiyordum. Bunun doğru olmadığını. Onun yerine çenemi kapalı tuttum.

“Benimle olmak istemiyor musun? Sana bir kızın isteyebileceği her şeyi vermiyor muyum?”

Bunu cevaplayamazdım. Dürüstçe cevap veremezdim. O yüzden yine bir şey demedim.

Eğilip şişmiş dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Şimdi daha iyi misin?”

Başımla onayladım. Rol yaptım. Her zamanki gibi.

Derin bir iç çekti. “Güzel. Hadi dışarı çıkalım. Bir içkiye ihtiyacım var.”

Çadırın kapısını benim için açık tuttu. Uyuşuk bir halde bir an öylece durdum. Yine bıkkınlıkla nefesini verdi. “Hadi ama, Ella. Burada rahat değilsin. O zaman başka bir yere gidelim.”

Elleri nazikti ama ses tonu o kadar küçümseyiciydi ki gözlerime dolan yaşlar canımı acıtıyordu. Ne derdim vardı da erkek arkadaşımın bana dokunmasını istemiyordum? Dudağımı ısırıp gözyaşlarımı engelleyerek arabaya hızla ilerledim.

Radyoyu son ses açıp morgon bölgesine kadar arabayı çılgınca sürdü. Zihnim yaşanan sahneyi tekrar tekrar oynatıyordu. Özel durum *bu* muydu? Bekâretimi bozmak mı? Olayı bu şekilde hayal etmemiştim. Romantik mumlar ve müzikler olsa da doğru hissettirmemişti. Onu... istemiyordum.

Clayton şehirdeki en ateşli yeni kulüp olan Kız Kulesi'nin bir sokak ötesine park etti. Burası iki sebepten dolayı Sorcha'nın gurur kaynağıydı. Birincisi bu yerin pazarlama danışmanı olarak seçilmişti. İkincisi bu proje Lorian'la onu bir araya getirmişti. Neden Sorcha gibi olamıyordum? Eskiden Clayton'ın duygularını kabul edip beni istediği için minnettardım. Şimdiyse beni istemesinden iğreniyordum.

Park ettiğimizde ona yetişmek için koşturmak zorunda kaldım. İlgisiz davranıp beni cezalandırırken arkada kaldığımı umursamıyormuş gibiydi.

Kapıdaki Kraven'a başımla selam verdim, büyük ihtimalle beni geçen haftaki oyunun kutlama partisinden hatırladığından epey bir süzmüştü. Dans müziği yüksek sesle yankılanıyordu. Clayton'ı dans pistinin sağındaki asansöre kadar takip ettim. İnsan bir çift bize katıldı, sarmaş dolaştılar. Kız kıkırdadı. Bana suçlayıcı şekilde bakan Clayton'a şöyle bir baktım. Suçluluk duygusu omuzlarına binmişti. Üçüncü katta asansörden indik.

Bar bölümüne döndüğümüz an rahatlamayla iç çektim. Sorcha lüks oturma alanında oturmuş gümüş kanatlı bir morgon kızın söylediğine gülüyordu. Onun yanına giderken Corbin Üvezalazi'nin arkadaşıyla barda takıldığını gördüm. Kalbim durdu. İçlerinden biri *oydu*.

Sanki varlığımı sezmiş gibi Paxon beni buldu. Clayton bara doğru yol alırken ben olduğum yerde donakaldım. Adama bakmamla nabzım hızlanmıştı ama her sarsılmaz, ateşli dikkatli bakış bir kıza bunu yapardı. Sorcha'yı kanepede genizden bir kahkaha atarken buldum. Çenemi kaldırıp yürüdüm ve Sorcha'nın yanına gitmek için odayı geçişimi izlerken dizlerim titremiyormuş gibi davrandım.

“Merhaba kızım!” diye ılık atıp bana sarılmak için kollarını açtı.

“Merhaba.”

Onunla morgon kızın arasına sıkıştım.

“Sana ne oldu? Sanki büyükannen ölmüş gibi görünüyorsun.”

“Hiçbir Şey olmadı.” Başıımı iki yana sallarken yüzüme sahte bir gülümseme kondurup diğerk yanımdaki tatlı morgona baktım.

“Ah, Willow, bu Ella Barrow. Sana bahsettiğim puşla çıkan tatlı kız.”

“Sorcha,” dedim uyarıcı bir tonda ama kalbim pek de umursamıyordu.

“Merhaba,” dedi Willow. “İçki ister misin?” Balık etli bir kokteyl garsonunu çağırdı.

Garson bize doğru güçlükle yürürken yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. Adamım, bunun nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum.

“Merhaba. Size ne getirebilirim?”

“Merhaba, Deva.” Willow bardağınını işaret etti. “Bunlardan bir tane daha istiyorum. İsmi ne demiştin, Sorcha?”

“Buzlu Brevette. Ben de bir tane istiyorum. Arkadaşıım için sadece su.”

Koyu yeşil kanatları olan garson küstah bir şekilde bana burnunu kıvrınca tepemi attırdı.

“Bu kızın derdi ne?” diye sordum.

Sorcha kahkaha attı. “Ah, o kaltak benden nefret ediyor. Ben gelmeden önce sanırım Lorian’a ilgisi vardı ve onunla şansı olduğunu filan düşünüyordu. Sanki böyle bir Şey söz konusu olabilirmiş gibi.”

Willow tatlı çınlayan bir tonda kahkaha attı. “Büyük

ihtimalle onun eşi olduğunu sezmiştir ve bu da onu sinirlendirmiştir.”

Kaşımı kaldırdım. “Sorcha ve Lorian’ın eşleştiğini *sezdi* derken ne demek istedin?”

Willow şaşkın gözüktü.

Sorcha iç çekti. “Açıklarım. Arkadaşım morgon yetenekleri konusunda biraz cahildir.”

Willow sırttı. “Bir zamanlar sen de öyleydin.”

Kışkırtıcı bir şekilde kaşını kaldırdı. “Artık değil. Sadece morgon erkeklerinin içinde bir çeşit altıncı his var Ella ve içlerindeki ejderha eşlerini bulmalarına yardımcı oluyor.”

“Ama nasıl? Anlayamıyorum.”

“Ruh ateşi yüzünden.” Willow içeceğini yudumlarken gözleri merakla parıldamıştı. “Bu morgon kadınları için bile bir gizem. Bu yeteneğe sahip değiliz. Ruh ateşi erkek kızla tanışır tanışmaz veya ejderhası onu kendi olarak tanıdığı an erkeğin içinde birikmeye başlıyor. Gittikçe güçlenerek eşi onu kabul edip iksiri onun içine bırakana kadar içini dağlıyor.”

Willow’u daha iyi görebilmek için koltuğumda döndüm. “Sonra da gönülbağı kuruluyor.”

Gülümseyerek başıyla onayladı.

“En ateşli şey değilse ne olayımı.” Sorcha göz kırptı. “Lorian zaten fazlasıyla çekici. Ruh ateşi resmen haksızlık. Ona zaten asla karşı koyamam.”

Gözlerimi devirdim. “Ayh. Fazla bilgi. Mükemmel seks hayatın hakkında övünmene gerek yok.”

“Elimde değil.”

“Bu akşam Lorian nerede?”

“İşle ilgili babasıyla görüşüyor. Buradaki durumları kontrol edip mekânımız hâlâ bir numara mı diye bakmaya geldim.”

“Hâlâ bir numara,” dedi Willow kahkaha atarak, neredeyse boş bardağını Sorcha’nın bardağıyla tokuştururken.

“Clayton nerede?” diye sordu Sorcha.

“Ah, işte orada.” Elimi şöyle bir savurdum.

“Eh, hadi o zaman. Erkeklerle katılıp biraz eğlenelim.”

Sorcha koluma girip beni yerimden kaldırdı ve erkeklerin yanına sürükledi. *Ona* doğru attığım her adımda damarlarıma adrenalin pompalanıyor kanım daha hızlı akıyordu. Bizim yaklaşmamızla erkekler grubu hareketlendi, dikkatlerini bizim yönümüze çevirdiler.

“Merhaba, Clayton.” Sorcha ona sırtından vurdu. Ona karşı fazlasıyla kibar olacağını biliyordum çünkü bana söz vermişti. Bana bu akşamki davranış şeklinden sonra umurunda değildi.

Dönüp gamzeli gülüşlerinden birini ona gönderdi. “Merhaba, güzelim. Bu akşam bekârlarla mı takılıyorsun?”

“Sadece bebeğim olan Kız Kulesi’ni kontrol ediyorum. Bensiz gayet iyi idare ediyormuş gibi görünüyor.”

Gözlerim Sorcha’nın üzerindeyken karşılıklı konuşmalarını dinledim.

O beni izliyordu. Sonunda bir bakış atmaya cesaret ettim. Bir bardak amber rengi içkiyi dudaklarına götürmüştü. Koyu kahverengi gözleri siyah saçlarıyla örtülmüştü. Evet. Beni arsızca, başını çevirmeden izliyordu. Sanki bana doya doya bakmak onun hakkıymış, sanki bizden başka kimse ortamda yokmuş gibiydi. Hâlâ en iyi kıyafetlerinin içindeydi ama kolalı gümüş gömleğinin üstten birkaç düğmesi açılmıştı. Gözlerimi yakasından görünen bronz tenine çekiyordu. Garson beni dürtünce sanki eli kurabiye kavanozunda yakalanmış çocuk gibi irkilmiştim.

İçkilerimizi dağıtırken suyum en son verdi. Clayton kıkırdadı.

"Su mu Ella? Daha sert bir şey istemediğine emin misin? Biraz gevşemeni sağlayabilir."

Herkese göre bu zararsız bir şakaydı ama yüzünün gerilişini ve buz gibi bakışını görmüştüm. Balık etli garson sanki iğneleyici lafı benim yerime yakalamış gibi kıvırtarak uzaklaşmadan önce sıırttı. Clayton, Slade'in omzuna vurup dolaşmaya gitti. Corbin, Sorch'a ve Willow'a şatlar konusunda yakınıyordu. Ama ben yerimden kıpırdamadım. Olduğum yerde dikilip öylece kalmıştım.

Yalnız.

Ona bakarak.

Başka bir yere bakmaktan aciz.

Bardan uzaklaşıp doğrudan bana doğru ilerlerken kanatları sırtına çekiliydi.

"İyi akşamlar, Ella."

Yumuşak ses tonu dizlerimi titretti. Dik bir şekilde durdum. "Selam. Merhaba."

"Dans etmek ister misin?"

"Dans mı? Eh..." Odayı inceledim. Clayton ortada yoktu.

"Sadece bir dans," diyerek elini uzattı.

"Tabii. Elbette," diyerek elimi elleri arasına bıraktım.

Köşedeki oturma bölümünün etrafından dolandı. İletişim cihazını çıkarıp tek eliyle bir şeye bastıktan sonra pantolonunun arka cebine koydu. Aşağı kata ineceğimizi sanmıştım ama bizi asansörün yanından geçirip birkaç oturma grubu ve ufak dans pistinin olduğu bir yere çekti. Daha gözden uzakta bir dans pistiydi.

Tam vardığımızda hızlı ritmi olan şarkı bitti. Yerini yavaş, akıldan çıkmayan bir melodi aldı ve etrafımızda yankılandı. Beni kollarına çekerken çekici gülümsemesi her zamanki yerindeydi.

"Bunu sen mi yaptın?" diyerek hoparlörü işaret ettim.

“Burayı inşa etmek mi? Hayır. Bu kuzenimin işi.”

“Bunu demek istememiştim ve bence sen de bunu biliyorsun. Müziği dedim.”

Kıkırdayarak beni daha sıkıca kendine çekti. Tek eli belimde benimle nazıkçe salınırken beni çok yakında tutmuyordu. “Yavaş şarkıları tercih ederim.”

“Eminim öyledir,” diyerek mırıldandım.

Parmaklarım altındaki omuzları gevşedi ve vücudunun, gücünün daha fazla farkına varmamı sağladı. Elimi kol kaslarında gezdirirken avuçlarımın altındaki pamuk ve ipek karışımının verdiği hisse bayılıyordum. Bakışlarımı çekerken üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranıyordum.

Beni yavaş ritimle yavaşça savurdu. Elleri sırtıma kayd. En son beni sırtımdan tuttuğu anı hatırladım. Nefesim hızlandı.

“Ella?”

“Hı hı?” Hâlâ bakışlarıyla buluşmuyordum.

“Neden Clayton Kerrington’la birliktesin?”

Bu ilgimi çekmişti. “Ne?”

“Neden onunla berabersin?”

Ciddi miydi? İnsanlar böyle sorular sorar mıydı?

“O... o iyi bir adam. Bilirsin, o...”

“O iyi bir adam değil.” Paxon’ın yüzünü sertleştiren ifade titrememe sebep olmuştu. “O zaman gerçek sebep nedir?”

İçimde öfke uyanmaya başladı. “Bana bunu neden soruyorsun? Epey özel bir soru.”

“Öyle düşünmüyorum. Tek bilmek istediğim neden onun gibi bir adamla beraber olduğun.”

Kaşlarımı çattım. “‘Onun gibi biri’ derken ne demek istedin?”

“Kibirli, bencil ve senin gibi birine sahip olarak neyi elde ettiğinden habersiz.”

Yanaklarım kızarıırken çenemi kaldırdım. “Ne düşündüğünü nereden biliyorsun?”

“Çünkü eğer benim olsaydın, çekip giderek seni sahipsiz bırakmazdım.”

Eğer onun olsaydım mı? Tekrar beni istediğini ima ediyordu. Onun sevgilisi, kadını olma fikri sinir hücrelerimi adeta yakıyordu.

Sırtımdaki eli beni biraz daha yakına bastırdı. Vücudum ona doğru eğilip onu arzulayarak cevap verdi. Gözlerim dudaklarına çekildi.

Bu gülünçtü. Aldatan biri değildim. O son öpüşmemiz bir “ödüldü”. En azından ben kendime böyle olduğunu söylüyordum. Eğer çizgiyi şimdi aşarsam kendimi affetmeyecektim ama kontrolüm ellerimden kayıyordu.

Kolumu çekerek kurtardım. “Ö-özür dilerim. Ben...” Geldiğimiz yeri işaret ederek olabildiğince hızla kaçtım. Barın yanından geçip holün aşağısındaki banyoya gittim. Yanaklarıma su vurduktan sonra aynadaki yansımama baktım.

Bende ne görüyordu?

Ben, kendi kafasının içindeki kabukta yaşayan aynı sarışın, mavi gözlü kızı görüyordum. Güzeldi evet. Uysaldı. Zayıftı... evet. Kâğıt havluyu çöpe atarak dışarı çıktım.

Sadece Personel Girebilir uyarısının olduğu kapıyı geçerken kadınsı bir sızlanma ve nefes nefese sesler duydum. Hızlı bir şekilde yanlarından geçecektim ki tanıdık bir ses duyunca durdum. “Çok ateşlisin.”

Kan damarlarımda buz gibi aktı. Kalbim boğazımda atarken yavaşça kapının yanına gidip kapıyı ittim. Donakaldım.

Tezgâhın üzerinde kokteyl garsonu Deva üstsüz, bacakları ayrılmış, eteği kalçalarına yükselmiş duruyordu. Kocaman göğüsleri pantolonu dizleri arasında olan Clayton'ın her itişiyile zıplıyordu ve Clayton inleyerek kızın içine sertçe girip çıkıyordu. İçine hızlı ve sertçe girince Deva genizden çığlık attı.

“İşte böyle, bebeğim. Biraz daha inle.”

Kız, dediğini yapıp Clayton'ın kafasını göğüslerine çekti. Clayton da akşamın erken saatlerinde bana yaptığı gibi kızın her tarafını yalıyordu. Kusmak istiyordum.

Sesi güçlkle çıktı. “Geliyorum, bebeğim.”

Kız saçını sertçe tutunca Clayton'ın omzunun üzerinden beni gördü. Sanki Clayton doğru bir yere isabet etmiş gibi kız ağzını yüksek sesli bir inlemeyle açtı ve sonra da bana göz kırptı.

Utanmış bir şekilde kapıyı kapatıp holden aşağı koşturdum. Kalabalığa girmeden önce derin bir nefes alıp kendimi toparlamak için duraksadım. Sorchâ ve Willow dans pistine bakan korkuluğun yanındaki masadaydılar. Doğrudan onların yanına gidip oturduğumda öfke bütün vücudumda yayılıyordu. Sorchâ Tanrı bilir ne hakkında konuşuyordu.

“Haklısın. Ama kesinlikle insan bir erkekle çıkmalı-sın. Hoşuna gidebilir.” Sorchâ bana döndü. Kaşlarını çatmıştı. “Hey, sana ne oldu?” Parmaklarını odaklanmamış bakışlarımın önünde şaklattı. “Alo? Ella? İyi misin?”

Tek kelime bile edemedim. Düşüncelerim kafamda o kadar hızlı dolanıyordu ki kafam patlayacakmış gibi hissettim. Öfkeyle titriyordum. Ama öfkemin Clayton'la alakası yoktu. Arka odada basit bir kızı becermesini umursamıyordum bile. Ben... *kendime* öfkeliydim. Beş ayımı kendimi şanslı hissederek bu ahmakla harcadığım için

kendime sinirliydim. Şanslıymış? Hah!

Barın öteki tarafındaki Paxon'a baktım, yerine dönmüş ve yanına yeni gelen Conn'la konuşuyordu.

İçimde bir şey yükseliyordu. Kahkaha. Başımı geri atıp kahkaha attım, sesimin delirmiş biri çıkmasını umursamıyordum. Bu bir hediye ve lütuftu. Sonunda özgürdüm ve arka odada gördüklerimi unutup fikrimi değiştirecek kadar çekicilik bu dünyada yoktu.

"Ella? Cidden. Ödümü patlatıyorsun. İyi misin?"

Sorcha'nın kocaman açılmış gözleriyle buluşup Brevet'e dolu bardaktan kocaman bir yudum aldım.

Gözleri daha da irileşti. "Sen kimsin ve arkadaşşıma ne yaptın?"

Gülümsedim. Clayton gruba katılıp Corbin'in yanındaki yerine dağılmış saçlar epey mutlu bir şekilde dönmüştü, aptal yüzünde beliren o küstah sırıtışa baktım. Bunu arkamdan kaç defa yaptığımı merak ettim. Bakışlarım Clayton'dan Paxon'a çevrildi. Karşılaştırma yoktu. Hiçbir şekilde mümkün değildi. Neden bu kadar aptaldım?

Sorcha'nın içkisinin geri kalanını içip bardağı masaya vurdum.

"Ne yapıyorsun, Ella?"

"Çok *uzun* zaman önce yapmam gereken şeyi." Elini sıkıp tabureden atladım.

Odayı arşınlarken Deva yanımdan tişörtü tek omzundan sarkmış şekilde sırtarak uzaklaştı. Dönüp elimi uzatarak önüne geçtim. Sanki ona vuracaktım gibi irkildi. Elini tutup sıktım.

"Teşekkürler. Sana yürekten teşekkür ediyorum." Olayların beklenmedik şekilde değişmesi yüzünden açıkça sersemlemiş haldeydim. Dünyamı yıkması gereken bir şey kendimi koyduğum kafesi açmıştı. "Ömur boyu yaşa-

yacağım sefalet ve utançtan beni kurtardın.”

Deva'yı şaşkın bir şekilde öylece dururken bırakıp bir kenarda Corbin'le takılan Clayton'ın yanına gittim. Diğer müşteriler bar boyunca dizilmiş, içki ısmarlayıp muhabbet ediyordu. Paxon odaya doğru yönlendirilmiş bir taburede yaklaşmamı izliyordu. Clayton'ın önüne geçtim.

“Merhaba, bebeğim. Henüz gitmek istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır, *bebeğim*. Henüz gitmek istemiyorum ve açıkçası bir daha seninle asla bir yere gitmeyeceğim.”

Bardaki bütün sohbetler bir anda kesildi. Morgonların duyma yetileri keskindi ve hepsi şu anda bana kulak veriyordu. Clayton kaşlarını çattı.

“Ne demek istiyorsun? Hasta filan mısın?”

“Hayır. Kendimi her zamankinden iyi hissediyorum. Sanırım hayatımda ilk defa bu kadar iyi hissediyorum. İlişkimiz bitti Clayton Kerrington. Seninle işim bitti.”

İkinci hedefime yönelmek için arkamı dönerken kolumu tuttu.

“Senin ne derdin var, Ella?” Beni kontrol etmek istemiş gibi alçak tonda tısladı. Birçok defa aynısını yapmıştı. Ama artık buna müsaade etmeyecektim.

Kolumu elinden kurtarıp gözlerimi kısarak ona baktım. “Bana bir daha asla dokunma. Beni arama, evime gelme ve bana bakma bile. Beni iğrendiriyorsun.”

“Ella, neden bahsediyorsun? Biz...”

Kahkaha attım. “Aklından bile geçirme. Dünyadaki son erkek olsan bile kendimi sana bağlamam. Eğer yalnız hissediyorsan, erzak odasında garsonlardan birini *becer*!”

Yüzünü buruşturdu. Biri tüh demişti. Başka biri kahkaha attı.

Paxon yerinden kıpırdamamıştı. İfadesi değişmedi.

Her şeyi soğukkanlılıkla karşılamıştı ama gözlerindeki sıcaklık aksini söylüyordu. Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına alırken vücudumu onunkine bastırdım. Başını aşağı eğerken güçlü çenesi ufak parmaklarımın altındaydı. Vücudu kaskatı kesildi ama kolaylıkla uyum sağladı ve dudakları benim için açıldı. Dilimi onunkine dokundurup bir haftadır hayalini kurduğum erime hissinin vücuduma yayılmasına izin verdim. Aynı istekle karşılık verip leziz şekilde tadıma varıyordu. Yakıcı bir arzu alevlendi aramızda. Vücudumu göğsüne bastırırken dili daha derinlere dalıyordu ve benden ufak bir zevk inlemesi çıktı. Geri çekilip karanlık, hoş ve diğer hislerle dolu gözlerine odaklandım. Hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı.

Conn yanımda neredeyse içkisinde boğuluyordu. Biri ıslık çaldı. Sanırım Corbin'di. Umurumda değildi. Paxon'ın bakışlarını esir aldım. O da benimkileri almıştı. Gülümseyip uzaklaşırken arkamda serseme uğramış birçok yüz bıraktım. Clayton'ın yüzü de dahil. Ama Sorcha'nın kahkahası ve sesi kafamı biraz kaldırıp kalçalarımı daha çok kıvırtmama sebep olmuştu.

“Vay canına! Bravo Ella.”

Kahkahasını asansöre kadar duymuştum. Beni daha fazla gülümsetmiş ve öncekinden daha güçlü hissetmemi sağlamıştı.

Beşinci Bölüm

“Pardon? Adın Kraven’dı, değil mi?”

Kapıyı kaplayan iri yarı adam başıyla onayladı. “Evet.”

“Bana bir taksi çağırabilir misin lütfen?”

İletişim cihazımı Clayton’ın aracında unutmuştum. Fırlatıp atabilirdi, umurumda değildi. Başka bir tane alırdım.

Kraven kendi iletişim cihazını çıkarırken omzumun üzerinden baktı ve sonra bir adım geri attı.

“Ne?..”

Biri beni belimden tutup ayaklarımı yerden kesti.

“Ayyyy!”

“Bizi mazur gör, Kraven,” dedi epey tatlı bir ses.

“Tabii.”

Paxon kapıdan uzun adımlarla ilerlerken beni kollarında tutuyordu.

“Paxon. Beni yere indirebilirsin.”

Yüzü tepemizdeki sokak lambalarının ışığından gölgeler altında kalmıştı. “Hayır. Yapamam.” Kanatları açıldı ve bizi geceye doğru taşıdı. Yüzümü boynuna gömerken ona tutundum.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Lütfen beni düşürme.”

“Seni asla düşürmem.”

Kollarımı boynuna daha sıkı dolarken gömleğine sarıldım. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Konuşabileceğimiz bir yere. Rahatsız edilmeden.”

Soğuk bir kış rüzgârı arkamızdan esti. Soğuğu engellemek için yüzümü omzuna gömdüm. “Her daim bu soğuğa nasıl dayanabiliyorsun?”

“Beni fazla etkilemiyor.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Gri bir resim gökyüzünü kaplamıştı. Hafif ay ışığı bulutların arasından parlıyordu ve güçlü profilini gölgeler arasında bırakıyordu. Kaşlarının, çenesinin ve dudaklarının hatlarını inceledim. O dudakları benimkiler üzerinde düşünürken onu tekrar ateşli bir arzuyla istedim. “Bana öyle bakma, Ella.”

“Nasıl bakmayayım?”

Dikey olarak alçaldık. Çığlık atıp ona daha sıkıca tutundum, yüreğim ağzıma gelmişti. Beni yere bıraktığı zamana kadar uçuşun hızından nefessiz kalmıştım. Beni belimden tutarak doğrulttu. Kahkahamı engelledim.

“Komik bir şey mi var?”

“Ben asla... yani, bu benim ilk uçuşumdu.”

“Ben de öyle olmasını umuyordum. Bilmem gereken başka morgon erkek arkadaşların yok, değil mi?”

“Hım. Hayır.” Boğazımı temizledim. Gergin olunca yaptığım bir şeydi.

“İlk seferin nasıldı? Çok hızlı değildi, değil mi?”

Sesi alçalırken beni kendine has içtenliğiyle okşuyordu. Kalbim tekledi.

“Çok hızlı değildi. Heyecan... vericiydi.”

Elini uzattığında gülümsemesinin dudağında bıraktığı kıvrımları görebiliyordum.

“Gel biraz yürüyelim.”

Elimi elleri arasına alırken sonunda nerede olduğumun farkına vardım. Şehir parkının heykel bahçesindeydik. “Ah, vay canına! Üniversiteden beri buraya gelmemiştim.”

Uzun ve düzgün kesilmiş çitler beyaz mermer heykellerden oluşan labirenti çevreliyordu. Heykeller karanlıkta hayalet gibi görünüyordu.

“Gece buraya hiç geldin mi?”

“Hayır. Kimse geliyor mu ki?” diyerek kahkaha attım. Paxon gülmedi, gözlerini ileriye çevirince ciddi hali beni de hemen kendime getirdi. “Demek geceleri buraya geliyorsun?”

“Bazen.” Dün kar yağmıştı ve yerde ince bir tabaka oluşturmuştu. Heykellerin dibine birikmişti.

Kar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

“Her zaman iyi uyuyamıyorum.” Paxon beni yakınına çekip tek bir kanadıyla soğuk rüzgâra karşı korudu.

Hareketi Clayton'ın benim için yapabileceği her şeyden daha centilmenceydi. Elbette, Clayton toplum içinde beni gururla kolunda taşımış ve ailemin yanında kapıları bana açmıştı ama bunlar sadece kendini diğerlerinin gözünde yüceltmek içindi. Şimdi Clayton'ın ne kadar bencil biri olduğunu, kendimi asla bağlayamayacağım türde bir adam olduğunu anlıyordum. Yanımda saygılı bir sessizlikle yürürken elimi tutan ve beni vücuduyla, kanatlarıyla soğuk rüzgârdan koruyan adam Clayton'ın türünden değildi. Ondan çok daha iyiydi.

“Neden uyuyamıyorsun?”

Bakışlarından bir gölge geçti. Elim daha sıkı kavradı. “Bu tarafa gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Çitlerin etrafından dolanıp bir sıra heykelin yanından geçtik: çıplak yüzenler, ata binan bir insan ve dallanıp

budanan kökleri olan bir ağaç. Bulutlar açılıp dolunayın parlak ışığını yaymasına izin verdi. Duraklayıp ağacın dalına dokundum, hâlâ elini tutuyordum. Pürüzsüz mermer kalın bir kabuk gibi görünüyordu.

“Bunu derste incelediğimi hatırlıyorum. Buraya bir kere gelmiştik. Günışığında mermer çok güzeldi ama geceleri... büyüleyiciymiş.”

Parmaklarımı ağacın yapraklarla kaplı kenarlarında dolaştırdıktan sonra Paxon beni nazıkçe öne doğru çekti. “Gel, Ella.”

Çitlerden oluşan labirentin içinden geçerek sonunda kanatlı heykellerle dolu kare bir açık alana vardık. Ay ışığıyla yıkanmış uhrevi güzelliğin karşısında donakaldım. “Bunu daha önce görmemiştim. Yeni bir sergi, değil mi?”

“Gladium Bölgesi'ndeki bütün galeriler bu bölüm için en az bir heykel bağışladı. Hava Bahçesi diye adlandırılıyor.”

‘Alevli Kalpler Galerisi ne bağışladı?’

Gözleri karanlık bir şekilde parladı. “Ailemin galerisini biliyor musun?”

“Hayır.” Heykele baktım. “Yani, daha önce hiç gitmedim ama senin olduğunu biliyorum.”

Gizlice araştırma yaptığım için utanmıyordum. Çoğunlukla Jessen ve Sorcha'dan epey bilgi edinmiştim. Elbette, Alevli Kalpler'le ilgileniyordum. O işletiyordu.

“Bu yönden.” Elimi hafifçe çekerek beni çağırdı.

Bir çiçeğin üzerinde duran peri ile ön ayakları gökyüzüne kalkmış kanatlı bir at heykelinin etrafından dolaştık. Beni üç heykel kümesine yönlendirdi. İçlerinden biri kolları yukarıya kalkmış, kasları uçuş için gerilmiş, gövdesi çıplak bir morgon erkeği idi. İkincisi ayaklarına bakarken kanatları rahat bir halde açılmış bir morgon kadı-

nıydı. Üçüncüsüyse birbirlerine sarılmış, kısmen giyinik morgon kadını ve erkeğiydi. Adam kızı sanki dünyadaki en değerli mücevhermiş gibi kolları arasında tutuyordu.

Boğazım düğümlendi. Yanaklarımın kızardığını biliyordum. Sanki iki gerçek âşıkmiş gibi görünüyordlardı ve gözlerimi onlardan çekmeliydim. Ama yapamadım.

“Sanatçı... kim?”

“İsmi Marius. Oldukça yeteneklidir.”

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Öyleymiş.”

“Gel. Sana göstermek istediğim bir tane daha var.”

Beni ay ışığının soluk bir maviye boyadığı beyaz mermer bir figürün bulunduğu gölgeli köşeye doğru çekti. Bir kadın heykeliydi, kolları yanlarında rahatça duruyordu. Bir ayak parmağı elbisesinin ucundan çıkmıştı. Saçları ve gökyüzüne çevrili yüzü, hayali rüzgârda uçuşan bir duvağın altındaydı. En ince ayrıntısına kadar gerçekçi bir mükemmellik yakalanmıştı. Kesinlikle nefes kesiciydi. Muazzam bir güzelliğin parlak meleğiydi.

Uzanıp kadının yüzüne ve mermer duvağa dokundum. Sanatçının bu sert taşı yumuşak ve hoş hatlara oyup şeffaf örtü görüntüsünü oluşturmaya hayranlıkla baktım.

Geri çekildim. Paxon’a ne kadar yakın olduğumu fark etmeyerek göğsüne çarptım. İrkildim ama elini belime dolayarak beni sabit tuttu. Ellerin ağırlığı, parmaklarının sıkıştırması vücuduma bir titreme gönderdi.

Kısık tonda konuştu. “Bana seni hatırlatıyor.”

Rüzgâr kadının kanatlarına kar tozları uçuşturdu. Dalgın bir şekilde yana yatmış güzel yüzünü inceledim.

“Beni böyle mi görüyorsun? Örtüler ardında... Gizlenirken...”

Ellerinden biri saçımı omzumdan çekti sonra da belimi kavrayarak karnım boyunca yayıldı. Beni vücudunun

sert hatlarına çekerken kulağıma fısıldadı. “Duvağı kaldırmak istiyorum. Seni tamamen görmek istiyorum.”

Bu kelimelerin bana ne yaptığından haberi yoktu. Ben de bunu istiyordum. Beni öyle herkesin görmesini istemiyordum. Onun görmesini istiyordum. Geriye yaslanıp ellerimi onunkilerin üstüne yerleştirdim. Dudakları boynuma değdiğinde başımı yana yatırdım. Daha fazla düşünemiyordum.

Sadece istiyordum. Sürekli. Arzu daha önce olmadığı kadar içimde canlanmıştı.

Boynum boyunca yumuşak dokunuşlar yaparken fısıldadı. “Benim için açılır mısın, Ella?”

Teredditle, duygular boğazıma bir yumru gibi oturmuşken fısıldayarak cevap verdim. “Evet.”

Beni kendi etrafımda döndürüp dudaklarıma yapıştı, vücudumu onunkine bastırdı. Çaresiz bir ihtiyaçla beni istila etti. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Saçına yapışıp onu kendime çektim. Ayaklarımı yerden kesti. Kolları bizi birbirimize bağlayan çelik bağlar haline geldi. Dudakları benim yumuşak dudaklarım üzerinde sertleşti. Dudaklarımı daha fazla açarak onu içeri davet ettim. Daha öteye. Derinlere. Yumuşak bir ses dudaklarımdan çıktı. Paxon bunu bastırdı. Sıcaklık vücuduma yayılırken benliğime akıyordu. Yumuşak bir inlemeyle ağzının derinliklerini yalıyordum.

Birden geri çekildiğinde güçlkle ve hızlı nefes alıyordu. Gözlerini kapatıp anlını benimkini dayarken duman halinde çıkan nefeslerimiz birbirine karıştı.

“Ella, Ella, Ella.” Yavaşça beni karlı zemine indirip uzun saçlarımı avucu arasına aldı. “Bana ne yapıyorsun böyle?”

Ona ne yapıyordum? *O bana* ne yapıyordu? Kendimi tanıyamıyordum bile. Hafif meşrep bir kız gibi üzerine du-

şüyordum. Hâlâ istiyordum ama dudaklarımızı ayrı tuttu.

“Sorun nedir?” Sesim değişik, daha boğuk çıkmıştı.

Sırıttı. “Hiçbir *sorun* yok. Sadece biraz fazla doğru.”

Güçlkle nefes alırken ona tutundum. “Ne demek istiyorsun?”

İçten bir kahkaha atınca kontrolümü elime almam pek de kolay olmadı.

“Sadece *iyi çocuk* olmak için elimden geleni yapıyorum.”

“Ya iyi çocuk olmanı istemiyorsam?”

İçime ne girmişti?

“Ella.” Kesin bir uyarıydı. Alt dudağımı ısırmadan önce dudakları içeri kayarak yavaş ve tembelce tadıma baktı. “Ağzın çok güzel. Lütfen ne söylediğine dikkat et.”

“Neden?” diye fısıldadığımda o hâlâ dudaklarımı hafifçe ısırp benimle uğraşmaya devam ediyordu.

“Çünkü kendime bir yere kadar hâkim olabilirim.”

Ellerimden birini göğsünde ve karnında gezdirirken güzel gömleğinin beni teninden uzak tutmuyor olmasını diliyordum.

“İstediğim şeyler...” Elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştirerek parmaklarının merakla vücudumu keşfe çıkmasını engelledi.

“İstediğin şeyler?” Dudaklarımı onun için yukarı kaldırdım ama beni öpmeyi kesti.

Karanlık gözler yine doğal olmayan bir şekilde parıltıydı. Ayın ışığıyla parlayan karların sebep olduğu bir yanıma olduğunu düşündüm. Ses tonu sertleşti. “Seni eve götürmem lazım.”

Bir kolunu dizlerimin altına geçirdi ve havaya fırladık.

“Ayyy!” Kollarımı boynuna doladım. “Tanrım, Paxon. Önceden uyar, *lütfe*.”

Bir kahkaha yayıldı. “Yolu göster. Nerede yaşıyorsun?”

“Eh, daha önce havadan hiç seyahat etmedim. Kır evlerinin yakınlarına doğru güney kısmına ilerle.”

Havadan ona bilmem hangi caddeden sola dön filan diyemediğim için yol göstermek zor olmuştu ama sonunda ailemin arazisini işaret ettim.

“İşte, ikinci kata. Beni yatak odamın balkonuna bırakabilirsin. Hiçbir zaman kilitlemem.”

Ö kapıdan girip ailemi uyandırmak istemiyordum. Onlara göre Clayton’la beraberdim. O yüzden benim için endişelenip uyanık kalmamışlardır. İroni gülünçtü. Clayton başından beri endişelenmeleri gereken kişiymiş oysa ki.

Paxon balkona inerek beni ayaklarımın üzerine bıraktı. “Ön kapının nesi var?”

“Hı hı? Ah, hiçbir şey. Sadece ailemi uyandırıp Clayton olayını açıklamak istemiyorum.”

Bu kısmen doğruydu.

“Konusu açılmışken.” Yüzümü avcunun içine alıp başparmağıyla yanağımı okşadı. “Barda yaptıkların cesaret gerektirir.”

Çenemi biraz daha yukarı kaldırdım. “Eh... teşekkür ederim. Hak etmişti. Sadece hakkındaki gerçeği öğrenmemin bu kadar sürmesine üzgünüm.”

“Aslında ondan bahsetmiyordum. Epey kalabalık bir izleyicinin önünde bana kondurduğun öpücükten bahsediyordum. Yarına hikâye tüm Gladium’a yayılmış olacak.”

Yüzümden bembeyaz oldu. Neden harekete geçmeden önce ufak gösterimin sonuçlarını düşünmemiştim ki? Eğer herkes bundan konuşursa kolayca ailemin, annemin kulağına gidebilirdi.

Paxon’ın kaşları çatıldı. “Pişman mısınız?”

“Hayır! Elbette değilim. Sadece, insanların benim hakkımda konuşmasını sevmiyorum.”

Kahkaha atıp bana yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bu duvağı kaldırmanın bedeli, meleğim. Herkes altındaki güzelliğın farkına varacak.”

Yutkundum.

“Bu arada galerimiz için iyi bir müdür aradığımız konusunda ciddiymdim. Hâlâ ilgileniyor musun?”

“Ah, evet. Bu gerçekten iyi olur.”

“Güzel. Benimle yarın sabah sekizde galeride buluşabilir misin?”

“Tabii. randevulaştık o zaman. Yani, randevu değil. Sadece toplantı.”

Kahkaha atıp dudaklarını benimkilere bastırırken içersini yalamak için çok az araladı. Sıcaklık bir kez daha alevlendi. Çok yeni bir histi ve beni her seferinde aptala döndürüyordu.

“Hım,” diye dudaklarıma doğru mırıldandı. “Buna doyacağımı hiç sanmıyorum.” Geri adım atıp kanatlarını bir kere çırparak taş korkuluğa bastı. “Yarın sabah iş toplantısı, Ella. İlk randevumuz yarın akşam olacak.”

Geceye doğru yükseldi. Çırpan kanatlarının yarattığı rüzgâr dalgası üzerimi kaplarken erkeksi kokusuyla beni okşuyordu.

“İlk randevumuz.” Gökyüzünde gittikçe kaybolan morgon erkeğine doğru gülümsedim. “İlk randevumuz mu?”

Anneme ne diyecektim?

Altıncı Bölüm

Ateşli Kalpler Galerisi'nin kapısının önünde dururken Acamdaki Gecekanat armasını gördüm. Üç siyah ejderha, alevlerden oluşan kırmızı bir kalbin etrafını çevrelemişti. Derin bir nefes alıp kapıyı iterek içeri girdim.

Bir anda içime bir rahatlama ve huzur hissi doldu. Sanat eserleriyle dolu bir mekâna girdiğimde hep başıma gelirdi. Böylesi bir yer bana aidiyet hissi veriyordu.

“Merhaba. Bayan Barrow olmalısınız.”

Koyu mor kanatlı, ince yapılı bir morgon narin, soluk tenli elini uzatarak beni selamladı. Siyah saçlarında bile mor ışıltılar vardı. “İsmim Elsibeta Morvadi. Bay Gecekanat sizi bekliyor.”

Elini sıkarken narin kanatları karşısında büyülenmiştim. Kanatları hafifçe titreyerek dalgalandı. Morgon kadınlarının ara sıra yaptığını fark ettiğim bir hareketti.

“Özür dilerim.” Aval aval bakmamaya çalıştım. “Daha önce seninki gibi kanatlara sahip bir morgon görmedim.”

İfadesi yumuşadı. “Morvadi klanı oldukça ufaktır ve çoğunlukla Drakos'un ötesindeki Sabine Bölgesi'nde uzak bir köyde yaşarlar.”

“Eğer sormamda bir sakınca yoksa, sen nasıl buraya geldin?”

“Sakıncası yok elbette.” Beni galeriye doğru yönlendirip ön taraftaki masanın arkasındaki ofis kapılarına götürdü. “Klanımız oldukça pasiftir. Çoğu şehire, özellikle Drakos’a uyum sağlayamıyoruz, ki oldukça agresif bir atmosferi olduğunu söyleyelim.”

“Ah. Anladım.”

Etrafa bir dinginlik yayıyordu. Sesi bile yumuşacık ve melodikti.

“Gladium tam olarak kaygısız bir yer sayılmaz,” diye yorumda bulundum.

Kahkaha atarken ses tonu pürüzsüzdü. “Tam olarak değil ama Gladium birçok yere göre daha hoşgörülü ve kabbullenici. Daha önce Gladium’un dışına çıktın mı?”

“Hayır. Hiç çıkmadım.”

Bazıları kutular içinde bazılarıysa sergilenmeye hazır birçok yağlı boya tablonun, mermer ve bronz heykelin yanından geçip diğer taraftaki ufak bir hole girdik.

“Şanslısın. Burası elbette ki evimden sonra yaşadığım en güzel yer.”

“Evinden neden ayrıldın?”

Menekşe gözlerini bana çevirdi.

“Özür dilerim. Bu özel bir soru oldu.”

“O kadar da özel değil. Sanatı sevdiğim için ayrıldım. Her ne kadar köyümdekilerin de temel yetenekleri vardıysa da dünyadaki diğer sanatçıların neler yaratabildiğini görmek istedim. Bunu yapmazsam kalbimin eksik kalacağını huzur bulmayacağını fark ettim. Evimin bana sunabileceklerinden fazlasına ihtiyacım vardı.”

İç çekerken üzerime bir ağırlık çöktü. “Bu hissi biliyorum. Korkarım ki çok iyi biliyorum.”

“O zaman seninle ruh ikiziyiz.”

Kelimelerinin üzerinde düşündüm. Uysal, kendinden

emin olmayan Ella bu önümdeki güzel varlıkla ruh ikizi miydi? Sanata olan derin sevgileri ve hayattan daha fazlasını isteme arzuları onları benzer mi kılıyordu?. Anlamam biraz vaktimi almıştı ama gerçeğin farkına varmıştım. “Evet. Sanırım öyleyiz.”

Gülümseyip kapıyı işaret etti.

Ellerini arkasında birleştirmiş olan Paxon açık camdan kır çiçekleriyle çevirili fiskiyeinin olduğu bahçeye bakıyordu. Bütün alan sera kubbesiyle kapatılıp yapay bir yaz havası verilmişti. Kanatları sıkıca sırtında toplanmıştı. Siyah kumaş pantolonu ve parlak kumaştan kolalı gömleğiyle gösterişli bir iş adamıydı. Özgüvenli ve kontrollü. Dün akşam sabit bakışlarının nasıl da değiştiğini hatırladım.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi kapıya döndü.

“Ella. İçeri gel. Oturabilirsin.”

Fazlasıyla usturuplu. Çok mesafeli. Tam bir iş görüşmesi gibi, siyah etek ve beyaz bluz giydiğime sevindim.

Oturup deri bir dosya içinde ona öz geçmişimi uzattım, gözlerinin bacaklarıma çekildiğini fark ettim. Birilerinin aklında iş yoktu. Karşısında dimdik oturarak iki sayfalık belgeyi incelemesini bekledim. Bir dizimin üzerinde elimi birleştirirken kalbim hızla atıyordu ve sabırlı görünmeye çalıştım.

Başını kaldırdı. “Mezuniyet tezin ‘Karışık Tekniğin Duygusal Etkisi ve Soyut Güzelliği’ üzerine miydi?”

Başımınla onaylarken gülümsememin zorlama ve gergin olduğunu biliyordum.

“Bitirme projen bu teknikle yaptığın bir sanat eseri miydi?”

Yine başımınla onayladım. Gülümsemediyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Ella. Lütfen rahatla. İş senin. Sadece bir sanatçı olarak merak ediyorum.”

Hâlâ konuşamıyordum. Sanatım bana özeldi. Sadece üniversitedeyken göstermeye mecbur kalıp kaçacak yerim kalmayınca bir kere sergilemişim.

“Bu tezi bir ara okumak isterim.”

“Okuyabilirsin.” Boğazımı temizlerken sesimdeki gerginliği gizlemeye çalıştım. “Geçen aralık ayında *Aydınlanma Dergisi*’nde yayımlandı.”

Beni dikkatlice izlerken kesinlikle gergin duruşumun farkındaydı. Özgeçmişini masaya koyarak ellerimi birleştirdi.

“Pekâlâ. Açık olan pozisyon Elsibeta’yla birlikte bu galerinin müdürlüğünü yapmak. Genişlemeyi düşünüyoruz. Sergi için iki haftada bir hafta sonu yeni ve gelecek vaat eden sanatçılar bulmak için çalışman gerekiyor. Çoğunluklu morgonlardan oluşan yerel sanatçılar için düzenli alıcılarımız var ama insanlardan aldığımız sanat eserlerini genişletmek istiyoruz ki bu da insan bir galeri müdürü aramamın asıl sebebiydi. Elsibeta genellikle önem verip sergilediğimiz şeyleri sana gösterebilir ama bu pozisyon için fazlasıyla nitelikli olduğundan şüphem yok. Aynı zaman Elsibeta’yla beraber farklı sergi açılışları yapacaksınız. Ona çok fazla iş yüklüyordum. Özellikle yakın zamanda açılacak yeni galeride yeni bir müdüre de ihtiyacım var.”

Kulağıma müzik gibi gelen bilgilendirme boyunca kalbim her gün sanatla çalışacağım gerçeğiyle adeta süzülüyordu. Paxon iş adamı ifadesini bir an bile bozmazken kelimeleri tutarlıydı.

“Düşünmek için zaman ister misiniz yoksa pozisyonu kabul edecek misiniz, Bayan Barrow?”

Bayan Barrow mu? Gülümsedim. “Kabul ediyorum.”

“Güzel.” Başıyla onayladı. Ayağa kalkıp masanın etrafından dönerek ayağımı yerden kesti. “Şimdi işimiz bittiğine göre...”

Dudaklarıma ateşli, aklımı başımdan alan bir öpücük kondururken bir eli enseme dolanmıştı ve diğeri sırtımın aşağılarında dolanarak beni yakınına çekiyordu. Vücudumdaki her sinir tamamıyla gevşedikten sonra birazcık geri çekildi. Koyu saçları anlına düşmüş, gözlerinin önüne kısmen gölgeliyordu.

“Paxon... bu hiç de profesyonelce değildi.”

“Bu hiçbir şeydi. İşte asıl *bu* hiç profesyonelce değil.”

Elleri eteğimin altına girerek beni sertçe kendine çekti. Sert bedeninin tamamını bana böylesi hoş bir şekilde bastırması karşısında inledim. Ağzı dudaklarımı daha fazla açmaya ikna etmek için mükemmel bir açıdaydı. Bana bir kadının nasıl öpülmesi gerektiğini gösterdi. Clayton'ın öpüşü gibi ıslak ve fazla istekli değildi ama yavaş, şefkatli ve görkemliydi. Paxon'ın olabileceği tek şekildeydi.

Beni masaya kaldırdı, parmaklarımı baldırlarımda gezdirip eteğimi sıyırdıktan sonra parmakları bacaklarımın arkasını kavradı. Elimi göğsünden omuzlarına doğru kolalı gömleğinin altındaki sert kaslarında gezdirirdim. Dudaklarını benimkiyle mühürleyip tadıma vardı. Beni tüketirken elleri eteğimin altına bacaklarımdan uyluklarıma ilerliyor başparmakları iç kısımları okşuyordu.

Daha önce böyle bir şeyi deneyen her erkekte bacaklarımı kapatma isteği duymuştum ve dokunuşları altında vücudum buz kesmişti. Paxon'ın elleri üzerimdeyken vücudum açılmaya özlem duyuyordu. İlkel bir dürtü beni kaplayıp bana dokunmaya hakkı olduğunu, dudaklarının benim tenimde olması gerektiğini, sadece bana zevk verip benden zevk alabilmesi için doğduğunu kabul etmeye beni zorluyordu.

Çenemden başlayıp boynuma kadar ısırıklar kondururken dişini sürtüp tenimi dokunuşuna hassas hale getiriyordu. Bir eli uyluklarıma çıkarken beraberinde eteğimi de kaldırıyordu.

Bir morgon erkeğinin beni sadece bu sebeple isteyebileceğine dair huzursuz edici bir düşünce beni uyardı. Kulağa annemin sesi gibi geliyordu. Düşünceyi kenara itmek için savaştım.

“Benim için bir uyuşturucu gibisin. Seni daha fazla istiyorum.” Kelimeleri başımı döndürüyordu. Dudaklarıma dönmeden önce kulağımın altını kesinlikle iz bırakacak kadar sertçe emdi. “Daha fazla istiyorum.” Dudaklarıma sert bir öpücük kondurup dudaklarımı araladıktan sonra diliyle daha derine saldırdı. Elleri uyluklarımı kavramıştı ve biraz geri çekilirken hafifçe sıktı. Ateşli bakışları benimkilerin aynası gibiydi. “Ama beklesem iyi olacak.”

Cevap olarak bir şey demedim. Beynim arzulu dakikalar yüzünden puslu hale gelmişti. Kendimi kaybedip böylesi bir ana düştüğüm ilk seferdi.

“Çok güzelsin Ella.”

Bakışlarımı yere indirip soluk renkli uyluklarımı kavrayan iri bronz ellerine şaşkınlıkla baktım. İçimdeki sanatçı bu zıtlığı sevmişti. Birden aklıma edepsiz bir düşünce geldi. Ten renklerimiz birbirini ortaya çıkarıyordu ve bir sanatçının tuvali için mükemmel âşıklar olabilirdik. Vücutlarımız sert ve yumuşak, açık ve koyunun birleşimiydi.

“Bu kadar kızarmanı çok seviyorum.”

“Kızarıyor muyum?”

“Bolca.”

Beni öptü. Tatlı bir şekilde. Yavaşça.

Ona tek bir kaşımı kaldırdım. “Bu maaşın bir kısmı mı yoksa işin yan ödemelerinden bir tanesi mi?”

Kahkaha attı. "Hayır, meleğim. Bu konuda ben sana aitim, diğer türlü değil." İfadesi birden ciddileşti. Eli bir yanağını kavradı. "Doğru olduğunu biliyorsun, değil mi? İtiraf etmekten korkuyorum ama elimde değil. Sen de öyle bir şey var ki sana her şeyi açıkça söylemek istiyorum. Sana her şeyi vermek istiyorum."

Koyu kahverengi gözler beni esir alıp orada göreceğimi hiç düşünmediğim bir hassasiyeti gösteriyordu. Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Cevap vermekten aciz olduğumu biliyordu. Beni masadan kaldırıp eteğimi düzeltirken ciddi ifadesi çekici haline döndü.

"Görüşme bitmiştir."

"Bütün çalışanlarıyla bu şekilde mi iş görüşmesi yapıyorsun? Yoksa özel muamele mi görüyorum?" Ses tonum alaycıydı ama içimde bir yer çoğunluktan biri olmadığımdan emin olmak istiyordu.

"Elbette, özel muameleme."

"Elbette," derken sesimdeki hafif alçalmayı fark etmiştim. Sesimdeki şüpheyi duymayacağını umuyordum.

Masanın üzerine eğilip dosyayı aldı ve bana uzattı. Tek parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmam için beni zorladı. "Kıyas kabul etmeyecek kadar özelsin. Başka türlü olduğunu asla düşünme."

İşaret parmağını elmacık kemiğimde dolandırdı ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni kapıya kadar geçirdi.

"Elsibeta işe başlamanda ve ofise alışmanda sana yardımcı olacaktır. Nasıl geldiğini hatırlıyor musun?" diye sordu holün aşağısını göstererek.

"Evet, ama düşünmüştüm ki..."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra hızla çıkışa yöneldi. Kanatları sanki uçuşa hazırmış

gibi kalkmıştı.

“Bekle. Gidiyor musun? Nereye gidiyorsun?”

“Yapmam gereken şeyler var, tatlı Ella.” Çıkışta durarak bana göz kırptı. “Bu akşam ateşli bir randevum var.”

Kalbim sekteye uğradı. Kapıdan çıkarken ıslık çaldığını duydum.

Yedinci Bölüm

Mermer merdivenlerden inerken ön taraftaki oturma odasından sesler geliyordu. Annemin yüksek sesli kahkahası hollerde yankılanıyordu. Öğleden sonrasını Paxon'la olan randevum için hazırlanarak geçirdiğimden ailemin akşamki planlarından haberim yoktu. Paxon ben gitmeden önce galeriyi arayıp bana adres ve saat söyleyip sıkıca giyinmemi tembih etmişti. Saatler gibi gelen bir süre boyunca giyinme odamın önünde durup dolabıma baktıktan sonra dar siyah pantolon, gri düğmeli kaşmir bir hırka ve koyu kırmızı, kruvaze yün bir paltoda karar kıldım. Holdeki aynalı duvarda kendime göz attım. Kırmızı paltomun üzerinde altın bir ip gibi gözükerek tek omzuma sarkan sarı örgüm hoşuma gitmişti. Sinirlerim gerildi. Ona uygun görünmek için çok uzun süre uğraşmıştım. Yine de çabam değmiş gibiydi. Başımı onaylayıcı bir şekilde sallayarak çıkmadan önce ailemle vedalaşmak için ön taraftaki salona ilerledim.

Clayton babamın yanında duruyordu. Babam donakaldığım kemerli girişe ilerlemeden önce onun omzuna vurmuştu.

“İyi vakit geçirin.” Babam bana gülümseyip anlıma bir

öpücük kondurduktan sonra kokteyli ni holün aşağısında ki çalışma odasına götürüp kapıyı kapattı.

Clayton beni baştan sona gözlerini kısarak inceledikten sonra zorla gülümsedi. Annem altın sırmalı kanepeden kalktı.

"Bu akşam Clayton'la çıkacağınızı bana söylemedin, Ella."

"Çıkmayacaktık." Boğazımı temizledim. "Çıkmıyoruz." Sesim sertti.

Annem Clayton'a kafası karışmış bir bakış attı. Clayton o sahte, ensemdeki tüyleri diken diken eden, ben çok mükemmelim kahkahasını attı.

"Unutmuş olmalısın, bebeğim. Vallero's'da bizim için rezervasyon yaptırdım. Hem kesinlikle dışarı çıkmaya hazır görünüyorsun." Sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

"Evet, tatlım. Çok güzel görünüyorsun."

"Eğer planlarımızı unuttuysan kiminle dışarı çıkacaktın?"

Clayton bana doğru yavaş ve kararlı adımlarla yürürken bakışları titrememe neden oldu.

Annem gerginliği açıkça sezmiş olmalıydı ki ayağa kalkarak kahkaha attı. "Ah, eminim unutmamıştır."

"Aslında anne, sana söylemem gereken..."

"İletişim cihazını getirdim." Clayton tam önümde durarak annemi görmemi engelledi. "Geçen akşam arabamda unutmuşsun."

Sessiz bir videonun oynadığı iletişim cihazını bana uzattı. Görüntüde ben vardım. Vücudum Paxon'a bastırılmıştı ve yüzünü kendime doğru çekerken şaşkın seyircilerin önünde dudaklarına ateşli bir öpücük konduruyordum. Biri belli ki toplum içerisindeki gösterimi hızlıca kaydetmişti. Ya internette paylaşmıştı ya da Clayton doğrudan

kaydedenlerden almıştı. Yüzüm kızardı.

Clayton sırtı ama neşeli bir hali yoktu. Yalnızca iğneleyici, çıkarıcı bir kötülük vardı. Alçak ve acımasız bir tonda konuştu. "Gel dışarı çıkalım. Tabii eğer bu konuşmayı tatlı annenin önünde yapmak istemiyorsan."

Korkularımın ne olduğunu çok iyi biliyordu. İlk çıkma-ya başladığımızda annemin morgonlara karşı nefretinden bahsetmiştim. Ona yakınlaşmak çabasıyla ailemi hayal kırıklığına uğratma korkumu paylaşmışım. Şimdi bu aptallığım için pişmanlık duyuyordum.

Ona söylemek istediğim çirkin sözleri yuttum. Şimdi olay çıkarmanın vakti değildi. Aileme sonra söylemek zorundaydım.

"Beni bekleme anne."

Kohunu benimkine geçirip yuvarlak araba yolumuza açılan çift kapılara doğru beni götürürken "İyi geceler, Bayan Barrow." diye fazlasıyla tatlı sesiyle cıvıladı Clayton.

Duyabilecekleri mesafeden çıkar çıkmaz iletişim cihazımı elinden çekip aldım.

"Clayton, ilişkimizin bittiğini sana açıkça belli ettim." Alacakaranlıkta arabama beraber yaklaşıırken videoyu kapatıp cihazı paltomun cebine soktum. "Ne tür oyunlar oynuyorsun bilmiyorum ama beni iyi dinle. Artık seninle olmak istemiyorum. İlişkimiz bitti."

Hızla avucuyla çenemi alttan kavradı ve parmaklarıyla sıkı. Acıyla bağırdım. Beni araca ittirdi, bacaklarımı kendi bacakları arasına alıp beni olduğum yere sabitledi. Yüzünün gergin hatları öfkeden buruşmuştu. Gözlerinde uğursuz bir ışıltı vardı. Daha önce öfkesini görmüştüm ama böyle bir şey değildi.

"Şimdi, sen beni dinle," dedi sıkılı dişlerinin arasından, yüzlerimiz birbirine yakındı. "Ne düşündüğüm umu-

rumda değil. *Ben* ilişkimiz bitti diyene kadar bitemez. Sana beş ayımı verdim ve bana göre evli sayılırız.”

“Aklını kaçırmışsın. Seninle asla evlenmem. O kızı becerdiğini gördükten sonra bunu nasıl düşünebilirsin?”

“Eğer sen ateşimi söndürseydin, o kızı becermek zorunda kalmayacaktım, Ella. Senin hatan.”

“İğrençsin.”

Eli hareket etti. Başparmağı ile işaretparmağını çenemle boynumun birleşim noktasına bastırıyordu. Diğer eli omzumu sertçe arabaya itiyordu.

“Birden fikrini ne değiştirdi? Gecekanat için mi yanıp tutuşuyorsun? Olay bu mu?”

“Beni bırak.”

“Sen durumu açıkça anlayana kadar bırakmayacağım. O yüzden açıklamama izin ver.” Boğazımdaki tutuşu gevşerken çarpık bir çelişkiyle neredeyse sevecen bir şekilde beni okşuyordu. “Hâlâ babamın şirketinde kariyer basamaklarını tırmanıyorum ve daha yukarılara çıkmak için doğru insanlarla doğru partiler verecek bir eşe ihtiyacım var. Bir eşte ihtiyacım olanlara sahipsin. Güzel görünüyorsun ki bu beni daha da iyi gösteriyor. Aile bağlantıları. Para. Aynı zamanda sadıksın. Evlendiğimizde arkamdan birileriyle beraber olup beni aptal durumuna düşürmeden endişelenmeme gerek kalmayacak.”

“Sadakat senin için önemli mi? Ne kadar iki yüzlüsün,” dedim göğsümde öfke alevlenirken. “Dünyadaki son erkek olsan bile seninle evlenmem.”

“Burada neler döndüğünü iyi değerlendirebildiğini düşünmüyorum. Benim kaybetmememe sebep...” Birden dışlarını sıkıp söylemek üzeri olduğu şeyi yuttu.

“Ne? Neyi kaybetmene sebep olabilirim?”

“Babam yeni nesil Kerrington varislerini taşıyacak

mükemmel kadın olduğuna kanaat getirdi. Ailenin soyunu takdir ediyor ki annenin utancına rağmen aristokrat sınıfının üst kademesindeler. Babam senin olacağına karar verdi. Sen de olacaksın.”

Onu sertçe itip biraz uzaklaşmasını sağladım. “‘Annenin utancına rağmen’ derken neden bahsediyorsun? Çocuklarını asla taşımayacağımın garantisini sana verebilirim.”

Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir husumet belir-di, gözlerinden kötülük fışkırıyordu.

“Ufak bir sır biliyorum.” Kulağıma doğru eğilirken vücudumu arabaya bastırdı. “Üniversitedeyken bir morgonun annene tecavüz ettiğini biliyorum.”

Nefesim kesildi. Annemin gözlerindeki korkulu bakışın, morgon erkeklerine karşı tuhaf korkusunun karanlık bir sebebi olduğunu biliyordum ama bu kâbus gibi gerçeği Clayton gibi biri tarafından duyacağımı hiç düşünmemiştim.

“Evet, babam bana her şeyi anlattı. Üniversiteyi bırakmış, sosyetenin gözünden düşmüş ve baban ona acıyıp evlenmeseymiş yok olup gidecekmiş. Annen lekелendiği halde sevgili baban soyunun temiz ve saf olduğunu söylüyor.

Kolumu geri çekip yüzüne bir tokat patlattım. “Yalan söylüyorsun.”

Bileklerimi yakalayıp sıktı ve hâlâ kulağıma fısıldıyordu. “Bu doğru ve sen de biliyorsun. Şimdi annenin bu videoyu gördüğünde nasıl kahrolacağını düşünelim. Düzinelerce morgonla yattığını, değerli prensesinin en çok korktuğu ve nefret ettiği şeyler tarafından lekелendiğini duyunca kalbinin nasıl kırılacağını hayal edelim.”

“Yapmam! Yapmadım!”

“Bana inanacak, ayrıca yüksek mevkilerde oldukça ikna edici arkadaşlarım var.”

Yaşlar gözlerime batıyordu.

Gülümsedi. "Şimdi morgon bölgesinde düşüp kalkmanın yanı sıra annenin uzun süre önce tecavüze uğradığı gerçeğinin de sızdığını hayal edelim. Hem annenin kalbini kırmış hem de bütün ailene daha çok utanç getirmiş olacaksın."

"Bunu yapamazsın." Gözyaşlarımın akmasına engel olamadım ve Clayton gülümsedi.

"Yaparım ve yapacağım. Gazeteler skandalları sever, özellikle de senin gibi melek kadar masumların karıştıklarını."

"Bunun senin de itibarını zedeleyeceğini düşünmüyor musun? Kariyer basamaklarını tırmanma hedeflerini mahvedeceğini?"

"Sana bir seçenek veriyorum Ella. Ya beni seç ya da tüm ailen çöker. Eğer reddedersen sana hiç ihtiyacım kalmaz."

"Senden nefret ediyorum."

Sırıttı ama gözleri boynuma çevrilince sırtışı yüzünde donup kaldı. Bileğimi bırakıp boynumun alt kısmını örten paltomun yakasını indirdi. Nabzım hızlarken Paxon'ın tenimde bıraktığı ize baktığını biliyordum. Makyaj izi kısmen kapatmıştı.

"Gecekanat'ı beceriyorsun, değil mi?" Sesinde öfke ve zehir vardı.

"Seni ilgilendirmez, Clayton. Şimdi..."

Arkadan biri araya girdi. "Affedersiniz Bayan Barrow ama her şey yolunda mı?"

Yaşlı ama yapılı bahçıvanımız Simms elindeki çapayla Clayton'ın kafasına vurabilecek kapasitede görünüyordu. Clayton elini üzerimden çekip birkaç adım geri attı.

"İyiyiz, Simms, teşekkürler. Bay Kerrington da şimdi gidiyordu."

İkisi de tek kelime edemedi Clayton'ı aracımın kapısından iterek uzaklaştırdım. Arabama atlayıp kapıları kilitledim ve hızla uzun araç yolu boyunca ilerledim. Dikiz aynamdan Clayton'ın silüetini bıraktığım yerde, gölgeler arasında gidişimi izlerken gördüm. Daha ağır bir yük, korkunun karanlığı göğsüme çökerken Paxon Gecekanat'la ilk buluşmama doğru yol aldım.

Sekizinci Bölüm

Sansa Paxon'ın verdiği adres güzelce ağlayıp kızarıkların geçmesi ve yaşların kuruması için yeterince uzaktaydı. Arabamdaki iletişim cihazının haritası şehrin kuzeyindeki bir köy yolunu gösteriyordu. Uzun demir kapılara vardığımda içeri girmek için panele bastım. Kimse hoparlörden bir şey sormadan kapı açıldı.

Sık ağaçlıkların arasından ilerleyen uzun araba sonunda açıklık bir alana ve gittikçe büyüyen bir malikâneye çıkıyordu. Hayır, bu bir kaleydi. Araba yolu, yıkanan bir morgon kadın heykelinin olduğu fıskiye'nin etrafında dö-nüyordu. Kenara park edip bir kere daha yüzümü, özellikle göz altlarımı aynaya bakarak pudraladım ve kapıdan girmeden önce üstüme çekin düzen verdim. Kapıya tıklamayadan kapı ardına kadar açıldı.

Uşakların giydiği tipik siyah resmi kıyafetler içindeki adam kapıyı açık tutarak reverans yaptı. "Bayan Barrow. Bekleniyorsunuz."

"Ah. Teşekkür ederim."

Kapı eşiğinden geçerken Paxon'm taş holde beni karşılamak için seri adımlarla ilerlediğini duydum. Yakına geldiğinde neşeli ifadesi düşmanca bir tavra dönüştü.

Hizmetçi kapıyı kapatıp ortadan kayboldu. Paxon yanıma yaklaşırken gözleri gittikçe kararıyordu.

“Merhaba,” diyerek gülümsedim. Veya gülümsemeye çalıştım.

“Neden üzerinde onun kokusunu alıyorum?”

“Özür dilerim. Kimin?”

“Kerrington. Kokusu teninde. Neden?”

Sesinde öfke yoktu ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

“İletişim cihazımı bıraktı. Kız Kulesi’ndeki akşam aracında unutmuştum.”

Bana dokunmadan fazlasıyla yakınımaya geldi. Aramızdaki mesafe tarif edilemez kadar uzak hissettiriyordu.

“Bu kokusunun neden her yerinde olduğunu açıklamıyor. Hafif bir dokunuşla koku üzerinde böyle kalıcı olmaz. Ella.”

“Bunu söyleyebiliyor musun? Morgonların koku duyularının bu kadar güçlü olduğunun farkında değildim.”

Pekâlâ. Bu yorum belli ki konuyu değiştirmek için söylenmişti. İşe yaramamıştı. Koyu gözleri benim üzerimdeydi ve pek de sabırlı olmayan bir şekilde benden cevap bekliyordu.

Boğazımı temizlerken parmaklarım paltomun düğmesiyle oynamaya başladı. “Ayrılık konusunda pek mutlu değildi. Tekrar denemek istiyordu. Ama ben...” Başımı kaldırıp tekrar indirdim. “Ona aramızdaki ilişkinin bittiğini söyledim.”

Hepsi doğrudu. Elbette. eğer ona geri dönmeyi kabul etmezsem sadece itibarımı zedelemekle kalmayıp bütün ailemi toplum içinde utandıracağı detayını çıkardım. Bir şekilde bu duruma çözüm bulmak zorundaydım. Paxon’a annemin korkunç geçmişini ve Clayton’ın planladıklarını anlatamazdım. Fazlasıyla utanç vericiydi. Hem Paxon

aceleci davranıp kendini tehlikeye sokabilirdi. Onu derdi-me ortak etme riskini alamazdım.

Paxon'ın parmakları çenemi kaldırıp beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Onu görmezden geldiğim zaman bunu yine yapmıştı. "Seni incitti mi?"

"Hayır."

"Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Bütün gerçeği mi?"

Cevap vermedim. Dudağımı ısırdım. Canı sıkkın bir şekilde iç çekti. İki eli de yüzümü saygı ve şefkatle kavradı. Ellerimi yalvaran gözleriyle aynı tonda olan çikolata kahvesi kazağının ince dokumasının üzerine koydum.

"Ella. Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmek mi? Elbette güveniyorum."

Başparmağı yanağımı okşuyordu. Parmaklarımı bileğine doladım.

"Sorun yok. Sadece aramızda bir şey olmadığını son kez daha duymak istedi. Dürüst olmak gerekirse bir şey de yoktu. Biraz... fiziksel davrandı ama üstesinden geldim. Şimdi işimizin bittiğini biliyor."

Hepsi doğruydu.

Paxon gözlerini kırpmadan önce bakışlarında altın rengi bir parıltı gördüm. Çenesi gerildi. Derin bir nefes alıp vererek uzun süren bir dakikadan sonra gözlerini açtı. Koyu, sıcak kahve gözlerini.

"Eğer sana herhangi bir sorun çıkarırsa beni arayıp haberdar edeceğine söz ver."

"Elbette."

"Söz ver."

"Söz veriyorum."

Parmak uçlarımla üzerine kalkıp dudaklarıyla buluş-

tum. İlk başta isteksiz, öfkeden kaskatı kesilmiş olsa da sonradan benim için açıldı. Öpücük saniyeler içinde nazikten çılgına döndü. Ben başlatmıştım ama artık kontrolümde değildi. Paxon bana kimin efendi olduğunu gösteriyordu ve benim olmadığım kesindi. Beni kollarına alarak dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefessizdik.

“Tanrım, Ella. Beni çılgına çeviriyorsun.”

Dudaklarına odaklanmaya devam ettim, konuştuğunda seksi bir şekilde kıvrılmalarını seviyordum. “Denden.”

Kıkırdarken beni isteksizce bıraktı.

“Hadi gel. Gitmeden önce ailemle tanışmanı istiyorum.”

“Ailenle mi?”

“Evet.” Beni yanında hızla sürüklerken elimi daha sıkı kavradı.

Beni yüksek tavanlı koridordan açık bir terasa yönlendirdi. Sonunda gündelik süveterinin mükemmel fiziğinin kalıbını almasını hayranlıkla incelemeye vaktim olmuştu. Koyu renkli bol kot pantolonu güçlü bacaklarını gizleyememişti. Bu gündelik kıyafetler giymiş Paxon rahatlamama yardımcı oluyordu ama şimdi ailesiyle mi tanışmamı istiyordu?

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Bazen burada kalıyorum ama başka bir yerim de var.”
Dudağının kenarı kıvrıldı.

Paxon daha önce düşündüğüm kişi değildi. Ona dair ilk izlenimin, kasıntı yürüyüşü, cazibesi ve baskın iradesiyle kendini herkesten üstün gören bir adam olduğuydu. Hepsi doğruydum ama şimdi bu fazlasıyla seksi morgonun ailesine saygı gösterdiğini öğrenmiştim. Bu şefkatli davranışıyla bir kızı eritebilirdi. Uzanıp ona sarılmak istiyordum ama onun yerine dudağımı ısırıp önüme baktım.

“Ne? Bu bakışın anlamı neydi? Henüz bakışlarının hepsini bilmiyorum.”

Henüz. Tek basit ve güzel bir kelime geleceğimiz olduğunu ima ediyordu.

“Sadece şaşırdım. Anne ve babasıyla yaşayacak bir tipe benzemiyorsun.”

“Ben de senin için aynısını söyleyebilirim.”

“Evet ama ben anne ve babasıyla *yaşayan* bir tipim.”

Dışarıya yönlendiren kırıışı geçmeden önce beni durdurdu.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum. Ben bir şekilde, bilirsin, birilerine bağımlıyım.”

Kaşları çatıldı. “Kendini bu şekilde mi görüyorsun?”

Tek omzumu silktim.

Örgümü eline alıp avucunda kaydırdı. “Buna bir çare bulacağım.”

Ne demek istediğini sormadan siyah beyaz damalı zemini olan geniş terasa çıktık. Uzun boylu morgon bir kadın cam masadan kalkıp yanımıza yürüdü. İpeksi siyah saçları, narin siyah kanatları ve cömert bir gülümsemesi vardı. Biz yaklaşırken bana elini uzattı.

“Selam. Sen Ella olmalısın.”

Narin elini sıktım.

“Tahmin ettiğimden çok daha güzelsin.”

“Sana söylemiştim anne.”

Gözleri sevgi dolu bir şekilde oğluna döndü. “Evet. Ama erkekler ara sıra abartır. Abartmadığını görüyorum.”

Aileyle tanışmanın üçüncü veya dördüncü buluşmada gerçekleşecek bir olay olduğunu düşünürdüm. Paxon’ın ailesiyle tanışırken ne beklemem gerekeceğini bilmiyordum ama bu sıcak karşılamayı beklemediğin kesindi. Yanak-

larım kızardı ama övgüler yüzünden değildi. Onun yerine kendi annemin Paxon'ı nasıl karşılayacağını hayal edince utanmıştım.

“Korkarım size içki içerken katılamayacağım. Neero sabahtan beri ev işleriyle ilgili tepemde. Seninle tanışmak bir zevkti, Ella. Yakında yine görüşmeyi umuyorum.”

“Teşekkürler. Ben de öyle umuyorum.”

Hâlâ elimi tutan Paxon beni heybetli bir figürün *Gladium Post* okuduğu teras masasının yanına yöneltti. Neredeyse kahkaha atacaktım. Aynı babam gibi görünüyordu. Kocaman siyah kanatlar dışında elbette.

Annem aklıma morgon türü için vahşi görüntüler işlemişti. Yine de burada mükemmel bir nezaket örneği vardı. Yaklaşırken Paxon'ın babası orada olduğumu fark edip sandalyesinde döndü ve bir şey kafama dank etti. Kanatlarından biri tuhaf bir açıda bükülmüştü. Eski bir sakatlık olduğu belliydi. Kırık yerin çevresinde rengi bozulmuş bir yara izi vardı. Yaralı kanat zamanla büzüşmüştü ve kaslar kullanılmamaktan incelmışti. Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu. Bu sakatlığın onun uçmasını engellediğini biliyordum. Kalbim üzüntüyle doldu.

“Baba. Bu Ella Barrow.”

Ayağa kalkıp bana tanıdık gelen çekici bir gülümseme gönderdi. Şimdi Paxon'ın gülümsemesinin nereden geldiğini biliyordum. Babası oğlu kadar yakışıklıydı.

“Bak, bak, bak. Oğlum bölgedeki en güzel kızı kapmış, öyle mi? Babasına çekmiş olmalı.” Paxon'a göz kırptı.

“Baba.”

“Sus, evlat. Seçimindeki bilgeliğe hayranlıkla bakıyorum.”

Her şey fazlasıyla tuhaftı. Sanki yıllardır görüşüyoruz, bu ilk randevumuz değilmiş ve gerçek bir çiftmişiz

gibi konuşuyorlardı. Aynı zamanda Paxon'ı sanki yıllardır tanıyormuşum gibiydi.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Gecekanat."

"Ah, lütfen bana ilk ismimle hitap et. Ardimus." Ufak ellerimi kendi elleri arasına aldı. "O zevk bana ait. Siz çocuklar bu akşam nereye gidiyorsunuz?"

Çocuklar. Kahkaha attım. Durduğum yerden Paxon bu tanıma hiçbir şekilde uymuyordu.

"Akşam yemeği," diye cevapladı. "Sakin ve huzurlu bir yerde."

"Bu hiç de heyecan verici durmuyor, evlat. Daha iyisini yapabilirsin."

"Ah, hayır." Paxon'ın elini sıkarken Clayton'ın beni kaba ve çılgın yerlere sürüklediği geceleri düşündüm. "Huzur ve sakinlik kulağa çok hoş geliyor."

Ardimus güldü. "Eminim öyledir."

Paxon sabırlı bir şekilde iç çekti. Usandığında çıkardığı seslere çoktan alışmıştım. Paxon'ın babasının sevecen ve alaycı doğasına güldüm.

"Nefes kesici bir varlık." Sanki Paxon'ın beni nasıl "kaptığını" anlayamıyormuş gibi başını salladı.

Paxon yine derin bir iç çekti. "Gitsek iyi olacak. Geç kalmak istemiyorum."

"Eh, sizi tutmayayım." Ardimus beni çenemin altından okşadı. "Dizginlerini sıkı tut, Ella."

"Denerim ama oldukça zor bir iş."

Göğsün derinlerinden gelen bir kahkaha daha. "Ah, evet. Çok iyi biliyorum. Ergenlik zamanında onu yetiştirmek zorunda kaldım. Bunun ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Hayır!" Onunla beraber güldüm.

"Yeter." Paxon elimden tutup beni beraberinde çekti.

“İyi geceler baba.”

“İyi geceler,” diye arkamızdan seslendi. Tekrar gazetesini okumak için oturduğunda kendi kendine kıkırdıyordu.

Paxon beni ufak bir kulenin çatısına çıkan taş merdivenlere yöneltti. Çatı katını kesinlikle kalkış ve iniş için kullanıyorlardı. Ufak taştan korkulukları ve evin içine açılan açık kemerli bir girişi vardı. Elimi bırakıp banktan deri kayışlardan oluşan bir şey aldı. Döndüğünde kaşlarını kaldırıp bana attığı bakış parmak uçlarıma kadar beni eritmişti. Dizlerim çözüldü ve bu ilk defa da olmuyordu.

“Arkanı dön, meleğim.” Ses tonu alçaktı.

“Şey, Paxon. Bunun ne için olduğundan emin değilim ama o tarz müstehcen şeylere meyilli değilim.”

Bir elinde kayışlarla hemen yanımda duruyordu. “Henüz nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını bildiğine inanmıyorum. Demek istediğim benimleyken.” Tek parmağı yanağımdan boğazıma oradan da kazağımın yakası boyunca ilerledi.

Nefesim bir an sekteye uğradı.

“Bana güveniyor musun, Ella?”

“Evet.”

“O zaman arkanı dön.”

Döndüm. Tokaların ve kayışların hareket ettiğini duyunca omzumun üzerinden bakıp koşum takımının bir kısmını kendine bağladığını gördüm.

“Geriye adım atarak içine gir.”

Her bacak için bir halka vardı, ikisini de açarak tuttu. Deri kayışları yukarı kaldırıp belime bağladı. Sıkıca.

“Eldivenlerin var mı?”

“Evet,” diye cevapladıktan sonra eldivenlerimi çıkarıp giydim.

“Güzel. Şimdi kollarını uzat.”

Koşum takımının başka kısımlarını kollarımdan geçirerek göğsüme sıkıca oturttu. Paxon vücutlarımız birbirine değene, onun ön kısmı benim sırtıma sıkıca bastırılana kadar kayışları arkadan sıktı. Kot pantolonuyla kaplı uyluklarının baskısını ve gerilişini bacaklarımda ve kalçamda hissedince omurgamdan aşağı bir titreşim yayıldı.

“İşte. Şimdi uzun mesafeler uçabiliriz.”

“Lütfen bunun ne olduğunu bana açıklayabilir misin?”

Elinin her dokunuşuyla nefesimin hızlandığını biliyordum. Paxon'ın sert vücudunun bana temasında ve arkama bağlanmış olmasında duyularımı yörüngesinden çıkaran bir şey vardı. Elleri kalçalarımın etrafında kıvrıldı ve yüzümdeki gece havasına minnettardım. Kendime hâkim olmaya çalışırken boynumdan yanaklarıma doğru yükselen kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Sorcha, Lorian'la daha kolay uçabilmek için bu fikri buldu.”

“Eminim bulmuştur.”

Arkamdan bir gürültü geldi. “Artık benden kaçamazsın.”

Omzumun üzerinden baktım. Yüzü gölgeler arasındaydı ama beyaz dişlerinin parlaklığını görebiliyordum.

Eğer Sorcha olsaydım, “Kaçmak istediğimi kim söyledi?” gibi küstah bir laf ederdim. Veya “Ne kadar yakın o kadar iyi,” de olabilirdi. Ama hiçbir şey söylemedim, saniyeler içinde gideceğimiz yönü görmek için yüzümü yukarıya çevirdim.

Boynumun kulağıma yakın olan kısmına sokuldu. Kalbim pır pır etmişti. Karnımı ve kaburgalarımı saran elleri gevşekti. Kanatlarını çırpışı yüzümü buruşturmama neden oldu.

“Dayan, meleğim. Seni gezintiye çıkarıyorum.”

Dizlerini büktü ve hızla diklemesine yukarı çıktık. Bağırarak kollarına tutundum, koşum takımı sımsıkı sarın-

ca rahatladım. Aşağısında sallandığım halde Paxon'a güvenle bağlanmıştım. Kararan gökyüzüne doğru bir bütün olarak süzülüyorduk.

Rüzgâr yanaklarımda batma hissi yaratıyordu. Paxon'ın yüzüne savrulmaması için saçımı ördüğüme sevinmiştim. Yer çekimi hissetmemenin, toprak ile boşluk arasında süzülmenin, hayal edebildiğim en yetenekli kollar tarafından kucaklanmanın içimde uyandırdığı hisler canlandırıcıydı.

Şehre geri dönmek yerine bizi sık ormanın üzerinden taşra bölgenin derinliklerine uçuruyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye rüzgârın gürültüsünü bastırmak için bağırdım.

Kulağıma eğilip "Göreceksin," dedi

Sağa doğru viraj yaparak bozkır bir vadiye doğru alçaldı. Gün ışığının sadece çok az bir kısmı ufukta görünüyor ve vadiye uzun gölgeler düşürüyordu. Paxon sola yönelip tanımlayamadığım çiçeklerle dolu bir araziye inişe geçti. Yakından uçuyordu. Akşamın erken saatlerinin esintisiyle yaprakları kısmen açılmış morumsu siyah tomurcuklu binlerce çiçeğin üzerinde dans ediyorduk. Arazi boyunca uzanan tuhaf çiçekler rüzgârla birlikte sanki bizi karşılıyormuşçasına salınıyordu.

"Bunların ismi ne?

"Siyah Dügünçiçekleri."

"Çok güzeller. Ama hava buz gibi! Bu mevsimde nasıl açıyorlar?"

"Sadece kış aylarında açarlar. Aynı zamanda Kış Gülü de denir." Elleri karnımda gerildi. "Zehirliler ama aynı zamanda da şifalılar."

"Hem iyileştirip hem de öldürebiliyorlar mı?"

"Evet." Dudakları kulağıma dokunurken içimde bir sıcaklık uyandırdı.

Hava gittikçe kararırken gölgeler arasına gizlenmiş bir uçuruma doğru kanat çırpı. Akan suyun sesini duymuş ama henüz kaynağını görememiştim. Uçurumun kenarından uzun ve gür bir şelale akıyordu. Ay gökyüzünde belirmiş ve altımızdaki su birikintisini yansıyıp sıçrayan suları cam parçaları gibi ışılatıyordu. Kollarımı Paxon'a doladım ve birbirimize sarıldık.

Tekrar çayıra doğru dalış yaptık. Birden bire belirdiğimiz için üç tane geyik ürkerek çimenlik boyunca ok gibi koşup ormanın sığınağına doğru ilerledi. Tüyleri ay ışığı altında parıldıyordu.

“Burada kar yok.”

“Henüz yağmadı. Yakında yağar ama.”

Çayırın diğer yanında sıcak bir ışık huzmesi ormanın girişini aydınlatıyordu. Yakına gidince ışıklar... bir ev haline dönüştü. Ama ev zemine oturmuyordu. Ev, üç tane devasa herdemgüz ağacının arasında uzanıyordu, ağaçların gövdeleri daha önce gördüklerimden daha kalındı. Bu ağaçların kışın en soğuk zamanında bile turuncu ve altın rengi yaprakları olan dalları olurdu ve ormanı ateşli bir resim gibi aydınlatırlardı. İki ağacın birbirine geçen dalları açık renkli sağlam ahşaptan yapılmış evi gizliyordu.

Paxon bizi geniş bir balkona doğru uçurarak nazikçe iniş yaptı. Cam duvarın ardındaki taş şöminede ateş yanıyordu. Zemine yayılmış yastıkların yanında kahverengi ve kırmızı tonlarında alçak koltuklar vardı, gösterişli bir oturma alanıydı. Alçak bir masada ziyafeti andıran yemekler ile sürahi içinde pembe bir içki duruyordu.

“Paxon. Neredeyiz? Burası nedir?”

Göğsümün altındaki kemeri çözmek için uzandı. Parmakları kayışları omuzlarımdan çıkarıp vücudumdan aşağı kaydırırken nefesimi tuttum. Birkaç saniye içinde

özgürdük ama vücudunu hâlâ birbirimize bağlıymış gibi vücuduma dayadı. Bir şekilde gerçekten öyleydik.

Elleri belimi kavradı, dudakları kulağımın yakınındaydı. "Benim saklanma yerim. Gerçek evim."

Boynuma şefkatli bir öpücük kondurdu. Karnımda sıcak bir şey çiçek açtı ve beni ilerlemem için dürttü.

"Hadi içeri girelim. Soğukta kalmanı istemiyorum."

Dudaklarının kıvrılmasını fark ettim. Çekici, davetkâr ve müthiş seksiydi. Kalbim iki kere sekteye uğradı. Sadece bir gülümsemeyle bunu nasıl yapıyordu?

İçeri girip paltomu çıkardım. Ben geniş odayı incelerken paltomu elimden aldı. Kahkaha attım.

"Komik bir şey mi var?"

Onu şüpheli bir şekilde inceledim. "Buraya uymuyorsun."

"Nasıl yani?"

"Demek istediğim, yani bütün o muntazam kıyafetleri ve pahalı ayakkabıları düşününce çok katlı bir binada, şık mobilyaları ve modern dekorasyonu olan bir süit hayal etmiştim, bunu... değil."

Oturma bölümünün etrafında dolanıp yüksek kubbeli cam tavanı ve göz kırpan yıldızları gördüm. Burası mahremiyet ve güzel bir manzara isteyen, hayatın sunduğu basit şeylerin keyfini çıkaran birine işaret ediyordu. Burası hızlı bir hayat yaşayan anlayışlı bir çapkının dairesi değildi.

"Yüksek bir bina ile şık mobilyaları mı tercih edersin?" Sesi derinden geliyordu.

"Hayır." Şöminenin önünde elleri cebinde duruyordu, bütün dikkatimi ona verdim. "Yani, tercih etmiyorum," diyerek gülümsedim. "Bu oldukça hoş bir sürprizdi."

Bana elini uzattı. "Gel."

Yanına gittim ve beni yastıklardan oluşan konforlu zemine yönlendirmesine izin verdim. Koltuğa oturmak yeri-

ne sırtımı koltuğa yaslandım. Yanıma gelip pembe içecek-ten bir kadeh doldurdu.

“Bu nedir?”

Yüzü hınzır bir gülümsemeyle aydınlanınca yanakla-rımın kızardı.

“Senin için yaptığım bir şey.”

“Benim için mi?”

“Alkolü sevmediğini biliyorum. Bunun içinde çok az var. Tadına bak.”

Bana bir kadeh uzattı. İçkinin tadı meyveli, ekşi ve tat-lydı, adlandıramadığım bir şeyin izi vardı.

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet. Epey iyi ama ekşi tat nedir?”

“Ham dut.”

Ağzımı kapayıp yine bir kahkaha patlattım.

“İlk defa bu kadar güldüğünü görüyorum,” diye derin düşüncelere daldı, gözlerinden neşe ve muziplik okunu-yordu. Zeytinli ve mantarlı makarnayı bir tabağa koyup bana uzattı.

“Biraz şaşkırım.”

Ağırlığını tek kolunun üzerine verdi. Tek yanındaki omuz kasları belirdi, gamzeli çenesi şakacı bir açıda yana yatmıştı.

“Neden? Benim gibi yakışıklı bir morgonun hem yemek hem de içki yapmasını bilmesine mi şaşırdın? Ben de her şey var, Ella.”

“Öyle olduğu kesin.”

Birdenbire aramızda baş gösteren tatlı cinsel gerilim nabzımın çılgın bir ritimle atmasına sebep oldu. Uzanıp gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına götürdü, elini çekmeden önce parmağını çenemin etrafında dolandırdı. Yüzündeki gülümseme gittikçe genişlerken her türlü şey-

tanlığı vaat ediyordu. Tek kelime etmeden bana makarna tabağımı uzattı. Sessizlik içinde yemeye başladık.

Şöminedeki ateşten çatırtılar yükseldi ve bir kütük kıpırdadı. Paxon panoyu ayarladı. Boğazımı temizleyip, ailesinin evinden çıktığımızdan beri aklımda yer eden şeyi sordum.

“Baban nasıl yaralandı?”

Sanki bunu bekliyormuş gibi hikâyeyi anlatmaya başladı. “Gladium’a taşınmadan önce, ben daha bebekken, Drakos’ta yaşıyorduk. Babam her zaman gururlu bir adamdı ama inatçıydı. Morvadi klanından uysal bir adam ile genç bir morgon grubu arasındaki sokak münakaşasının ortasına daldı.”

“Elsibeta gibi mi?”

Başıyla onayladı. “Onun babası.” Elllerine geriye yaslayıp omzunu oynatarak kanatlarını kıpırdattıktan sonra devam etti. “Babam onu korumakta haklıydı ama genç çeteyi korkutup kaçırmak onun için yeterli değildi. Anlayacağın babamın biraz öfke sorunu da vardı. Aynı benim gibi.”

“Bana öfke sorunun varmış gibi görünmüyorsun,” diye araya girdim.

Kendini her zaman doğal şekilde taşıyışı, imalı sırtıışı, hareket edişindeki güven öfke sorunu olan bir adama işaret etmiyordu.

“Gizlemeyi iyi beceriyorum,” dedi.

Bu açıklamayla beraber sakın görünüşünün. içindeki canavarı kontrol altında tutmak için tecrübeli, çok kullanılmış bir kılıf olduğunun farkına vardım. Ben sesimin duyulması için mücadele ederken, o fazla duyulmamsın diye uğraşıyordu.

“Babam onlara saldırdı,” diye devam etti. “Kavga morgonlardan birinin ölümüyle ve babamın hayatının geri kalanı boyunca sakat kalmasıyla sonuçlandı.”

Tabağımı bıraktım. “Baban onu öldürdüğü için hapse girmede mi?”

“Morgon mahkemesi onu suçsuz buldu. Drakos Bölgesi’ndeki kurallar buradakilerden daha acımasızdır. Kısa süre sonra taşındık.”

“Demek bu yüzden savaşıyorsun...”

“Evet.”

“Ama Çukur’daki o adamla, Mızraklar oyuncusuyla dövüştün.”

“Gerektiğinde savaşıyorum.” Çenesinin gerilmiş hatlarının rahatladığını ateşin yaydığı ışıktaki görebildim. “O aşağılık herifin sana dokunmasına izin veremezdim. Başka bir adamın sana dokunmasına izin verecek olması Kerrington’ın seni asla hak etmediğini kanıtlıyor.”

Aklıma Clayton ve taleplerini getirmek istemiyordum. Olduğum yerde doğrulup anlattığı hikâyede ağzından kacırdığı bir şeyi doğrulamaya çalıştım.

“Dedin ki...” Daha dik oturmak için kıpırdandım. “Benim gibi,’ dedin ama seni hiç öfkeli görmedim. Her zaman sakın ve kontrollüsün.”

Gözleri altın renginde parıldadı. Ateşin bir yansıması olduğunu düşündüm ama bu sabah beni masasına dayadığında ve heykel bahçesinde ay ışığının altındaki gecede de gözlerinin böyle parladığını görmüştüm. Beni yoğun bir ilgiyle izlerken hiç kıpırdamıyordu.

“Burası benim için bir saklanma yerinden daha fazlası. Kontrollü olabilmek için kendimi toparlayabileceğim bir yere ihtiyacım var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çünkü ejderham dışarı çıkmak istiyor. Her daim.”

“Ejderhan.”

Başıyla sertçe onayladı. Omuzları gergindi ve yere yer-

leştirmeden önce sağ kanadını birazcık kaldırdı.

Sorcha ve Jessen'in erkeklerinden ve içlerindeki ejderhalardan bahsettiklerini duymuştum. Bazen canavarın adamın önüne nasıl geçtiğinden. Baştan çıkarıcı bir heyecan vücudumda titreşirken Paxon'ın gözleri erimiş amber gibi parladı ve sesi kısılarak pürüzlü bir hale geldi.

"Bütün morgonlar, özellikle morgon erkekleri ejderhalarını dizginlemek için savaşmalıdır. Ben kendiminkini çok uzun süre sıkıca dizginledim. Kuzenlerim Lorian ve Lucius'tan daha fazla zorlandığımı düşünüyorum çünkü ejderhamı çok yakınımda tutuyorum. Dışarı çıkmak istediği zamanlar oluyor. Bazen de ben onu salmak istiyorum."

Kelebekler çılgınca karnımda kanat çırpıyordu. Dudaklarımı yalayıp bacaklarımı altıma alarak dizlerimin üzerine oturdum. Pozisyonumu değiştirmeyi bakışlarımı ondan kaçırmak için kullandım. Paxon'ın yoğun ilgisi dengemi bozuyordu.

"Peki," dedim boğazımı temizleyerek, "ejderhayı ne tetikliyor?"

"Sen." Hiç tereddüt etmedi. "Onu inanılmaz şekilde kıskırtıyorsun." Kıpırdamamıştı bile, buna rağmen nabzım hızlanmış ve olduğum yere mıhlamıştım.

"Ejderhanla... tanışmak isterim." Ne söylediğimi düşünmeden önce cesur sözler ağzımdan çıkıverdi.

Gözlerinde bir altın parıltısı oluştu. Kesinlikle benim hayal ürünü değil. "Bundan emin misin?"

Küstah Ella ürkek Ella'yı itip öne çıkmıştı ve bu Ella, Paxon Gecekanat'a bakarken kim olduğunu ve bütün benliğiyle ne istediğini bilen bir kadındı.

Çenemi kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda daha önce hiç olmadığı kadar nefesim kesilmişti ve güvenle fısıldadım. "Evet."

Göz açıp kapayıncaya kadar Paxon beni sırtüstü yatırmış ve ezici gücünün altına hapsedmişti. Kanatları açıldı, karanlık bir örtü üzerimizi sardı. Amber gözleri gölgeler içinde parıldadı ve gözbebekleri ince çizgilere dönüştü. Gözlerinden cam gibi parlayan bu ateş beni şaşkına uğratmış, büyülemiş ve onu daha çok istememe sebep olmuştu. Süveterini avuçlarımla arasına alırken gerçekten bir ejderhanın gözlerine bakıyordum. Orada gördüğüm şey beni hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Eğer onu kabul edecek kadar güçlü değilsem beni kesinlikle tüketecek ateşli bir arzusu vardı.

“Seni görmek istiyorum,” diye fısıldadı boynuma soku-
larak. “Seni görmeme izin ver, Ella.” Sesinin tınısı değişirken ağırlığını sağ tarafına verdi. Döğmeli hırkamı kaldırıp parmaklarını kot pantolonumun üzerindeki çıplak tenimde beni kışkırtıyordu.

Karnım mahrem dokunuşlarıyla içeri çekilirken daha kesik ve hızla nefes almaya başladım.

“Benden korkuyor musun?”

“Hayır,” diye hızla cevap verip ona güven telkin ettim.

“Güzel.” Dudağı kahredici seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Süveterini benim için çıkarır mısın? Böylelikle seni daha fazla görebilirim.”

Hâlâ sakın ve kendi halindeyken göğsü hızla inip kalkıyordu. Birçok erkeğin denediği gibi istediğini almak yerine sorması beni şaşırtmıştı. Clayton ve çıktığım birkaç başka erkeğin, midemi bulandırıcı çılgın arzularına bir dur diyene kadar elleriyle beni taciz edip okşamalarına alışkındım. Bu farklıydı. Bu adam farklıydı. Aramızda alevlenen ateşli arzu, ne isterse seve seve yapmam için beni ikna ediyordu. Ama onun almaya niyeti yoktu... Aksine benden ona vermemi istemişti.

Muhakemem yok olup aklım binlerce parçaya bölünmeden önce kati kabullenişimi göstermek için kafamı sallayarak sessizce “Evet,” dedim.

Hızlı ve seri bir hareketle benden birkaç adım geriye çekildi. Beklediğim şey bu değildi. Hâlâ doğal bir zarafetle tek dirseğine yaslanıp yerde uzanıyordu. Bekliyordu. İzliyordu. Ejderha gözleri şömine ışığında parlıyordu.

Beni görmesini istiyordum; her şeyimle beni, sadece vücudumu değil. Yine de bir parça tereddüt ediyordum, parmaklarım hırkamın alt düğmesinde titriyordu. Hareket etmemiş, konuşmamıştı. Odaya bir elektrik akımı dolarken sadece sonsuz bir sabırla beklemişti.

Bunu yapmaya cesaretim olduğundan emin değildim, parmaklarımı hareket etmeye zorladım ve ilk düğmeyi açtım. Bakışları aşağı kaydı; ikinciyi, sonra üçüncüyü ve sonuncuya kadar tüm düğmeleri yavaşça açmamı izledi. Sonrasında ne yapmam gerektiğinden emin olmayarak durdum. Ne istediğini biliyordum ama yine de o kelimeleri söylemesini istiyordum.

“Çıkar. Seni görmeme izin ver.”

Onun için. Evet. O anda istediği her şeyi yapacağımı biliyordum ve bu düşünce beni ürküttü. Hayatım boyunca, erkeklerin istediği tek şeyin bu olduğu öğretilmişti bana. Annemin sözleri kulaklarımda yankılandı. *Senin vücudunu kullanıp ruhunu mahvedecekler, sevgili Ella*. Kelimeler korku yaratıyordu. Ama Paxon’dan korkmuyordum. Kendimden korkuyordum. Ellerimin arasından kayıp gitmeden önce hayata tutunamamaktan korkuyordum. Bunu onun için yapmak istiyordum. Başka kimseye vermediğim bir şeyi ona vermek istiyordum.

Bakışlarıyla buluşurken nefesimi tutmuştum. Hırkamı iki yana açıp omuzlarımdan kaymasına izin verdim. Go-

ğüslerim küçük olduğu için sutyen takmadığım zamanlar vardı. Aynı bu akşam gibi. Onun yerine hırkamın altına dar, menekşe rengi danteli bir badi giymiştim. Soluk te-
nimde tüylerim diken diken olmuştu ve sertleşmiş göğüs
uçlarım ince kumaşa değiyordu. Açık havanın dokunuşu-
na, Paxon'ın ve benim arzuma tepki veriyordu.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi, hâlâ hareket etme-
mişti. "Dokunmamı istiyor musun?"

Sadece başımla onaylayabildim.

"Yapmamı istediğini söyle."

"Evet," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatarak. "Yap-
manı istiyorum."

Yavaşça elleri ve dizleri üzerinde dururken omuzları
gerildi, kanatları genişçe açıldı. "Gözlerini kapat, mele-
ğim." Boğazının derinlerinden gelen bir emirdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Vücut sıcaklığının etrafımı
sarmasını hissettim ve nefesimi içime çekip dokunuşunu
bekledim.

"Çok güzel." Çıplak omzuma bir öpücük kondurduk-
tan sonra boynuma doğru dudaklarını sürttü. İri elleriyle
boynumu tutup beni sırt üstü yatırdı. "Çok tatlı." Dudak-
ları benimkileri bulurken muazzam bir hassasiyetle doku-
nuyordu. Çok yumuşak, çok nazik. Ona doğru bedenimi
kaldırırken dudaklarımı sertçe bastırdım. Geriye doğru
biraz kaçtı.

"Paxon." Sesimi tanıyamıyordum bile. Fazlasıyla çare-
siz, muhtaç, hatta öfkeli çıkmıştı. Gözlerimi açınca üze-
rimdeki görüntüsünü daha önce içtiğim ve tattığım her
şeyden daha sarhoş edici bulmuştum. "İstiyorum, istiyor-
um..." Hayatımda ilk defa bedenimin arzusu irademi ele
geçirmişti. Ellerimi ince süveterinin altına, sert göğsüne
doğru kaydırdım. Tek elimi yukarı götürüp ipek saçlarına

geçirdim, diğerini de ensesine dolayıp onu daha yakınıma çektim.

Dudaklarını benimkilere doğru indirirken sırtıyordu. Sonunda arzuladığım şeyi verdiğinde inledim. Dudaklarımı sert dudakları için araladım. Dilimle kapalı dudaklarını aralayıp dilimi ağzından içeri ilk defa kaydırduğımda hırladı, istediğimi utanç veya pişmanlık olmadan tadıyordum. Ruh ateşinin nasıl hissettirdiğini hayal edemiyordum. Bundan daha iyi bir şey hayal edemiyordum.

Süveterinin ince dokusu incecik dantelle kaplı göğüslerime sürtüyordu. İnleyerek onu daha ateşli öptüm. Bu edepsiz, arzulu kadını güçlkle tanıyabiliyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp hassas boynuma doğru ilerletti. Köprücük kemiklerimin arasındaki çukuru emdikten sonra daha aşağılara kayd. Ateşli dudakları göğüs ucuma kapandı, dili sıkı dantelin üzerinden göğsümde dolandı. Omuzlarını sertçe kavrayarak tırnaklarımı batırdım. Dizlerimi kaldırıp ağırlığını bacaklarımdan arasında karşıladım, dantelin üzerinden beni yalayıp hafifçe ısıırıyordu. Dudakları ihmal ettiğı diğer göğsüme yöneldi, duyduğum hazdan bayılacak hale gelene kadar göğüs ucumun etrafında diliyle halkalar çizip yaladı. Kalçamı yukarı kaldırdım, ağırlığını üzerime verip sert vücudu beni yere bastırırken inledim.

Bir elimi süveterinin arkasından içeri kaydardım ve parmak uçlarımı omurgasında gezdirdim.

"Tanrım, Ella... hayır," diyerek hırladı. Bileğimi tutup tek eliyle başımın üzerine hapsetti. Ejderha onun gözlelerinden bakarken öncekinden daha ateşliydi. "Buna hazır değilsin."

Nefes nefeseydim ve daha önce hissetmediğim kadar arzu doluydum. "Evet. Hazırım," dedim. Aklımın bir köşe-

sinde hâlâ doğru yapıp yapmadığıma, Paxon'ın doğru kişi olup olmadığına dair sorular vardı.

İşaret parmağını çenemde gezdirirken üzerimdeydi. "Sana bir kere sahip olup seni bırakacak biri değilim. Hepsini istiyorum. Senin her şeyini istiyorum."

"Ama..." diyerek kıpırdandım, vücudumun sürtünmeye, ona ihtiyacı vardı. Ona daha önce böylesine bir arzuyu hiç hissetmediğimi söyleyemezdim, hiçbir erkekle böyle olmamıştı hiçbir zaman...

"Sessiz ol, meleğim. Seni tatminsiz bırakmayacağım ama benim olmayan bir şeyi de almayacağım. Henüz." Hâlâ başımın üzerinde tuttuğu ellerimi başıyla işaret etti. "Onları bağlı şekilde tutmak gerekiyor. Eğer bana dokunmazsan onu kontrol altında tutabilirim."

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu. Daha ne olduğunu pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıvermişti. Önünde sadece ince dantel bir badiyle uzanıyordum. Paxon yanıma uzanıp kahredici uzun bir an boyunca beni doya doya inceledi. Normalde bir adamın bakışlarını doyurmak için çıplak şekilde önünde uzansam utançtan yerin dibine girerdim ama bir şekilde bu durum cinsel özlemimi daha da artırmıştı. Daha fazla dayanamayacağımı düşünürken vücudunu bana doğru indirdi ama beni öpmedi. Aralanmış dudaklarını benimkilere dokundurdu. Boştaki eli göğsümü kapıp ucunu yumuşakça sıktı.

"Paxon," diye inleyerek fısıldadım. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Boştaki elini kaburgalarımda, karnımda gezdirip sağ bacağımın uyluğunda durdu. Parmakları hafifçe içeri kıvrıldı.

"Benim için aç, Ella," diye dudaklarıma fısıldadı. "Bana ne istediğini göster."

Erotik talebi beni utandırmak yerine güçlendirmişti. İsteğini yerine getirerek dizlerimi kırdım ve bacaklarımı onun için açtım.

Parmakları kadınlığımın ıslak dudaklarını okşarken gözlerimi sıkıca kapatıp inledim. “Evet, Paxon.” Ona ne istediğimi söylememden hoşlandığı kesindi. O yüzden beni duymasına izin verdim. Arzunun yumuşak sesleri arasında onu teşvik ettim. “Daha fazla... evet.”

Bana zevk veren adamdan cidden bir canavar hırlaması çıkmıştı. Dudaklarını benimkilere sertçe bastırırken dili içeri kayıyordu. Parmakları aşağıda dile gelmeyecek mükemmel şeyler yapıyordu. Yumruklarımı sıkarken bileklerim hâlâ elinin arasındaydı. Çok uzun zamandır bu anı bekleyen bir adamın şiddetiyle beni yalıyordu. Kalçalarımı yukarı doğru kıvırdım. Bir parmağı içerime kaydı ama çok derine değildi. Bacaklarımı daha geniş açtım ve dilimi aynı açlıkla onun dudaklarının arasına kaydardım. İki tane parmağını içime kaydırmıştı. Vücudumun hafifçe direnmesi zevkimi daha da artırmıştı.

İçimde bir şey uyanıp ilk defa çiçek açmıştı ve yalnız onun içindi. Bir özlem, bir arzu, ruhumun derinlere uzanan bir sızı; bu boşluğu ancak onun doldurabileceğini biliyordum. Bu duygunun derinliği ve bilgisi beni kavradı ve göğsümü sıkıştırdı; Paxon’ın ilgisi ise vücudumun geri kalanının havada süzülmesine sebep oldu.

Parmağını kadınlığıma kaydırıp tekrar içime soktuğunda aniden ulaştığım doyumla çığlık attım, bütün vücudum titriyordu. Sonunda bileğimi bıraktı ama hareket edemiyordum. Başımın üstünde çaprazlamasına duran kollarım bıraktığı gibi kaldı.

Şişmiş dudaklarımı hafifçe ısırarak beni öptü. Parmakları içimden çıkarken altında gevşedim. Bir uyluğu-

mu kavrayıp bacağımı kapattıktan sonra dizlerim halsiz bir şekilde onun kalçalarına düştü.

“Ella?” Kapalı göz kapağımı öptü. “İyi misin?”

Zar zor ve hızlı nefesler alırken göz yaşlarımın yanaklarımdan saçlarıma kaydığının farkına varmadım. Gözlerimi açtığımda altından kahverengiye dönen gözlerinin beni endişeyle izlediğini gördüm. Bir yanağımı gözyaşı izleri boyunca öptü.

“Evet. Ben... iyiden de öteyim.”

Arzulayacağınızı asla düşünmediğiniz cinsel bir deneyimden sonra, bir adama sadece onu istediğinizi nasıl söyleyebilirdiniz ki? Onun doğru kişi olduğunu. Sonsuza kadar da öyle olacağını. Her şeyimi istediğini söylemişti ama sadece seksten de bahsediyor olabilirdi. Erkekler farklıydı.

“Seni ağlatmak istemedim.” Sesi duyularımı yerine getirmişti ve yüzündeki kafa karışıklığı beni güldürdü. Biraz.

“Bütün duyguları çok fazla hissettim. Güven bana, yanlış bir şey yapmadın. Aslında her şeyi doğru yaptın.”

“O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Evet.” Ciddi ifadesi daha da derinleşti.

“Ben... ben sadece...” Kollarımı indirip omzumu silke rek belime doladım.

“Hayır. Bu benim için yeterli değil.”

Oturup dizlerimi göğsüme çektim. O da benimle birlikte doğrulurken kanatlarını sıkıca sırtında katladı. “Konuş benimle, Ella.”

Ona bakamıyordum. “Senin için bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Nasıl?”

Göz teması kurmaktan kaçınarak bir kere daha omuz silktim ve aklımdakileri özgürce söyledim. “Erkeklerin seks istediğini, ilişkilerinde seks beklediklerini biliyorum. Hem insan hem de morgonlar bu konuda aynı. Ama onlar için fiziksel durumun dışında bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyorum. Annem erkeklerin kadınları sadece vücutları için kullandığını söylemişti. Buna inanmıyorum ama...” Üçüncü defa omuz silkip yüzüne bir bakış atma şansını aldım.

Paxon’ın güzel yüzünde öfke ve acı karması bir ifade görmeyi beklemiyordum. İki kolunun üzerinde eğilip yüzünü benimkinin yakınına getirdiğinde nefesini içime çektim.

“Beni iyice dinle. Her şeyden önce az önce seks yapmadık. Eğer senden sadece bunu isteseydim, çoktan almıştım çünkü buna epey hazırdın.”

Bu yorum karşısında yanaklarım kızarmıştı çünkü doğrudu. Sonuna kadar gitmeyi istiyordum ama çoğu adamın seve seve yapacağı gibi bekâretimi almamıştı.

“İkincisi sana karşı hissettiklerim fiziksel çekimin çok ötesinde. Hatta kelimelere bile dökemiyorum.” Alaycı bir kahkaha attı. “Ne kadar çaresizce içine dalıp altımda doyuma ulaşmanı hissetmeyi istediğimi bir bilsen. Hâlâ da istiyorum. Fiziksel zevk senden almak veya sana vermek istediklerimin sadece bir kısmı. Bana açılmanı istediğimde sadece bacaklarını kastetmemiştim.”

İrkildim çünkü yorumu incitmişti. Öfkem araya girmeden önce iki şeyin farkına vardım. Birincisi ondan bunu talep etmemin ardından bana zevk vermişti. İkincisi az önce ona bütün erkeklerin hayvan olduğunu ve sadece kendilerini tatmin etmek istediklerini, sevişirken gerçek bir duygu hissetmediklerini söylemiştim. Onu... bir canavara

indirgemiştim. Toplumumuzun morgonlara her daim yaptığı şekilde hem de. Utançtan yanaklarım daha da kızardı.

Sesindeki öfke biraz azalarak fısıldadı. "Vücudunu istiyor muyum? Evet. Tahmin edebileceğinden de fazla. Ama aynı zamanda aklını, kalbini ve evet ruhunu da istiyorum." Kararlı bakışları başka bir şeyle karıştırılamazdı. Ruh ateşinden bahsediyordu. "Lütfen şu anda bir şey söyleme. İlk randevumuzda sana duygularımı açmayı planlamıyordum." Başımı öne indirip sanki yaptığına inanamaz gibi iki yana salladı.

Bense hâlâ yarı çıplak şekilde dururken söylediklerimden o kadar utanıyordum ki. "Paxon, özür dilerim ben..."

Lafımı kesti. "Lütfen bir şey söyleme."

Aslında kötü davranışım yüzünden özür dilemek istiyordum ama o an anladım ki onu reddedebileceğimi düşünmüştü

"Sadece birlikte sahip olacağımız bir gelecek ihtimalini düşüneceğine dair bana söz ver."

Gelecek. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar kalbim umutla gülümserken dört gözle beklememiştim.

"Evet," dedim çenesini avuçlayarak.

Gözleri nazik dokunuşumun altında kapandı.

"Söz veriyorum."

Dokuzuncu Bölüm

*Sıcak nefesi tenimde
Musallat oluyor içten içe düşüncelerime*

*Ağzını, ellerini, dudaklarını
Boynumda, göğüslerimde, kalçalarımda
Arzuluyorum
İstiyorum
Sızlıyorum
Ruhuma üfleyerek beni hayata döndürüyor*

*Vücudum bir ninni söylüyor
Her inleyen çığlıkla beraber mırıldanıyor
Bu adamın
Tek melodim olması için özlem duyuyor*

Bu sabah yazdığım şiirin etrafına kalpler ve ejderhalar çizerken galeride yalnızdım. Elsibeta galerinin sorumluluğunu bana bırakıp gitmişti. Kendi kendime gülümserken Paxon'ın nasıl sessizlik içinde giyinmeme yardım ettiğini, paltomun düğmelerini sıkıca iliklediğini, beni eve uçurmadan önce kaşmir fuları boynuma doladığını hatırl-

ladım. Şu anda fuları takıyordum, yüzüme ve dudaklarıma sürüp içimi kıpır kıpır eden adamın odunsu ve erkek-si kokusunu alıyordum.

Kalbimi hızla attıran şeyler yaptığını hatırladım. Bana yalnızca zevk vermiş. Clayton'ın defalarca yaptığı gibi kendi tatmini için benden hiçbir şey istememişti. Seve seve Paxon'a dokunurdum ama bana izin vermemişti. Yine de tahrik olduğunu biliyordum. Üzerime uzandığında arzusunun uyarılmış hali, bütün sertliğiyle uyluklarıma apaçık bir şekilde değmişti. Gözlerimi kapatıp yumuşacık kumaşı tekrar burnuma götürdüm ve kokusunu derin derin çektim.

Tamamen düşüncelere daldığımdan Paxon'ın içeri girdiğini duymamıştım. Masanın önünde durduğunu görünce yerimden zıpladım.

"Şu anda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Kahretsin, Paxon! Beni korkuttun."

Günlüğümü kapatıp kenara ittirdim, çizimlerimi laf dinlemez bakışlarından gizledim. Yeni sanat çalışmam için yazdığım şiir hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

"Birileri düşüncelere dalmış." Ellerini masaya koyup tek parmağıyla tempo tuttu. Ah o parmaklar. Yüzüm kızardı.

"Evet, öyleydin. Seni duymamışım." Saçımı kulağımın arkasına götürdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşımı öğlen yemeğine götürmeye geldim."

Kız arkadaşı. Kalbim eriyip bir su birikintisine dönüştü.

"Ah," diyerek gülümserken dudaklarımı ısırdım.

"Elsibeta'yı beklememiz gerekiyor. Hâlâ toplantıda."

"Hayır, gerekmiyor. Gel." Masanın etrafından dönmemi işaret etti. Ona katıldım. Paltomu askıdan alıp giyme-me yardımcı oldu.

Düğmeleri ilikledikten sonra ödünç aldığım fuları boynuma doladım. "Galeriyi mi kapatacaksın? Gün içerisinde galeriyi hiç kapatmadığımızı sanıyordum."

Eli elimi sıcak ve sağlam bir şekilde kavradı. Tıpkı onun gibi.

"İstediğim zaman kapatamayacaksam bir yere sahip olmanın ne manası var?"

"Doğru. Eh, patronla başımın belaya girmeyeceğini söylemeye cesaret edebiliyorum. Sanırım benden hoşlanıyor."

Bu bana içten içe yanan bir gülümseme kazandırmıştı. "Galiba sana fena abayı yakmış. Aslına bakarsan, eğer uslu durursan seni keşif turu için sanat mahzenine bile götürebilir."

Titredim. Soğuktan değildi. "Kötüsün."

"Hayır. Aslında çok iyiyim."

Kahkaha atarken beni kapiya doğru çekti. "Ah, bekle." Günlüğümü alıp cebime sıkıştırdım.

"O nedir?" diye sordu kol kola gezdiğimiz caddeye beni çekerken. "Şimdiden benden sır saklamaya başladın."

Yumuşak kar tanecikleri başımızın etrafında dönüyordu.

"Sır değil. Sanat çalışmamın bir parçası. Eğer sen de uslu durursan, bazılarını seninle paylaşabilirim."

"Eh o zaman, en uslu halimde olacağım. Son derece centilmen olduğum hep bilinir." En tehlikeli gülümsemesiyle kaşını kaldırdı.

"Eminim öylesindir," dedim kahkaha atarak.

Sıcak küçük lokantaya girip köşede bir masa bulduk. Sandviçlerimizi ve patates kızartmalarımızı verken sanki hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuşuz gibi doğal bir konuşmanın içine girdik. Dalgın düşüncelerimi fark etmiş olmalıydı.

"Yüzündeki bu ifadenin sebebi ne?"

Peçetemi tabağımda buruşturdum. “Sadece tuhaf hissettiriyor. Sanki seni çok uzun zamandır tanıyormuş gibiyim ve nedenini bilemiyorum. Yani, evet, seninle Jessen dolayısıyla aylar önce tanıştım. Ama birbirimizi çok uzun zamandır *gerçekten* tanımıyoruz.”

“*Gerçekten* derken ne kastettin?”

Başımı eğdim. “Benimle alay ediyorsun.”

“Evet. Ama hâlâ açıklamanı duymak isterim.”

“Ne demek istediğimi *biliyorsun*. Bu...” –elimle ikimizi işaret ettim– “sahip olduğumuz bağ. Yani, ne demek istediğimi bilmiyor musun?”

Kalbim hızla atmaya başladı, gene hata yapıp ağzımdan lafların kaçmasına izin verdiğimi düşündüm. Her zaman ağzımdan bir şeyler kaçırıyordum.

Paxon öne doğru eğilip masanın diğer tarafından ellerimi tuttu ve başparmağıyla başparmağım ile işaretparmağımın arasını okşadı.

“Evet. Ne demek istediğini biliyorum. Aramızdaki bu bağ gerçek, sanırım düşündüğünden daha gerçek.”

Gülümseyip dikkatimi cama çevirdim, bakışlarına uzun süre karşılık veremiyordum. Lapa lapa yağan kar dışarıdaki caddeyi kaplıyordu.

“O zaman,” dedi şakalaşarak, “iyi bir çocuk muydum?”

“Sanırım.”

“O zaman günlüğünde ne olduğuna bakayım.”

Başparmağının benimkine dokunduğu yere bakıp irkildim. Üst derimde kömürden bir çizgi vardı. Elimi çekip izi peçeteyle ovarken utanmıştım.

Bu yanımla onunla paylaşacak kadar cesur olduğumu düşünmüştüm ama şimdi korkuyordum. Ya nefret ederse? “Hoşlanır mısın bilemiyorum.”

“Buna kendim karar vermek isterim.”

“Aslında fazlasıyla kişisel.”

“İşte bu yüzden görmek istiyorum. Eğer duvağı benim için kaldıramazsan Ella, kim için yapabilirsin?”

Doğrudan kalbime giden bam teline basmıştı. Ona göstermek istiyordum. Benden istediği gibi ona açılmak istiyordum. Ama gördüğünden hoşlanmayacağından, tamamımı görmek istemeyeceğinden korkuyordum.

“Pekâlâ.” Kalbim boğazımda atarken günlüğümü cebimden çıkarıp son yazdığım yeri açtım.

Nazıkçe günlüğü elleri arasına aldı. Okurken peçetemi su bardağına daldırdım. Parmağımdaki lekeyi temizlerken gerilim bütün vücuduma yayılıyordu.

Kısa şiirimi dakikalarca inceledikten sonra günlüğü kapatıp masanın diğer tarafına geri itti. Boğazını temizleyerek kısık tonda konuştu. “Teşekkürler.”

“Pek bir şey değil,” dedim. “Sadece oyalanıyordum. Karışık tekniğim için kullanabilirim. Yani, bilmiyorum. Kullanmayabilirim de.”

Masanın öteki ucuna uzanıp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı, gözlerinde hayranlık vardı. “Tanrım, çok güzelsin. Çok güçlüsün, Ella. Keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin.”

Yanağımı sıcak avuçlarına yaslarken gördüğü kadın gibi hissediyordum. “Görmeye başlıyorum,” diye fısıldadım.

“Eh, Elsibeta beni adam kayırmakla suçlamadan önce seni işe götürmeme izin ver.”

“Kesinlikle,” diyerek paltomu giydim.

Kapıya doğru ilerledim, Paxon da bu sırada hesabı ödedi. Fularımı başıma doladım ve dışarıdaki tentenin altına adım attığımda biri doğrudan bana çarptı.

“Pardon...” Kime çarptığımı görünce midem düğümlendi.

“Pardon... ah, Ella! Ne güzel bir sürpriz tatlım.

Clayton'la öğlen yemeği için babanla buluşmaya gidiyorduk. Bize katılır mısınız?"

Clayton annemin yanında duruyordu. annemin kolu ona sanki yakın ailemizden biriymiş gibi dolanmıştı.

"Başka zaman olsa Ella'nın da bize katılmasını isterim, Bayan Barrow. Ama siz ve Bay Barrow'la özel konuşmak istiyorum." Bana şeytani bir sırıtış fırlatırken anne me çekici bir tane gönderdi. "Ella yakında öğrenir."

Piç kurusu! Özel bir öğlen yemeği için neden onlarla buluştuğunu çok iyi biliyordum. Adetlere göre evlilik teklifi etmek için ailemin onayını almaya çalışıyordu; ki bu saçmalıktı çünkü çoktan ondan ayrılmıştım.

"Ah." Annem kıkır kıkır güldü. "Eh, tamam o zaman, Clayton."

Paxon'ın öfkeli varlığının arkamda belirdiğini o an fark ettim. Annem omzumun üzerine bakarken beti benzi attı.

"Ella." Sesi sertleşmişti. "Bizi tanıştırmayacak mısınız?"

Clayton'ın ifadesi sertleştirdi. Duruşu kaskatı kesildi.

Boğazımı temizleyerek hafifçe kenara çekilip "Anne, bu Paxon Gecekanat, patronum," dedim.

"Patronun mu?" Belli ki düşünmekte ve konuşmakta zorluk çekiyordu ama başarmıştı. "Ama sen Linden ve Burke'de çalışıyorsun."

"Hayır, anne. Artık değil. Sherrie doğum izninden döndü. Şimdi Ateşli Kalpler Sanat Galerisi'nde çalışıyorum."

"Ah." Kaşları çatıldı. "Bana... onun için çalıştığını hiç söylemedin." Paxon'ı işaret etti, sesinde kabalık veya düşmanlık yoktu ama birinin gerginliğini sezmemesi için aptal olması gerekirdi.

Clayton omuzun üzerinden adama karşı alaycı bir homurtu çıkardı. "O patronundan fazlası."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annem.

Clayton'a başımı salladım. Dudağı mide bulandırıcı bir sırıtışla kıvrıldı. "Size kötü haberi vermek istemezdim Bayan Barrow ama aynı zamanda sevgililer de. Kızınız sizi kandırıyor. Bana da aynı şekilde ihanet etti."

"Ne? Tatlım?.." Kelimeyi boğulurmuş gibi söyledi.

"Doğru değil, Anne. Clayton neden bahsettiğini bilmiyor."

"Ah, doğru olduğu kesin. Kanıtlayacak görüntülere sahibim."

"Clayton, seni aşağılık pislik," dedim dişlerimin arasından.

"Sana bir seçenek verdim Ella. Bugün de bir şans daha verecek ve aileden evlilik için izin isteyecektim ama belli ki sen seçimini yapmışsın. Bu değersiz pisliği tercih etmişsin." Başıyla Paxon'ı işaret etmeden önce tehdit edici bir şekilde yanıma yaklaştı.

Paxon, Clayton'ı kafenin duvarına ittirip bir eliyle yakasına yapıştı. Diğerini de yumruk yapı Clayton'ın yüzüne indirmek için kaldırdı.

"Ah, aman Tanrım!" diye bağırды annem nefesi kesilerek ve birkaç adım geri attı.

"Hayır, Paxon. Lütfen." Clayton'ın kafasını kırmak üzere olan kolunu tuttum. "Lütfen yapma. Burada olan biteni anlamıyorsun."

Paxon isteksiz şekilde onu bırakınca sert bakışları Clayton'dan bana döndü.

"Evet," dedi Clayton yüzünde kötü bir sırıtışla. "Her şeyi bilmiyorsun." Sesini ancak Paxon ve benim duyabileceğimiz kadar alçalttı. "Çünkü o sinsi kaltağın teki."

Paxon, Clayton'ın çenesini o kadar hızla yumrukladı ki başı sertçe geri savrulup duvara vurdu. Nefesim kesilirken bir yerini kırdığından emindim. Annem çığlık attı. Birkaç seyirci yakınladı. Bir grup kız bizi parmakla gösterip fısıldadı.

Clayton çenesini ovalayarak kendini duvardan çekti, hızla nefes alıyordu ve burun delikleri genişlemişti. Onun bu hallerini biliyordum, öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Kan damlasıyla lekelenmiş dudağının kenarını yaladı.

“Ella, ondan uzaklaş,” dedi annem kolumu tutarak. Elbette, Paxon’dan bahsediyordu. Durum ne kadar berbat görünse de Clayton’ın buradaki kötü adam olduğunu hâlâ fark edemiyordu.

Clayton ilgisini bana çevirdi. “Sadece hatırla. Seçimini yaptın.” Paxon’a bakmadan yanından geçerken göğsünü kabartıp elini dağılmış saçları arasından geçirdi. “Eğer bana izin verirseniz ilgilenmem gereken işlerim var,” diyerek çekip gitti.

Paxon, Clayton’ı görmezden geldi ve doğrudan benimle konuştu. “Her şeyi bilmiyorum da ne demek?”

Annemin sanki her an fırlayıp kaçacakmış gibi köşeye sindiği gerçeğini görmezden gelmişti. Kolumu çekiştirip beni uzağa çekiştiriyordu. “Gel, Ella. Hemen.”

Saf bir korku ifadesini sertleştirmişti ve ümitsiz yalvarışları beni neredeyse ağlatacaktı. Paxon’ın ona veya bana zarar vermeyeceğinden haberi yoktu.

“Anne, bak bana. Seni incitmeyecek.” Kollarını tuttum, dikkatini arkamdaki adama değil bana vermesi için onu zorladım. “Paxon’la sevgili değiliz.” Teknik olarak bu doğruydum ama ona potansiyelimiz olduğunu, olabileceğimizi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

“Az önce ne yaptığını görmedin mi? Onlar birer hayvan. Sana bunu daha öncede söyledim. Nasıl böyle bir adamla çalışabilirsin? Neden Clayton’a ihanet ettin? Bu senin yapacağın bir şey değil. Sana büyü falan mı yaptı?” Sesi öfkeyle fısıldarken gözleri korkuyla parlıyordu.

“Anne, kendini kaybediyorsun. Clayton’la ilişkimiz göründüğü gibi değil.”

Etrafımız gittikçe kalabalıklaşıyordu ve Clayton’ın iş arkadaşlarından birinin kalabalığın arasından geçmeye çalıştığını gördüm.

“Burada konuşamayız. Seninle evde buluşurum.”

“Hayır, genç bayan. Benimle şimdi geliyorsun.”

“Hayır anne. Gelmiyorum.”

Anneme hayır dediğim ilk seferdi. Asla asi bir çocuk olmamıştım.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Bunu tartışmak için benimle evde buluş. Hemen.” Diğer yöne doğru uzaklaşırken topuklularını hışımla yere vuruyordu.

Paxon’a bakmak için arkamı döndüğümde çoktan galeriye doğru kaldırımında hızla ilerlemeye başlamıştı.

“Paxon!”

Peşinden koştum ama bacakları çok uzundu ve beni bekleyecek halde değildi.

Ona yetiştiğimde Paxon galerinin kapısında duruyordu. Ona doğru uzanınca bileğimi sıkıca tuttu.

“Aklımı kaybetmeden önce lütfen bana az önce neler olduğunu açıkla.” Sesinin keskinliği omurgamdan yukarı bir ürpertiye sebep olmuştu.

“Öyle değil. Düşündüğün gibi değil.”

“Ne düşünüyorum?”

Ağzımı açtım ama cevabım yoktu.

“Dilin mi tutuldu? Ben neden durumu sana izah etmiyorum? Sanırım tek nefeste beni ve aramızdaki gelecek olasılığını inkâr ettin. Benden bir şey gizliyorsun, ama öyle görünüyor ki Clayton olanlar hakkından benden daha çok şey biliyor. Ayrıca şunu bil, eğer annene bizden bahsedemiyorsan, bu saçmalığın devam etmesine gerek de yok.

Eğer bir morgon erkeğiyle olmaktan utanıyorsan, o zaman asla benim olamazsın." Sesi yumuşadı. "Bana günlüğünde gösterdiğin kelimelere gerçekten inanmıştım."

Kalbime bıçak saplandı. Clayton'dan ve tehditlerinden ona bahsedemezdim. Özellikle Paxon'ın babasıyla ilgili gerçeği ve öfke sorununu öğrendikten sonra. Paxon, Clayton'ı öldürürdü. Gladium'dan ömür boyu sürülür ya da cinayetten idam edilirdi. Burada kanunları kendi elle-riyle uygulayanları Drakos'takiler gibi görmezden gelmiyorlardı. Ona annemden ve bir pelerin gibi taşıdığı utan-cından bahsedemezdim, bu utancı kızının da taşımasın-dan korktuğunu söyleyemezdim. Annemin korkularını ta-şımıyordum ama yine de doğruydı. Onu inkâr etmiştim.

"Paxon, lütfen. Anlaman lazım..."

Dudaklarımı ısırdım, koyu kahverengi gözlerinde büyü-yen acıyı görünce gözlerim dolmaya başladı. Bileğimi bıra-kırken derin bir iç çekti. Beni yakınında tutmasını istiyor-dum ama sevgisini benden çoktan çekmişti. Yüzüne soğuk bir kalkan inerken aramızdaki mesafe gittikçe açılıyordu.

"Biliyorsun, Ella. Bir gün seçim yapmak zorundasın."

"Senin ile Clayton arasında mı? Ortada seçim bile yok-tu. Bana inanmalısın."

Başını iki yana salladı.

"Doğduğun kadına dönüşmek ile duvağın altında gizle-nen korkak kız olarak kalmak arasında. Sadece bir tanesi benim olabilir. Kafenin merdivenlerinde beni reddeden kı-zın olmadığı kesin."

Acı ve kalp kırıklığı yüzünde belirirken geri adım attı. Kocaman kanatlarını çırparak kendini gökyüzüne kaldır-dı, beni kar dalgası içinde bırakırken rüzgârla solup kay-bolmayı diliyordum.

Onuncu Bölüm

Galerinin ön kısmında yüzlerce defa çılgınca tur attım. Aileme bir morgonla çıktığımı itiraf etmenin ve Clayton'ın intikam almak için ailemize çamur atabileceğini açıklamanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyordum. Ancak o zaman her şeyi Paxon'a itiraf edebilirdim. Yine Morgon heykelini yanından geçtim, heykelin gözleri delici ve suçlayıcıydı. Suçluluk duygusu kurşundan bir top gibi içime çökmüştü.

“Ben ne yaptım?” diye sordum heykele. Elbette, cevap vermedi.

İletişim cihazım çaldı. Odayı hızla geçtim, masanın üzerindeki cihazı elime alınca resimli mesaj ikonunun parladığını gördüm. İkona tıklayınca Paxon'ın ismi ortaya çıktı.

“Ah, Tanrı'ya şükürler olsun.”

Benden tamamen ümidi kesmemişti. Fotoğrafı açınca morumsu siyah taç yapraklı bir çiçeğin yakın çekim görüntüsü belirdi.

“Siyah Düğünçiçeği,” dedim kendi kendime.

Altında, *Kış Gülüm için*, yazıyordu.

Gözyaşlarına boğulurken öldürme gücü olan mehtapla aydınlanmış çiçeği hatırladım.

Hemen numarasını aradım.

Çaldı.

Çaldı.

Çaldı.

Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

“Merhaba. Benim. Lütfen telefonu aç. Paxon, seninle konuşmaya ihtiyacım var. Ara beni.”

Kar yağışına bakarken yumuşacık kar taneleri şimdi beyaz olan kaldırımlara düşüyordu. İletişim cihazım çaldı. İrkilerek mesaj kutuma baktım.

“Kahretsin.”

Elsibeta’ydı. Cevap verdim.

“Merhaba Ella. Bugün galeriye dönemeyeceğim. Yeni sanatçı, Marius’la çalışmalarımız gayet güzel ilerliyor. Benim için galeriyi kapatman sorun olur mu?”

“Elbette. Ah, erken çıksam sorun olur mu? Yapmam gereken şeyler var.”

“Sorun değil. Pazartesi görüşürüz.”

Paxon’ın numarasını yine aradım. Sesli mesaja düştü. Tekrar denedim. Bir kere daha. Sonunda otomatik mesaj kutusu dolu uyarısı geldi. Eğer istesem bile artık mesaj bırakamazdım.

Paltomu kapıp sıkıca sarındıktan sonra bütün ışıkları kapatıp arkamdan galeriyi kilitledim. Arabaya atlayıp klimayı açtım, Warwick Bölgesi’ne ilerlerken Sorcha’nın telefonunu aracımdaki iletişim cihazından aradım.

Kahkaha atan bir Sorcha cevap verdi, bir yatakta uzanmış ateş kırmızı saçları çılgınca zıplıyordu.

“Bir gider misin!” Cihazın arkasındaki birine gözünü kıstı. Kesin Lorian’dı. Bir kapı kapandı. “Neler oluyor?”

“Sorcha, Conn veya Corbin Üvezalazi’nin numarası var mı?”

Kaşlarını çattı. "Artık yok. Ama Jed'de olabilir. Neler dönüyor? Onlardan biriyle ilgilenmiyorsun. değil mi?"

"Ne? Ah! Kesinlikle *hayır*."

"Kahretsin. O ezik Clayton'ı bıraktığını umuyordum. Sana birini ayarlayabilirim biliyorsun, değil mi?"

"Eh, o ezik Clayton'ı bıraktım ama buna gerek olmayacak. Paxon'la birlikteyim."

Kestane rengi kaşları kalkarken yeşil gözleri parlıyordu. "Ne dedin sen? Sanırım seni doğru duymadım."

"Hayır. Beni doğru duydun."

"Paxon Gecekanat mı?"

"Başka Paxon mı var?" Nefesimi bırakırken kıkırdaymaya başladı.

"Ne hoş. Seni gidi sinsi cadı seni."

"Bütün heyecanlı detayları sana sonra anlatırım Sorcha ama şu anda onu gerçekten bulmak zorundayım."

"Bana kesinlikle bütün heyecanlı detayları anlatacağsın. İyi eğlenceler. Bu arada Ella?.."

"Evet."

"Dikkatli ol. Morgon erkekleri fazlasıyla sadıktır ama kışkırtıldıklarında dengesiz olabilirler."

"Neden böyle bir şey söyledin?" Doğrudan kalbimin içini görebildiğinden korktum.

"Sebebi yok. Sadece ailenin morgonlar konusundaki düşüncelerini biliyorum. Hangi tarafta olduğunu açıkça belli etmelisin."

"Lanet olsun, Sorcha. *Biliyorum*. Tamam mı? Anlayabileceğinden çok daha fazla."

Ukala sözlerinden birini daha söyleyemeden önce telefonu kapattım. Jed'de Conn'un numarası vardı. Tanrı'ya şükürler olsun. Sonunda Conn'a sesli arama yoluyla ulaştım. Pek iyi tanımadığın kişilere görüntülü aramayla

ulaşman hâlâ kaba bir davranış sayılıyordu. Onu olduğundan daha fazla sinirlendirmek istemiyordum. Vaenger oyununda Paxon'ın kalbini kırmamamla ilgili yaptığı uyarıdan sonra onu aramaya korkuyordum ama bana yardım edebileceğini bildiğim tek kişiydi.

"Merhaba."

"Selam, Conn. Ben Ella Barrow. Şey, Paxon'ın nerede olduğunu biliyor musun diye merak ediyordum."

Duraklama oldu. "Eğer kokuyu doğru aldıysam seninle olacağını düşünmüştüm."

"Pardon?"

Tanıdık bir iç çekiş duyuldu. Morgon erkeklerinin sabırlı iç çekişleriyle olayı neydi?

"Paxon ile çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

"Evet. Çıkıyorum."

"O zaman nerede olduğunu neden bilmiyorsun."

"Önce sen cevapla. Kokuyu doğru aldıysam derken ne demek istedin?"

"İnsanlar." Burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Paxon'a öpücük kondurduğun akşam çoktan tenine işlemişti. Kokusu. Seni işaretlemişti. O yüzden ikinizin beraber olacağından epey emindim."

"Ama o akşam... öncesinde sadece bir kere öpüşmüştük."

"Evet ve mekâna girdiğin an kokusunu üzerinde aldım. Şimdi bana cevap ver. Neden nerede olduğunu bilmiyorsun?"

Duraksadım. "Onu üzdüm. Ve şimdi iletişim cihazına cevap vermiyor. Onunla konuşmam *lazım*, Conn. *Lütfen*. Lütfen bana yardım et. Ona yanlış anladığı bir şeyi açıklamam *lazım*."

"Tabii. Kahrolası insan kadınları." Bir uzun iç çekiş daha. "Eh, ailesinin yerini bir kontrol etmem *lazım*."

“Orada olduğunu düşünmüyorum. Eminim ormandaki evindedir.”

Upuzun bir duraklama.

“Conn? Orada mısın?”

“Ormandaki evini nereden biliyorsun?”

“Çünkü beni oraya götürdü.

“Lanet olsun.”

“Pardon?”

“Daha önce oraya hiçbir kızı götürmemişti. Sadece ailesinden ve yakın arkadaşlarından birkaçını götürmüştü. Kahretsin, sana fena abayı yakmış.”

Bir iç çekiş daha.

“Kahrolası cihaza doğru derinden nefes almayı bırakıp onu bulur musun? Eğer kanatlarım olsaydı kendim yapardım!”

Bir kahkaha koptu. “Tamam, hanımefendi.”

“Beni geri ara. Ya da ona beni aramasını söyle.”

“Anladım. Gidiyorum.”

Klik.

Evin uzun araba yoluna girip öndeki yuvarlak alanda park etmişim bile. Ön kapıyı açtığımda Milla yakındaydı ve paltomu benden aldı.

“Teşekkürler. Annem evde mi?”

“Evet. Kendi oturma odasında. Sanırım sizi bekliyor.”

Beklediğinden emindim. “Teşekkürler.”

Üst kata ilerleyip yatak odasına açılan oturma odasına girdim. Rahat pencere önü sekisinde otururken düşün albümünün sayfalarını çeviriyordu.

“Anne?” Göğsüm düğümlendi.

Bir sayfada parmakları durakladı. Sonunda başını kaldırdığında yüzünde gözyaşı izleri buldum.

“Doğru mu?” diye sorduğunda sesi kırıldı. “O-o

morgonla mı berabersin?"

Sanki ayağının altına bulaşmış pislikten bahsediyormuş gibiydi, sesindeki zehri duyunca yüzümü buruşturdum.

"Anne, onun türünü ve bana ne kadar mükemmel davrandığını keşke bilsen."

"Ama Ella, ciddi olamazsın." Düğün fotoğrafını sertçe kapatıp ayağa kalkarken burnunu elindeki mendille sildi. "Clayton'a ne olacak? Bu Gecekanat... erkeğiyle onu aldatığının doğru mu?"

"Anne. Gerçek Clayton'ı tanımıyorsun. Seninle babamın önünde davrandığı gibi bir adam değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkıp şöminenin önüne gelip benimle buluştu, suratı düşmüştü. İçime dolan korkuyu yutup endişeli bakışlarını yakaladım.

"Son buluşmamızda Clayton'ı bir barın deposunda morgon bir kızla sevişirken yakaladım."

Şaşkınlıktan nefesi kesildi. Ağzını kapattı. "Emin misin, tatlım? O olduğundan emin misin?"

"Ah, evet. Oldukça eminim. İlk sefer olmadığına da ikna oldum. Ona istediğini veremediğim için bunun benim suçum olduğunu söyledi."

"Clayton mı söyledi?" Sesi çatallı bir fısıltıya dönerken soluk teninden kan tamamen çekildi.

Sert bir şekilde başımla onayladım. Sessizlik oldu.

"Dahası da var."

"Dahası mı?"

"Eğer onunla evlenmeyi kabul etmezsem, ki çoktan bunu yapmayı reddetmiştim, bir şeyler yapacağına dair beni tehdit etti."

Yüzünden akmaya devam eden yaşlarını elindeki mendille sildi.

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu ama kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdim. “Sosyal çevrede, bizim sosyal çevremizde şehirdeki morgonlarla yattığıma dair dedikodular yaymayı planlıyor.”

Mendili ağzına tuttu. Şaşkınlığı saniyeler içinde öfkeye dönüşmüştü. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilir? İnsanların ona inanacağını nasıl düşünebilir?”

“Çünkü topluma açık bir barda bir morgon erkeğini öptüğüme dair elinde video var. İnsanların benim gibi kızlar hakkında yayılan yayanlara inanmaya düzden razı olduklarını söylüyor.”

“Senin gibi kızlar mı?”

“Kullandığı kelimeler sanırım ‘masum ve saf görünüşlü’ydü. Korkarım dahası da var.”

Sormadı bile ama söyleyeceklerimi beklerken yüzü solup gitmişti.

“Bir morgon erkeği tarafından tecavüze uğradığını bilmeyenlere söylemeyi, unutanlara da hatırlatmayı planlıyor.” İrkilerek cama doğru döndü. Kendimi devam etmeye zorladım. “Senin başına gelen yüzünden herkese morgon sürtüğü olduğumu ve ailemi utandırdığımı söyleyecek.”

Hızla bana döndü, yanakları öfkeyle kızarmıştı. “Asla ailemizi *utandıramazsın*.” Yüzünü elinin tersiyle sildi. “O utanç bana ait.”

“Hayır anne!” Onu tutup sıkıca sarıldım. “Sana olan şey isteğin dışındaydı. Kontrolünün dışında olan bir şeyde utanç yoktur. Olmasını istemedin.”

Ağlarken uzun bir süre omzumda burnunu çekti. “Bilmeni hiç istemedim.”

Sırtını okşarken bir kere olsun onu kollayan kişi ben oldum. “Biliyorum. Clayton şüphelerimi doğrulamadan önce bile. Bir şekilde biliyordum. Korkularının korkunç

bir şeyden geldiğini ama asla senin suçun olmadığını biliyordum. Bütün morgonlar öyle değil anne. Tanıdıklarım bana tarif ettiklerinden çok daha farklılar.”

Sırtını okşayıp sessizleşene kadar onu kollarımın arasında salladım.

“Ella, neden bir morgon erkeğini barda öpüyordun?”

Gülümsedim. Kalbim de benimle gülümsüyordu. “İsmi Paxon Gecekanat.”

“Patronun mu?”

“Patronumdan da fazlası. Sevgilim değil. Henüz değil.”

Kollarımı itip benden uzaklaştı. “Ella. Bütün morgonların acımasız olmadığını kabul etmiş olabilirim ama onlardan biriyle çıkmanı *onaylamıyorum*.”

Ellerimi cebime soktum, içimdeki ufak kızın annesini hayal kırıklığına uğratmasına dair korkularını yutkundum. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Çünkü onu içtenlikle karşılayacağını bilene kadar eve getirmeyeceğim.”

Tek kelime etmezken ağzı alışık olmadık sert kelimelerim karşısında açık kaldı.

“Onunla... benim onayım olmadan çıkacak mısın?” Yüzündeki saf şaşkınlık beni neredeyse güldürecekti. Bir morgon erkeğinin sevgimin, aşkımın hedefi olacağı gerçeğini aklı alamıyordu.

“Nazik, kibar ve şefkatli biri. Arzuladığım her şey. Hayal ettiğimden çok daha fazlası.”

Başını iki yana salladı. “İzin veremem, Ella.”

Öne adım atıp onu kollarıma alarak sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum anne.” Geri çekildim, ona acı gerçeği söylerken bu kadar kırılgan ve yorgun görünmemesini umuyordum. “Ama senin iznini istemiyorum.”

Anneme sıkıca sarıldıktan sonra gitmek için arkamı döndüm.

“Bekle. Nereye gidiyorsun?”

“Onu bulmaya,” dedim kapıya varırken, “ve eğer beni kabul ederse geri alması için yalvarmaya.”

Merdivenlerden aşağı inerken üst balkondan bana seslendi. “Dikkatli ol tatlım.”

“Asla olmaz!” diye bağırdım merdivenlerden aşağı koşarken. “Her zaman dikkatli oldum. Başından beri sorunun buydu.”

Ön kapıda Milla’yı paltomu tutarken buldum. Yine dışarı çıkacağımı nasıl bildiğini sormadım. Bir şekilde hizmetçiler olacakları önceden bilirdi. Milla’yı tutup yanağına öpücük kondurdum. Küçüklüğümden beri yapmadığım bir şeydi.

“Bana şans dile, Milla. Morgon erkeğimi bulup ona evlenme teklif edeceğim.”

Merdivenlerden arabama koşarken “İyi şanslar,” diye mırıldandığını duydum. Kalbim rüzgârdaki bu fısıldanmış duayla beraber havalandı.

On Birinci Bölüm

Şehre giden yolu yarılamıştım ve Conn üçüncü arayışında sonunda açmıştı. Arabam sesli konuşmadan gelen kükreme sesleriyle doldu.

“Eh, onu buldum,” diye kabalığın arasından bağırdı.

“Hangi cehennemdesin, Conn?” Tanıdık bir çan sesi arka planda yankılandı. “Stadyumda mısın?”

“Hah? Evet. Telefonunu kaybetmiş.”

“Kaybetmiş mi?”

“Pek kaybetmiş sayılmaz. Aslında yere fırlatmış.”

“Ne?”

“Sadece ufacık bir morgon öfkesi. Benimkinden aramasını söyleyebilirim ama şu anda havasında gibi görünmüyor. Aslında ismini söylediğimde hırlayıp bir başka bira almak için bara geri döndü.”

“Kahretsin. İyi mi? Çok mu içiyor?” Çoktan aracımı döndürüp stadyuma doğru yöneldim. “Ah, kahretsin. Boş ver.”

“Ne?” Biri yanında tezahürat yaparak Conn’un sesini bastırdı.

“Boş ver!” *Klik*. “Geliyorum.” Kadere veya dinleyen hangi tanrıysa ona konuştum. Direnme vaktim çoktan gelmişti. Şu anda tek bir şey önemliydi. Oraya varmaya sabırsızlanıyordum.

Stadyumun otoparkı doluydu. Birçok insan Vaengar oyunlarında tezahürat yapıyordu. Şalımı, yani Paxon'ın şalını boynuma dolayıp ellerimi ceplerime soktum ve hızla stadyuma koşup rampayı tırmandım.

Dong! Bir başka maç başlamaktaydı. Kalabalıkta önce sessizleşti sonra maçın başlamasıyla sesler yükseldi. Tırmanırken kimseyi göremiyordum ama oyunu, sahneyi hayal edebileceğim kadar iyi biliyordum. Morgon kalabalığını, kan ve şiddetten başka bir şey çılgına çeviremezdi.

Orta katlara doğru yolumu alırken Loca'nın girişini buldum. İçeri adım attığım an karmaşamın farkına vardım. Mekân öncekinden çok daha fazla kalabalıktı. Çoğunlukla morgonlardan oluşuyordu ve birkaç elit insan arkadaşı da katılmıştı. Herkes benden daha iriydi. Onu nasıl bulacaktım?

Kalabalığı iterek yol alırken kanatların altından sıkışıp dar aralıklardan Loca'nın önüne doğru ilerledim. Genellikle bu mekânın dolanmak için boş bir kısmı olurdu ama bu akşam öyle değildi. Rakiplerin kim olduğuna dair fikrim yoktu ama kan kırmızı deri pantolonlar giymişlerdi, üstleri de çıplaktı. Oyuncular kalabalığı etkisi altına almıştı.

Megafonu olan bir morgonun yanında durup korkuluğa tutundum, aşağı bakınca ilk sırada Paxon'ı buldum.

"Hadi Süvariler! Doğrayın onları!"

Bu adam çok bağıırıyordu. Başımı eğdim ama bir halt göremedim. Biri bizim tarafımızdaki bariyere vurdu. Kalabalıktan "Aaah" sesleri yükseldi. Hayranlar ayağa fırlayıp aşağıdaki durumu görmek için eğildi. Megafonlu adamı çığlık atmak için yerinden kalkıp oyuna manyakça bağıırıyordu. Sanki kahrolası bir hoparlöre ihtiyacı vardı.

Boş oturmağını gözledim. "Mükemmel."

Üzerine çıkıp Loca'ya boydan boya göz attım. Paxon, uzun barın sonundaki "ortak" alanın üç sıra arkasında duruyordu. Bu akşam bir şekilde ortak alan diye bir şey yoktu. Hayranlar, Süvariler için tezahürat edip rakip takıma açık seçik laflar atıyordu. Ama Paxon bira bardağına düşünceli bakışlar atıyordu ve gömleğinin birçok düğmesi açıktı. Kolları kıvrılmıştı ve saçları tam bir karmaşaydı. Tanrım, ona ne yapmıştım?

"Paxon!"

Bir başka tezahürat kükremesi sesimi bastırdı. Megafon adamın arkadaşı elindeki bir tür davulu çalıp sahaya bağırarak ondan önce davranmıştı.

Paxon'ın adını yine seslendim. Beni duyamıyordu. Düşüncelere dalmış şekilde birasını yudumluyordu. Ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirdim. Conn kenarda ikiz kardeşi Corbin'le durmuş sahayı işaret ediyordu. Kızılımsı kanatları meşale ışığı altında turuncu parlıyordu. Tanrı'ya şükür Clayton ortalıkta yoktu. Kesin onu sonunda gruplarından atmışlardı.

"Paxon!"

Tam yine ismini bağırarakken Megafon Adam "Doğrayın onları Süvariler! Doğrayın onları," diye bir name tutturmuştu.

"Ah, hadi ama adamım." Uzanıp elinden megafonu aldım. Şaşkın bir şekilde bana baktı. Bu çelimsiz insan kadını oyncağını elinden almıştı. Umurumda değildi. Megafonu Loca'ya doğru yönelttim.

"Paxon Gecekanat!"

Hemen sesimi duyunca gözleri beni buldu. Herkesten daha uzun duruyordum ve çılgınca megafona bağırırken birkaç kişi daha bana döndü.

"Paxon!"

Beni görünce kayıtsız morgon maskesini yüzüne geçirdi. Konuşmak için kılını kıpırdatmadı. Yüreğim ağzımda düşünmeden içimdekileri dışarı vurdum.

“Paxon Gecekanat. Sana âşığım!”

Pekâlâ. Şimdi Loca'nın ön kısmında oturanların *yarısı* oyuna ilgi göstermek yerine benim gösterimi aval aval izlemeye başladı. Ter basmıştı ve çok fazla kişinin dikkatini üzerimde hissediyordum. Paxon kıpırdamadı, belli ki o da soktaydı.

“Beni duyabiliyor musun?”

Paxon başıyla onayladı. Kalabalığın yarısı gibi onun da gözleri kocaman açılmıştı. Daha önce herkesin gözü önünde yapılan ilanı aşk görmemişler miydi? Sanki transa girmiş gibi arkamda duran kahverengi kanatlı, kaslı morgona baktım.

“Pardon? Beni şuradaki bara çıkarabilir misiniz?”

Bar, Loca boyunca, sersemleşmiş Paxon'a kadar uzuyordu. Kaslı morgon başıyla onayladı. Megafonu şaşkın sahibine verdikten sonra kaslı erkeğe yaslandım, o da beni belimden kaldırıp barın üzerine bıraktı.

“Pardon... özür dilerim.”

Bar tezgâhının üzerindeki içkilerin etrafında yavaşça ilerlerken bir noktada dengem bozuldu ve bir insan erkeği dengemi kaybetmeden önce beni düzeltti. “Teşekkürler.”

Barın aşağısına doğru ilerlerken bir içki devirdim. “Özür dilerim.”

Paxon kılını bile kıpırdatmadı. Karanlık gözleri bana sabitlenmişti. Ondan birkaç adım uzakta duruyordum ve görüntü kısmen hoşuma gitmişti. Aslında bu platformu sevmiştim. Burada istesem de kimseden gizlenemezdim. Herkes beni görebilirdi. Herkes beni izleyebilirdi. Herkes sonraki hareketimin ne olacağını bekliyordu.

Derin bir nefes al ve ver.

Barın sonunda durdum, bacaklarım titriyordu. "Paxon, özür dilerim. Sana her şeyi söylemeliydim ve insanların bizi izlemediği bir yerde söyleyeceğim de." Durakladım. İnsanlar maçı unutmuş pür dikkat beni dinliyordu. Paxon bekledi.

"Şimdi... sana âşık olduğumun farkına vardım. Yani... fena abayı yakmışım. Kimin bildiği umurumda değil. Tüm dünya bilse de umurumda değil. Zaten onları ilgilendirmiyor da." Bütün gözler fal taşı gibi açılmış, ağızlar beş karış açık kalmıştı. "O yüzden merak ediyordum da beni kabul eder misin, ya da etmeyi düşünür müsün?"

Bakakalmıştı, ellerini ayaklarımın iki yanına tezgâha yaslayıp öne eğilmeden önce bana kitlenmişti. "Tekrar söyle."

"Tekrar mı?"

Paxon, ciddi ve düşüncelere dalmış ifadesini hiç bozmadan yavaşça başıyla onayladı.

Sıkınlıkla nefesimi bıraktım ve hemen önünde barda diz çöktüm. "Kahretsin, Paxon." Avuçlarımla güçlü çenesini sıkıca tuttum. "Çok özür dilerim. Sana âşığım ve seni bir daha asla inkâr etmeyeceğim. Eğer beni kabul edersen."

Kolları bana dolandı ve beni bardan çekerek kendine bastırdı. Yüzümü boynuna gömerek dudaklarımı sıcak tenine bastırdım. Loca'da tezahüratlar ve çığlıklar koptu. Conn konuşmaya başlayana kadar bunun oyun için olduğunu sanmıştım.

"İyi iş, Gecekanat. Hadi öpüp barıştığınızı görelim."

Birkaç ıslık koptu. Paxon tek kolunu dizimin altına yerleştirip diğeriyle beni kucaklayarak ayağımı yerden kesti.

"Hayatta olmaz." Önümüze doğru kötü bir bakış attı. "Yoldan çekilin. Hemen."

Birden bir yol açıldı. Kalabalık geçmemiz için çekiliyordu. Loca'dan çıkana kadar ona sıkıca sarıldım. Beni gölgeli bir köşeye götürünce ayaklarımın üzerine bıraktı. "Ella. Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar."

Beni duvara bastırdı. Dudakları benimkilere birleştğinde ateşten bir dil ağzımın içinde dolandı. Sıvı bir ateş boğazımdan aşağı akıp damarlarımda zonkluyor, erotik hislerden oluşan büyük bir yangını vücudumda tutuşturuyordu. Onu geri öptüm, ateşli bir arzu beni ona çekiyordu.

Elleri kalçalarımı kavrayarak beni daha yukarı kaldırdı, vücudunu benimkine dayadığında arzusu bacaklarımın arasında bütün sertliğiyle ortadaydı. Ayak bileklerimi sırtında kavuşturarak kollarımı boynuna sıkıca doladım. Göğsümü onunkine bastırırken ona daha yakın olmaya ihtiyacım vardı; tenim onun için yanıyordu.

Sanki bir ip beni Paxon Gecekanat kılığındaki yangına, onun tarafından yanıp kül olmayı arzuladığım bir ateşe doğru çekiyordu. Bu kahrolası paltonun veya kıyafetlerin üzerimde olmamasını diliyordum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp sert çenesine hafif ısırmalar kondurdum. "Seni istiyorum, Paxon." Kulağına yakın öpücükler bıraktım. "Şimdi." Aklım çılgınca duygular yüzünden sersemlemişti. "Hemen burada."

Vücudunun her tarafı taş kesilmişti. "Hayır. Burada olmaz."

Göz ucuyla bir erkek grubunun geçtiğini gördüm. Paxon dudaklarıma harikulade ıslak bir öpücük kondurup beni yere indirdi, ruh ateşinin kalıntılarıyla beni kışkırtıyordu. Yüzümü elleri arasına alıp başparmağıyla yanağımı okşarken çılgınca arzumu sakınleştiriyordu.

"Yakında, lütfen," diye dudaklarına fısıldarken bir

elim saçlarında geziniyordu.

“Bakın arkadaşlar. İşte buna morgon kaltağı diyoruz. Eminim Gecekanat'ın onunla işi bittiğinde hepiniz sıraya tadına bakabilirsiniz.”

İki adam kahkaha attı. Paxon'ın vücudu kaskatı kesildi. Gözleri altın renginde parladı. Sesin sahibinin kim olduğunu anlamak için o tarafa bakmama gerek yoktu.

“Paxon,” dedim uyarıcı bir sesle, onu sakinleştirmek istiyordum. Çok geçti.

Elimi tutup beni gölgelerden çıkardı ama vücudunu Clayton'la benim aramızda tuttu.

“Az önce ne saçmaladın sen, Kerrington?”

Clayton birazcık da olsa korkmuş görünmüyordu. Küstah ahmak. Düşündüğümde daha aptaldı.

“Bak Gecekanat, bir parça aldığın için seni suçlamıyorum. Beni pek tatmin etmedi ama cazibeyi görebiliyorum. Çok tatlı görünüyor, değil mi?”

Paxon çenesini o kadar sıktı ki gerçekten kendi çenesini kıracağını düşündüm. Paxon'ın elini tutup çekiştirdim, Clayton'ı olduğu yerde öldürmesini engellemeye çalışıyordum.

“Clayton, ne büyük bir yalancısın.” Çenemi havaya kaldırdım. “Dünyadaki son erkek olsan bile sana bir parçamı vermem.”

Clayton'ın yapıştığı iki tane morgon erkeği beni baştan aşağı süzdü. Paxon, korumacı bir biçimde açılmış kanatlarının arkasına beni itti. Veya kanatları tehdit edici bir biçimde açılmıştı. Emin olamadım.

“Geri. Çekil.” Ejderha, Paxon'ın sesinden belli oluyordu. Ateşli ve öfkeli. Görünüşe göre Clayton kiminle veya neyle uğraştığını bilmiyordu.

“Hadi ama, Ella. Hâlâ bana masumu numarası yaptığını mı söylüyorsun? Güzel ve dardı ama...”

Rüzgârın ışıġı duyuldu. Paxon ellerini Clayton'ın boġazına sarmıştı ve gövdesini duvara çarpmıştı. Clayton'ın ahbabları geri çekildi.

"Yapma, Paxon," diye yalvardım yanına gidip. "O buna deġmez. Söylediġi hiçbir şey doġru deġil."

Clayton rahatsız edici bir sesle güçlkle konuştu. "Önemli deġil. Bana inanacaklardır." Bana kötü bir bakış attı. "Yanlış seçim yaptın."

"Neden bahsediyor?"

Clayton'ın planını tek bir cümlede açıkladım.

"Benim umurumda bile olmaz ama annem ve ailem konusunda endişeliyim. Sana söylemedim Paxon çünkü bunu yapacağını biliyordum." Ellerimi gerilmiş bir kolunun etrafına doladım. "Benim için bedel ödemeni istemiyorum."

Uzun ve gergin bir andan sonra Paxon onu bıraktı ama gözünü avından hiç ayırmadı. Clayton'ın arkadaşları epey uzakta kalmışlardı.

"Kumar oynamayı seviyorsun, Kerrington. Senin için bir bahsim var."

Clayton kırışmış gömleğini düzeltti. "Nedir?"

"Hadi bu işi Çukur'da halledelim."

Clayton dona kalıp rakibini tarttı.

"Sorun nedir? Korkmuyorsun, deġil mi?"

Clayton alay ederek cevap verirken göğsünü kabarttı. "Adil olmaz. Kanatların var."

"Onları kullanmayacağım."

"Morgon yapımı silahlar da yok."

"Kabul."

Daha önce morgon kılıcı tutmamıştım ama baya ağır olduklarını bilecek kadar nasıl savurulduklarını görmüştüm.

“Sizler çok daha... uzunsunuz.”

Hıh. Hadi ya.

“Eğer daha adil görünecekse sadece tek elle savaşıcağım.”

“Arkadaşlarımdan birinin benim yerime savaşmasına ne dersin?” Gözleri kocaman açılmış morgon erkeklerini işaret etti.

“Hayır. Çukur’da seni istiyorum, Clayton. Sadece seni.”

Clayton omuz silkip kum sarısı saçlarını bir kenara çekti. “Peki. Kanatlar veya morgon silahları yoksa sorun değil. Bahis nedir?”

“Eğer kazanırsam Ella ve annesi konusunda sessiz kalacaksın. Dedikodu çıkarmayacaksın. Hiçbir şey. Ölü gibi sessiz kalacaksın.”

Kesinlikle bu sözde bir ima vardı.

“Ya ben kazanırsam?”

“Ne istiyorsun?”

Clayton’ın gözleri bana çevrildi.

“Eğer kazanırsam Ella’yı alırım. Karım olarak.”

“Eşim üzerine bahse girmeyeceğim.”

Clayton kafası karışmış şekilde kaşlarını çatı. Ruh ateşi Paxon ile beni bağlamıştı ama Clayton gibi biri böylesi bir bağı asla algılayamazdı. Paxon ile evlenmiş sayılırdık. Aslında morgon kültüründe öyleydik.

Clayton dudağını büktü. “O zaman bahis yok. *Gladium Post*’taki arkadaşımı bir ziyaret edeceğim.”

“Beni umursamıyorsun bile, Clayton. Neden beni istiyorsun?”

“Sana söyledim, bebeğim. Planlarım için biçilmiş kaptansın. Ayrıca bunun umursamakla alakası yok. Bu güçle alakalı.”

Parmaklarımı eşimin parmakları arasından geçirdim. Saf bir enerji titreşimi Paxon’ın etrafında çatırdıyordu. Ne

olduğunu şimdi biliyordum. Ejderhası yüzeye çıkıyordu. Eğer yüz ifadesini doğru okuyorsam, Clayton'ı toprağa gömmek istiyordu. Bu gerçekten istediği tek dövüştü. Şiddetin nadiren bir şeyi çözdüğüne inandığım halde bu Paxon'm ringdeki dövüşten tatmin alabileceği tek durumdu. Paxon'ın üzerinde tek bir çizik bile görmek istemiyordum ama şiddetli arzusunu kendiminmiş gibi hissediyordum.

"Bahsi kabul et, Paxon." Clayton sırtıttığında onu görmezden gelip Paxon'ın elini sıktım. "Kabul et."

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Clayton ellerini birbirine vurdu. "O zaman hadi gidelim!"

Etrafta toplanmış seyircileri duymamıştım. Şimdi Clayton ve arkadaşlarını bodruma yönlendiren merdivenlere kadar takip ediyorlardı. Ellerimi omuzlarında gezdirip Paxon'ın yüzüne baktım.

"Seni böylesine ucuzlatmasına neden izin verdin. Ella? Kaybedilip kazanılması gereken bir eşya değilsin."

"Paxon Gecekanat. Ben çoktan seni kazandım. Kalbime ve ruhuma sahipsin." Elimi göğsünün sol tarafına bastırdım. "Tam burada. O yüzden ringde ona iyi bak." Parmak uçlarıma yükselerek dudaklarına arzulu bir öpücük kondurdum. Dilimi dudaklarının arasından kaydırırken hâlâ aramızda yankılanan, damarlarımda uğuldayan ruh ateşi kalıntıların keyfine vardım. Sonunda konuştuğumda sessim pürüzlü çıktı. "Ayrıca bitmemiş bir işimiz var. Onun kazanmasına asla izin vermezsin."

Kahverenginin üzerinde bir altın parıltısı belirdi.

"Yer yerinden oynasa bile vermem." Avucuma öpücük kondurdu. "Neden gelip şu puştun kıcını tekmelememi izlemiyorsun?"

Kahkaha attım. "Zevkle."

On İkinci Bölüm

Vaengar oyunu üzerimizde hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu, yine de bir morgonun bir insanla savaşmasını izlemek için epey bir kalabalık toplanmıştı. Onları ringde yan yana görene kadar pek bir dövüş olacağını düşünmüyordum

Evet, Paxon açık ara uzundu ama üstsüz Clayton'ın da bayağı fit olduğunu herkes görebilirdi. Oldukça zindeydi. Düzenli olarak spor yaptığını biliyordum. Pek de eşit olmayan bir maç değildi. Endişelenmeye başladım.

Conn ve Corbin'le birlikte giriş kapısının yanında duruyordum. Kraven aramızdan geçip Çukur'a uçtu, ellerini kaldırdı. Odaya bir sessizlik çöktü.

"Obsidiyen Oyunları'nın yemini geçerli. Morgon kılıçları yok. Biriniz boyun eğene kadar savaşın!"

Kraven kanatlarını çırparak Çukur'dan çıkıp kapıyı vurarak kapattı.

Sahadan boğuk bir gürültü yükseldi ama Clayton ringi adımlamaya başlayınca herkes sessizliğe büründü. Paxon'ın yüzüne yine sakinlik çöktü. Dövüş geçmişini yani dövüşmeme geçmişini artık biliyordum ve ringde kendini bu kadar rahat hissetmesini bana tuhaf geliyor-

du. Forumunu korumak için bedensel egzersiz yaptığı bel-
liydi. Hareketleri kıvrak ve zarifti.

“Sakinleş.” Conn omzumu dürttü.

“O kadar mı belli ediyorum?”

“Stres yaptığını hissedebiliyorum.”

Bir kaşımı ona kaldırdım. “Nasıl?”

“Ben morgonum, Ella.”

“Evet. Bunun oldukça farkındayım. Bu, stresimi his-
setme yeteneğini nasıl veriyor?”

Sanki “sersem kız” dermiş gibi başını salladıktan son-
ra sırtıttı. “Yırtıcılara has içgüdülerimiz var. Korkuyu, en-
dişeyi, arzuyu, hepsini sezebiliyoruz.”

Clayton hamle yapıp bir bacağına yerde savurarak
Paxon’ı yere düşürdü. Toprak zeminde boğuşular.

“Hayır, hayır, hayır.” Kendi kendime fısıldarken duda-
ğımı ısırıldım.

“Gerçekten, Ella. Sadece sakınleş. Paxon’ı yenmesine
imkân yok.”

“Çok emin konuşuyordun.”

“Eh, bizler üstün ırkız.”

Omzuna vurdum. “Kes sesini. Drakonyanlar gibi ko-
nuştun.”

Sırtışı soldu. Derinden bir iç çekti. “Evet. O şerefsizler
gibi konuşmak istememiştim. Neden insanlarla beraber
yaşadığımızı anlamıyorlar.”

Paxon hızla hareket etti, kolunu arkadan Clayton’ın
boğazına doladı. Clayton kendini kurtarıp hızla arkasını
döndü. İki morgon arkadaşı Corbin’in diğer yanındaydı.
Bir tanesi kafese vuruyordu.

“Aynen öyle, Kerrington! Kaptın bu işi, adamım.”

Gözlerimi devirdim. Bir tanesi Corbin’le savaşıma tak-
tikleri üzerine muhabbet ediyordu.

"Conn, neden bizlerle beraber yaşıyorsunuz? Morgonların insanlara ihtiyacı yok. Sadece iş ve parayla mı alakalı?"

"Hayır." İfadesi düşünceliydi ve durakladı. "İşin ucunda kârdan çok daha fazlası var. Irkların beraber yaşamasının erdem olduğunu düşünen morgonlar var."

"Gecekanatlar gibi."

"Evet. Benim ailem de öyle."

Clayton'ın Paxon'ın yanağına bir yumruk attığını görünce yüzümü buruşturdum. Önemli bir şey değildi. Paxon, Clayton'ın çenesine sert bir yumruk indirdi. Başı geriye savrularak tökezledi.

"Aparkata dikkat et, Kerrington!"

"Hem," diye devam etti Conn, "çıkardığınız belaya pek değmeseniz de, insan kadınları çok ateşli."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Evet. Ama aynı zamanda doğru da." Kafese doğru bağırdı. "Hadi, Paxon! Bitir şu işi!"

Sırtımda bir elin aşağı doğru kayıp kalçalarımı sıktığını hissettim. İrkilip arkamı dönünce Clayton'ın morgon arkadaşlarından birini gördüm, ona kötü bir bakış attım.

"Merhaba, güzelim." Yakınıma gelerek kalçalarımı kavradı. "Gecekanat'tan sıkıldığında neden gelip beni görmüyorsun?"

"Kahrolası aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Conn, omzumun üzerinden onu sertçe iterek. "Kızdan uzaklaş!"

Kafam karışmıştı, bu adam ne halt ettiğini düşünüyordu acaba? Dövüş sırasında neden benimle flört etsin veya beni okşasındı ki?

Dikkat dağıtmak.

Ah, olamaz!

Çukur'daki Paxon bizim olduğumuz taraftan yükselen ses ve itiş kakış yüzünden kaşlarını çattı. Conn, aptal he-

rifi öteye itelerken Clayton eğilip botundan bir şey çıkardı. Bıçak!

“Paxon!” diye bağıırıp işaret ettim. “Dikkat et!”

Tam Clayton bıçağı sırtına, kanatlarının arasına saplayacakken Paxon döndü. Bıçak kolunu sıyrarak beraberrinde kırmızı bir çizgi bıraktı. Aşağıdan seslerini kolayca duyabiliyordum.

“Kılıç yok ha, Kerrington?”

Clayton sırtarak tırtıklı bıçağını savuruyordu. “*Morgon* kılıcı yok.”

“Yeter.” Paxon doğrudan üzerine saldırdı.

Clayton saldırmaya, kurtulmaya çalıştı ama faydası yoktu. Saniyeler içinde yere yapışmıştı ve kolu tuhaf bir açıda bükülmüştü. Hafif bir çatırtı duydum. Bıçağı bıraktı.

“Pes et, Kerrington.”

Clayton nefesini verirken açık ağzından toprak tükürüyordu.

“Eğer etmezsen sırtını kıracağım,” Bir başka kırık sesi daha geldi.

Clayton’ın gözlerinde daha önce hiç korku görmemiş-tim. Ondan nefret ettiğim halde bunu görmek bana herhangi bir zevk vermiyordu.

Başıyla onayladı. “Pes ediyorum.”

Paxon fısıldamak için öne eğildi ama sesini alçaltmadı. Morgonların duyularını bildiğinden son sözlerini diğerlerinin de duymasını istediğinin farkındaydım.

“Eğer bahsin sana düşen kısmını bozarsan hiçbir uyarı olmayacağını bil. Seni öldürürüm. Cesedini asla bulamazlar.”

Omurgamdan bir ürperti geçti. Şaka yapmadığını biliyordum. Paxon’ın korumacı tavrının şiddeti bana tokat gibi çarptı. Onunlayken herhangi bir şeyden asla korkmayacaktım. Kendi eksik yönlerimden bile.

Paxon Çukur'dan çıkmıştı, teni terden parılıyordu. Saniyeler içinde beni uzağa yönlendirdi.

"Kolun."

"Önemli bir şey değil. Hadi eve gidelim."

Ev mi? Gülümseyerek beni evimize götürmesine izin verdim.

Paxon'ın banyo aynasındaki yansımama baktım. Mavi gözlerim loş ışık altında parlıyordu. Ruh ateşinden mi, arzudan mı ya da akşam getireceği tehlikelerden mi bilemiyordum.

"Cesur ol, Ella," dedim kendi kendime.

Başımınla onayladıktan sonra çenemi kaldırdım. Elbise-lerimi çıkardım. Hepsini. Saçımı çözdüm, birbirine girmiş saçlarımın tepemden aşağı düşmesine izin verdim. Onun tarağını kullanarak düğümleri çözdüm. Dalgalı parlak saçlarımı sırtımdan aşağı ve göğüslerimin üzerine düşmüş halde bıraktım.

Banyodan çıplak çıkmamı beklemediğini biliyordum, cesaretim karşısında titredim. Ürkek Ella bunu asla yapmazdı. Ama artık o Ella değildim. Duvağın çıkmak, istek-lerimi açıkça ve yüksek sesle göstermek istiyordum.

"Cesur ol." diye kendi kendime fısıldadım kapıyı açıp gölgeler içindeki odaya adım atmadan önce.

Onu göremediğim halde burada olduğunu biliyordum. Kubbeli odasında iki tane tavan penceresi vardı. Bir tanesi yatağın üzerindeydi. Diğerinin altından geçtim, ay ışığı yere yansıyordu.

"Dur." Genizden gelen bir emirdi. Işık huzmesinin altında dururken vücudum parlak ışıkla yıkanmıştı. "Kı-pırdama." Erkeğimin ejderhası odada benimleydi. Hiç şüphesiz. Bir gölge ışığın etrafında dolandı. Arkamda

kaybolmadan önce gözlerindeki altın rengi ateşli parıltıyı yakaladım. Pantolonunun bacaklarından kayışını duydum. Bedenimden bir titreşim geçti.

“Ella.” Karanlıkta genizden gelen bir fısıltıydı. Arkamdaydı. Kalbim hızla atıyordu. Kıpırtısız kaldım. Saçıma bir omuzumda topladı, ben hafif bir inleme sesi çıkarana dek omzumla boynum arasındaki kıvrımı ısırıp emdi. Ellerini kullanmıyordu, sadece dudakları bana değiyordu.

Ona yalvararak seslendim. “Paxon. *Lütfen.*”

“Kıpırdama.” Sert bir emirdi. Canavarının varlığını hissediyordum ama korkutmak yerine ejderha beni sakinleştiriyordu. Bana zevk vermek, beni korumak ve kendinin olarak işaretlemek için buradaydı.

Bir eli belimi kavradı, sonra karnıma yayılıp beni okşadı. Diğeri kalçamın kıvrımında ve belimde dolandı, ardından parmakları hafifçe göğüslerimin üzerine kaydı. Göğüs ucumu iki parmağının arasına aldı. Vücudum bir anda gerildi. Her zaman onun dokunuşlarına itaat ederek istediğini yapıyordu. Sesi yumuşak çıkmıyordu. Sadece canavar konuşuyordu. “Son nefesime kadar seni koruyup kollayacağım. Bu akşam seni her şekilde benim yapacağım.”

Nefesim kesik kesik ve hızlı çıkıyordu. “Her şekilde senin olmak istiyorum.”

“Nazik olacağım.” Dikleşmiş göğüs ucumu sıktı. Nefesim kesilmişti, başımla onaylarken artık konuşamıyordum. Ellerinin tenimde olmasının verdiği hissin tadına varıyordum. Bazı bölgelerim canlanıp onun için açılıyordu. Karnımdaki eli yukarıya hareketlendi, nazikçe diğer göğsümü avuçlayıp oynaşmaya başladı. Diğer eli kaybolup kalçalarımın üzerine kaydı. Dudaklarını boynumda gezdirdiyordu. Başım geriye doğru, göğsüne düşerken boynuma rahatça ulaşması için ona bütün imkanları su-

nuyordum. Sıcak dudakları nazik tenimde geziniyordu. Dudaklarını aralanmış dudaklarıma kondurduğu anda başımı döndürdüm. Dili içeri kaydı. Ruh ateşinin yakıcı yalayışları boynumdan aşağı dökülüyor, bütün vücudumu ateşe veriyor ve beni arzudan sarhoş ediyordu. Boğazımın derinliklerinden inledim, dudaklarını benimkilerden çekerken sızlandım.

“Bacaklarını benim için aç,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Yaptım. Arkadan iki parmağıyla ıslak aralığımı boydan boy okşadı. Ellerim karanlıkta onu ararken kalçalarını buldu ve onu kendime çektim. Sert erkekliği sırtıma değiyordu. Canavar odada gürleyip tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. İçime bir parmağını kaydırды. Dar olmama rağmen çok ıslaktım. İkinci parmağını kolayca kaydırırken beni okşayıp gevşetiyordu. Kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, aletine sürtünüyordum. Parmaklarını hemen çekip dizlerim titremeden beni kucağına aldı.

Beni yatağa taşıyıp yatırdı. Yine ay ışığı huzmesi altında idaydım ve vücudum gölgeler arasında öne çıkmıştı.

Yanımda uzanırken baştan sona gözleriyle beni süzdü. Elini nazikçe karnımda dolaştırırken aşağı kaydırды, kalçalarım ve uyluklarımda gezdirdi.

“Çok güzelsin, Ella.”

Yumuşak bir öpücükle dudaklarımı aralanmaları için ikna edip dilini benimkiyle okşadı, damarlarımda akan kanımı kaynatıp bütün duyularımı hayata geçiren bir yudum ruh ateşi gönderdi, tüm bedenimi büyük bir coşku duygusu kapladı.

“Ruh ateşi acı konusunda yardımcı olacaktır,” diye dudaklarıma mırıldandı. “Seni incitmek istemiyorum.”

“Pekâlâ,” dedim nefes nefese. “Ben hazırım.”

Boynumdan göğüslerime kadar öpücükler kondurup sertleşmiş göğüs ucumu ağzına aldı. İnleyerek elimi saçlarında gezdirdim, bacaklarımı açarak onu arasına aldım.

“Lütfen, Paxon. Seni içimde istiyorum.”

Üzerimde hareket edip ağırlığını kollarına vererek bacaklarımı açık tuttu. Aletin başıyla kadınlığımı dürttü, sert ve kalın erkekliği bariyere vurana kadar yavaşça içeri kayd. Parmakları tenime saplandı. Acının gelmek üzere olduğunu hissederek gerildim. Sertçe içime girip şiddetli bir güçle bekâretimi bozarak dibine kadar zorladı.

Keskin acı karşısında çığlık attım, parmaklarım çarşafı sıkı ve sırtım büküldü. Patlayacakmışım gibi hissedene kadar beni doldurup daha da derine girdi. Hareket etmiyordu ve vücudumun genişlemesine izin verip bekâretin bozulmasını atlatmamı bekliyordu. Beni doyarsa öperken ruh ateşiyle yaladı ve vücuduma bir coşku dalgası daha gönderdi. Acı tamamen geçmemişti ama hâlâ ondan daha fazlasını bekliyordum. Ona doğru yükseldim, kaslarımı gerip onu daha derinlerime çektim. Öpüşmeyi bırakıp tıslayarak nefesini verdi.

“Ella.” Nefesimi sanki ölen bir adam gibi güçlkle söylemişti. Kaşlarında ter birikti. Ejderhasını kontrol altında tutmak için kendini zorluyormuş gibiydi. Beni korumak içindi elbette. Ama düşündüğünden daha güçlüydüm. Onun tamamıyla üstesinden gelebilirdim.

“Hayır,” dedim, elimi ensesine sararak. Gözleri benimkilerle birleşti. “Kendini geri tutma. Seni tamamen istiyorum, Paxon.”

Tek eli kalçamın etrafındaydı, beni olduğum yere sabitledi, hızlı ve sert bir şekilde içime girerken zevkle gürlüyordu. Her hareketiyle uyluklarımız birbirine çarpıyordu. Çaresiz kadınsı bir ses çıkardım. Daha önce yapacağımı

düşünmediğim bir sestti. Daha sertçe içime gömülürken kalınlığı gittikçe daha da derinlerime giriyordu.

Uyarı vermeden içimden çıktı. Hızlı bir hareketle beni yataktan kaldırdı ve titrek bacaklarımın üstünde yere bırakırken hâlâ beni ayakta tutuyordu. Adam cidden güçlüydü. Yatağın köşesine oturup belimi sıkıca kavradıktan sonra kucağına kaldırdı. “Üzerime çık.”

Ben de öyle yaptım. Kalınlığı boyunca kayarken hassas etimin kalın aletine sürtünmesiyle inledim. Kollarını belime doladı, beni kaldırdı ve şiddetle inleyip üzerine oturttu.

“Çok güzel hissettiriyorsun, Ella. Asla durmak istemiyorum.” Dudakları göğsümü buldu, dili göğüs ucumda dolanıp sertçe emdi.

İsmini inliyordum, ellerim saçında toplanmıştı ve daha önce böyle mahrem bir durumda asla deneyimleyeceğimi düşünmediğim bir özgüvenle onun üzerinde hareket ettim. Ama Paxon beni güçlü, arzulanan, güzel... kudretli hissettiriyordu.

Dili salyalar akıtarak diğer göğsüme geçti ve aynı zevkle ona da işkence etti. Dişleri hafifçe ısırıp çektiğinde parçalara ayrılacakmış gibi hissettim. Gözlerimi sıkıca kapatınca yıldızları gördüm ve hissettiğim zevk ile acı beni doyuma ulaştırdı. Hiçbir şeyin böyle güzel hissettirebileceğini düşünmemiştim.

Dudaklarımı kulağıma doğru götürdüm. “Daha derinden, aşkım. Daha sert.”

Boğazından bir gürleme çıktı. Tekrar bacaklarım genişçe açılmış şekilde sırtımın üzerindeydim. Dizleri üzerindeydi ve uyluklarımı açık tutuyordu. Dizlerim yukarıdaydı ve sertçe içime gömülüyordu. Sahiplenici ve korumacı bir duruşla kanatları açıldı. Ejderhanın ateşli gözleri karanlıkta alev alev yanıyor ve hararetli bakışlarıyla

beni ele geçiriyordu. Tek bir bakışla kime ait olduğumu biliyordum. Vücuduma ve ruhuma sahip oldu. Seve seve ona verirken, Paxon'ın da bana ait olduğunu biliyordum.

Ağırlığını üzerimde, tenini tenimde hissetmenin ihtiyacı içinde kollarımı açtım. Uyluklarımı bırakıp öne doğru düşerken ağırlığını kollarına verdi. Omurgasını kıvrıp hâlâ sertçe içerime girerken göğüslerim gövdesine değiyordu. Dudakları dudaklarımın üzerine serçe bastırılırken dudaklarım aralandı ve dili vücudunun ritmiyle içeri girdi. Ruh ateşi iksiri yine içime akmaya ve vücudumda cehennem ateşini tutuşturmaya başladı. Kalbi benimkiyle aynı ritimde atıyordu. Bedenim yükseklere çıkarken inledim. İçime tekrar tekrar gömülürken beni dağlıyor ve kendinin yapıyordu. Bir elimi saçında gezdiriyor, diğerinin tırnaklarını da de kürek kemiğine geçiriyordum, hareketlerinin yoğunluğuna ayak uydurmak için gayret ediyordum.

"Geliyorum!" diye çılgık attım. Sanki Paxon duvağı yırtıp sonsuza kadar benden aldığından beri gizlediğim duygular dışarı fırlıyordu.

Vücudum gerildi ve kaslarım onu sıkıca tuttu. Paxon bir kere daha içeri girdi, içime boşalırken öylesine derin bir zevkle inledi ki... Bu sese hiçbir zaman doyamayacağımı biliyordum. Eşimin içime boşalmasının, beni acımasız bir açlıkla sevmesinin sesi...

Bir süre beni öpmeye devam etti, dokunuşları nazikti ve dudaklarını dudaklarıma yumuşakça sürterken hâlâ bacaklarımın arasında derinlere gömülmüştü. Gözlerinde ateş yanıyordu ama kalbindeki şimdilik sönmüştü.

"Seni seviyorum, Ella."

Hafif öpücükler çenemin altı boyunca ilerledi.

"Eh, çok rahatladım yoksa bu durum bayağı tuhaf olabilirdi."

Uzanıp kalçamı çimdikleyince çığlık atıp kıkırdadım. İçimden kayarak çıktı. Zevk azalmış, ruh ateşi dinmişti ve acı daha fazla öne çıkmıştı. Yüzümü buruşturdum.

Paxon bana bir an baktıktan sonra kaşlarını çatı. "Bununla ilgilenmek için küveti dolduracağım."

"Önemli değil, Paxon. İyi olacağım."

"Biliyorum. Çünkü bundan emin olacağım."

Beni anlımdan öptükten sonra dizleri üzerine doğruldu. Donakalmış bir şekilde vücuduma, yastığa dağılan saçlarıma ve kızarmış suratıma baktı.

"Ne?" Üzerime örtmek için örtüyü çektim, biraz utanış hissediyordum. Örtüyü elimden çekip onun yerine vücudumu kendininkiyle örttü.

"İnanılmaz derecede güzelsin."

Beni tekrar öperken kahkaha attım. Doya doya ve uzun uzun öptü. Hafif bir ruh ateşi dalgası göğsümde dolanırken köz halinde yanıyordu.

Boğazımı temizleyerek fısıldadım. "Güzel hissediyorum."

İçin için yanan, kalp eritici gülümsemesiyle gülümsedi. "Bebeklerimizin nasıl görüneceğini merakla bekliyorum."

"Bebekler!"

"Evet. Henüz değil elbette." Kaşlarını çatı ve dudakları gergin bir şekilde kıvrıldı. "Yani sonra demek istedim... hazır olduğunda."

"Ah."

Kaşlarını daha fazla çatıldı. "Çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Elbette istiyorum." Kahkaha atarak altında kıvrılırken tanıdık bir sertliğin kalçalarımı dürttüğünü hissettim. "Görünüşe göre sen onları bir an önce istiyorsun."

Şeytani bir sırıtiş belirdi. "Gerçekten büyük bir küvetim var."

"Banyoda sadece duşu gördüm."

“Küvetimin ayrı yeri var.”

“Vay canına. Bu devasa küvette kaç tane kız eğlendirdin?”

Takılıyordum ama yüzü sertleşti, bakışlarındaki kahkaha yok oldu ama sıcaklık hâlâ yerli yerindeydi. İki elini de şakaklarımdan saçlarıma dolarken ifadesi ciddiye. “Sen buraya getirdiğim tek kadınsın. Küvetimi,” –bir göz kapağıma yumuşak bir öpücük kondurdu– “yatağıma,” –sonra diğerine– “veya kalbimi paylaşacağım tek kadın sensin.” Uzun bir öpücükle niyetini dudaklarımla mühürlüyordu.

“Ben de seni seviyorum, Paxon.”

Elimi karnının sert hatlarında kaydırdım. Daha aşağılara kayarken titredi.

“Gel de şimdi büyük küvetini deneyelim.”

“Emrine amadeyim, meleşim.”

On Üçüncü Bölüm

*K*orkudan doğma
İncecik bir duvak
O yakınlaştığında
Kalkıverdi

*Böylesi bir yalanın
Ardına gizlediğim
Göremediğim
O gerçeği ortaya çıkardı*

Ama şimdi...

*Aklımda uçuşan mor rüyalar
Altın düşüncelerin her türlü
Dünyamı boyuyordu
Mavinin en canlı tonuna
Açıyordu kalbimi
Yepyeni bir hayatın başlangıcına*

*Yeşermek üzere olan tomurcuğun
Güneşe doğru açılması gibi*

*Çiçek yaprağı kadar yumuşacık ruhu
Umudun kazandığını biliyordu*

Yerden tavana kadar olan tuvale baktım, renkli camlardan sarmallar tuvale serpiştirilmiş canlı yağlı boya kelimeleri ortaya çıkarıyordu. Bunun dışında siyah olan sergimin ortasında gökkuşağından bir kutlama gibiydi. Güçlü kollar belime arkadan sarıldı. Bu sanat eseri için bana ilham veren kişiden gelen şefkatli bir öpücük yüzümü güldürdü.

“Seninle inanılmaz gurur duyuyorum.”

Omzumun üzerinden ona gülümsedim. “Ben de kendimle gurur duyuyorum.”

“Güzel. Duymalısın da.”

“Vay canına, Ella!”

On beş santim topukluları ve koyu kırmızı elbisesinin içindeki Sorcha galeriye salınarak girdi. Paxon, parmaklarını yanımda duran elimin arasından geçirirken Sorcha ve Lorian bize katıldı.

“Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle,” diye ona takıldım.

“Nerede saklanıyordun?” Altı metre yüksekliğindeki eserime ağzı açık baktı.

“Saklanma” yorumunu duyunca Paxon’a sııttım.

“Mezun olduğumdan beri üzerinde çalışıyordum ama şey, sergilemek istediğimden emin değildim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Sorcha’nın kelimelerle arası çok iyiydi. “Bu inanılmaz! Ah, vay canına. Paxon, yeni galerinin reklamı için bunu kesinlikle kullanabilirim. Aklıma çoktan bir fikir geldi.”

Jessen ve Lucius galeriye girdi. Canım arkadaşımın yüzü, omzumun üzerinden en çok gurur duyduğum son

çalışmama bakınca aydınlandı. Yanıma gelip beni sıkıca kucakladığında kulağıma fısıldadı. "Sonunda kabuğundan çıkıp bize katıldığına çok sevindim. Bu çok güzel, Ella. Tıpkı senin gibi."

Gözlerim yaşardı. Her zaman bir kısmımı gizli tuttuğumu biliyordu. Çok uzun süredir korku içindeydim. Ama artık değil. Bir adım gerileyip burnumu çektim. Tek diye bildiğim, "Teşekkür ederim," oldu.

Jessen sevinçle parıldarken sağımdaki Paxon'a göz kırptı. "Sergi, resmi olarak açılıp etraf hayranlarla dolmadan önce hepsini görmek istiyorum."

"Ah, kapa çeneni," diyerek şakacı bir şekilde onu dürttüm.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Sanat eleştirmenleri gelip bunu görene kadar bekle."

Endişe bir anda göğsümü kapladı. Eleştirmenler mi? Ah, kahretsin. Ya nefret ederlerse? Paxon'ın kolları belime dolandı, dudakları kulağıma doğru eğildi.

"Düşündüğün şeyi düşünmeyi bırak."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum."

Bu konuda bir şey söyleyemezdim.

Elsibeta'nın galerinin girişinde birini karşıladığını duydum ve annemin sesini tanıdım. İşte o zaman gerçek endişe içime yerleşmişti.

Ailem yaklaşırken kaskatı kesildim. Onlarla neredeyse iki aydır, Paxon'a evlenme teklif ettiğim gün evi terk ettiğimden beri konuşmamıştım. Bana sanat çalışmalarımı getirip annemin "yola geleceğini" söyleyen kişi babamdı. Yola geleceğinden emin değildim. Ama işte karşımdaydı ve beni desteklemek için sahipleri morgon olan bir galeride yürüyordu.

Sessizlik içinde bana yaklaşıırken ikisinin de gözleri re-simdeydi. Babam sessizce baktıktan sonra bana gülümse-yip anlıma bir öpücük kondurdu. "Çok iyi iş çıkarmışsın, tatlım."

Paxon'ın önünde durduğunda duruşu kaskatı kesildi. Babam hiddetli bir adam değildi ama yine de ilk galeri sergimde olay çıkaracak mı diye merak ettim. El sıkışmak için elini Paxon'a uzatınca şaşakaldım. Anlık bir tered-dütten sonra Paxon babamın elini sıktı ve iki adam sözsüz bir anlaşmaya vardı. Babamın dudaklarından ve sıkılmış çenesinden gerginliği belliydi. "Kızımı üzersen seni öldü-rürüm." Paxon'ın cevabı çekicilik ve güvenle süslenmiş bir gülümseymeydi. "Kimse onu üzmeyecek."

Saniyeler içinde konuşma bitmişti. Babam galeride do-lanmak için uzaklaşmadan önce Paxon'a başıyla selam verdi. Annem, Paxon ve ben çalışmama bakarak duru-yorduk. Nabzım boğazımda atıyordu. Annemin, kişisel sorunlarımdan, dünyadan gizlenmemden kendine pay biç-mesinden korktum. Katiyen onun suçu değildi. Hareketle-rimden ben sorumluydum.

Uzun bir incelemeden sonra boğazını temizleyerek göz-lerini sildi. Paxon ona bir mendil uzattı. Her zaman böyle şeyler için nasıl hazırlıklı oluyordu? Annem mendili alır-ken tereddütle Paxon'ın elini tutup yüzüne baktı. Kısa bir an o eski korkuyu gözlerinde gördüm ama hemen başka bir duyguya, daha yumuşak ve affedici bir şeye dönüştü.

"Teşekkürler, Paxon," derken sesi çatallaştı. "Her şey için."

Bunun üzerine mendili alıp bana döndü. "Seni... seni özledim."

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. Yeni buldu-ğum aşkın neşesi ile yeni bulduğum mutluluğu annemle paylaşamamanın üzüntüsünü son iki ay eşit derecede ya-

şamıştım.

“Ben de seni özledim.”

“Özür dilerim,” diye kulağıma yakın fısıldadı. “Deniyorum.”

“Biliyorum.” Yanağından öperken gözlerim yaşlarla bulanıklaştı.

“Eh, ben babanın yanına gideyim,” derken boğazını temizledi. “Açılıştan sonra daha uzun konuşuruz. Seni ve Bay Gecekanat’ı akşam yemeğine çağırmayı düşünüyordum.” Gergin bir şekilde yanımdaki morgon erkeğine baktı.

“Bana Paxon deyin, lütfen. Davetinize katılmak benim için bir zevktir,” dedi annemden parlak bir gülümseme kazanan tatlı ve çekici sesiyle.

“Tamam, o zaman. Anlaştık.” Elimini sıktıktan sonra yakında yaptığım çalışmalardan birinin yakınında olan babamın yanına gitti.

Boğazım düğümlendi. Annemin veya babamın Paxon’ı tamamen kabulleneceklerinden emin değildim. Morgonlardan nefret ederek çok uzun yıllar harcamışlardı. Özellikle annem. Ailem beni sevmiştii ve beni pervasız bir kız olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorlardı. Anlamsız bir asilikle kendimi Paxon’a bağlamayacağımı biliyorlardı. Bu benim tarzım değildi. Clayton’la beraberdim çünkü gerçek aşkı hiç bulamayacağımı düşünmüştüm. Ama sonunda bulmuştum. Bir morgon erkeğiyle olduğum gerçeğini değiştiremezdik. Bir an bile buna pişman olmamıştım. Şimdilik babamdan gergin de olsa bir el sıkışması, annemden gelen yemek daveti yeterliydi.

Paxon’ın boynuna sarılıp onu kendime çekerken dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum. Beni sıkıca tutarken sevgime karşılık veriyordu. Sıcak kahverengi gözleri-

ne bakarak gülümsedim. “Teşekkürler.”

“O zevk bana ait. Bunu hak etmek için ne yaptıysam.” Kulağımın arkasına bir bukle atarken neşeli gülümsemesi yerindeydi. “Hadi gel de dünyaya eşimin ne kadar yetenekli olduğunu gösterelim.”

El ele ilk sergimin olduğu galeride yürürken bütün korkularım onun yanımda olmasıyla yok oldu. İnsanların benim veya çalışmalarım hakkında ne düşündüklerinin bir önemi olmadığını farkına vardım. Ailemin, sosyetenin, hatta en iyi arkadaşlarımdan bile. Sadece kalbimde ne olduğunun önemi vardı. Eğer deneyip başarısız olursam, ne olursa olsun yanımda beni seven bu harika morgon erkeği olacaktı. Benim de onu seveceğim gibi.

Son